LAUDE PENTRU JOEL C. ROSENBERG

"Joel Rosenberg are un talent straniu de a-și concentra narațiunea asupra punctelor fierbinți din lumea reală chiar în momentul în care acestea se încălzesc. A făcut-o din nou în The Kremlin Conspiracy."

PORTER GOSS, fost director al Agenției Centrale de Informații

"Marcus Ryker e tare! Acțiune fulminantă, suspans politic, scenarii autentice și personaje bine definite fac din Conspirația de la Kremlin a lui Joel C. Rosenberg o călătorie înfricoșătoare și la turație maximă prin titlurile de mâine."

BRIGADIER GENERAL (ARMATA SUA, RETRAS) A. J. TATA, autorul bestsellerului național Direct Fire

"Joel C. Rosenberg scrie thrillere tensionate, inteligente, care sunt pe cât de actuale, pe atât de bine scrise. Îmbinând o intrigă rapidă cu o înțelegere impresionantă a mecanismelor interne din coridoarele puterii guvernului rus, Conspirația de la Kremlin este un roman stelar de acțiune captivantă și intrigă politică."

MARK GREANEY, autorul bestsellerului #1 New York Times Agent in Place

"Conspirația de la Kremlin este primul meu roman cu Joel C. Rosenberg și sunt absolut uluit de cât de bun este acest tip. Povestea se mișcă într-un ritm amețitor, este plină de tensiune și nu o vei lăsa din mână până nu ajungi la final. Garantat. Pur și simplu magistrală."

SEAN PARNELL, autorul bestsellerului New York Times Outlaw Platoon

"Dacă ar exista o listă Forbes 400 a marilor romancieri actuali, Joel Rosenberg ar fi printre primii zece. . . . Unul dintre cei mai amuzanți și intriganți autori de thrillere politice internaționale din țară. . . . Romanele sale sunt de nerefuzat."

STEVE FORBES, redactor-șef, revista Forbes

"Unul dintre lucrurile mele preferate: Un thriller incredibil - se numește A treia țintă de Joel C. Rosenberg. . . . E uimitor. . . . Scrie cele mai bune thrillere plasate în Orientul Mijlociu, cu atât de multe cunoștințe despre acea parte a lumii. . . . Fabulos! Am citit fiecare carte pe care a scris-o vreodată!"

KATHIE LEE GIFFORD, NBC's Today

"Fascinant și convingător . . . mult prea aproape de realitate pentru un roman."

MIKE HUCKABEE, fost guvernator al statului Arkansas

"[Joel Rosenberg] înțelege pericolele grave reprezentate de Iran și Siria și a fost o voce îndrăzneață și curajoasă pentru adevărata pace și securitate în Orientul Mijlociu."

DANNY AYALON, fost ministru adjunct israelian de externe

"Joel are o înțelegere deosebit de clară a ceea ce se întâmplă în Iranul și Siria de astăzi și a amenințării grave pe care aceste două țări o reprezintă pentru restul lumii."

REZA KAHLILI, fost agent CIA în Iran și autor al bestsellerului A Time to Betray: The Astonishing Double Life of a CIA Agent inside the Revolutionary Guards of Iran

"Joel Rosenberg este de neegalat ca scriitor de thrillere de ficțiune! Uneori trebuie să-mi amintesc să respir în timp ce citesc unul dintre romanele lui, pentru că mă trezesc ținându-mi respirația în suspans în timp ce întorc paginile."

ANNE GRAHAM LOTZ, autoare și vorbitoare

"Joel zugrăvește o imagine sinistră, terifiantă, care te face să te uiți la pagini, a unui scenariu din cel mai rău caz care se împlinește. Trebuie să citiți [Damascus Countdown], iar apoi să vă rugați să nu se întâmple niciodată."

RICK SANTORUM, fost senator al S.U.A.

Vizitați Tyndale online la www.tyndale.com.

Vizitați site-ul lui Joel C. Rosenberg la www.joelrosenberg.com.

TYNDALE și logo-ul Tyndale's quill sunt mărci înregistrate ale Tyndale House Publishers.
Asasinul din Ierusalim
Copyright © 2020 de Joel C. Rosenberg. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a domului copyright © Piero M. Bianchi/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de pe copertă a exploziei copyright © Alexyz3d/Shutterstock. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a lunetistului copyright © Getmilitaryphotos/Shutterstock. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a hărții Ierusalimului copyright © 2019 Google. Toate drepturile rezervate.
Conceput de Dean H. Renninger
Asasinul din Ierusalim este o lucrare de ficțiune. Acolo unde apar persoane, evenimente, instituții, organizații sau localuri reale, acestea sunt folosite fictiv. Toate celelalte elemente ale romanului sunt extrase din imaginația autorului.
Pentru informații despre reducerile speciale pentru achiziții în cantități mari, vă rugăm să contactați Tyndale House Publishers la csresponse@tyndale.com sau să sunați la 1-800-323-9400.
Biblioteca Congresului Date de catalogare în publicație (Library of Congress Cataloging-in-Publication Data)
Nume și prenume: Rosenberg, Joel C., autor.
Titlu: Criminalii din Ierusalim: Asasinul din Ierusalim / Joel C. Rosenberg.
Descriere: Ed: Carol Stream : Tyndale House Publishers, Inc. 2020.
Identificatori: LCCN 2019041032 (print) | LCCN 2019041033 (ebook) | ISBN 9781496437846 (hardcover) | ISBN 9781496437860 (kindle edition) | ISBN 9781496437877 (epub) | ISBN 9781496437884 (epub)
Subiecte: LCSH: Ficțiune politică. | GSAFD: Suspans ficțiune. | Ficțiune creștină.
Clasificare: LCC PS3618.O832 J47 2020 (print) | LCC PS3618.O832 (ebook) | DDC 813/.6 -dc23
Înregistrare LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2019041032
LC ebook record disponibil la https://lccn.loc.gov/2019041033
ISBN 978-1-4964-4605-3 (ediție pe hârtie pentru comerțul internațional)
ISBN 978-1-4964-3787-7 (ePub); ISBN 978-1-4964-3786-0 (Kindle); ISBN 978-1-4964-3788-4 (Apple)
Build: 2020-02-20 11:44:44 EPUB 3.0
Pentru nepotul meu, Luke,
pentru care am cea mai profundă dragoste și cele mai mari speranțe.
DISTRIBUȚIA PERSONAJELOR
Americani
  * Marcus Ryker -operator special, Agenția Centrală de Informații
  * Richard Stephens -director al Agenției Centrale de Informații
  * Martha Dell -director adjunct al serviciilor de informații (DDI), Agenția Centrală de Informații
  * Peter Hwang -operator special, Agenția Centrală de Informații
  * Andrew Clarke -președinte al Statelor Unite
  * Barry Evans -consilier pentru securitate națională al SUA
  * William McDermott -consilier adjunct pentru securitate națională
  * Margaret "Meg" Whitney -secretar de stat
  * Kailea Curtis -agent în cadrul Serviciului de securitate diplomatică
  * Geoff Stone -agent special responsabil, Serviciul de securitate diplomatică
  * Carl Roseboro -director adjunct, Serviciul Secret al SUA
  * Robert Dayton - senator al SUA (D-Iowa), membru al Comisiei de informații a Senatului

* Annie Stewart - consilier principal pe probleme de politică externă al senatorului Robert Dayton
* Carter Emerson -pastor, Biserica Baptistă Lincoln Park, Washington, D.C.
* Maya Emerson - soția pastorului

Ruși

* Oleg Stefanovici Kraskin - ginerele regretatului președinte Aleksandr Luganov
* Mikhail Borisovich Petrovsky -președinte al Federației Ruse
* Nikolay Vladimirovich Kropatkin - șeful FSB

Iranieni

* Marele Ayatollah Hossein Ansari -Liderul Suprem al Iranului
* Yadollah Afshar -președinte al Republicii Islamice Iran
* Mahmoud Entezam -comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene
* Dr. Haydar Abbasi -cercetător iranian în domeniul rachetelor balistice și director al programului iranian de rachete

Israelieni

* Reuven Eitan - prim-ministru al Israelului
* Asher Gilad -director al Mossad
* Tomer Ben Ami - director adjunct al Shin Bet

Palestinieni

* Ismail Ziad -președinte al Autorității Palestiniene
* Amin al-Azzam - Mare Muftiu al Ierusalimului
* Hussam Mashrawi -director al Waqf și ginere al Marelui Muftiu

Saudiți

* Faisal Mohammed -monarh al Regatului Arabiei Saudite
* Abdulaziz bin Faisal -moștenitor al tronului și ministru al apărării
* Abdullah bin Rashid -director al Direcției Generale de Informații

Turci

* Ahmet Mustafa -președinte al Republicii Turcia
* Hamdi Yaşar -producător, rețeaua de televiziune prin satelit Al-Sawt

Alții

* Abu Nakba - comandant al Kairos
* Mohammed al-Qassab -membru al Kairos
* Maxim Sheripov - membru al Kairos
* Amina Sheripova - membră a Kairos
* Dr. Ali Haqqani -membru al Kairos

"Ceea ce îi permite suveranului înțelept și generalului bun să îi învingă pe alții și să realizeze lucruri dincolo de îndemâna oamenilor obișnuiți este prestiința. Acum, această precunoaștere nu poate fi obținută de la fantome și spirite, nici prin analogie cu evenimente trecute, nici prin calcul deductiv. Ea trebuie să fie obținută de la oameni care cunosc situația inamicului."

SUN TZU, ARTA RĂZBOIULUI

Cuprins

1. Coperta
2. Pagina de titlu
3. Elogii pentru Joel C. Rosenberg
4. Drepturile de autor
5. Dedicație
6. Distribuția personajelor
7. Epigraf
8. Partea 1
    1. Capitolul 1
    2. Capitolul 2
    3. Capitolul 3
    4. Capitolul 4
    5. Capitolul 5

6. Capitolul 6
7. Capitolul 7
8. Capitolul 8
9. Capitolul 9
10. Capitolul 10
11. Capitolul 11
12. Capitolul 12
13. Capitolul 13
14. Capitolul 14
15. Capitolul 15
16. Capitolul 16
17. Capitolul 17
18. Capitolul 18
19. Capitolul 19
20. Capitolul 20
21. Capitolul 21
22. Capitolul 22
23. Capitolul 23
24. Capitolul 24

9. Partea 2
    1. Capitolul 25
    2. Capitolul 26
    3. Capitolul 27
    4. Capitolul 28
    5. Capitolul 29
    6. Capitolul 30
    7. Capitolul 31
    8. Capitolul 32
    9. Capitolul 33
    10. Capitolul 34
    11. Capitolul 35
    12. Capitolul 36
    13. Capitolul 37
    14. Capitolul 38
    15. Capitolul 39
    16. Capitolul 40
    17. Capitolul 41
    18. Capitolul 42
    19. Capitolul 43
    20. Capitolul 44
    21. Capitolul 45
    22. Capitolul 46
    23. Capitolul 47
    24. Capitolul 48
    25. Capitolul 49
    26. Capitolul 50
    27. Capitolul 51
10. Partea 3
    1. Capitolul 52
    2. Capitolul 53
    3. Capitolul 54
    4. Capitolul 55
    5. Capitolul 56
    6. Capitolul 57
    7. Capitolul 58
    8. Capitolul 59
    9. Capitolul 60
    10. Capitolul 61

    11. Capitolul 62
    12. Capitolul 63
    13. Capitolul 64
    14. Capitolul 65
    15. Capitolul 66
    16. Capitolul 67
    17. Capitolul 68
    18. Capitolul 69
    19. Capitolul 70
    20. Capitolul 71
    21. Capitolul 72
    22. Capitolul 73
    23. Capitolul 74
    24. Capitolul 75
    25. Capitolul 76
    26. Capitolul 77
11. Partea 4
     1. Capitolul 78
     2. Capitolul 79
     3. Capitolul 80
     4. Capitolul 81
     5. Capitolul 82
     6. Capitolul 83
     7. Capitolul 84
     8. Capitolul 85
     9. Capitolul 86
    10. Capitolul 87
    11. Capitolul 88
    12. Capitolul 89
    13. Capitolul 90
    14. Capitolul 91
    15. Capitolul 92
    16. Capitolul 93
    17. Capitolul 94
    18. Capitolul 95
    19. Capitolul 96
    20. Capitolul 97
    21. Capitolul 98
    22. Capitolul 99
    23. Capitolul 100
    24. Capitolul 101
    25. Capitolul 102
    26. Capitolul 103
    27. Capitolul 104
    28. Capitolul 105
    29. Capitolul 106
    30. Capitolul 107
    31. Capitolul 108
    32. Capitolul 109
    33. Capitolul 110
    34. Capitolul 111
    35. Capitolul 112
    36. Capitolul 113
    37. Capitolul 114
    38. Capitolul 115
    39. Capitolul 116
    40. Capitolul 117
    41. Capitolul 118

    42. Capitolul 119
    43. Capitolul 120
    44. Capitolul 121
    45. Epilog
12. O notă din partea autorului
13. Recunoștințe (Acknowledgments)

Repere

 1. Cuprins
 2. Coperta
 3. Pagina de titlu
 4. Elogiu pentru Joel C. Rosenberg
 5. Copyright
 6. Dedicație
 7. Distribuția personajelor
 8. Partea 1
 9. Mulțumiri

Lista paginilor

 1. i
 2. ii
 3. iii
 4. v
 5. vi
 6. vii
 7. ix
 8. viii
 9. x
10. xi
11. 1
12. xii
13. 3
14. 4
15. 5
16. 6
17. 7
18. 8
19. 9
20. 10
21. 11
22. 12
23. 13
24. 14
25. 15
26. 16
27. 17
28. 18
29. 19
30. 20
31. 21
32. 22
33. 23
34. 24
35. 25
36. 26
37. 27
38. 28
39. 29
40. 30
41. 31

42. 32
43. 33
44. 34
45. 35
46. 36
47. 37
48. 38
49. 39
50. 40
51. 41
52. 42
53. 43
54. 44
55. 45
56. 46
57. 47
58. 48
59. 49
60. 50
61. 51
62. 52
63. 53
64. 54
65. 55
66. 56
67. 57
68. 58
69. 59
70. 60
71. 61
72. 62
73. 63
74. 64
75. 65
76. 66
77. 67
78. 68
79. 69
80. 70
81. 71
82. 72
83. 73
84. 74
85. 75
86. 76
87. 77
88. 78
89. 79
90. 80
91. 81
92. 82
93. 83
94. 84
95. 85
96. 86
97. 87
98. 88
99. 89

100. 91
101. 93
102. 94
103. 95
104. 96
105. 97
106. 98
107. 99
108. 100
109. 101
110. 102
111. 103
112. 104
113. 105
114. 106
115. 107
116. 108
117. 109
118. 110
119. 111
120. 112
121. 113
122. 114
123. 115
124. 116
125. 117
126. 118
127. 119
128. 120
129. 121
130. 122
131. 123
132. 124
133. 125
134. 126
135. 127
136. 128
137. 129
138. 130
139. 131
140. 132
141. 133
142. 134
143. 135
144. 136
145. 137
146. 138
147. 139
148. 140
149. 141
150. 142
151. 143
152. 144
153. 145
154. 146
155. 147
156. 148
157. 149

158. 150
159. 151
160. 152
161. 153
162. 154
163. 155
164. 156
165. 157
166. 158
167. 159
168. 160
169. 161
170. 162
171. 163
172. 164
173. 165
174. 166
175. 167
176. 168
177. 169
178. 170
179. 171
180. 172
181. 173
182. 174
183. 175
184. 176
185. 177
186. 178
187. 179
188. 180
189. 181
190. 182
191. 183
192. 185
193. 187
194. 188
195. 189
196. 190
197. 191
198. 192
199. 193
200. 194
201. 195
202. 196
203. 197
204. 198
205. 199
206. 200
207. 201
208. 202
209. 203
210. 204
211. 205
212. 206
213. 207
214. 208
215. 209

216. 210
217. 211
218. 212
219. 213
220. 214
221. 215
222. 216
223. 217
224. 218
225. 219
226. 220
227. 221
228. 222
229. 223
230. 224
231. 225
232. 226
233. 227
234. 228
235. 229
236. 230
237. 231
238. 232
239. 233
240. 234
241. 235
242. 236
243. 237
244. 238
245. 239
246. 240
247. 241
248. 242
249. 243
250. 244
251. 245
252. 246
253. 247
254. 248
255. 249
256. 250
257. 251
258. 252
259. 253
260. 254
261. 255
262. 256
263. 257
264. 258
265. 259
266. 260
267. 261
268. 262
269. 263
270. 264
271. 265
272. 266
273. 267

274. 268
275. 269
276. 270
277. 271
278. 272
279. 273
280. 274
281. 275
282. 276
283. 277
284. 278
285. 279
286. 280
287. 281
288. 282
289. 283
290. 284
291. 285
292. 286
293. 287
294. 289
295. 291
296. 292
297. 293
298. 294
299. 295
300. 296
301. 297
302. 298
303. 299
304. 300
305. 301
306. 302
307. 303
308. 304
309. 305
310. 306
311. 307
312. 308
313. 309
314. 310
315. 311
316. 312
317. 313
318. 314
319. 315
320. 316
321. 317
322. 318
323. 319
324. 320
325. 321
326. 322
327. 323
328. 324
329. 325
330. 326
331. 327

332. 328
333. 329
334. 330
335. 331
336. 332
337. 333
338. 334
339. 335
340. 336
341. 337
342. 338
343. 339
344. 340
345. 341
346. 342
347. 343
348. 344
349. 345
350. 346
351. 347
352. 348
353. 349
354. 350
355. 351
356. 352
357. 353
358. 354
359. 355
360. 356
361. 357
362. 358
363. 359
364. 360
365. 361
366. 362
367. 363
368. 364
369. 365
370. 366
371. 367
372. 368
373. 369
374. 370
375. 371
376. 372
377. 373
378. 374
379. 375
380. 376
381. 377
382. 378
383. 379
384. 380
385. 381
386. 382
387. 383
388. 384
389. 385

390. 386
391. 387
392. 388
393. 389
394. 390
395. 391
396. 392
397. 393
398. 394
399. 395
400. 396
401. 397
402. 398
403. 399
404. 400
405. 401
406. 402
407. 403
408. 404
409. 405
410. 406
411. 407
412. 408
413. 409
414. 410
415. 411
416. 412
417. 413
418. 414
419. 415
420. 416
421. 417
422. 418
423. 419
424. 420
425. 421
426. 422
427. 423
428. 424
429. 425
430. 426
431. 427
432. 428
433. 429
434. 430
435. 431
436. 432
437. 433
438. 434
439. 435
440. 436
441. 437
442. 438
443. 439
444. 440
445. 441
1
WASHINGTON, D.C. -15 NOIEMBRIE

Veneau, și el știa că veneau, și știa de ce - veneau să îl omoare pe el și să îl omoare pe președinte și să omoare pe oricine altcineva care le stătea în cale.
Veneau să regleze conturile.
Statele Unite provocaseră prea multe daune într-un timp prea scurt. Astfel de acțiuni nu puteau fi pur și simplu ignorate. Trebuiau să fie răzbunate. Trebuiau să fie răsplătite la cel mai înalt nivel, începând cu omul responsabil de emiterea ordinelor de atac.
Ceea ce nu era clar era când și unde urmau să aibă loc atacurile, câte urmau să aibă loc sau cum aveau să lovească. În ciuda faptului că în ultima lună au aspirat terabytes nenumărate de convorbiri telefonice, e-mailuri, mesaje text și alte comunicații electronice, cele 17 agenții de informații americane au avut foarte puțin de arătat pentru eforturile lor, iar puținele piste pe care le-au descoperit au fost exasperant de neconcludente.
Totuși, de ce să lași amenințările cu crima și haosul să strice o seară perfectă? se gândea Marcus Ryker în timp ce ieșea de la duș și se ștergea cu prosopul. Nu fusese niciodată unul care să se lase paralizat de frică și cu siguranță nu avea de gând să înceapă acum. Crescând pe Front Range din Colorado, trăise pentru a depăși limitele, mai ales ca adolescent, pentru a experimenta graba necunoscutului, pentru a suge măduva din viață. Pericolul nu-l respingea; era atras de el, electrizat de el. Surorile lui îl acuzau că este un drogat de adrenalină și probabil că era adevărat. Totuși, nu mai era la fel de nesăbuit ca în tinerețe. Cel puțin asta își spunea el însuși. Spera că timpul, experiența, pierderea și durerea imensă i-au rafinat instinctele cele mai prostești și poate le-au temperat cu puțină înțelepciune.
Deschizând seiful de perete din dulapul dormitorului său, și-a scos Sig Sauer P229, a introdus un încărcător plin, a tras un cartuș și a pus pistolul automat în toc de umăr. Apoi a scos două încărcătoare de rezervă și le-a prins la curea, înainte de a închide și a încuia seiful. Deși existau o mulțime de discuții îngrijorătoare, nu existau informații credibile care să indice că atacurile erau iminente oriunde în patrie, cu atât mai puțin aici, în Washington. Dar niciodată nu poți fi prea precaut.
Deschizând ușa din fața blocului în care locuia, a scanat strada. Traficul părea ușor, dar era încă devreme. În afară de câțiva adolescenți adunați pe o verandă de peste drum, nu a văzut nimic suspect. Mulțumit că totul era în regulă, Marcus a mers cu pași repezi pe stradă și a dat colțul până la locul unde era parcat Nissan-ul Stanza din 1986. Era urâtă, maro, ruginită și aproape la fel de bătrână ca și el, dar cumva încă mergea și - cel mai bun dintre toate - era plătită. S-a urcat în ea și a pornit motorul.
La două străzi distanță, Marcus a oprit la o florărie și a petrecut mult mai mult timp decât ar fi trebuit alegând un aranjament potrivit. Prea multe soiuri. Prea multe culori. Nici nu-și mai amintea când cumpărase flori ultima oară. În cele din urmă s-a mulțumit cu un buchet de narcise și a plătit funcționarul în numerar.
Stabiliseră să se întâlnească la ora șapte. Când a ajuns la casa din oraș, trecuseră aproape douăzeci de minute. Și nu avea unde să parcheze. Până la urmă a găsit un loc la câteva străzi distanță. Ar fi întârziat și mai mult acum, dar a avut ocazia să se plimbe puțin, ceea ce l-a ajutat să-și calmeze nervii.
Ajuns în cele din urmă la destinație, a pășit pe verandă, a bătut în ușa metalică și a așteptat sub lumina verandei. Noaptea era răcoroasă și o briză puternică venea dinspre râul Potomac. Îmbrăcat în blugi și cizme albastre decolorate, un pulover negru cu guler peste un tricou alb și o geacă neagră de piele, nu îi era chiar frig. Dar se întrebă brusc dacă nu

cumva ar fi trebuit să poarte un costum sau măcar o cămașă cu guler. În tot ceea ce se întâmplase în ultimii ani, erau unele lucruri pe care nu le putea uita, oricât de mult ar fi încercat. Erau altele pe care se străduia să și le amintească, iar grațiile sociale erau printre ele.
Marcus a bătut din nou la ușă, mai tare de data asta, dar tot nu răspundea nimeni. Cu cât stătea mai mult pe veranda de lemn scârțâitoare, cu atât își dorea mai mult să fie acasă, să comande mâncare chinezească, să se îmbrace în trening și să adoarmă pe canapea uitându-se la ESPN.
Pete Hwang îi tot spunea că trebuie să iasă mai mult. Pe de altă parte, Pete era un idiot. Un prieten, desigur. Cel mai bun pe care îl mai avea Marcus. Dar totuși un idiot. Divorțat. Înstrăinat de copiii lui. Trăia singur într-un oraș nou. Cu toate acestea, insista că se bucura de noua sa "viață de burlac" și încerca să-l facă pe Marcus să-și revină și să "revină în joc".
Și apoi, chiar când se gândea să se întoarcă la mașină, ușa de la intrare s-a deschis.
2
"Ai reușit", a spus Maya Emerson în graiul ei caracteristic din sud.
"Îmi pare rău că am întârziat", a răspuns Marcus. "Dar ți-am adus astea."
El a întins buchetul, iar fața bătrânei femei afro-americane s-a luminat.
"Ooh, le ador - nu ești drăguț? Și Marcy va fi încântată. A vorbit despre tine toată săptămâna și adoră narcisele. Cum de ai știut?"
În timp ce Marcus ridica din umeri - cu siguranță nu știa - femeia cea mare a ieșit pe verandă și l-a îmbrățișat, l-a sărutat pe ambii obraji și a insistat, așa cum făcea întotdeauna, ca el să-i întoarcă favoarea. Abia apoi l-a condus înăuntru. În timp ce Maya dispărea după un colț, Marcus și-a scos jacheta și a agățat-o în dulapul din față. În același timp, a scos încărcătorul de la pistol și a golit camera, strecurând atât încărcătorul, cât și cartușul în buzunarul gecii.
Aromele care se revărsau pe hol dinspre bucătărie erau paradisiace și îl chemau. Friptură la ceaun. Piure de cartofi și sos. Porumb dulce pe știulete. Fursecuri cu ciocolată făcute în casă și o oală de cafea proaspăt preparată. Din camera de zi, Marcus auzea focul și simțea mirosul de bușteni de pin care crepitau. Și cineva cânta frumos la pian. Nu avea nicio îndoială că era Marcy.
Îndreptându-se spre bucătărie, a început în sfârșit să se relaxeze. Iubea casa asta și îi iubea pe oamenii ăștia și știa că era o prostie din partea lui să fi fost neliniștit chiar și pentru o clipă. Maya și Carter Emerson erau căsătoriți de mai bine de cincizeci de ani. Carter, un veteran decorat în Vietnam, păstorea Lincoln Park Baptist de cel puțin patruzeci de ani. Și de când Marcus începuse să meargă la biserică, îl adoptaseră efectiv, invitându-l constant la cină miercurea seara înainte de biserică și la prânz duminica după biserică. Având în vedere programul său, nu putea accepta întotdeauna, și chiar și atunci când era liber, nu venea întotdeauna. De cele mai multe ori nu voia să deranjeze. Cei doi aveau atât de mulți alții care aveau nevoie de timpul și afecțiunea lor. Cu toate acestea, refuzurile sale periodice nu i-au împiedicat niciodată să îl invite, iar el nu a regretat niciodată că a venit. Familia Emerson era singura familie pe care o avea la est de Mississippi și îl însoțiseră în cele mai negre zile ale vieții sale.
"Marcus, băiatul meu, ce mai faci?" a urlat Carter de unde stătea la tejghea, aruncând o salată de spanac într-un castron mare de lemn.
"Mai bine decât merit, părinte."
"Nu-i așa că e adevărat?" Carter râse în timp ce Maya, încă leșinată după narcise, punea florile într-o vază și le așeza pe masa din bucătărie.
"Mulțumesc încă o dată că m-ați invitat", a spus Marcus. "Probabil că aveam nevoie de o ieșire în oraș."

"Bineînțeles că ai avut nevoie - și cu siguranță e mai bine decât mâncarea chinezească și ESPN, nu-i așa?"
Marcus a ridicat din umeri și a zâmbit. Omul îl cunoștea prea bine.
"Ei bine, sper că ți-e foame", a spus Carter în timp ce soția lui verifica friptura. "Maya ți-a făcut preferatele ca să sărbătorim noua ta slujbă importantă. Abia aștept să aud totul despre asta."
Înainte ca Marcus să poată răspunde, cea mai drăguță fată din lume a apărut în ușa de la camera familiei. A venit sprintenă în bucătărie și și-a aruncat brațele în jurul lui Marcus, strângându-l ca și cum nu avea de gând să îi dea drumul, iar pentru prima dată în toată ziua - de prea multe zile, de fapt - un zâmbet i-a apărut pe față.
"Domnișoară", spuse Carter, "ți-am spus sau nu ți-am spus că acesta de aici este cel mai bun băiat din întreaga biserică? Mai bine l-ai agăța acum, înainte să-l agațe altcineva. Și uite - ți-a adus și florile tale preferate."
Nepoata familiei Emerson avea doar nouă ani, dar era inteligentă ca un bici și efervescentă de o bucurie care abia părea reală. Radiind, Marcus a luat-o pe fetiță și a învârtit-o în jurul său. Ea a țipat de râs și l-a sărutat de două ori, câte una pe fiecare obraz. Marcus a sărutat-o și el imediat înainte ca ea să fugă la masa din bucătărie, să se aplece, să miroasă florile și să-l îmbrățișeze din nou.
Marcy nu era singura nepoată a lui Carter și Maya. Era, totuși, cea care locuia cel mai departe și, cu siguranță, cea care trăise cea mai mare durere. Tatăl ei nu era de găsit nicăieri. Marcy nici măcar nu-l cunoscuse. Mama ei locuia în Seattle și intrase și ieșise din închisoare și de la dezintoxicare de mai multe ori decât își putea aminti Marcus. De fiecare dată, Gammy și Pop Pop zburaseră la Seattle să o ajute, apoi o aduseseră pe Marcy înapoi să stea cu ei. Așa a fost din nou. Rămânea cel puțin până la Ziua Recunoștinței, spusese Carter la telefon când îl invitase pe Marcus la cină, și probabil până la Crăciun.
"Am făcut un desen cu tine", șopti Marcy. "Vrei s-o vezi?"
"Mi-ar plăcea", i-a răspuns Marcus în șoaptă.
A lăsat-o jos și i-a făcut cu ochiul Mayei înainte de a o urma pe fată în camera de zi. Acolo s-au ghemuit într-un fotoliu mare lângă șemineu și au revăzut întregul portofoliu al lui Marcy, în timp ce Carter a pornit un album cu Duke Ellington care se auzea pe un Victrola vechi din colț.
Acesta era motivul pentru care Marcus venise în seara asta. Cu toate amenințările iminente cu care se confruntau el și țara lui, cum putea să refuze mâncarea gătită de Maya și îmbrățișările lui Marcy?
Cina, ca de obicei, a fost numai despre Marcy. Abia a mâncat. În schimb, vorbea rapid despre tot ce văzuse și făcuse la Grădina Zoologică Națională în acea zi cu bunicii ei. Marcus a glumit că ar trebui să fie corespondentă la Animal Planet, dar Marcy a crezut că e ridicol. Urma să fie medic veterinar - "cel mai bun din întreaga lume". Marcus nu avea nicio îndoială.
După cină au jucat o versiune comprimată, de o oră, a jocului Monopoly. Marcy le-a curățat ceasurile. Și-a falimentat bunica în mai puțin de douăzeci de minute, iar Carter și Marcus nu erau cu mult în urmă.
Puțin după nouă, Maya a dus-o pe fată sus pentru o baie și un pat. Carter i-a adus lui Marcus o cană de cafea fierbinte și o a doua rundă de prăjituri, proaspăt scoase din cuptor. Marcus a început să refuze, dar s-a gândit imediat mai bine. Pe cine păcălea? Fursecurile Mayei erau pur și simplu irezistibile, iar el a cedat tentației.
"Cum sunt coastele?" a întrebat Carter, în timp ce se așeza în fotoliul său preferat și își aprindea iubita pipă.
"Mai bine", a spus Marcus, mângâindu-și coasta și strâmbând din nas. "Ei bine, nu chiar mai bine."
"Încă sensibil?"

"Un pic."
"Dar alergi din nou?"
"Cinci mile pe zi - doar ca să pot mânca prăjiturile Mayei."
Carter a chicotit și a pufăit. "Și ce mai face Pete?"
"Pete e Pete - ce poți să faci? Dar cel puțin brațul lui se vindecă frumos."
"Voi doi mai luați micul dejun duminica?"
"În fiecare săptămână."
"Ei bine, transmite-i salutările mele."
"O voi face."
"Și spune-i să vină cu tine la biserică mâine."
"Îl rog în fiecare duminică."
"Și?"
"Și întotdeauna are o altă scuză - e un bătrân încăpățânat."
"E predica mea sau cântecul Mayei?"
"Să spunem doar că nu e Maya", a răspuns Marcus. "În afară de asta, pledez a cincea oară."
"Destul de corect", a râs Carter în timp ce fumul cu aromă de cireșe i se învârtea în jurul capului. "Spune-mi despre noua slujbă. Ești mulțumit de ea?"
Cei doi bărbați abia se văzuseră în ultimele câteva săptămâni, cu atât mai puțin avuseseră ocazia să se pună la curent cu toate ultimele evoluții din viața brusc foarte diferită a lui Marcus.
"Un pic de adaptare, s-ar putea spune, dar cred că va fi o potrivire bună."
"Dar Departamentul de Stat?" a întrebat Carter. "Nu prea mi te imaginez la Departamentul de Stat, fiule."
Marcus a ridicat din umeri. "Ei bine, știi, nu este doar Stat - este DSS." Carter, originar din D.C., ar fi știut că se referea la Serviciul Diplomatic de Securitate. "Va fi un fel de zile ca ale mele în Secret Service, dar poate nu atât de multe călătorii și sper că nu atât de mult stres."
În momentul în care Marcus a spus-o, și-a dorit să o fi spus altfel. Nu era o minciună. Nu chiar. Dar adevărul era mult mai complicat. Slujba lui la DSS era reală, dar era doar o acoperire. Adevărul era că tocmai fusese recrutat de Agenția Centrală de Informații.
3
WASHINGTON, D.C. - 16 NOIEMBRIE
Marcus s-a trezit devreme și a ieșit să alerge, trecând pe lângă Capitoliu și pe Mall.
Când s-a întors la apartament, a făcut duș, s-a îmbrăcat și s-a dus la Manny's Diner, la câteva străzi distanță. Pete nu era încă acolo, așa că a luat un scaun, a comandat cafea și a început să citească Washington Post.
La ora nouă și douăzeci de minute, Pete încă nu sosise. Când Marcus și-a verificat telefonul și nu a găsit niciun mesaj text sau e-mail de la el, a început să se îngrijoreze. Chiar când era pe punctul de a-l suna pe Pete și de a-i citi legea, o femeie pe care nu o văzuse niciodată s-a așezat brusc pe scaunul din fața lui.
"Hei, bătrâne", a spus ea, luând un meniu. "Ce avem?"
Marcus s-a încordat, deși nu a luat-o pe femeie drept o amenințare. "Și tu ai fi?"
"Noul tău partener", a spus ea fără să ridice privirea.
"Poftim?"
"Uau, Ryker, chiar ești bătrân - ți-ai pierdut auzul, nu-i așa?" glumi ea, ridicând acum privirea când chelnerița se apropie de cabină. "Cafea - neagră; ouă amestecate - uscate; și... aveți sparanghel?"
"Desigur", a spus chelnerița.

"Bine -atunci o garnitură de sparanghel în loc de cartofi prăjiți, dacă nu vă deranjează."
"S-a făcut." Chelnerița a zâmbit și s-a întors spre Marcus. "Și tu?"
"Lasă-ne un minut, bine?", a spus el, iar ea a ridicat din umeri și s-a îndreptat spre bucătărie.
Marcus s-a întors la femeia misterioasă de vizavi de el. Mai tânără decât el cu aproape un deceniu, părea să aibă în jur de treizeci sau treizeci și unu de ani, cu pielea maro deschis, ochii căprui ca ciocolata și părul negru ca jetul legat într-o coadă de cal. Avea o constituție atletică și lui Marcus i s-a părut că era o alergătoare. Nu purta inele - nici un fel de bijuterii, de fapt - iar mâinile îi erau dure și puternice. Unghiile îi erau nevopsite și atent tăiate. Purta o jachetă de blugi peste o bluză neagră cu guler înalt, iar el nu avea nicio îndoială că sub jachetă se afla un pistol automat.
Înainte ca el să poată vorbi, ea a strecurat o cutie de piele pe masă. Marcus a recunoscut-o imediat, pentru că recent primise și el una. Desigur, când a deschis-o, a găsit insigna și cartea de identitate a femeii. Numele ei complet era Kailea Theresa Curtis și era agent special DSS.
"Prietenul tău Pete nu va veni. Este într-o întâlnire", a spus ea.
"Cu cine?"
"Cu directorul."
"De ce?"
"Mi-e teamă că primește niște vești proaste - nu este autorizat pentru serviciul de teren."
"De ce nu?"
"Brațul lui nu se vindecă cum trebuie. Are nevoie de o altă operație. Este programată pentru miercuri. Așa că am fost repartizat la tine. Avem trei zile să ne pregătim pentru călătoria NSA în Orientul Mijlociu, iar noi zburăm marți seara."
Ea se referea la consilierul președintelui pe probleme de securitate națională, generalul Barry Evans. Aceasta a fost prima dată când Marcus a auzit despre vreo călătorie. Nici directorul DSS, nici adevăratul său șef, directorul CIA Richard Stephens, nu scoseseră o vorbă. Dar, din anumite motive, el o credea.
Dintr-o dată i-a bâzâit telefonul. Primea un mesaj.
"Eu sunt", a spus Kailea. "Acum ai numărul meu."
Telefonul lui a sunat. De data asta era Pete.
"Unde ești?" A întrebat Marcus. "Credeam că trebuia să..."
Dar Pete l-a întrerupt, iar Marcus doar a ascultat cum Pete îi transmitea aceleași informații pe care le primise Kailea. Un minut mai târziu, Marcus și-a așezat telefonul pe masă.
"Vezi, bătrâne? Chiar spuneam adevărul." Femeia a zâmbit. "Acum încearcă să rămâi cu mine. Avem o ședință de informare la Langley, la ora unsprezece, cu restul detașamentului generalului. Așa că ia-ți micul dejun și hai să pornim la drum. Ai înțeles?" Apoi, ridicându-și vocea ca și cum ar fi vorbit cu cineva dintr-un azil de bătrâni, a spus: "Ai înțeles? MICUL DEJUN ACUM. BRIEFING MAI TÂRZIU."
Marcus și-a ținut limba și și-a sorbit cafeaua. "Deci, agent Curtis, care este povestea ta?"
Înainte ca ea să poată răspunde, însă, o explozie a străpuns calmul dimineții.
"Doar o mașină care a explodat", a spus chelnerița când a sosit cu o cană și un ibric de cafea. "Se întâmplă tot timpul."
Dar Marcus știa mai bine. Nu era o mașină care dădea rateuri. Era un pistol semiautomat Glock care trăgea un cartuș de 9 mm. Era un sunet pe care îl auzise de un milion de ori înainte și era aproape.

"Verifică ușa din spate", a spus Marcus în timp ce se strecura rapid afară din cabină. "Și asigură-te că managerul o încuie."
Kailea a dat din cap și a mers imediat la bucătărie. În timp ce o făcea, Marcus a observat că mâna ei dreaptă se mișca aproape imperceptibil spre umflătura de sub spatele jachetei, unde își ținea arma.
Trecând pe lângă chelneriță, Marcus și-a desfăcut fermoarul jachetei de piele, având astfel acces rapid la Sig Sauer-ul său, deși nu l-a scos încă. În timp ce se îndrepta spre ușa din față, a scanat privirile diferiților clienți așezați în jurul restaurantului. Niciunul dintre ei nu părea nervos. Niciunul dintre ei nu părea alarmat. Se pare că niciunul dintre ei nu observase împușcătura și nici nu le păsa, sau presupuseseră, ca și chelnerița, că fusese o mașină care dăduse rateuri. Pur și simplu își mâncau omleta, își citeau ziarele, făceau cuvinte încrucișate sau erau pierduți în smartphone-urile lor, inconștienți de pericol sau pur și simplu amorțiți de el, după ce au trăit toată viața în partea de sud-est a D.C.
Marcus a pășit pe strada Unsprezece și a privit spre stânga.
Era aproape nouă și jumătate într-o dimineață de duminică răcoroasă, fără nori, spectaculoasă, genul de zi care îl făcea să iubească viața în capitala națiunii, mai ales toamna. Frunzele încă agățate de ramuri erau aurii, maro, galbene și portocalii vibrante. Dar natura avea să își urmeze calea. Chiar și acelea cădeau la pământ, învârtindu-se pe trotuare și învârtindu-se pe străzi în mijlocul brizei puternice care semnala că iarna urma să vină în curând.
Nevăzând nimic ieșit din comun, Marcus s-a uitat în dreapta.
Din nou, nimic nu era evident în neregulă. Totul era liniștit. Nu se mișca nicio mașină. Nici camioane. Aproape nimeni nu se afla pe străzi, cu excepția câtorva fete tinere care se jucau de-a sărit coarda în apropiere. Marcus nu auzea niciun zgomot de picioare alergând, niciun țipăt, niciun scârțâit de cauciucuri sau sirene apropiindu-se. Singurul sunet era cel al unui steag american, ale cărui culori erau acum un pic decolorate, care pocnea brusc pe un stâlp înalt de oțel din fața restaurantului.
"Totul e liber în spate", a spus Kailea, venind în spatele lui. "Ce ai găsit?"
Marcus doar s-a holbat la strada Unsprezece, apoi a început să meargă spre nord.
"Ce este?", a insistat ea.
Marcus nu a spus nimic, dar ritmul lui a crescut. Curând alerga, iar Kailea se grăbea să îl ajungă din urmă. Când au ajuns pe East Capitol Street, Marcus s-a oprit brusc în fața unei curățătorii. A măturat de la stânga la dreapta, apoi și-a îndreptat atenția spre copacii aproape sterpi din Lincoln Park. Atunci a auzit din nou Glock-ul. De data aceasta au răsunat patru focuri de armă într-o succesiune rapidă. O clipă mai târziu, a izbucnit o pușcă automată. Era un AR-15, sau poate un M4, iar rafala a fost urmată aproape imediat de țipete înfiorătoare, cum nu mai auzise de la Kabul și Fallujah încoace.
"Biserica!" a strigat Marcus și a pornit într-un sprint.
4
Kailea Curtis a alergat să-l ajungă din urmă pe Marcus, care era la șase metri în fața ei.
Ea putea vedea Lincoln Park Baptist drept în față. Clădirea masivă din cărămidă - un reper istoric - ocupa aproape un bloc. A văzut o scânteie din clopotniță. Gloanțele au început să treacă șuierând pe lângă capetele lor și atât ea, cât și Marcus s-au adăpostit în spatele unor stejari uriași.
Scoțându-și arma, Kailea a încercat să evalueze situația. Pentru început, era cu siguranță un AR-15. Asta era clar acum. Vedea pe cineva zăcând

într-o baltă de sânge pe treptele din faţa bisericii. Nu era încă niciun semn de forţe de ordine. Marea întrebare era, câţi trăgători au fost? Putea auzi împuşcături în interiorul clădirii, deci era unul. Tipul din clopotniţă era al doilea. Erau mai mulţi?
Kailea a zărit o dubiţă venind pe East Capitol. Dintr-o dată, mai multe focuri de armă au izbucnit din turn. Marcus s-a învârtit în jurul copacului şi a tras trei focuri de armă, încercând să atragă focul bărbatului. A reuşit, dar nu la timp. Parbrizul dubiţei a fost spulberat. Vehiculul s-a izbit frontal de un stâlp de iluminat. Şoferiţa - o femeie caucaziană, cu faţa plină de sânge - a deschis portiera. A încercat să fugă, dar a fost rapid ciuruită de gloanţe.
Apoi, trăgătorul a îndreptat focul asupra unui sedan care se îndrepta spre nord pe strada Treisprezece. Atât Marcus, cât şi Kailea au deschis focul asupra turnului, dar nu a fost suficient. Trăgătorul a continuat să tragă în sedan şi, în curând, fiecare geam a fost spart. Maşina s-a oprit, iar şoferul - un bărbat hispanic care nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani - s-a prăbuşit în faţă pe claxon, care acum nu se mai oprea din claxonat.
Kailea a aruncat o privire înapoi şi l-a găsit pe Marcus la telefon. Acesta sunase la 911 şi îi explica locaţia şi îi transmitea tot ce vedeau. Când Marcus a închis, i-a făcut semn Kailei să îl acopere. Ea a dat din cap, a respirat adânc, a strâns bine Glock-ul şi a pivotat pentru a trage şase focuri spre clopotniţă. De data aceasta, trăgătorul a răspuns cu o salvă de focuri în direcţia ei, iar ea s-a retras exact la timp.
Văzând că Marcus traversase strada în siguranţă, Kailea a profitat de moment pentru a reîncărca. În momentul în care trăgătorul a făcut acelaşi lucru, Kailea a mai tras trei focuri de armă, apoi a traversat în fugă strada Treisprezece şi a sărit pe treptele din faţa bisericii. Marcus era îngenuncheat lângă bărbatul întins pe trepte, verificându-i pulsul, dar ea şi-a dat seama că era prea târziu. El dispăruse.
În biserică, împuşcăturile se opriseră temporar, dar ţipetele nu. La semnalul lui Marcus, cei doi au tras de mânerele uriaşelor uşi de stejar, dar le-au găsit încuiate din interior. O clipă mai târziu, cineva din interior a descărcat un încărcător întreg în acele uşi, forţându-i pe Kailea şi Marcus să se retragă pe partea stângă a clădirii. Acolo au găsit un alt set de uşi încuiate şi au continuat să se mişte. La adăpostul unui acoperiş în consolă, Marcus a luat-o prin colţ spre uşile din spate, în timp ce Kailea îi păzea cele şase. Din păcate, şi acestea erau încuiate.
Încă o dată, focuri de arme automate au izbucnit în interior. Kailea auzea sirenele în depărtare. Erau slabe, dar ştia că unităţile de poliţie şi ambulanţele se vor apropia în curând din toate direcţiile.
"Acoperă-mă. Am o idee", a şuierat Marcus.
"Ce, eşti nebun?", a ripostat ea. "Nu există nicio cale de a intra, iar poliţiştii vor ajunge aici în orice moment. Ar trebui să stăm aici până ajung ei."
"Agent Curtis, oamenii mor acolo - oamenii mei. Trebuie să intrăm acum."
Marcus nu a aşteptat un răspuns. S-a întors şi a fugit în parcare.
Kailea s-a încordat. Stând la colţul clădirii, ar fi putut să vadă ameninţările apărând din oricare dintre cele două direcţii. Totuşi, pentru că se afla încă sub consolă, nu putea vedea clopotniţa. Nu putea vedea nici ferestrele de la etajele trei sau patru. Prin urmare, nu avea de unde să ştie cine o păndea şi nu avea cum să-l acopere pe Marcus, care tocmai ieşise în aer liber fără să-şi explice planul.
În mod sigur, deasupra lor s-au deschis focuri de armă. Kailea s-a uitat să vadă dacă Marcus era bine, dar s-a întors repede. Ştia că un trăgător putea ieşi pe uşile din spate sau pe laterala clădirii în orice moment,

așa că trebuia să rămână concentrată. Dar era greu. În spatele ei auzea cum mașinile parcate erau distruse de împușcături rând pe rând și se temea pentru siguranța lui Ryker. În ciuda aerului rece de noiembrie, transpirația îi curgea pe față și pe spate. Totuși, tot ce putea face acum era să-și ridice Glock-ul 22 și să se pregătească pentru ce avea să urmeze.
În acel moment, a auzit vuietul motorului unui camion care prindea viață. O clipă mai târziu a auzit scârțâitul cauciucurilor și claxonul unui camion. Kailea s-a întors la timp ca să vadă un Ford F-150 roșu care traversa parcarea și prindea viteză. Spre groaza ei, l-a văzut pe Marcus la volan. Bărbatul se îndrepta direct spre clădire.
5
Kailea a sărit din drum la timp.
Marcus nu a încetinit, cu atât mai puțin s-a oprit. În schimb, în timp ce traversa parcarea în zbor, a apăsat pe accelerație. Kailea a privit cum Fordul a spart ușile încuiate și s-a oprit în holul din spate al bisericii.
A rămas acolo câteva clipe, uitându-se la gaura din perete unde se aflau ușile. Apoi, auzindu-l pe Marcus strigând după ea, s-a forțat să înainteze, s-a cățărat printre resturi și l-a găsit pe Marcus angajat într-un schimb de focuri.
Coridorul era plin de fum și de praf de plăci de tablă sfărâmate. Luminile de deasupra pâlpâiau. Scântei cădeau din firele expuse din tavan. Apa provenită de la o țeavă spartă stropea peste tot. Prin ceață, Kailea l-a zărit pe Marcus poziționat în spatele ușii deschise din partea șoferului a camionului. Își scosese Sig Sauer-ul și trăgea cartuș după cartuș spre o figură întunecată purtând o mască de schi, de cealaltă parte a sanctuarului.
Nimeni altcineva nu era vizibil. Kailea presupunea că mulți erau morți. Dar nici măcar răniții nu aveau de gând să se arate. Dacă ar fi fost ea, s-ar fi aplatizat pe podea și ar fi încercat cu disperare să se adăpostească sub rândurile de bănci de lemn. Desigur, ea sau Marcus nu puteau face nimic pentru răniți până nu îi neutralizau pe trăgători. Dar cum anume aveau de gând să facă asta?
Erau complet depășiți. Oricine ar fi fost tipul cu mască de schi, folosea o pușcă automată cu un încărcător de mare capacitate capabil să conțină între șaizeci și o sută de cartușe. Kailea avea la ea doar pistolul de serviciu și două încărcătoare, fără a pune la socoteală încărcătorul pe care îl golise deja. Fiecare conținea cincisprezece cartușe, ceea ce îi dădea un total de doar treizeci de focuri. De asemenea, Marcus mai avea doar două încărcătoare, dar având în vedere că folosea gloanțe mai mari, de calibrul 357, încărcătoarele sale conțineau doar o duzină de gloanțe. Asta îi dădea douăzeci și patru de gloanțe, fiecare fiind pe cât de prețioasă, pe atât de de neînlocuit.
Kailea și-a simțit Android-ul vibrând. L-a ignorat și s-a uitat la Marcus, doar pentru a-l vedea ținând urgent telefonul în mână și arătând spre ea. Ea și-a scos telefonul și a găsit un mesaj de la el.
Trageți, îi trimisese Marcus un mesaj. Flancul drept, începeți să trageți, repede. Am nevoie de o poziție și un unghi mai bune.
La început i s-a părut ciudat că Marcus îi trimitea mesaje în loc să strige comenzi. Pe de altă parte, abia se auzeau unul pe celălalt în cacofonie și, chiar dacă ar fi putut, probabil că nu ar fi fost inteligent să își telegrafieze mișcările precise.
Kailei nu-i plăcea ideea de a fi folosită ca momeală. Cu toate acestea, s-a ghemuit și a început să înainteze de-a lungul părții drepte a Fordului, sperând să fie suficient de jos pentru a nu fi văzută, dar suficient de sus pentru a vedea peste camion în sanctuar, precum și în

holul mare din stânga lor. La fiecare câteva secunde, Marcus mai trăgea o lovitură, apoi se pregătea pentru un atac în schimb.
Un alt mesaj a venit de la Marcus.
La semnalul meu deschideți focul, a scris el. Mă târăsc spre ușile principale, pe culoarul central, și îl elimin.
Kailea se holba la mesaj neîncrezătoare. Tipul ăsta chiar era nebun. Scuturând din cap, dar fără un plan propriu, i-a răspuns la mesaj.
Bine.
Ce altă opțiune avea?
S-a încrucișat, așa cum făcuse în copilărie în Brooklyn, a deschis ușa din partea pasagerului din camion și, folosindu-se de ea ca de un scut, a deschis focul.
În momentul în care Marcus a primit răspunsul ei, a căzut la pământ.
Din acest punct de observație, putea vedea acum zeci de oameni ascunși sub bănci. Unele fețe le recunoștea. Pe majoritatea nu le cunoștea. Toți tremurau de frică. Unii sângerau. Alții zăceau nemișcați. Și apoi a văzut-o pe Marcy.
Fetița era ghemuită în poziție fetală într-o frumoasă rochie roz, acoperită de sânge. Marcus nu avea nicio idee dacă era al ei sau al altcuiva. A încercat să vadă dacă Carter sau Maya erau cu ea, dar nu și-a dat seama. În orice caz, știa că trebuie să se miște repede. Dintr-o dată, ochii lui Marcy i-au întâlnit pe ai lui. A început să întindă mâna spre el. Părea că vrea să îl strige. Dar el și-a pus imediat degetul pe buze și i-a făcut semn să stea liniștită și nemișcată.
Cu gloanțele șuierând chiar deasupra capului său, Marcus și-a pus Sig Sauer-ul înapoi în tocurile de umăr și a început să se târască pe podeaua de lemn spre fetiță. Ochii ei s-au mărit, deși a rămas încremenită și mută, exact așa cum îi spusese el. Totuși, înainte să ajungă la ea, a schimbat direcția, a virat la dreapta și s-a târât pe culoarul din stânga al sanctuarului cât de repede a putut. Când aproape ajunsese la marginea vestibulului principal, a virat la dreapta.
În spatele lui, o auzea pe noua lui parteneră făcându-și treaba. Ea atrăgea focul și furia trăgătorului, dar cât timp putea dura asta? Kailea era în real pericol de a rămâne fără muniție sau de a fi atacată de atacator fără să aibă cum să se apere corespunzător. Marcus se forța să se miște mai repede, chiar dacă trebuia să stea jos și să nu fie văzut. Când a ajuns în sfârșit la culoarul central al sanctuarului, s-a oprit, dar numai pentru o clipă. Și-a scos pistolul, a spus o rugăciune tăcută și a respirat adânc. Apoi s-a ridicat în picioare, a țintit trăgătorul și a tras patru focuri rapide.
6
A ratat.
Trăgătorul se afla în spatele amvonului din fața sălii, la o distanță de 30 de metri. Nu a fost lovit de noile focuri, dar a fost luat prin surprindere. Evident, crezuse că este în siguranță din direcția lui Marcus, din moment ce ușile din față erau încuiate. Acum era atacat dintr-un unghi neașteptat.
Înfuriat, bărbatul cu mască a început să atace pe culoarul central, țipând, cu arma ridicată, vânând o țintă. Și atunci Marcus și-a făcut mișcarea. Întorcându-se pe culoarul din partea stângă a sanctuarului, a ocolit colțul, și-a sprijinit spatele de penultima bancă din rând și a numărat în tăcere de la cinci în jos. Când a ajuns la zero, a sărit în picioare, s-a întors și a țintit Sig-ul.
Trăgătorul era exact acolo unde se aștepta să fie. Stătea nemișcat, la capătul culoarului central, scrutând vestibulul cu AR-15-ul său, uimit să nu găsească pe nimeni acolo. Marcus a tras de două ori. Ambele gloanțe și-au atins ținta. Primul a intrat în tâmpla dreaptă a trăgătorului și i-

a zburat cealaltă parte a capului. A doua a străpuns gâtul bărbatului, tăindu-i direct jugulara.
Bărbatul s-a prăbușit instantaneu la podea.
Timp de câteva secunde, o liniște stranie s-a așternut peste sanctuar. Nimeni nu mai țipa. Nimeni, de fapt, nu scotea niciun sunet. Marcus a strigat: "Lunetist rănit". Vocea lui profundă a răsunat sub tavanul în formă de cupolă și peste balcoanele de la etajul al doilea. Apoi a chemat-o pe Kailea, care a ieșit din spatele Fordului și a alergat lângă el.
Marcus i-a făcut semn să verifice cadavrul, doar pentru a fi sigur. Kailea a dat la o parte AR-15-ul, s-a aplecat, a verificat pulsul bărbatului și a clătinat din cap. A luat pușca automată și i-a înmânat-o lui Marcus, înainte de a-i lua mortului muniția și de a i-o da și lui Marcus. El i-a spus să verifice pistolul bărbatului. Ea a făcut-o, golind camera și scoțând încărcătorul.
"Câte gloanțe?" a întrebat Marcus.
"Zece", a răspuns ea.
Marcus a dat din cap și s-a îndreptat cu precauție spre partea din față a sanctuarului. Măturându-și Sig Sauer-ul de pe o parte pe alta, a scanat după oricine ar mai putea reprezenta o amenințare. Tot ce a găsit au fost morți și răniți.
Slujba de la ora nouă nu era la fel de frecventată ca cea de la zece și jumătate. Acesta fusese mult timp un punct sensibil pentru Carter și consiliul de bătrâni. În această dimineață, a fost o binecuvântare. La cea de-a doua slujbă se stătea de obicei în picioare, chiar și în balcoane. Cu toate acestea, oricât de rău ar fi fost acest carnagiu, Marcus se cutremura la ceea ce ar fi putut fi dacă ar fi fost de două ori mai mulți oameni în clădire.
"Liber", spuse Marcus în cele din urmă, convins că nu mai erau alți trăgători de față. Tipul din clopotniță mai putea aștepta.
Apoi și-a amintit de Marcy. A alergat acolo și a găsit-o pe fetiță căzând în șoc. Punându-și pistolul la loc în toc, și-a scos jacheta de piele, a înfășurat-o în ea și a luat-o în brațe, legănând-o. Ea tremura. Ochii îi erau sticloși. Trebuiau să o ducă la spital, și repede.
Marcus s-a întors și a văzut-o pe Kailea învelindu-și arma și începând să se ocupe de cei mai grav răniți. În timp ce o făcea, Marcus s-a gândit la ceea ce tocmai îi spusese ea. Zece gloanțe. Nouă în încărcător. Unul în cameră. Erau informații importante. A început să vizualizeze cum s-a desfășurat probabil crima brutală. Bărbatul cu mască de schi trebuie să fi fost cel care l-a ucis pe ușierul de pe scările din față. Aceasta ar fi fost prima împușcătură - cea pe care el și Kailea o auziseră la restaurant. Apoi, cei doi bărbați - dacă fuseseră doar doi - dăduseră buzna în clădirea bisericii. Unul dintre ei a folosit Glock-ul pentru a trage încă patru focuri de armă în succesiune rapidă. Asta explica cele patru cadavre care zăceau în vestibul.
Cinci focuri de armă.
Cinci oameni morți.
Cinci gloanțe lipsă din încărcător.
Au rămas zece.
În acel moment, și-a dat seama Marcus, trăgătorul principal trebuie să fi trecut la AR-15. Începuse să tragă în sanctuar în timp ce partenerul său o luase la stânga și alerga spre scările care se îndreptau spre clopotniță pentru a împușca pe oricine se apropia de clădirea bisericii din orice unghi.
Dar de ce? se întreba Marcus în timp ce o ținea în brațe pe această fetiță prețioasă. Cine erau monștrii ăștia? Și de ce au venit să împuște un lăcaș de cult?

A auzit pe cineva strigându-i numele și s-a întors repede, scanând fiecare față a fiecărei persoane care ieșea din ascunzătoare. Atunci l-a văzut pe pastorul său, Carter Emerson. Bărbatul era întins în dreapta scenei și se zvârcolea în propriul sânge.
"Carter!" a strigat el în timp ce se grăbea să ajungă lângă bărbat.
Lăsând-o ușor pe Marcy pe banca din față, Marcus s-a aplecat și a văzut rana masivă de glonț din stomacul lui Emerson. Cămașa albă a bărbatului și costumul negru cu dungi erau acoperite de purpură. Marcus a început imediat să aplice presiune pe rană, asigurându-l pe bărbat că totul va fi bine. În realitate, Marcus nu era atât de sigur. Emerson era un tip dur. Nu fusese întotdeauna un predicator urban. Cu un milion de ani înainte, fusese Beretă Verde. Făcuse trei misiuni în Vietnam și, de-a lungul timpului, câștigase nu una, ci două Inimi Purpurii pentru că fusese rănit în luptă, precum și o Stea de Bronz pentru că dăduse dovadă de o vitejie extraordinară în timpul unei operațiuni secrete în spatele liniilor inamice, în Vietnamul de Nord. Dar asta se întâmplase cu mai bine de o jumătate de secol în urmă.
Chiar în momentul în care Kailea a ajuns la ei, sunetul focurilor automate a izbucnit din nou din clopotniță. Marcus i-a ordonat partenerei sale să continue să aplice presiune pe rana lui Carter. În timp ce ea făcea asta, el s-a ridicat și s-a uitat pe cea mai apropiată fereastră. Cel puțin o duzină de mașini de poliție și câteva ambulanțe sosiseră la fața locului. Dar în loc să se grăbească înăuntru să ajute, primii intervenienți erau nevoiți să dea înapoi pentru a ieși din raza de acțiune a furiei care ploua asupra lor de sus.
"Marcus, mă ocup eu de asta", l-a asigurat Kailea. "Du-te și doboară-l pe tipul ăla."
7
Marcus a sprintat până la cea mai apropiată scară.
A sărit treptele două câte două, a ajuns la etajul al doilea, apoi s-a oprit înainte de a intra pe hol. Acum se contrazicea. Era absolut sigur că erau doar doi trăgători? Dacă erau mai mulți?
Marcus a înfipt țeava armei sale în hol, apoi a tras-o înapoi, întrebându-se dacă nu cumva ar fi atras focul. Nu s-a întâmplat nimic. A aruncat o privire rapidă după colț. Coridorul părea liber. Auzind focul puternic care continua dinspre clopotniță, a știut că nu mai poate aștepta. A aruncat o ultimă privire scurtă, dar a constatat din nou că holul era liber în ambele direcții.
Respirând adânc, Marcus a ocolit colțul cu AR-15-ul în fața lui. S-a deplasat rapid, dar în liniște, pe hol, spre casa scării de la capătul opus. În timp ce mergea, s-a uitat prin ferestre în fiecare clasă de școală duminicală. Nu a putut vedea niciun copil sau profesor. În plus, luminile din fiecare clasă erau stinse.
Acestea erau semne bune. Marcus frecventa această congregație de ani de zile. Îl ajutase pe Carter și pe bătrâni să elaboreze protocoale de securitate și îi învățase personal pe fiecare profesor ce să facă dacă ar fi existat vreodată un trăgător activ în clădire. Știa, prin urmare, că toți copiii și profesorii stăteau pe podea, îngrămădiți de-a lungul pereților din clasele lor cele mai apropiate de hol, cu capetele în jos și, astfel, în afara vederii imediate a oricărei persoane de pe hol care s-ar fi uitat pe ferestre. Știa, de asemenea, că toate ușile claselor erau încuiate și, când le-a verificat una câte una, s-a asigurat că erau. Profesorii urmaseră protocoalele sale întocmai.
Marcus a vrut să îi asigure că totul va fi bine. Îi cunoșteau vocea și ar fi fost recunoscători să o audă. Dar cum încă nu știa sigur cu câți trăgători se confruntă, nu-și putea permite să renunțe la elementul surpriză. Pentru moment, trebuia să rămână tăcut. Profesorii și copiii vor trebui să mai stea ascunși încă puțin.

Când a ajuns la scara din capătul nordic al clădirii, Marcus a urcat până la etajul al treilea. Împușcăturile continuau în rafale scurte din turnul clopotniței, dar fiecare dintre birourile bisericii trebuiau încă să fie evacuate unul câte unul.
Marcus a aruncat o privire în hol. Nu a găsit pe nimeni așteptându-l, a luat o clipă și i-a trimis un mesaj de actualizare Kailei. Apoi s-a furișat pe hol și a intrat în biroul lui Carter Emerson, cu AR-15-ul pregătit. Telefoanele sunau în continuu, dar biroul privat al lui Carter și zona secretarei erau goale. Marcus s-a mutat în sala de conferințe alăturată. Și aceasta era goală. De acolo, a curățat biroul administratorului bisericii, camera de copiat, camera de aprovizionare, biroul superintendentului școlii duminicale și "cotețul cu tauri" unde o jumătate de duzină de stagiari de la diferite seminarii baptiste lucrau de obicei în cuburi. Din fericire, și acestea erau goale. Nu a existat un al treilea trăgător. Toți cei care ar fi trebuit să fie în clădire se aflau în sanctuar sau închiși în sălile școlii duminicale. Marcus își putea îndrepta acum întreaga atenție asupra singurului trăgător care mai rămăsese.
S-a apropiat cu grijă de ușa care dădea spre scările care duceau la clopotniță. Cu fiecare pas mai aproape, sunetul focurilor de armă devenea mai puternic. A întins mâna după clanță, dar a constatat că ușa era încuiată pe dinăuntru. A luat vârful puștii și l-a izbit de clanță. Acesta s-a rupt instantaneu, dar ușa nu s-a deschis.
Marcus avea nevoie de un nou plan, iar acesta i-a venit rapid. Își petrecuse cea mai mare parte a verii ca voluntar, reparând scurgerile din acoperișul bisericii vechi de 137 de ani, decopertând țiglele vechi și instalând altele noi. Această experiență îi era acum utilă. Scoțându-și jacheta și aruncând-o la o parte, și-a pus pușca pe spate și a fixat-o cu cureaua de umăr. Apoi a intrat în biroul superintendentului școlii duminicale, unde se aflau trei ferestre mari. Cea din extrema stângă era prevăzută cu un aparat de aer condiționat. Celelalte două erau nu numai încuiate, ci și vopsite. Marcus a găsit un capsator metalic mare pe biroul superintendentului și l-a folosit pentru a perfora una dintre ferestre și a îndepărta cioburile de sticlă rămase în rama mare. Aruncând capsatorul înapoi pe birou, Marcus a ieșit pe pervaz. Aerul de noiembrie era răcoros, mai ales cu briza puternică care venea dinspre râu. A escaladat rapid partea laterală a clădirii până când a ajuns pe acoperiș, dar nu avea o poziție clară. Clopotnița era cu 15 picioare mai înaltă decât acoperișul clădirii principale. Așa că Marcus a alergat spre centrul acoperișului și a escaladat cupola mare care acoperea sanctuarul, oprindu-se doar când a ajuns la baza turnului.
Trei elicoptere se învârteau deasupra noastră. Marcus a putut vedea că unul era de la poliția metropolitană din D.C.. Celelalte două erau de la posturile locale de televiziune. Toate aveau grijă să rămână în afara razei de acțiune a trăgătorului. Marcus i-a trimis Kailei un alt mesaj de actualizare. I-a spus să sune la 911 și să se asigure că polițiștii sunt la curent cu ceea ce face el. Nu dorea ca poliția să îl confunde cu un atacator și să tragă în el.
Un minut mai târziu, Kailea i-a scris înapoi.
Îl vor în viață.
8
Marcus se uita neîncrezător la telefonul său.
Cum anume ar fi trebuit să-l prindă viu pe tipul ăsta? Singurul său obiectiv era să ajungă în acel turn cât mai repede posibil și să-l doboare pe trăgător cu orice preț.
Marcus s-a uitat la ceas. Era 9:59 a.m. Și-ar fi dorit să fi adus mănuși, dar, în lipsa lor, și-a suflat aer cald pe mâini pentru a încerca să le împiedice să devină rigide. Apoi s-a îndreptat spre partea de sud a

turnului. Acolo, la fel cum descoperise când lucrase la acoperiș în vara aceea, a găsit mânerele de oțel care fuseseră fixate cu șuruburi în partea laterală a turnului, permițând reparatorilor să urce acolo când era necesar și să lucreze la clopote, la suporturile și mecanismele lor. Mânerele erau înghețate. Dar avea nevoie de ele doar pentru o clipă.
Marcus se uită din nou la ceas.
Mai erau patru secunde.
Trei.
Două.
Una.
Clopotele bisericii au început să răsune, așa cum făceau la fiecare oră. La acea apropiere, erau la fel de asurzitoare pe cât erau de frumoase, ceea ce era exact ceea ce Marcus avea nevoie. Profitând de moment, a urcat pe partea laterală a turnului, l-a reperat pe trăgător și s-a aruncat prin deschizătura arcuită din vârf.
Marcus a aterizat direct deasupra bărbatului, luându-l prin surprindere și făcând ca arma acestuia să cadă pe stradă. A apucat capul bărbatului și l-a izbit puternic de perete, încercând să-l facă inconștient. Nu a reușit, dar în acest proces i-a smuls masca de schi bărbatului. Era mai tânăr decât Marcus, dar era imposibil de spus cu cât. Avea un ten închis la culoare. Capul îi era ras. Era construit ca o bestie, iar în ochii lui se citeau atât șocul, cât și crima.
Luând inițiativa, Marcus și-a înfipt genunchiul în vinele trăgătorului și și-a trimis pumnul drept în nasul acestuia. Apoi Marcus și-a înfipt pumnul stâng în maxilarul trăgătorului. Asta ar fi trebuit să-l doboare. Dar nu a fost așa. În schimb, tânărul a trimis un pumn înmănușat în stomacul lui Marcus, iar celălalt în coaste. Viteza și puterea combinației l-au împins pe Marcus prin spațiul restrâns și aproape i-au tăiat respirația. A aterizat dur, împrăștiat pe trapa de acces din oțel închisă. Arma AR-15 i s-a înfipt dureros în spate.
Trăgătorul a plonjat imediat în față și și-a înfipt cotul în pieptul lui Marcus atât de tare, încât Marcus a gâfâit după aer. Având aproximativ un metru optzeci și trei și peste două sute de kilograme, acest tip era mai înalt decât Marcus cu cel puțin câțiva centimetri și mai greu cu douăzeci până la douăzeci și cinci de kilograme, și a profitat din plin de mărimea sa mai mare în timp ce ploua cu lovituri peste lovituri cu pumnii săi masivi. Marcus a încercat să își protejeze capul și fața, dar era o bătălie pierdută. Știa că trebuie să întoarcă situația. Trebuia să treacă la atac înainte de a fi lăsat inconștient. Dar era imobilizat și abia putea să se miște.
În cele din urmă, aproape disperat, Marcus și-a ridicat brațul drept. L-a apucat pe trăgător de ceafă, l-a tras în față și l-a lovit cu capul cât de tare a putut. Apoi și-a înfipt degetul mare stâng în orbita ochiului bărbatului și a strâns. Marcus abia auzea țipetele din cauza clopotelor, dar simțea cum corpul bărbatului se convulsiona și cum capul i se dădea înapoi, iar în acea clipă, Marcus și-a recăpătat libertatea de mișcare de care avea atât de mare nevoie.
Rotindu-și șoldurile și aruncându-și violent piciorul drept spre stânga, Marcus a reușit să-l dezechilibreze pe trăgător suficient cât să poată manevra spatele pe trapa de oțel. De acolo, Marcus și-a ridicat trunchiul în față. În momentul în care a ajuns într-o poziție verticală, a apucat pușca, încă legată la spate, și a învârtit-o cu toată forța de care era în stare. Fundul puștii s-a izbit direct în nasul bărbatului. Marcus a simțit cum cartilajul implodează. Sângele a țâșnit peste tot, dar Marcus nu terminase. L-a răsturnat pe bărbat pe burtă și i-a zdrobit fundul puștii în ceafă. Fața lui s-a izbit de trapa de oțel. Apoi, chiar când clopotele au încetat să mai sune, Marcus a întors arma, a înfipt țeava în spatele genunchiului stâng al bărbatului și a apăsat pe trăgaci. O clipă

mai târziu, a tras cu arma în partea din spate a genunchiului drept al bărbatului. Sunetul celor două explozii a răsunat în tot orașul și, la fel de brusc cum începuse totul, totul s-a terminat.
Bărbatul a slăbit. Era inconștient și sângera abundent, și nu avea să mai meargă prea curând, dar era în viață. Marcus s-a clătinat înapoi, s-a sprijinit de peretele interior al turnului și s-a luptat să-și recapete respirația. În cele din urmă, și-a scos telefonul și a sunat-o pe Kailea.
"Lunetist rănit", a spus el printre răsuflări. "Dar e în viață. Aduceți medicii aici."
"Așa voi face", a spus ea. "Și apoi ar fi bine să te întorci aici jos."
"De ce? Ce s-a întâmplat?"
"Mă tem că am niște vești proaste."
Marcus se temea de ceea ce urma să spună, dar a făcut-o să o spună oricum.
"Doamna Emerson a fost rănită", a spus Kailea după o pauză lungă. "O duc direct în operație."
Marcus a tresărit. "Și Carter?"
A mai fost o pauză lungă. "Îmi pare rău, Marcus", a spus ea în cele din urmă. "El nu a supraviețuit."
9
PALATUL PREZIDENȚIAL, NOVO-OGARYOVO, RUSIA
Elicopterul biturbină Mi-8 a aterizat aproape de ora 20.00, ora locală. Chiar înainte ca rotoarele să fi terminat de rotit, Nikolay Kropatkin a ieșit pe ușa laterală, cu servieta în mână. Însoțit de trei membri ai echipei sale de securitate, directorul interimar al FSB, în vârstă de 42 de ani, a urcat în fugă pe o potecă proaspăt săpată și sărată de la heliport până la intrarea din spate a reședinței personale a liderului rus proaspăt instalat.
Odată ajuns înăuntru, Kropatkin a fost percheziționat de membrii echipei de securitate prezidențiale și i s-a cerut să treacă printr-un magnetometru. Servieta sa a fost trecută printr-un aparat cu raze X, iar conținutul acesteia a fost cercetat minuțios cu mâna. Abia apoi i s-a permis să meargă mai departe, escortat de șeful protocolului.
Detașamentul său a rămas în urmă. În urma triplului asasinat al președintelui Rusiei, al prim-ministrului și al fostului șef al FSB cu puțin mai mult de o lună înainte, procedurile de securitate fuseseră înăsprite considerabil. Nu se mai făceau excepții. Nici măcar pentru familie sau pentru cei mai de încredere consilieri ai președintelui.
Înaintând pe imensele holuri de marmură ale palatului întins - construit, se spune, pentru un cost de aproximativ 200 de milioane de dolari (deși Kropatkin știa că cifra reală era de aproape două ori mai mare) - șeful serviciilor de informații a fost surprins să constate că nu se îndreptau spre aripa administrativă, ci spre aripa rezidențială. Curând a observat mirosul de clor și a simțit cum umiditatea din aer crește considerabil.
Kropatkin a fost condus printr-un set de uși duble și s-a trezit în fața unei piscine interioare de dimensiuni olimpice. O figură solitară făcea ture metodic, în timp ce șase bărbați mari și puternic înarmați, în costume de afaceri, stăteau vigilenți și tensionați.
"Nikolay Vladimirovich, vino, alătură-te mie. Apa este caldă." Vocea baritonală a lui Mihail Petrovski a răsunat și a răsunat în toată anexa cavernoasă cu cupolă.
Kropatkin a ezitat.
Petrovski și-a terminat tura, a ieșit din apă, a luat un prosop proaspăt de pe un teanc din apropiere și și-a uscat fața și părul castaniu închis. Pentru un om care se apropia cu pași repezi de împlinirea vârstei de șaizeci și cinci de ani, un om care cu nici două luni înainte era doar ministrul apărării naționale, Petrovski era într-o formă fizică

remarcabil de bună. Nu numai că înota o sută de ture pe zi, dar alerga și peste zece kilometri la fiecare două zile.
"Deci, ce îl aduce pe cel mai bun spion al națiunii pentru o vizită atât de urgentă într-o noapte rece și interzisă - o duminică, nu mai puțin?", a întrebat președintele rus în timp ce își înfășura un prosop în jurul taliei.
"Marcus Ryker", a spus Kropatkin.
"Americanul?"
"Da, domnule."
"Te rog spune-mi că e mort".
"Îmi pare rău, dar nu, Mihail Borisovici."
"Atunci ce?"
"Ryker este din nou la știri -un erou, se pare."
"Despre ce vorbești?"
"Detaliile sunt sumare, dar acum câteva ore, doi bărbați au intrat în clădirea unei biserici din Washington, D.C., și au început să tragă. Poliția a fost chemată. Erau pe drum. Dar se pare că Ryker și o femeie erau în apropiere și au decis să nu aștepte. Au intrat în biserică, l-au ucis pe unul dintre atacatori și l-au imobilizat pe celălalt. Mass-media nu comunică numele femeii, dar Marcus Ryker este acum știrea principală pe toate serviciile de știri din lume."
"Incapacitat?" a întrebat Petrovsky. "Adică ce?"
"Ryker i-a zburat genunchiul tipului. De fapt, le-a zburat pe amândouă."
"A fost o operațiune teroristă sau ceva local?"
"Nu e clar încă - ancheta abia a început."
"Atunci de ce ai venit până aici să-mi spui?", a întrebat președintele în timp ce se îndrepta spre un vestiar.
Kropatkin l-a urmat. "Povestea e mai complicată, domnule. Un înalt oficial american participa la biserică când au început împușcăturile."
"Cine?"
"Janelle Thomas - era adjunctul secretarului de stat."
"Era?"
"Au ucis-o", a spus Kropatkin.
"De ce era acolo?"
"Reuters raportează că era membră a bisericii. Locuia în apropiere. A participat în fiecare duminică în care a fost în oraș."
"Era ea ținta?"
"Greu de spus. Primele rapoarte spun că atacatorii erau skinheads, fasciști din sudul Statelor Unite care urăsc negrii, evreii și musulmanii. Thomas era de culoare, dar la fel sunt și majoritatea oamenilor care frecventează biserica."
"Tot nu înțeleg de ce nu mi-ai putut spune toate astea în cadrul ședinței noastre obișnuite de mâine", a spus Petrovsky."Este vorba despre Ryker. Reuters raportează, de asemenea, că acum lucrează pentru DSS".
"Ce este asta?"
"Serviciul Diplomatic de Securitate", a răspuns Kropatkin. "Este o ramură a Departamentului de Stat, responsabilă de protecția ofițerilor americani din serviciile externe, ambasade, consulate și altele asemenea."
"Nu înțeleg", a spus Petrovski, care încă se ștergea cu prosopul. "Nu m-a asigurat președintele american, cu doar câteva săptămâni în urmă, că Ryker era un cetățean privat, că era retras, pe cont propriu, fără niciun fel de legături cu guvernul?"
"Așa a făcut, domnule - și asta e ideea mea. Clarke v-a mai spus că Ryker nu putea avea nicio legătură cu asasinatele de aici. El a insistat că Ryker a părăsit Moscova cu anturajul senatorului Dayton, s-a întors la Washington și a trebuit să fie spitalizat din cauza unei boli misterioase. Acum, brusc, Ryker e destul de bine ca să fie agent federal, să doboare răufăcători și să-și vadă fața afișată la toate știrile?"

"Clarke m-a minţit?"
"Nu ştiu, domnule, dar ceva nu e în regulă."
"Nu, nu este - află ce, Nikolay Vladimirovich, şi fă-o repede."
10
REŞEDINŢA MARELUI AYATOLLAH, TEHERAN, IRAN
"Fiii mei, am ceva foarte dificil să vă spun".
Era aproape miezul nopţii când Hossein Ansari a aruncat bomba.
"Mă tem că zilele mele au ajuns la sfârşit".
Nimeni nu a vorbit. Cercul restrâns al liderului suprem se uita pur şi simplu neîncrezător la ghidul lor spiritual octogenar. Ca întotdeauna, acesta era îmbrăcat în haina sa maro şi turbanul negru. Stătea pe un morman de perne acoperite cu pături groase de lână. Nu arătase bine de ceva vreme. În seara asta, arăta mult mai rău. Pielea îi era palidă şi uşor icterică. Pierduse în greutate în ultima săptămână. Barba lui gri, de obicei îngrijită, părea acum neîngrijită, chiar puţin sălbatică, iar ochii de un albastru palid din spatele ochelarilor cu ramă de sârmă nu păruseră niciodată mai obosiţi.
Se presupunea că sănătatea sa fusese afectată de o serie de eşecuri dureroase, începând cu triplul asasinat de la Moscova de acum şase săptămâni, care luase viaţa celor mai de încredere trei aliaţi ruşi ai Teheranului. Acestea au fost urmate îndeaproape de dezastrul din Marea Chinei de Est. Cu toţii au fost afectaţi de aceste evenimente, iar şocul iniţial s-a transformat în cele din urmă în furie arzătoare. Pentru niciunul dintre ei acest lucru nu a fost mai adevărat decât pentru Ansari, dar el sugera acum că ceva mai rău a fost la mijloc.
"În timpul verii am primit nişte veşti dezamăgitoare", a spus Ansari fără emoţii. "Am fost diagnosticat cu cancer pancreatic. În stadiul patru. Oncologii mei m-au sfătuit că operaţia şi chimioterapia erau opţiuni. Dar l-au depistat târziu. Niciuna dintre aceste măsuri nu mă va scuti de inevitabil. Ele nu ar face decât să-mi prelungească agonia şi, prin urmare, am ales să refuz un astfel de tratament."
Camera a rămas sinistru de liniştită.
Ansari a continuat. "Fiii mei, nu mai am de trăit mai mult de două luni, dacă nu chiar atât. Dar vreau să ştiţi cât de mult vă preţuiesc pe toţi. Am trecut prin multe. Împreună, am dus mai departe Revoluţia într-un mod care, cred eu, l-ar fi făcut pe Imamul Khomeini mândru de noi - foarte mândru, într-adevăr."
Ansari a intrat brusc într-o criză de tuse. El a ignorat eforturile lor de a-l ajuta. Mai degrabă, a întins mâna după o ceaşcă de ceai din apropiere, a băut o înghiţitură, apoi a lăsat-o din nou jos şi şi-a şters gura cu o batistă.
"Am realizat mai mult decât şi-ar fi putut imagina adversarii noştri", a spus el încet. "Regatul nostru persan a cucerit nu mai puţin de patru capitale arabe. Prin intermediul proxeneţilor noştri Hezbollah din Liban, am preluat efectiv controlul asupra Beirutului. Prin proxeneţii noştri Houthi din Yemen, ne-am consolidat controlul asupra oraşului Sana'a. Ca urmare a alianţei noastre strategice cu Moscova, am obţinut controlul operaţional al Damascului. Şi, bineînţeles, odată cu retragerea Marelui Satan din Irak şi după o investiţie enormă de fonduri în fraţii noştri şiiţi de acolo, am ajuns să dominăm, dacă nu chiar să controlăm complet, soarta Bagdadului. Allah ne-a acordat un succes extraordinar - extraordinar - şi acestea nu sunt deloc singurele noastre câştiguri. Investiţiile noastre în Hamas au dat dividende spectaculoase în Gaza, la fel ca investiţiile noastre în Turcia şi Qatar. Acestea, precum şi eforturile noastre de a alunga aproape toate forţele Marelui Satan din Afganistan, sunt printre cele mai mari bucurii ale mele. Şi totuşi, mai există un obiectiv pe care doresc să îl ating înainte de a pleca".

În calitate de comandant al Corpului Gardienilor Revoluţiei Iraniene, Mahmoud Entezam stătea chiar vizavi de Liderul Suprem şi nu i-a plăcut ceea ce a auzit. La doar 53 de ani, Entezam era cel mai tânăr general care a condus vreodată IRGC. Fusese promovat în mod repetat pentru a-şi răsplăti numeroasele succese operaţionale şi era foarte mândru de acest lucru, la fel ca şi soţia sa, care se întâmpla să fie nepoata foarte favorită a ayatollahului. Cu toate acestea, evenimentele îngrozitoare din ultimele luni au fost cele mai dificile din întreaga sa viaţă şi carieră. După catastrofa din Marea Chinei de Est, Entezam se oferise imediat să demisioneze. În privat, se gândise chiar să îşi ia viaţa, atât de profundă îi era umilinţa şi ruşinea. Doar insistenţa absolută a Liderului Suprem de a nu-l considera în niciun fel pe Entezam vinovat pentru perfidia americanilor - împreună cu asigurările sale private ferme că Ansari îl pregătea pe Entezam pentru a ocupa într-o zi o funcţie înaltă aleasă în cadrul regimului, posibil chiar funcţia de preşedinte - l-au readus pe comandantul IRGC din pragul disperării şi i-au dat puterea de a continua în serviciul regimului.
Dar această nouă evoluţie uimitoare ar putea schimba totul. Ultimul lucru pe care şi-l puteau permite acum era o luptă pentru putere, dacă Liderul Suprem al naţiunii era într-adevăr pe moarte. Economia ţării era deja mult prea fragilă. Preţul petrolului era prea scăzut, iar sancţiunile economice americane au avut un impact teribil şi continuu. Regimul avea o hemoragie de bani. Inflaţia creştea vertiginos, la fel şi rata şomajului. Protestele au izbucnit în întreaga ţară. Oamenii cereau subvenţii mai mari pentru pâine - subvenţii pe care guvernul nu şi le putea permite - şi o liberalizare politică radicală pe care guvernul nu ar fi acceptat-o niciodată.
În opinia lui Entezam, numai autoritatea morală şi abilităţile de lider de neegalat ale lui Hossein Ansari, perfecţionate de-a lungul deceniilor de intrigi de palat şi schimbări tectonice în sfera geopolitică, au făcut ca regimul să rămână intact şi ţara să nu explodeze într-un război civil la scară largă. Mai mult, doar puterea politică brută a lui Ansari l-a împiedicat pe Entezam să îşi piardă slujba şi, posibil, capul. El bănuia de mult timp că alţi funcţionari de rang înalt îl urmăreau, mai ales acum. Ce se va întâmpla când Ansari nu va mai fi?
11
Dacă Ansari era cu adevărat pe moarte, urma o luptă pentru succesiune, prima din ultimele decenii.
Şi în timp ce gândurile bătrânului se rătăceau puţin, Entezam studia chipurile lupilor din jurul său.
În dreapta lui era Yadollah Afshar. La şaizeci şi unu de ani, preşedintele Republicii Islamice Iran era un om crud şi nebunește de ambiţios, pe care Entezam îl dispreţuia profund. Cu toate acestea, era iubit de ayatollah şi de mulţi dintre mullahi, iar Entezam se întreba dacă omul - el însuşi un cleric şiit care studiase la seminarul din Qom sub îndrumarea lui Ansari - s-ar putea vedea pe sine ca un potenţial succesor al Liderului Suprem. Ar fi un dezastru, dar nu putea fi exclus.
În stânga lui Entezam se afla Ali Mansur, proaspăt numit director adjunct al IRGC. După ce a servit cu mare distincţie, conducându-şi colegii Gardieni ai Revoluţiei în bătălii succesive împotriva ISIS şi a forţelor al-Qaeda din Siria, Mansur era şi el un favorit al Liderului Suprem. În vârstă de numai 41 de ani, era înalt, în formă, extrem de chipeş, fericit în căsnicie şi tatăl a cinci fii şi două fiice. Mansur era, fără îndoială, un soldat şi un agent de informaţii extrem de capabil. Dar nu era prima alegere a lui Entezam pentru funcţia de comandant adjunct. Erau cel puţin o duzină de oameni sub comanda lui Entezam care erau mai capabili şi mai experimentaţi - oameni pe care el însuşi îi pregătise, oameni care îi erau loiali. Cu toate acestea, atunci când postul a

devenit vacant, într-un act rar de intervenţie, Liderul Suprem l-a convocat discret pe Entezam în biroul său şi i-a cerut, ca o favoare personală, să-l ridice pe Mansur în această funcţie.
Era aproape nemaiauzit ca liderul spiritual al naţiunii să se implice în astfel de decizii privind personalul, iar acest lucru l-a făcut imediat pe Entezam să devină suspicios. De ce a făcut Ansari o astfel de cerere? Avea vreo legătură cu Mansur de care Entezam nu ştia? Era posibil ca preşedintele Afshar să manevreze un aliat loial înainte de a lansa o lovitură de decapitare împotriva lui Entezam? Faptul că Entezam nu avea nicio idee îl deranja şi mai mult.
Singurul om din încăpere era doctorul Haydar Abbasi. Liderul Suprem îi ceruse şefului direcţiei spaţiale şi de sateliţi a ţării să îl informeze pe el şi pe ceilalţi cu privire la progresele extraordinare pe care Abbasi şi echipa sa le făceau în modernizarea rachetelor balistice iraniene cu rază lungă de acţiune, progrese bazate în întregime pe noile date uimitoare ale testelor nord-coreene. Cu toate acestea, Abbasi nu era un membru al cercului restrâns. Atunci, de ce l-ar fi inclus ayatollahul într-o seară în care erau dezvăluite ştiri atât de importante?
"Sfinţia Voastră, spuneţi-ne ce trebuie să facem", a spus preşedintele Afshar cu blândeţe. "Cum vă putem ajuta să vă încheiaţi călătoria?"
Gestul a evocat un zâmbet - slab, dar cât se poate de sincer - din partea liderului Revoluţiei în vârstă de optzeci şi patru de ani. "Mulţumesc, fiule", a spus Ansari, întinzând mâna după încă o înghiţitură de ceai şi înghiţind cu oarecare dificultate. "Te-am chemat în biroul meu privat, acest loc pe care am ajuns să îl iubesc atât de mult, pentru a-ţi exprima toate ultimele mele dorinţe."
"Orice ne veţi cere, stăpâne, vom face", spuse Entezam înainte ca Afshar să poată.
"Sunteţi foarte amabili", a răspuns Ansari. "Am doar trei cereri."
Fiecare bărbat s-a aplecat în faţă pentru a prinde fiecare cuvânt.
"În primul rând, mai presus de orice, trebuie să-mi promiteţi că veţi continua cu seriozitate căutarea bombei persane. Construiţi-o. Cumpăraţi-o. Furaţi-o. Dar nu te mulţumi cu o singură armă. Trebuie să achiziţionaţi un întreg arsenal - indiferent de costuri. Este clar?"
Toţi au dat din cap.
"Înţelegeţi asta: Iranul nu va fi niciodată o mare putere -şi nici nu vom resuscita vreodată gloria Imperiului Persan -până când nu vom avea această putere supremă în mâinile noastre. Nu-i putem anihila pe americani sau şterge de pe hartă entitatea criminală sionistă până nu avem această putere. Şi nici nu putem grăbi vreodată venirea Imamului al-Mahdi, pacea fie asupra sa..."
"Pacea fie asupra lui", au repetat ei.
". . . până când nu vom avea arsenalul apocalipsei în mâinile noastre. Nu pierdeţi niciodată din vedere această misiune divină."
Toţi cei patru bărbaţi şi-au exprimat asigurările solemne, Entezam cel mai tare dintre toţi.
"În al doilea rând, nu trebuie să permiteţi niciodată ca poporul palestinian sau liderii săi să fie atraşi într-un acord de pace fals şi definitiv cu sioniştii sau cu americanii. Niciodată. Nu vă faceţi griji cu privire la dragul nostru prieten şi frate Ismail Ziad. El mi-a dat personal jurământul său. Se va duce în mormânt fără să ne trădeze cauza. L-am plătit bine. Şi l-am asigurat că văduva şi fiii lui vor fi şi ei bine plătiţi. Dar Ismail Ziad este un om bătrân. Cine va conduce poporul palestinian după el? Se va ridica un războinic din umbră pentru a unifica poporul şi a-l conduce într-un jihad total împotriva sioniştilor? Inshallah. Dar dacă apare în schimb un Iuda, gata să îşi vândă poporul pentru treizeci de arginţi? Fiii mei, mă tem că, după plecarea lui Ismail din această viaţă, va apărea un nou lider care este epuizat de conflict,

hipnotizat de minciunile sioniștilor, ameţit de mitele americanilor și gata să submineze tot ceea ce am rugat, am muncit și pentru care ne-am pregătit. Nu trebuie să lăsaţi niciodată să se întâmple asta".
Nimeni nu a dat din cap. Nimeni nu a scos un cuvânt. Totuși, nu exista nicio îndoială că toţi primiseră și acceptaseră mesajul.
Apoi Ansari și-a rostit ultima rugăminte, iar în ochii bărbatului se citea un foc pe care Entezam nu-l mai văzuse de luni de zile. "Copii, ascultaţi - ascultaţi vocea mea. Nisipurile deșertului îmi alunecă acum printre degete. În curând mă voi confrunta cu Ziua Judecăţii, unde faptele mele bune trebuie să depășească păcatele mele. Așadar, ca a treia rugăminte a mea, vă cer să-mi acordaţi un dar pe care să-l iau cu mine atunci când voi merge să-l înfrunt pe Allah. Răzbunaţi pentru mine sângele lui Alireza al-Zanjani, fiul nostru iubit, care și-a dat viaţa pentru cauza noastră. Nu le da odihnă celor responsabili de uciderea lui. Trimiteţi-i în focurile iadului - și, de dragul lui Allah, faceţi-o cât mai curând, cât încă mai pot auzi de asta și zâmbi.
"Ultima mea cerere, fiii mei, este aceasta: faceţi tot ce este necesar pentru a-i ucide pe premierul israelian și pe președintele american. Ucideţi-i pe Reuven Eitan și pe Andrew Clarke".
12
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C. -17 NOIEMBRIE
"Domnilor, POTUS vă va primi acum".
Exact la ora locală 7 dimineaţa, secretarul executiv al președintelui Clarke a dat din cap spre ușa deschisă. Agentul Secret Service care stătea la post s-a dat la o parte, iar patru bărbaţi s-au ridicat de pe scaunele antice și au intrat în Biroul Oval.
Richard Stephens, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, a intrat primul. La aproape șaizeci și cinci de ani, fostul senator de Arizona, cu trei mandate, fusese timp de aproape un deceniu președinte al Comisiei de Informaţii a Senatului. De-a lungul timpului, a devenit decanul respectat al comunităţii americane de informaţii, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, era depășit în grad de directorul serviciilor naţionale de informaţii. Cu toate acestea, DNI nu a fost prezent în acea dimineaţă. Acesta călătorea împreună cu secretarul de stat Margaret Whitney într-o călătorie prin Belgia, Ţările Baltice și Germania, încercând încă să calmeze aliaţii NATO ai Washingtonului după criza declanșată de Kremlin cu doar două luni înainte.
În spatele lui Stephens se afla generalul locotenent Barry Evans, consilierul președintelui pe probleme de securitate naţională. Acum în vârstă de șaizeci și doi de ani, militarul cu trei stele în retragere își făcuse mai întâi un nume ajutându-l pe Norman Schwarzkopf să planifice și să execute eliberarea Kuweitului. De acolo, Evans a continuat să conducă Comandamentul de Operaţii Speciale al SUA și, ulterior, a fost comandant adjunct al Comandamentului Central. Amărât că nu a primit a patra stea, s-a retras și a devenit analist militar pentru FoxNews și a scris două thrillere militare. Primul se descurcase destul de bine. Fusese chiar optat de Hollywood, deși nu fusese încă produs.
A urmat Bill McDermott. În vârstă de 46 de ani, consilierul adjunct pentru securitate naţională era un fost pușcaș marin. Se înrolase după ce terminase Yale și servise trei tururi de serviciu în Afganistan și două în Irak. Pentru o vreme, a comandat unitatea în care au servit Marcus Ryker și Pete Hwang. La întoarcerea la viaţa civilă, McDermott se întorsese la școală, obţinuse un MBA la Wharton și un masterat în studii de securitate naţională la Georgetown, înainte de a face o avere pe Wall Street. Abia apoi s-a lăsat recrutat din nou în serviciul guvernamental.
Marcus a fost ultimul și cel mai tânăr dintre cei patru. Ultima dată când fusese în Biroul Oval, făcuse parte din Detașamentul Prezidenţial de Protecţie. Întoarcerea îi trezea amintiri pe care nu dorea să le revadă.

Își jurase că nu se va mai întoarce niciodată. Acum, încă o dată, evenimentele schimbaseră totul.
Președintele stătea în spatele biroului Resolute, absorbit de Wall Street Journal. Cei patru bărbați s-au îndreptat spre canapelele din centrul camerei și au așteptat. O clipă mai târziu, Clarke și-a scos ochelarii de citit, a venit în jurul biroului, le-a făcut semn să-și ocupe locurile și și-a luat locul lângă șemineu. Un steward a intrat pe o ușă laterală și a servit cafeaua.
"Agent Ryker, America vă datorează o imensă recunoștință", a început Clarke. "Din nou."
"Ei bine, nu am fost doar eu, domnule", a demoralizat Marcus. "Kailea Curtis a făcut o treabă incredibilă. Îmi doresc doar să fi ajuns acolo mai devreme."
"Mult mai mulți oameni ar fi murit dacă voi doi nu ați fi ajuns acolo când ați făcut-o. Dar permiteți-mi să vă prezint condoleanțele mele pentru pierderea pastorului vostru. Din câte am înțeles, voi doi erați foarte apropiați."
"Am fost, domnule președinte. Vă mulțumesc."
"Am încercat să o sun pe văduva lui. . ."
"Maya", a oferit Marcus.
"Da, păi, am sunat-o aseară, dar mi-au spus că e încă în operație."
"Tocmai am venit de la spital, domnule", a precizat Marcus. "Este sub sedative puternice."
"Când va fi slujba de înmormântare?"
"Probabil sâmbătă, dar cred că Maya va trebui să ia această decizie."
"Mi-ar plăcea să particip."
"Asta ar însemna foarte mult pentru toată lumea, domnule președinte."
Clarke s-a întors apoi spre consilierul său pe probleme de securitate națională. "Cum stăm cu ultima numărătoare a victimelor?", a întrebat el.
"Nouă morți, fără a pune la socoteală trăgătorul", a spus generalul Evans. "Douăzeci și șapte de răniți, inclusiv șase în stare critică, dintre care câțiva s-ar putea să nu supraviețuiască".
Marcus a putut vedea furia din ochii președintelui.
"Și pe deasupra, am pierdut-o pe Janelle Thomas?" a întrebat Clarke.
"Mă tem că da", a confirmat Evans. "Este o pierdere uluitoare pentru echipa noastră și pentru mine personal, domnule. Puțini oameni au lucrat mai îndeaproape la elaborarea planului dvs. de pace pentru Orientul Mijlociu decât Janelle, și ea trebuia să zboare cu mine marți seara pentru a ajuta la vânzarea acestuia."
"Deci, ce a fost?" a întrebat Clarke. "Locul nepotrivit, momentul nepotrivit?"
Evans s-a întors spre Marcus. "Ai fost acolo", a spus el. "Care este părerea ta?"
"Dle președinte, cred că secretarul adjunct Thomas a fost ținta atacului", a răspuns Marcus.
"Pe ce vă bazați?"
"Ei bine, domnule, acum este clar că aceștia erau teroriști profesioniști. Tipul pe care l-am ucis era din Qatar. A călătorit în Irak și s-a alăturat Al-Qaeda după ce am eliberat țara. A ucis o mulțime de americani. Apoi s-a mutat în Siria și s-a alăturat ISIS. A fugit în Europa chiar înainte de căderea Califatului. Se pare că și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în Italia sau Grecia; apoi, în urmă cu aproximativ șase luni, a dispărut din peisaj."
"Și tipul pe care l-ai doborât în clopotniță?"
"El nu vorbește, dar amprentele lui sunt. Născut în Turcia. S-a alăturat Al Qaeda. A luptat în Afganistan. Mai târziu în Irak. Apoi s-a alăturat ISIS în Siria. Din câte putem spune, acolo s-au întâlnit cei doi. Apoi și

el a dispărut. Nu avem nicio idee unde și-a petrecut ultimul an, dar teoria noastră este că au fost împreună o parte din această perioadă."
"Și Janelle?" a întrebat Clarke.
"Interviurile martorilor supraviețuitori indică faptul că majoritatea crimelor păreau aleatorii. Qatarul împrăștia foc de mitralieră peste tot. Dar în cazul secretarului adjunct, toată lumea spune că tipul s-a oprit, a studiat-o cu atenție și i-a cerut numele. Când ea i l-a dat, el a împușcat-o de patru ori în piept și o dată în cap. Nimeni altcineva nu a fost individualizat în felul acesta".
Până atunci, McDermott doar luase notițe. Acum a ridicat privirea și a spus: "De atunci, domnule, FBI-ul a reușit să-i spargă telefonul. Au găsit e-mailuri pe care le primise din străinătate - Grecia, de fapt - cu fotografii ale lui Janelle, adresa bisericii și ora de începere a slujbei."
Președintele a așezat ceașca de cafea, acum rece, în mâinile sale. Nu luase încă o înghițitură și nici nu avea de gând să o facă. S-a întors spre DCI. "Spune-mi de ce s-au dus după ea."
"Nu pot, domnule președinte", a răspuns Stephens. "Nu încă."
"Asta face parte din represaliile pe care m-ați avertizat că urmează?"
"Poate, dar este prea devreme pentru a trage concluzii."
"A revendicat cineva responsabilitatea?"
"Nu, domnule."
"Avem vreo dovadă că rușii au fost implicați?"
"Nu."
"Dar iranienii sau nord-coreenii?"
Stephens a clătinat din cap. La fel au făcut și Evans și McDermott. Marcus avea suspiciunile lui, dar pentru moment le ținea pentru el. Fără să pară convins, președintele a luat în considerare răspunsul lor în timp ce răsfoia raportul prezidențial zilnic, rezumatul de dimineață al CIA privind informațiile globale de maximă prioritate.
Apoi s-a întors brusc și s-a uitat din nou la Marcus. "Știi, Ryker, nu cu mult timp în urmă am crezut că ești un trădător."
"Se pare că nu erai singurul", răspunse Marcus înainte de a se gândi complet la asta.
"Ai dreptate", a spus Clarke. "Și acum ești aici. Cred că îți datorăm scuze și mulțumiri."
"Deloc. Bazându-mă pe informațiile pe care le aveai la momentul respectiv, știu că acțiunile mele arătau rău."
"Păreau", a răspuns Clarke. "Foarte rele." Președintele a studiat chipul lui Marcus.
"Domnule, cu riscul de a părea egoist, pot să schimb subiectul?" a întrebat Marcus după o pauză stânjenitoare.
"Depinde", a spus Clarke. "Ce ai aflat?"
"Două lucruri, domnule. Unul, îmi dau seama, este mai presus de salariul meu, dar aș dori să îl recomand pe Tyler Reed să fie următorul dumneavoastră secretar de stat adjunct."
"Ambasadorul nostru în Rusia?"
"Da, domnule. Cu Luganov plecat și Petrovsky acum la putere, un nou ambasador la Moscova este, probabil, în ordine. Și am fost destul de impresionat de Reed când am lucrat cu el. E inteligent. Priceput. Rece sub presiune. Și cred că înțelege ce încercați să faceți, domnule. E doar o idee, dar având în vedere cât de important este planul dumneavoastră de pace, mă gândesc că va trebui să o înlocuiți destul de repede pe doamna Thomas."
"Și a doua problemă?", a întrebat președintele, nehotărât.
"Ei bine, domnule, trebuie să vă recomand să țineți discursul de dezvăluire a planului dumneavoastră de pace de aici, din Biroul Oval, nu din Ierusalim, și cu siguranță nu de pe Muntele Templului."

"Stai pe loc, agent Ryker. Asta depășește cu mult mandatul tău", l-a admonestat directorul CIA pe noul său angajat.
"Cu tot respectul, domnule, nu cred că este", a răspuns Marcus. "M-ați angajat pentru a contracara efectele pe care le știam cu toții că le vor avea operațiunile noastre recente împotriva Coreei de Nord și Iranului. Să fim clari: această reacție a început ieri și se va înrăutăți. Dle președinte, vă respect angajamentul de a forja pacea în Orientul Mijlociu, iar planul dvs. merită să fie ascultat, dar strict din perspectiva securității, ideea de a vă instala în Ierusalim în acest moment este o greșeală."
"Am notat", a spus Clarke cu o margine de iritare. "Acum, dacă vrei să ne scuzi, agent Ryker, ești liber."
13
Când Marcus a plecat, Clarke s-a întors spre Stephens.
"Nu este chiar o floare de perete, nu-i așa?", a întrebat președintele.
"Nu, domnule", a spus Stephens.
McDermott a trebuit să fie de acord. Marcus nu fusese niciodată timid în a-și spune părerea.
"Dar are dreptate în legătură cu Reed", a intervenit generalul Evans. "Bill și cu mine am discutat despre el aseară într-o convorbire securizată la Berlin cu secretarul Whitney. Cu toții credem că ar fi ideal."
Președintele s-a uitat la McDermott. "Meg este deja de acord?"
"Sută la sută", a spus McDermott. "Și ea recomandă să ne mișcăm repede."
"Cât de repede?"
"Ar dori să îi ordonăm lui Reed să se întoarcă imediat la Washington și să facem un anunț oficial în următoarele câteva zile."
"De ce atâta grabă?"
"Ea crede că ar trimite un mesaj puternic că nu vă veți lăsa intimidați de teroriști sau că nu veți permite ca agenda dvs. să fie deraiată."
"Și tu ești de acord?"
"Da, domnule."
"Vreun semnal de alarmă?" l-a întrebat Clarke pe directorul CIA.
Stephens a scuturat din cap. "Niciunul. Reed a fost verificat temeinic înainte de a fi trimis în Rusia, iar de atunci s-a descurcat de minune în fiecare zi."
"Bine. Urcă-l pe el și pe familia lui într-un avion imediat", a spus Clarke.
"Așa voi face, domnule", a răspuns Evans. "Acum putem vorbi despre discursul tău?"
"Las-o baltă", a spus Clarke. "Mă duc la Ierusalim, și cu asta basta."
"Domnule, Ryker are dreptate", a remarcat Evans.
"Nu vreau să aud asta, Barry. Voi faceți-vă treaba și eu voi fi bine", a ripostat Clarke. "Pleci în regiune mâine seară?"
"Da, domnule."
"Ierusalimul mai întâi?"
"De fapt, merg mai întâi la Ramallah, apoi mă întorc și mă întâlnesc cu israelienii."
"Apoi ce urmează?"
"Amman, Manama, Doha, Abu Dhabi, Muscat, Riyadh și Cairo - urmate de Londra, Paris și Moscova."
"Douăsprezece orașe în zece zile? Doamne", a spus Clarke. "Cu siguranță muncești îngrozitor de mult pentru un plan de pace în care nu crezi cu adevărat."
McDermott a fost uimit de cât de rece a fost comentariul.
"Eu cred în el, domnule", a spus Evans calm.
"Nu, nu crezi, Barry, și nu ai făcut-o de la început."

"Cu tot respectul, domnule, cred că planul nu este doar impresionant, ci și istoric."
"Și totuși . . . ?"
McDermott se mișcă în scaunul său. Își petrecuse ore întregi discutând cu generalul despre îngrijorările profunde ale acestuia, încurajându-l chiar pe Evans să fie mai deschis cu președintele în legătură cu aceste îngrijorări. Dar acesta nu părea momentul sau locul potrivit. Nu ar trebui președintele să discute acest lucru cu generalul Evans unu-la-unu?
"Îmi permiteți să vorbesc liber, domnule?", a întrebat generalul, întotdeauna un militar.
"Haide, Barry - spune doar ce ai de spus", a ordonat președintele.
"Domnule, eu și echipa mea am redactat acest plan, așa cum ați cerut. Dar am susținut de la început că momentul este greșit. Nici israelienii, nici liderii palestinieni nu sunt pregătiți să facă pace. Dar, sincer, nu israelienii mă îngrijorează cel mai mult în acest moment. Ci de palestinieni."
"De ce?"
"Pentru că nu au niciun interes să se întoarcă la masa negocierilor în acest moment. Și sincer, ca să fiu sincer cu Ryker, sunt îngrijorat că am putea asista la o explozie de nou terorism, poate chiar la o nouă intifadă palestiniană."
"Aici te înșeli, Barry. Acesta este exact momentul pentru a dezvălui acest plan. Rușii, nord-coreenii și iranienii sunt din nou pe urmele lor. Statele din Golf se încălzesc față de Israel. Israelienii știu că îi iubesc și că nu voi lăsa să li se întâmple nimic rău. Iar regimul palestinian este slab și divizat și disperat să ofere ceva concret poporului său. Acesta este motivul pentru care trebuie să trecem la ofensivă - acum. Așa că nu vreau să mai aud discuții despre schimbarea locului de desfășurare. Mă duc la Ierusalim. Și cu asta basta".
14
COLȚUL STRĂZII ȘAPTESPREZECE CU PENNSYLVANIA AVENUE, WASHINGTON, D.C.
Marcus a urcat în partea pasagerului unui Chevy Impala negru.
"Încotro, șefule?" a întrebat Kailea din spatele volanului sedanului guvernamental.
"La sediul DSS."
Kailea a dat din cap. S-au îndepărtat de bordură și au condus în tăcere timp de câteva minute, intrând și ieșind din traficul de la ora de vârf, până când ea a întrebat: "Cum a mers acolo?"
"POTUS încă vrea să meargă la Ierusalim."
"Și tu crezi că e o nebunie."
"El este președintele, nu eu."
"Deci tot ieșim mâine seară cu Evans?"
"Aparent."
"Și totuși am ratat toate briefingurile de ieri."
Era adevărat. Aveau o cantitate enormă de material de absorbit și internalizat, și abia treizeci și șase de ore pentru a face acest lucru în. Își petrecuseră cea mai mare parte a zilei precedente la locul crimei, interogând martori și fiind interogați ei înșiși, nu doar de detectivii din D.C., ci și de FBI și de anchetatorii de la departamentul de afaceri interne al DSS. Abia după lăsarea serii avuseseră timp să mănânce ceva rapid, apoi să meargă la Spitalul Universitar George Washington pentru a vedea ce face Maya Emerson. Dar văduva lui Carter tocmai ieșise din operație și era încă în recuperare. Nu aveau cum să o vadă sau să vorbească cu ea în acea seară. Așa că Marcus a insistat să-i viziteze pe toți cei care fuseseră răniți la biserică și duși la G.W. Unii erau încă în operație sau sub sedative puternice. Un pacient pe care au putut să îl vadă a fost Marcy, în vârstă de nouă ani, care își plângea

bunicul și aștepta vești despre Maya. Marcus a ținut-o în brațe pe fetiță mai bine de o oră înainte de a o lăsa în grija secretarei lui Carter. Apoi au fost cei care au cedat în fața rănilor. Marcus și Kailea au stat de vorbă cu soții și soțiile lor, copiii și nepoții, verii, prietenii și vecinii. Își ceruseră scuze că nu au putut face mai mult. Era aproape două dimineața când Marcus, extenuat și epuizat, se întorsese la apartamentul său.
Când au ajuns la sediul DSS din Arlington, Virginia, Kailea a parcat într-un loc rezervat. Cei doi au trecut de securitate și l-au găsit pe Pete Hwang, cu un aer posomorât, așteptându-i în hol. Pete nu zbura cu ei spre Israel în noaptea următoare. În schimb, era programat pentru o nouă operație la brațul rănit. După aceea, va fi repartizat la centrul de operațiuni al DSS, a spus el. Între timp, ar fi trebuit să se pună la curent cu ceilalți.
"Nu am petrecut atât de mult timp în spitale de când am părăsit medicina", a spus el fără umor în timp ce îi conducea într-o sală de conferințe, unde s-au alăturat restului detașamentului. Cei trei s-au așezat împreună. Marcus și Kailea au fost evidențiați de director, care le-a lăudat eroismul și a condus echipa într-o ovație în picioare. Apoi a început ședința de informare.
"Hei, vrei să-mi faci o favoare? Ia notițe bune", i-a șoptit Marcus celui mai bun prieten al său, în timp ce grupul făcea o incursiune adâncă în logistica pentru etapa londoneză a călătoriei. "Am nevoie de un moment." Marcus s-a scuzat și a găsit o toaletă pentru bărbați în capătul holului. S-a spălat bine pe mâini și s-a stropit cu apă caldă pe frunte, obraji și gât, apoi s-a uscat cu câteva prosoape de hârtie și s-a privit în oglindă. Deși era obosit, ochii nu-i mai erau injectați cu sânge, așa cum fuseseră în noaptea în care sărise din G4 deasupra Sankt Petersburgului. Dormea bine zilele astea, mânca mai bine, făcea exerciții fizice și, în general, se simțea mult mai sănătos decât se simțise în ultimii ani. Își trecu mâna prin părul blond ca nisipul. Era din nou scurt, așa cum îi plăcea lui, deși nu la fel de scurt ca tunsoarea pe care și-o făcuse în tabăra de antrenament de pe Parris Island.
Fața lui aspră și cizelată - darul ADN-ului olandez al tatălui său - era proaspăt bărbierită, deși cicatricile pe care le dobândise în ultimele câteva săptămâni erau clar vizibile, amintindu-i de reintrarea violentă în serviciul guvernului american. Una dintre ele se afla chiar deasupra sprâncenei drepte. O alta îi străbătea partea stângă a feței, aproape de linia maxilarului. Alte două îi traversau gâtul. Erau zile în care se întreba dacă ar trebui să-și lase barbă. Asta i-ar fi acoperit totul în afară de cicatricea de deasupra ochiului. Elena a urât întotdeauna bărbile. La fel și mama lui și soacra lui de atunci. Oricum, nu fusese niciodată sigur că i-ar sta bine cu una, așa că nu avea niciun motiv să le jignească pe cele mai importante trei femei din viața lui. Pe de altă parte, nu avusese cicatricile astea când Elena era încă în viață. Dar habar nu avea dacă agenții DSS aveau voie să-și lase barbă și nu voia să se facă de râs întrebând. Toți bărbații din sala de conferințe erau bine bărbieriți. De ce să zguduie barca atât de repede după ce a urcat la bord?
În timp ce stătea singur în toaleta bărbaților, nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu cumva toate acestea erau o greșeală. Poate că totul mergea prea repede. Poate că nu era pregătit să se întoarcă pe teren. În afară de Pete, nu cunoștea nicio persoană din echipă - nici măcar pe agenta Curtis, deși fusese impresionat de abilitățile ei până acum. Adevărul era că Marcus ieșise din domeniul protecției de prea mult timp. Nu era familiarizat cu cultura sau protocoalele DSS. Iar miza nu putea fi mai mare. Oricine l-ar fi eliminat pe secretarul de stat adjunct nu

terminase. Se întorceau pentru mai mult, iar în acest joc, nu exista marjă de eroare.

15

HARAM AL-SHARIF, IERUSALIM

Se apropiau furtuni întunecate.

Vântul se înteţea. Temperatura scădea. Nu era niciun turist de găsit. Puţini localnici. Nu era o zi deosebit de importantă în calendarul musulman. Era doar o zi de luni, iar o furtună de după-amiază se abătea asupra oraşului în care bătrânul şi nouă generaţii din familia sa se născuseră şi crescuseră.

Amin al-Azzam a ieşit din Moscheea Al-Aqsa cu ajutorul celui mai de încredere ajutor al său şi al unui baston de lemn sculptat manual pe care tatăl său i-l lăsase moştenire pe patul de moarte. Împreună, cei doi bărbaţi - clericul sunnit în vârstă de 81 de ani şi ginerele său în vârstă de 41 de ani - şi-au croit drum prin piaţă. Cu oarecare dificultate, al-Azzam a urcat treptele şi a trecut pe lângă o mică livadă de măslini pe care o plantase în tinereţe.

"Vino, tată, să stăm puţin", a spus bărbatul mai tânăr. "Ai nevoie de odihnă."

"Nu de odihnă am nevoie, fiule", a răspuns al-Azzam, deşi era epuizat şi simţea dureri mari în genunchi. "Este vorba de intimitate. Am ceva important de discutat cu tine. Dar este foarte sensibil şi trebuie să fim singuri, departe de ochii sau urechile indiscrete."

"Atunci lasă-mă să te duc înăuntru."

Curând au ieşit din aerul rece de toamnă şi au intrat în căldura relativă a sanctuarului octogonal cunoscut în arabă drept Qubbat al-Sakhrah şi în engleză drept Domul Stâncii. Cu siguranţă erau singuri acum. Gărzile angajate de Waqf-ul islamic din Ierusalim - fundaţia însărcinată cu administrarea întregii pieţe de 37 de acri şi a diverselor sale clădiri - nu numai că evacuaseră toate persoanele din clădirea antică, dar verificaseră fiecare colţişor şi fiecare crăpătură pentru dispozitive de ascultare, aşa cum făceau de trei ori pe săptămână.

Tânărul l-a ajutat pe bătrânul său să ajungă în colţul său preferat şi s-au aşezat împreună pe covorul gros, ţesut manual, în spatele unui imens stâlp de marmură. Aici îi plăcea Marelui Muftiu al Ierusalimului - unul dintre cei mai veneraţi clerici musulmani din regiune - să vină să se gândească şi să se roage, să citească şi să mediteze. Aici venea Amin al-Azzam pentru a scăpa de zgomotul şi presiunile vieţii cotidiene. Şi, mai mult decât în orice alt loc, aici îi plăcea să îi şoptească instrucţiuni celui care se căsătorise cu iubita sa fiică mai mică, Yasmine.

Hussam Mashrawi era mai mult decât un membru al familiei şi mult mai mult decât un simplu ajutor. A fost un savant impresionant, un scrib credincios şi un secretar personal. A fost emisarul Marelui Muftiu în restul lumii musulmane. Deşi absolviseră la patru decenii distanţă, amândoi erau absolvenţi ai Universităţii Al-Azhar din Cairo - Harvardul islamului sunnit. Amândoi absolviseră în fruntea clasei lor. Amândoi obţinuseră doctorate în legea Sharia. Într-adevăr, al-Azzam l-a angajat pe tânărul proaspăt absolvent al Azhar, iar cei doi au lucrat cot la cot timp de aproape două decenii.

În feluri mari şi mici, cei doi bărbaţi păreau aproape supranatural aliniaţi. În afară de arabă, limba lor maternă, ambii bărbaţi vorbeau fluent farsi, ebraică, engleză, franceză şi greacă, atât clasică, cât şi contemporană. Amândoi se căsătoriseră după ce îşi terminaseră studiile, şi amândoi la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Amândoi au cumpărat apartamente modeste în cartierul musulman din Ierusalim, la câţiva paşi de Moscheea Al-Aqsa, la scurt timp după căsătorie, şi amândoi locuiesc şi astăzi în aceleaşi case. Fiecare dintre soţiile lor suferise câte două avorturi spontane. Cu toate acestea, pentru ambele cupluri, durerea unei

sarcini neîmplinite a fost urmată de naşterea sănătoasă şi fericită a cinci copii - un băiat şi patru fete fiecare.
Cu câţiva ani înainte, o scriitoare de la New York Times Magazine i-a urmărit pe cei doi bărbaţi pentru un profil la care lucra. Când a fost publicat articolul de copertă de opt mii de cuvinte, al-Azzam a râs la o anumită replică, potrivit căreia el şi ginerele său "trebuie să fi suferit la un moment dat o fuziune mentală vulcaniană, atât de unificate sunt opiniile lor despre teologie şi politică şi chiar despre locul din Oraşul Vechi de unde se poate cumpăra cea mai bună baklava.
"Studiaţi fotografiile de nuntă ale lui al-Azzam şi cele ale lui Mashrawi şi - lăsând la o parte faptul că un set este alb-negru, iar celelalte sunt color - aţi putea jura că cei doi bărbaţi chiar arătau la fel în ziua în care şi-au depus jurămintele", a continuat profilul. "Chiar şi astăzi, ambii bărbaţi poartă ciocuri înguste şi mustăţi subţiri ca un creion care seamănă atât de mult, încât ai putea fi iertat să crezi că merg la acelaşi frizer (deşi, ca să ştii, nu merg)."
Marele Muftiu a înrămat articolul şi l-a montat pe peretele biroului său. Niciun vizitator străin nu pleca fără să i se arate povestea. Într-adevăr, bătrânul se gândea adesea că asemănările dintre el şi Mashrawi trebuie să fie motivul pentru care iubita sa Yasmine se îndrăgostise atât de nebuneşte de băiat.
În realitate, însă, între cei doi existau mult mai multe diferenţe decât îi păsa lui al-Azzam să observe. Printre cele mai superficiale: Hussam Mashrawi ştia de fapt cu două limbi mai mult decât socrul său - spaniola şi rusa. Cu toate acestea, el nu folosea niciodată niciuna dintre cele două limbi în prezenţa bătrânului, nevrând să rişte să-l eclipseze pe unul dintre cei mai apreciaţi lideri din lumea islamică.
Mult mai important, Marele Muftiu era în secret un moderat în ceea ce priveşte relaţiile cu evreii. În public, al-Azzam se poziţiona ca o linie dură. În privat, însă, susţinea cu tărie o soluţie cu două state pentru conflictul dintre israelieni şi palestinieni şi chiar se întâlnea din când în când cu înalţi lideri ai guvernului israelian şi cu oficiali ai serviciilor de informaţii, oferindu-le în mod discret informaţii extrem de necesare cu privire la ultimele tendinţe şi fisuri din societatea palestiniană şi, uneori, chiar fumegând în privat împotriva liderilor palestinieni care au refuzat toate ofertele de statalitate de la Planul de împărţire al ONU din 1947.
Hussam Mashrawi, în schimb, s-a poziţionat în public ca o voce a raţiunii, însă adevărul era mult mai întunecat. Hussam Mashrawi era în secret mult mai radical decât şi-ar fi putut imagina soţia sau socrul său.
16
Hussam Mashrawi nu era sărac.
Nu era needucat. Nu era nici orfan şi nici nu fusese abuzat fizic, emoţional sau sexual în copilărie sau în adolescenţă.
Dimpotrivă, s-a născut într-o familie palestiniană numeroasă şi înstărită din Nablus, al treilea oraş ca mărime din Cisiordania. Copilul familiei - cel mai mic dintre cei nouă fraţi -, Mashrawi s-a simţit apropiat de fiecare dintre cei trei fraţi şi cinci surori ai săi şi şi mai apropiat de părinţii taciturni, dar bine intenţionaţi, care au muncit din greu pentru a-i insufla lui şi tuturor copiilor lor valorile religioase şi culturale la care ţineau atât de mult.
Mama lui Mashrawi, voalată şi pioasă, era fiica cea mare a unui şeic proeminent din oraşul Jenin, a cărui populaţie de aproximativ 34.000 de locuitori era doar o fracţiune din cea a oraşului Nablus. Deşi avea puţină educaţie formală, memorase Coranul până la vârsta de doisprezece ani. Ca adolescentă, a fost foarte apreciată ca fiind o persoană care îşi

lua în serios credința musulmană, iar ca adult a servit drept model și mentor pentru tinerele femei din comunitatea lor.
Tatăl lui Mashrawi era forța dominantă în casă. Și el era devotat credinței și îndatoririlor sale religioase, fiind crescut de unul dintre cei mai respectați șeici din Nablus. Și el memorase întregul Coran și, pentru o perioadă din tinerețe, se gândise serios să calce pe urmele tatălui și bunicului său și să devină cleric. Chiar a aplicat și a fost acceptat să studieze la Al-Azhar. Cu toate acestea, visele sale au fost spulberate atunci când guvernul israelian i-a refuzat un permis de ieșire. A fost forțat să se angajeze la o mică companie de construcții înființată de unul dintre unchii săi.
După cum s-a dovedit, avea talent pentru această afacere și, în curând, a început să-și ajute unchiul să traseze o cale către o creștere extraordinară. La început, au construit doar mici case, magazine și benzinării. În scurt timp, însă, au câștigat contracte pentru construirea de complexe de apartamente, hoteluri și spitale. Mai recent, au fost selectați pentru a construi noul palat al președintelui Autorității Palestiniene, un contract care a adus companiei un venit financiar extraordinar și un respect larg în cadrul Autorității Palestiniene.
Hussam Mashrawi era mult prea tânăr pentru a fi trăit trauma războiului din 1948 cu evreii, cunoscut în rândul palestinienilor drept Al Nakba - "catastrofa". Nici nu trăise umilințele războiului din '67 sau ale celui din '73. Nu-și amintea de alegerea lui Ronald Reagan în SUA, de invazia sovietică din Afganistan sau de invazia israeliană din Liban în '82.
Prima Intifada, revolta populară violentă împotriva ocupației israeliene care a izbucnit în Cisiordania în decembrie 1987 și s-a răspândit ca un foc de tabără în Gaza, abia dacă a avut un impact asupra lui. Astfel de evenimente erau simple legende pentru Mashrawi. Le studiase la școală și asimilase poveștile din nenumăratele conversații de la cină cu tatăl său și cu frații săi mai mari. Dar în acel moment nu însemnau mare lucru pentru el.
A doua Intifada, care a izbucnit în toamna anului 2000, chiar când se pregătea să își termine studiile universitare, a schimbat totul. După atâția ani, încă își mai amintește mirosul acru al gazelor lacrimogene pe care soldații israelieni le-au aruncat în cartierul său. Încă mai simțea cum îi ustură ochii și cum îi curge nasul. Încă mai putea auzi zgomotul tancurilor de luptă israeliene Merkava care se rostogoleau pe străzile orașului său, bâzâitul ca de drujbă al mitralierelor și pocnetul înfricoșător al puștilor de lunetist israeliene la căderea nopții și începerea stingerii. Chiar și acum putea vedea trupul însângerat și sfâșiat al fratelui său mai mare, Ibrahim, după ce a fost împușcat mortal în timp ce fugea de o patrulă a forțelor de apărare israeliene. Nu a aflat niciodată de ce fugise fratele său în acea noapte. Dar, atâta timp cât va trăi, nu va putea niciodată să reducă la tăcere țipătul sfâșietor al mamei sale care îi răsuna în urechi.
Tatăl lui Mashrawi se mișcase rapid pentru a-l trimite în afara țării - la Cairo, apoi la Al-Azhar. Habar n-avea cât de mult plătise tatăl său pentru a-i asigura un permis de ieșire, în vremuri atât de tumultoase. Dar, în adâncul sufletului său, Mashrawi știa că tatăl său nu dorea doar ca fiul său cel mic să primească educația religioasă de elită pe care el nu a primit-o niciodată. Bărbatul putea vedea cum durerea fiului său se transforma atât de repede în furie și era disperat să-l împiedice să se alăture Hamas, Jihadului Islamic, Brigăzii Martirilor Al-Aqsa sau oricărei alte grupări extremiste pentru a răzbuna moartea lui Ibrahim.
Privind în urmă, Hussam Mashrawi știa că acea singură decizie i-a salvat viața. În loc să se arunce în lupta împotriva evreilor, Mashrawi s-a aruncat în studiile sale. Frăția Musulmană, părintele Hamas, fusese interzisă în Egipt în timpul domniei lui Hosni Mubarak. Campusurile

universitare erau atent monitorizate de poliția secretă. Prin urmare, pentru Mashrawi a fost dificil, dacă nu chiar imposibil, să găsească în Cairo conspiratori care să împărtășească furia sa înverșunată. Singurul loc în care își putea găsi liniștea, se pare, era biblioteca. Singura sa sursă de liniște erau scrierile Coranului și hadith-urile și, prin urmare, către acestea și-a îndreptat întreaga atenție.
Când s-a întors în Palestina, Mashrawi nu mai era adolescentul îndurerat cu temperament vulcanic. În schimb, devenise un tânăr disciplinat și foarte concentrat. În mediul politic sufocant din Cairo, învățase ce era acceptabil să spună și ce să nu spună, fie în jurul mesei familiei, fie în moschee, în cafenea sau cu cei mai apropiați prieteni de la colțul străzii. La revenirea în Nablus, nu dorea să atragă atenția, cu atât mai puțin furia, FDI sau Shin Bet - echivalentul israelian al FBI - sau chiar Autoritatea Palestiniană, ale cărei servicii de informații erau în alertă maximă pentru simpatizanții Hamas și erau hotărâte să împiedice Hamas să atragă noi recruți.
Pe scurt, Hussam Mashrawi învățase să fie circumspect. Totuși, nimeni nu-i putea spune ce să gândească. Nici nu-l puteau împiedica să lovească atunci când era momentul potrivit. Iar Mashrawi ajunsese să creadă că acel moment era foarte aproape.
17
Hussam Mashrawi își aștepta timpul.
Era convins că Hamas nu era nici suficient de pios și nici suficient de extremist. Exteriorul său placid și modest îi ascundea adevăratele simpatii, care erau mult mai aproape de ISIS și de învățăturile lui Abu Bakr al-Baghdadi decât de Osama bin Laden sau de șeicul Ahmed Yassin. Mashrawi nu se opunea pur și simplu - și cu vehemență - perspectivei unei soluții cu două state la conflictul israeliano-palestinian. Adevărul era că el credea că zilele evreilor în Palestina erau numărate. Nu avea nicio îndoială că, atunci când copiii săi vor fi mari, statul Israel nu va mai exista. Acestea fiind spuse, Israelul nu ar trebui să fie înlocuit niciodată de un stat palestinian. De ce să transpunem pur și simplu un stat corupt și vremelnic în altul? Numai nebunii și ereticii își pun țelurile atât de jos.
Ceea ce își dorea cu adevărat Mashrawi, pentru ceea ce se ruga în tăcere, în particular, de cinci ori pe zi, era sosirea Califatului. Tânjea după ziua în care Mahdi, mult-așteptatul Promis, se va arăta în sfârșit pe pământ, cu profetul Iisus alături de el, pentru a inaugura regatul islamic global. El aștepta cu nerăbdare momentul în care Sharia va fi legea tuturor pământurilor și justiția deplină a lui Allah va prevala. Salvatorul poporului musulman urma să vină - semnele vremurilor erau atât de vii pentru Mashrawi - și, când acel salvator va veni, îi va judeca în cele din urmă pe evrei, creștini, atei, agnostici și păgâni. Într-adevăr, Mahdi îi va judeca pe toți necredincioșii și o va face cu un foc și o furie cum lumea nu văzuse și nu își imaginase niciodată.
Au existat momente în care Mashrawi a fost tentat să îi împărtășească aceste gânduri socrului său, Marele Muftiu al Ierusalimului. Dacă cineva l-ar fi înțeles, cu siguranță acela ar fi fost Amin al-Azzam. Totuși, ceva în spiritul lui Mashrawi îl avertiza să-și țină gura închisă și capul plecat și pur și simplu să continue să se roage în liniște și să se pregătească cu sârguință pentru momentul în care rolul său în drama divină va fi în sfârșit dezvăluit.
"Ce ai pe inimă, tată?" a întrebat Mashrawi după câteva minute de tăcere. "Pari tulburat. Pot face ceva pentru tine?"
"Nu sunt tulburat, fiule, dar da, trebuie să discutăm ceva", a răspuns al-Azzam. "Dar mai întâi trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui niciun cuvânt din ceea ce urmează să spun - nu până nu-ți dau eu voie."
"Desigur", a răspuns Mashrawi. "Ai avut întotdeauna discreția mea."

"Și te-am iubit cu atât mai mult pentru loialitatea ta. Dar acest lucru este foarte sensibil."
"Ai cuvântul meu."
"Bine - acum ascultă cu atenție", a spus al-Azzam, vocea lui abia depășind acum nivelul unei șoapte. "Casa Albă se pregătește să lanseze planul său de pace."
"Am auzit zvonurile", a răspuns Hussam, luptându-se să nu strângă din dinți. Îl ura din toată ființa pe președintele american și orice plan patetic era pe cale să propună. Drumul spre pace trecea prin Mecca și Medina, nu prin Washington și Ramallah, cu atât mai puțin prin Ierusalim.
"Este mai mult decât zvonuri, Hussam. Sursele mele îmi spun că emisari ai administrației vor fi trimiși în regiune săptămâna aceasta pentru a explica planul și a obține sprijin pentru el. Dar asta nu este tot. Președintele vine aici".
"La al-Quds - la Ierusalim?"
"Da, și nu doar în orașul sfânt", a răspuns Marele Muftiu. "El vine aici, la Ḥaram al-Sharif, la Sanctuarul Nobil."
"Aici . . . la aceste . . . aceste ziduri sacre?" se bâlbâi Hussam, dezgustat de perspectivă, dar încercând din răsputeri să nu-și trădeze profunzimea emoțiilor.
"Da, fiul meu."
"Ești sigur?"
"Ieri am primit un apel de la Casa Albă. Apoi, în această dimineață, am primit un telefon de la Shin Bet. O echipă avansată ne va vizita în câteva zile. Pentru moment, totul este secret. Nimeni nu poate ști. Într-adevăr, nici măcar președintele Ziad. Nu încă. Ați înțeles?"
Bărbatul mai tânăr nu înțelegea, dar dădu totuși din cap.
"Hussam, va fi treaba noastră - a ta ca și a mea - să-l întâmpinăm pe liderul american, să-i oferim un tur al marilor comori încredințate spre păstrare și să servim ca ambasadori credincioși ai poporului nostru și ai religiei noastre iubite", a continuat Marele Muftiu. "Trebuie să știți cât de conflictual mă simt în această privință. Andrew Clarke nu dă nicio dovadă că ne iubește poporul. În prea multe feluri, el se comportă ca o marionetă a sioniștilor. Dar trebuie să-l primim oricum. Trebuie să îi arătăm ce înseamnă cu adevărat să fii un discipol al lui Mahomed, pacea fie asupra sa, și să îi explicăm durerea și umilința pe care le suportăm ca palestinieni, precum și dreptatea pe care noi și poporul nostru nu doar o căutăm, ci o și cerem."
"Credeți că ne va asculta?"
"Poate că nu. Dar, primindu-l în cele mai bune tradiții ale ospitalității arabe, ne vom câștiga dreptul de a-i spune adevărul, indiferent dacă vrea să-l audă sau nu."
Mashrawi se străduia să se concentreze. O furie aproape orbitoare creștea în el. Pe ceafă i se formau picături de transpirație, iar mâinile îi deveneau lipicioase. Îl auzea pe bărbatul mai în vârstă vorbind, îi vedea buzele mișcându-se, dar nu putea asimila cuvintele; orice semnificație ar fi avut, i se pierdea complet. Tot ce putea auzi Mashrawi în acel moment era refrenul "Nu, niciodată", care îi bătea în cap și se transforma într-un vuiet asurzitor.
Dintr-o dată, parcă totul a tăcut. Pulsul lui Mashrawi a început să încetinească. Un calm nefiresc a început să-l cuprindă, iar un nou gând i-a pătruns în minte. Acesta era momentul. Momentul pe care i se spusese să îl aștepte. Momentul pentru care se pregătise atât de mult timp. Președintele Statelor Unite venea. Aici. În acest loc. Acest loc sfânt. Poate că premierul israelian i se va alătura. Poate chiar președintele palestinian. Imaginați-vă. Toți trei în aceeași cameră. În același timp. Cum se va întâmpla, nu știa. Dar nu avea nicio îndoială că acești trei oameni urmau să moară. Iar el va fi cel care îi va ucide.

18

GHAT, LIBIA - 18 NOIEMBRIE

Era 4 dimineața când avionul Antonov An-148 a aterizat.

Vechiul avion ucrainean de pasageri a rulat pe pistă, apoi s-a oprit în fața terminalului aproape pustiu. Piloții au oprit cele două motoare turbofan. O echipă de la sol a rulat un set de scări în poziție. Dar ușa avionului a rămas închisă până când toate luminile exterioare ale aeroportului au fost de asemenea oprite.

După ce echipajul de la sol a plecat în viteză, un convoi format din patru SUV-uri a ieșit dintr-un hangar dărăpănat din partea opusă a aerodromului și a traversat în trombă pista. Tragând lângă avion, șoferii și-au stins farurile, iar bărbați înarmați, îmbrăcați în negru, au ieșit din vehiculele lor și au luat poziții de apărare în jurul cortegiului și al avionului.

Abia atunci s-a deschis ușa avionului și a apărut un singur bodyguard. Acesta a scanat scena în căutarea unor amenințări și a primit mesajul "liber" de la trăgătorii de elită ai echipei poziționați pe mai multe acoperișuri din apropiere. Apoi a coborât scările metalice. O clipă mai târziu, a apărut generalul Mahmoud Entezam, purtând un costum închis la culoare și ochelari de soare, în ciuda faptului că soarele nu va răsări decât peste câteva ore. Înconjurat de o falangă de agenți ai IRGC, Entezam s-a grăbit să coboare scările și să urce în al doilea dintre cele patru SUV-uri care așteptau. Restul echipei i-a urmat și, odată ce fiecare ușă a fost închisă, farurile fiecărui vehicul s-au aprins din nou, iar convoiul a pornit în întunericul de dinainte de răsărit.

Orașul Ghat nu era chiar o bijuterie în coroana libiană. Situat în colțul de sud-vest al țării, lipit de granița cu Algeria, a fost cândva o oprire importantă pe ruta comercială trans-sahariană, locul unei fortărețe construite de fasciștii italieni în timpul Primului Război Mondial și ocupat de francezi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Dar în epoca modernă, a încetat de mult să mai fie important pentru oricine, cu excepția traficanților de droguri și a teroriștilor.

Ghat nu era o destinație turistică. Nu găzduia niciun loc sfânt musulman sau creștin. Nu avea petrol sau gaze, minerale prețioase sau alte resurse naturale. Și nu era deloc potrivit pentru cultivarea culturilor comerciale, având în vedere apropierea sa de cel mai mare deșert din lume și, prin urmare, absența aproape completă a ploii. În cea mai mare parte a anului, orașul nu era decât un furnal, neospitalier pentru oameni și animale. Lui Entezam i se spusese că întreaga populație cuprindea aproximativ douăzeci și patru de mii de locuitori, dar această estimare i se părea exagerată. Ghat, presupunea el, era un loc în care trăiai doar dacă nu-ți puteai permite să te muți sau dacă nu voiai să se știe unde locuiești.

Clădirile șubrede și arse de soare ale aeroportului fuseseră construite la optsprezece kilometri nord de oraș. Dar convoiul nu se îndrepta spre sud. În schimb, s-a îndreptat spre vest, spre granița algeriană, timp de aproximativ douăzeci de minute, până când a ajuns la un complex enorm, împrejmuit cu ziduri și complet pustiu. Chiar dacă ar fi fost ziuă, nicio altă casă sau structură de orice fel nu ar fi fost vizibilă în nicio direcție. Drumul până acolo nici măcar nu era asfaltat. Nu existau nici linii electrice, stâlpi de telefonie sau conducte de gaz sau apă care să lege complexul de civilizație.

Aceasta nu era prima vizită a lui Entezam în Libia. Dimpotrivă, investise mult timp și o sumă și mai mare din banii regimului său în această lume de haos și carnagiu post-Gadhafi. Afganistanul a fost cândva statul eșuat pe care l-a ales pentru a putea finanța, înarma și antrena grupuri jihadiste proxy care să îi îndeplinească ordinele fără a lăsa amprente iraniene. Apoi au venit americanii și NATO și au stricat totul. Aceștia

au încercat să preia controlul asupra Siriei în cadrul unei acțiuni comune cu rușii, cu rezultate mixte. Cu toate acestea, în opinia comandantului Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene, Libia se dovedea a fi cel mai ideal mediu pentru recrutarea și desfășurarea de luptători pentru Allah. Era un stat la fel de eșuat ca și celelalte. O mulțime de arme. O mulțime de oameni furioși. Niciun guvern central funcțional. Și, cel puțin pentru moment, nicio mare putere care să încerce să-l preia. După moartea violentă a lui Gadhafi, NATO nu a avut curajul să rămână. După catastrofa din Benghazi și asasinarea ambasadorului lor, americanii au plecat și ei. Rușii, chinezii și turcii căutau cu siguranță modalități de a pune mâna pe importantele rezerve de petrol ale Libiei. Dar acest lucru i-a ținut să opereze în Tripoli, în cea mai mare parte. Rareori agenții de informații ruși - cu atât mai puțin politicienii sau oamenii de afaceri - s-au aventurat în afara capitalei. Nici aproape nimeni altcineva, de altfel. Astfel, terenul de joc rămânea aproape în întregime la dispoziția Iranului și nimic nu i-ar fi putut conveni mai mult lui Entezam.
Când porțile masive de oțel ale complexului s-au deschis, convoiul a ieșit de pe drumul de pământ prăfuit pe o frumoasă alee pavată. Au urmat-o, șerpuind prin complexul întins până când au ajuns la o vilă cu patru etaje vopsită într-un galben pal. În față erau parcate două transportoare blindate de trupe, fiecare echipată cu o mitralieră de calibrul 50, care era dotată și gata de atac. Pe acoperiș, Entezam putea vedea lunetiști care le priveau cu atenție. La balcoanele fiecărui nivel, oamenii stăteau de pază cu AK-47-uri. În fiecare colț al complexului se aflau turnuri de pază cu oameni și, deși Entezam nu putea vedea niciun câine de atac, auzea ciobănești germani lătrând în spate.
Când coloana s-a oprit, iranienii au ieșit din vehicule și au stabilit un perimetru. Odată făcut acest lucru, bodyguardul personal al lui Entezam a coborât de pe scaunul pasagerului din față al SUV-ului, a scanat mediul înconjurător, apoi a introdus un cod în mânerul ușii din partea pasagerului din spate. Entezam a auzit clicul declanșării încuietoarei. În momentul în care garda sa de corp a deschis ușa grea, blindată, generalul a ieșit în lumina lunii și a fost dus înăuntru.
Iranianul și detaliile sale au intrat într-un lift spațios și au ieșit la ultimul etaj. Au fost conduși într-o sală de mese mult mai elegantă decât ar fi fost de așteptat în facilitățile altfel spartane. Era o masă lungă, din mahon antic, înconjurată de o duzină de scaune din lemn sculptate ornamental. Deasupra era un candelabru de cristal. Sub picioarele lor era un covor persan gros.
Lui Entezam i s-a arătat un loc aproape de capătul îndepărtat al mesei. S-a așezat și a așezat un mic dosar pe masă, în timp ce gărzile - atât cele iraniene, cât și cele libiene - își ocupau pozițiile în jurul camerei. Apoi, un ajutor a sunat un clopoțel de argint.
Bărbatul în vârstă care a intrat pe o ușă laterală nu arăta ca un criminal. Dar Entezam nu avea nicio îndoială că era.
19
Șeful IRGC a stat în picioare din respect.
Auzise multe despre acest om. Schimbaseră numeroase mesaje codate. Aceasta era însă prima lor întâlnire în persoană.
Părul lung și ondulat al jihadistului era în întregime gri, aproape argintiu, la fel ca și barba sa. Era aplecat și mergea cu un baston simplu de lemn. Purta sandale de piele și o tunică albă acoperită de o haină libiană clasică cunoscută sub numele de jard. Întrucât se apropia iarna, aceasta era din lână, nu din bumbac, și era maro în loc de albă, așa cum era normal în căldura toridă din restul anului.
"Comandante, bine ați venit", a spus bătrânul într-un farsi aproape impecabil.

"Abu Nakba, este onoarea mea", a răspuns Entezam.
S-au îmbrățișat și s-au sărutat pe ambii obraji.
"Vino, prietene, odihnește-ți picioarele obosite", a spus bătrânul libian în timp ce era ajutat de ajutoare să se așeze pe un scaun - nu la capătul mesei, așa cum se așteptase Entezam, ci chiar vizavi de el. "Ți-e sete de la călătoria ta lungă? Bineînțeles că îți este. Hai să bem un ceai."
"Sunteți foarte amabil", a spus iranianul, reluându-și locul odată ce gazda sa s-a instalat. "Văd că ați primit cadoul. Mă bucur că a ajuns cu bine." Ochii lui Entezam s-au întors spre covorul cu verdele său bogat, albastrul regal, burgundia profundă și șuvițele de lavandă.
"Ah, da. A sosit săptămâna trecută și este foarte frumos. Sunt umilit de generozitatea ta."
"Te rog, prietene, nici nu vreau creditul tău, nici nu-l merit", a clarificat Entezam. "Covorul a fost în întregime darul Liderului Suprem. Este o moștenire de familie care îi împodobește proprietatea de mai bine de șase secole."
"Atunci sunt cu atât mai emoționat", a venit răspunsul. "Vă rog să-l asigurați pe ayatollah că sunt cel mai umil servitor al său. Sper ca într-o zi să i-o spun personal".
Entezam a avut grijă să își păstreze calmul în timp ce un tânăr servitor le turna ambilor bărbați ceai fierbinte de mentă. Era încă șocat de vestea că Hossein Ansari, liderul Revoluției Islamice din Iran timp de aproape patru decenii, mai avea doar câteva săptămâni de trăit. Desigur, nu putea spune nimic despre acest lucru, nici măcar unui aliat atât de apreciat ca Abu Nakba. Starea de sănătate a lui Ansari era unul dintre cele mai bine păzite secrete ale guvernului său. Adevărul avea să fie cunoscut în curând. Până atunci, mai erau multe de făcut, toate acestea necesitând ca fiecare actor să creadă că puterea absolută a Liderului Suprem era într-adevăr absolută.
"Inshallah", a spus Entezam, privindu-și gazda în ochi și zâmbind.
"Inshallah", a răspuns bătrânul. "Acum, prietene, cu ce vă pot fi de folos? Impresia pe care am primit-o în urma solicitării dvs. pentru o întâlnire personală a fost aceea a unui sentiment de urgență. Am încredere că totul este bine?"
"Într-adevăr", a mințit Entezam. "Dar da, am venit cu o cerere foarte urgentă, una pe care Sanctitatea Sa m-a rugat să v-o prezint față în față."
"Servitorul dumneavoastră ascultă", a spus Abu Nakba, lăsându-și ceaiul și aplecându-se.
"Mai întâi de toate, Liderul Suprem mi-a cerut să vă transmit recunoștința și felicitările sale pentru succesul primei dumneavoastră operațiuni", a spus Entezam. "Atacurile din interiorul bisericii din Washington și asasinarea adjunctului secretarului de stat american au fost foarte impresionante și au generat titluri extraordinare în întreaga lume și o mare teamă în rândul poporului american. Acestea fiind spuse, dorim, de asemenea, să ne exprimăm condoleanțele pentru moartea unuia dintre agenții voștri și capturarea celuilalt."
"Prețul jihadului", a răspuns Abu Nakba fără emoții.
"Ar trebui să fim îngrijorați că omul vostru va vorbi?"
"În cele din urmă, toți vorbesc", a recunoscut libianul. "Dar nu poate spune prea multe. Niciunul dintre oamenii pe care i-am trimis nu știa nimic despre Kairos sau despre mine. Nu sunt libieni și nu au fost niciodată aici, în complex. Au fost ucigași plătiți, pur și simplu. Nu sunt îngrijorat, și nici Liderul Suprem nu ar trebui să fie."
"Va fi încântat să audă asta, ca și mine", a spus Entezam. "În lumina acestui succes, Liderul Suprem mi-a poruncit să vă informez că este gata să își extindă dramatic sprijinul pentru dumneavoastră și comunitatea dumneavoastră, oferindu-vă fondurile și armele de care aveți nevoie, în

termenii pe care adjunctul dumneavoastră mi i-a exprimat când m-am întâlnit cu el luna trecută la Roma. Acestea fiind spuse, Sanctitatea Sa are două nume care trebuie adăugate pe listă."
"Alte nume?", a întrebat bătrânul. "Cât de vechi?"
"Destul."
"Nu trebuie să vă reamintesc că lista pe care ne-ați dat-o este deja destul de complicată", a răspuns libianul. "Și tu, dintre toți oamenii, știi că suntem încă o organizație foarte tânără, încă recrutăm oameni buni, încă ne construim activele, încă le poziționăm într-un mod foarte atent."
"Și totuși tocmai v-ați dovedit capacitățile."
"Operațiunea de la Washington a mers bine, recunosc", a recunoscut bătrânul. "Dar nu uitați, aceasta a fost o țintă ușoară. Secretarul adjunct nu a avut nicio echipă de securitate. Nu va fi cazul cu restul numelor de pe lista liderului suprem. Fiecare este mai dificil decât cel dinainte."
"Suntem pe deplin conștienți de riscuri. Dar permiteți-mi să fiu clar: acestea două sunt personale. Și astfel, suntem pregătiți să vă dublăm onorariul dacă obțineți succes în următoarele treizeci de zile."
"Treizeci de zile?", a întrebat uimit Abu Nakba. "De ce atât de repede?"
Entezam a rămas tăcut.
"O asemenea grabă ar putea pune în pericol tot ceea ce am construit."
"Doar dacă eșuezi", a spus Entezam. "Dacă reușești, ai încredere în mine când îți spun că vei fi răsplătit dincolo de cele mai nebănuite așteptări."
Cei doi bărbați s-au holbat unul la celălalt.
"Atunci, despre cine vorbim?", a întrebat în cele din urmă bătrânul. "Pe cine anume este atât de dornic liderul Revoluției să trimită din această viață în cealaltă?"
Entezam a strecurat dosarul din fața sa peste masă și și-a coborât vocea. "Primul ministru al Israelului și președintele Statelor Unite."
20
MOSCOVA, RUSIA
Ambasadorul Tyler Reed s-a îmbarcat în avionul Lufthansa cu puțin înainte de ora 9 dimineața.
Alături de el se aflau soția și cele două fiice. Din păcate, nu existau zboruri directe din capitala rusă către cea americană. Ar fi trebuit să treacă prin Frankfurt.
Reed habar nu avea de ce i se ceruse să se întoarcă la Washington într-un termen atât de scurt și nici de ce i se ordonase să își aducă familia. Fetele chicoteau de entuziasm la perspectiva că tatăl lor ar putea primi o nouă misiune, una care le va elibera în sfârșit de un oraș atât de rece, mohorât și periculos, atât de departe de familie și prieteni. Soția lui Reed era chiar mai încântată decât fetele. Pentru ea, Moscova avea ceva înspăimântător de sinistru, la care nu fusese niciodată capabilă - sau dispusă - să se obișnuiască.
Totuși, Reed spusese foarte clar că nu vrea ca ele să speculeze în public. Trăiau într-un acvariu. Oamenii erau cu ochii pe ei. Aveau să afle ce se întâmpla destul de curând. Între timp, el le spusese să se uite la câteva filme, să citească câteva cărți și să-și țină gura.
Alarma lui Marcus a sunat exact la 4 dimineața.
S-a dat jos din pat, și-a făcut cafea și și-a făcut rugăciunile. Apoi și-a pus niște treninguri și a ieșit la alergarea zilnică de 8 km.
Era urât afară. Toamna se retrăsese în grabă. Iarna venea cu o răzbunare. Ploua torențial, iar temperaturile din întreaga regiune a capitalei scădeau rapid. Marcus știa că, până la căderea nopții, totul se va transforma în zăpadă, iar străzile și trotuarele vor fi acoperite de gheață neagră. S-a întors în apartament înghețat până la os și s-a

răsfățat cu un duș lung și fierbinte, doar pentru a-și readuce temperatura corpului la normal. Apoi și-a făcut o farfurie cu ouă și mai multă cafea.
Kailea Curtis îl luase la șase. Plănuiau să traverseze Potomac-ul cu mașina până la sediul DSS din Arlington, mergând mai întâi la sala de gimnastică pentru a se antrena, apoi la poligon. După aceea, urmau să se ocupe de grămada descurajantă de muncă care îi așteptau înainte de a fi ridicați. În ciuda programului încărcat, Marcus a întrebat dacă se pot opri la spital să vadă ce face Maya în drum spre birou. Kailea a făcut o demonstrație că își verifică ceasul, dar unele lucruri erau mai importante decât cărțile de informare.
Marcus a fost încântat să găsească un loc de parcare chiar vizavi de intrarea principală a spitalului. Și-a invitat partenera să i se alăture, dar Kailea l-a implorat să renunțe. Avea telefoane de răspuns. Luând o pungă cu cadouri de pe bancheta din spate, Marcus a ieșit din Impala, și-a ridicat gulerul jachetei, încercând în zadar să se protejeze de intemperii, și a traversat strada în fugă. Înăuntru, a mers cu liftul până la etajul cinci, apoi s-a cazat la biroul asistentelor medicale.
"Cum se simte?" i-a spus Marcus asistentei șefe, care l-a recunoscut imediat, atât după mai multe vizite ale sale, cât și pentru că poza lui era pe prima pagină a ziarelor.
"E trează, dar nu prea are chef de vizite."
"Nu voi întârzia", a promis Marcus, apoi s-a îndreptat pe hol spre camera Mayei și a bătut de două ori.
"Bună", a șoptit Marcus după ce și-a băgat capul înăuntru. "M-am gândit că ți-ar plăcea puțină companie."
Draperiile camerei private erau închise, iar luminile erau slabe. Scoțând din punga de cadou o cutie de ceai Royal Blend de la Fortnum & Mason din Londra, preferatul ei, a așezat-o pe noptieră lângă ea. Maya era trează, deși era conectată la oxigen, o perfuzie, un senzor cardiac și tot felul de alte dispozitive și monitoare, dar nu a zâmbit. Nici nu a spus mulțumesc.
"Nu este un moment potrivit", a spus ea, cu vocea slabă și răgușită.
"Am vrut doar să văd cum reziști."
"Ar fi mai bine dacă ai pleca."
"Să plec? De ce?"
A fost o tăcere lungă.
"Maya?"
"Nu e evident?" a spus ea în cele din urmă, cu ochii umezi și roșii. "De când ai intrat în viața noastră, nu ne-ai adus decât suferință. Carter și cu mine te-am primit în biserica noastră. În casa noastră. Te-am iubit ca pe un fiu. Și așa ne răsplătești?"
Marcus a fost uimit."Fiule, nu te-ai gândit niciodată la altcineva în afară de tine?" a continuat ea. "Te-ai gândit vreodată cât de mult îi pui în pericol pe toți cei care se apropie de tine?"
Și nu a terminat.
"Soția ta, Elena. Fiul tău, Lars. Nick. Și acum Carter, ca să nu mai vorbim de toți ceilalți de duminică. Câți mai sunt, fiule? Câți rude și prieteni trebuie să moară înainte să renunți la viața asta ridicolă și să începi să te gândești la alții în loc să te gândești la tine?"
Marcus rămăsese mut de uimire, neștiind cum să răspundă sau chiar dacă ar fi trebuit. Ceea ce îl durea cel mai mult era faptul că Maya nu părea să spună nimic din toate acestea cu mânie, ci mai degrabă cu o profundă dezamăgire. Înțepenit, s-a uitat în jos și s-a holbat la podea pentru aproape un minut. Când și-a ridicat privirea, ochii Mayei erau închiși. Își întorsese privirea de la el, iar o singură lacrimă i se rostogolea pe obraz.

"Îmi pare rău, Maya", a spus el în cele din urmă. "Nu am vrut niciodată să. . ."
Dar vocea lui s-a stins.
Maya a refuzat să deschidă ochii sau măcar să recunoască că îl auzise. De încă două ori a început să vorbească, apoi s-a oprit. În cele din urmă, s-a întors și a ieșit din cameră la fel de tăcut cum venise.
21
"Ei bine, asta a fost rapid", a spus Kailea când el s-a întors la mașină. A spus-o într-o manieră veselă, dar el nu a răspuns. Când ea a pornit motorul, el nu a făcut nicio mișcare pentru a-și pune centura de siguranță. A stat acolo, uitându-se pe geamul stropit de ploaie.
"Ce s-a întâmplat acolo?" a întrebat Kailea.
Din nou, Marcus nu a răspuns.
"Ești bine?", a insistat ea. "Ea e bine? S-a întâmplat ceva?"
"Doar condu", a spus Marcus în cele din urmă.
Când au oprit în fața sediului DSS, Marcus a coborât din mașină fără să scoată un cuvânt și a mers pe jos, în loc să alerge prin ploaie, până la clădire. Kailea l-a privit intrând, întrebându-se ce naiba tocmai se întâmplase. Provocarea era că încă nu-l cunoștea cu adevărat. Asta trebuia să se schimbe, și repede. Dar nu avea să fie ușor. Omul nu era chiar o carte deschisă. Iar cei care îl cunoșteau bine nu vorbeau.
Când directorul DSS o sunase pe Kailea duminică dimineața devreme, îi spusese că Pete Hwang avea nevoie de operație, că Marcus Ryker urma să fie noul ei partener și că ea trebuia să se întâlnească cu Ryker la Manny's Diner și să-l ducă la Langley pentru a se pregăti pentru călătoriile cu generalul Evans. În afară de asta, el îi dăduse doar două informații utile. Prima era că Ryker era o legendă a Serviciilor Secrete, dar nu trebuia să se lase intimidată de asta; Ryker nu știa nimic despre cultura DSS și era treaba ei să îl pună la curent. În al doilea rând, Ryker era văduv și la limita epuizării și nimeni nu era sigur că era pregătit să se întoarcă.
Luni seara târziu, după ședințele lor maraton de informare, după ce toată lumea plecase acasă, Kailea rămăsese la birou, se conectase la serverul central al DSS și scoase dosarele lui Ryker. Își petrecuse ore întregi citind despre perioada petrecută de acesta în Marina Militară și despre munca sa pentru Serviciile Secrete. Citise despre medaliile lui și motivele pentru fiecare. Citise, de asemenea, tot ce putuse găsi despre uciderea soției și a unicului său fiu, inclusiv relatările din ziarele locale Washington Post și Times.
Aici, însă, a ajuns într-o fundătură. A fost uimită să afle că dosarele lui Ryker de atunci - cam tot ce se întâmplase în viața lui după crime, inclusiv cum ajunsese să lucreze pentru Departamentul de Stat - fuseseră clasificate mult peste nivelul ei de securitate. Acest lucru îi stârnea și mai mult curiozitatea. Cine era tipul ăsta? Cine erau prietenii pe care îi avea în locuri atât de înalte? Și ce secrete ascundeau cu toții?
După o scurtă escală în Frankfurt, ambasadorul și familia sa s-au îmbarcat într-un zbor United spre Dulles.
Zborul de nouă ore îi va aduce la sol imediat după ora 3 p.m., ora estică. Până când au trecut de controlul pașapoartelor, și-au recuperat bagajele și s-au întâlnit cu șoferul lor guvernamental, Reed s-a gândit că ar putea fi cazați în apartamentul pe care statul îl închiriase la Watergate până la ora șase, chiar dacă era trafic. Cina cu secretarul Whitney la Monocle, pe Capitol Hill, era abia la opt. Dar Reed abia aștepta să afle de ce fusese rechemat în D.C., iar asta era mult prea mult ca să aștepte.
Soarele apusese de mult deasupra capitalei britanice.
"Ești absolut sigură, iubirea mea?"

Într-un apartament sărăcăcios, cu un singur dormitor, în inima East End-ului, Maxim Șeripov se uită în ochii surorii sale, căutând orice semn de îndoială, dar nu găsi niciunul.
"Sunt", a spus ea. "Niciodată nu am fost mai sigură de ceva."
"Încă mai e timp să te retragi, să știi."
"Nu", a răspuns Amina Șeripov cu o vehemență la care fratele ei nu se așteptase. "Trebuie să mergem până la capăt, împreună."
"Foarte bine", a spus el. "Doctorul așteaptă."
Câteva minute mai târziu, frații se plimbau prin oraș într-o trăsură de tip hackney - taxiul negru atât de caracteristic Londrei - pe care Maxim o conducea de câțiva ani. Născut și crescut la periferia orașului Groznîi, veteranul de patruzeci și nouă de ani al brutalelor războaie civile cecene primise ordin de la emisarii lui Abu Nakba să se mute în capitala britanică, să se instaleze, să stea liniștit și să aștepte instrucțiuni suplimentare.
Sudor de formație, Șeripov știa că nu se poate întoarce la meseria sa, oricât de bine ar fi plătită. Operând cu documente falsificate care indicau că este un catolic din Ucraina, mujahedinii musulmani au ajuns rapid la concluzia că are nevoie de o slujbă care să îi permită să cunoască orașul în detaliu, care să îi ofere acces la aeroporturi, gări și stații de autobuz și care să îi permită să interacționeze cu tot felul de oameni la orice oră din zi. Șoferul de taxi se dovedise ideal. De asemenea, îl ajutase cu limba și le acoperise cheltuielile de trai.
Amina resimțise foarte greu moartea tatălui lor în mâinile forțelor speciale rusești. Maxim jurase să se răzbune, învățând cum să confecționeze bombe pe marginea drumului și să le amplaseze pentru un impact maxim. Amina, în schimb, devenise aproape imobilizată de frică. Cu șase ani mai mică decât singurul ei frate, se aventurase rar în afara casei. Mai degrabă, se agăța de mama ei atunci când nu stătea nemișcată în camera ei, în timp ce apartamentul lor putred tremura din cauza bombelor rusești care cădeau zi și noapte.
Maxim își amintea foarte bine noaptea friguroasă de decembrie în care totul s-a schimbat. Mama lor i-a adunat în bucătărie. Camera era luminată doar de o singură lumânare. Ningea năprasnic. Nu aveau aproape nimic de mâncare. Nu mai aveau apă curentă. Electricitatea era disponibilă doar două sau trei ore pe zi în Groznîi. Rămăseseră fără lemne de foc și se strângeau sub pături groase de lână. Amina avea douăzeci și unu de ani. Maxim tocmai împlinise douăzeci și șapte de ani. În acea noapte, mama lor le-a spus că ajunsese la concluzia că trebuie să răzbune moartea tatălui lor.
"Să răzbune?", a întrebat Amina. "Dar cum? Ce ai putea să faci, mamă?"
"Să devin Văduva Neagră, desigur, iubirea mea", a răspuns ea.
Nici Maxim, nici sora lui nu auziseră vreodată de acest termen.
"O Văduvă Neagră?", a întrebat Maxim. "Ce este asta?"
"Mâine seară, la ora asta, voi fi scoasă clandestin din Cecenia", a explicat femeia, "și dusă la Moscova".
"Ce vei face la Moscova?", a întrebat Amina.
Ea a răspuns fără nicio urmă de emoție. "Vei afla destul de curând".
22
Două luni mai târziu, Maxim și Amina aflaseră adevărul.
Se așteptau să afle prin intermediul unui prieten apropiat sau al unui agent. În schimb, au citit despre operațiune pe prima pagină a ziarului local.
Mama lor devenise atentator sinucigaș. Se aruncase în aer chiar în fața terminalului uneia dintre cele mai aglomerate gări din Moscova, în plină oră de vârf a după-amiezii. Explozia s-a soldat cu patruzeci și unu de ruși morți și alți 120 de răniți, relata ziarul. Lui Maxim i s-a făcut

rău la stomac în timp ce citea relatarea, dar ultima frază a articolului a fost cea care l-a descumpănit.
Atentatoarea - o femeie cecenă încă neidentificată - a fost decapitată de explozie, iar poliția i-a găsit ulterior capul pe acoperișul gării.
Maxim a început să vomite incontrolabil. Apoi a fugit din apartament și a cheltuit toți banii din buzunare pentru a se îneca în vodcă și în compania unei prostituate. Câteva ore mai târziu, se trezise singur, tremurând și fără pantofi, aceștia fiindu-i luați de femeia al cărei nume și chip nu și-l mai amintea.
Amina fusese cea care îl găsise și îl adusese acasă. Maxim a presupus că sora lui se va prăbuși într-o durere nesfârșită. Dar decizia mamei lor de a nu muri ca un pierde-vară, ci ca un martir pentru o cauză, a electrizat-o pe Amina. Nu numai că a ieșit din depresia care aproape că o sufocase, dar s-a aruncat în îngrijirea lui Maxim și s-a străduit să facă destui bani pentru a pune mâncare pe masă, haine pe spate și chiar o pereche nouă de pantofi în picioarele fratelui ei.
În timp, Amina i-a împărtășit lui Maxim izvorul curajului ei nou descoperit. Se dedicase complet învățăturilor Coranului. Fusese crescută ca musulmană, desigur. Amândoi fuseseră. Dar niciunul dintre frați nu luase religia în serios. Nici mama lor, de fapt, până la moartea tatălui lor. Abia atunci când a fost răvășită de o durere imensă din cauza morții soțului ei, a descoperit o nouă admirație pentru evlavia religioasă a acestuia și pentru tăria de caracter pe care i-o dăduse în ultimii săi ani de viață.
Acum, Amina purta un văl pe cap și se ruga de cinci ori pe zi. Se alăturase unui grup de femei în subsolul moscheii bombardate din cartier pentru a studia scrierile sfinte și își implora fratele să o urmeze. Maxim a fost mai greu de convins. Cu toate acestea, după luni de zile în care a privit-o pe sora sa exploatând astfel de rezervoare vaste de curaj și foc, Maxim a fost convins să se alăture unui grup de studiu al bărbaților în ruinele moscheii și a devenit curând convins că islamul era răspunsul la problemele sale și că jihadul era calea sa spre nemurire.
Era întuneric și târziu când au intrat într-o parcare subterană pustie din cealaltă parte a Londrei. La etaj, au găsit o suită de cabinete medicale ascunse la etajul nouă. Ușa era încuiată, așa că au sunat la sonerie. Curând, o femeie cu o eșarfă i-a condus într-o sală de așteptare în care nu aștepta nimeni. Au stat și au răsfoit reviste vechi până când a sunat un telefon. Femeia a răspuns, apoi le-a cerut soților Șeripov să o urmeze pe un coridor întunecat către o sală de operație mică, dar sterilă. Când recepționera a plecat, a intrat un bărbat micuț, brunet, în jur de 60 de ani, poate din India sau poate din Pakistan.
"Dr. Haqqani?" a întrebat Maxim.
"Vă rog să nu folosiți numele meu", a spus bărbatul, frecându-și mâinile cu apă fierbinte și dezinfectant înțepător.
"Iertați-mă", a spus Maxim. "Nu se va mai întâmpla."
"Fii sigur că nu."
"Ați primit transferul bancar?" a întrebat Maxim.
"Am primit", a spus medicul, punându-și o pereche de mănuși sterile din nitril și întorcându-se spre Amina. "Așadar, ești pregătită?"
"Sunt."
"Am încredere că ți s-a spus că această procedură este ireversibilă."
Amina a dat din cap.
"Vreau să fiu clar", a spus Haqqani. "Odată ce am instalat dispozitivul, acesta nu mai poate fi scos. Ați înțeles?"
"Da."
"Nu există a doua șansă."
"Nu vreau niciuna."
"Și nimeni nu te presează?"

"Nu."
"Nici fratele tău?"
"Nu."
"Nimeni altcineva din familia ta?"
"Nu am altă familie."
"Nimeni altcineva în Kairos?"
"Nu."
"Și știind totul, nu aveți nicio rezervă?"
"Absolut niciuna."
"Foarte bine, atunci", a răspuns Haqqani. "Asistentele mele vor veni și vor face pregătirile. Fie ca Allah să vă răsplătească".

23

BAZA COMUNĂ ANDREWS, COMITATUL PRINCE GEORGE'S, MARYLAND

Marcus și-a arătat legitimația guvernamentală și a fost autorizat să intre în bază.

A găsit un loc de parcare pentru Nissan-ul său Stanza, a oprit motorul și apoi a format un număr din memorie. Era un apel pe care ar fi trebuit să-l facă duminică, dar pur și simplu fusese prea ocupat.

"Stravinsky & Sons Accounting and Tax Services, vă pot ajuta cu ceva?", spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

Marcus nu se putea abține să nu zâmbească de fiecare dată când îl auzea pe prietenul său rus pronunțând aceste cuvinte. Numele bărbatului nu era Stravinsky. Era Oleg Kraskin. Și nu era deloc un contabil. Era o cârtiță rusă și un asasin care îi eliminase atât pe președintele rus, cât și pe șeful FSB, apoi fugise din țară cu un stick care conținea cele mai prețioase secrete ale Kremlinului. Acum locuia în Statele Unite sub un nume fals și lucra pentru CIA, fiind cunoscut oficialilor americani de rang înalt doar ca "Corbul". În timp ce povestea sa de acoperire era că administra un serviciu de pregătire a impozitelor, adevărul era că "Corbul" lucra în acel moment la două proiecte extrem de secrete, cu Marcus drept intermediar.

Pentru început, Oleg ajuta CIA să identifice membri europeni ai Parlamentului, jurnaliști, analiști politici și oameni de afaceri care erau în secret pe statul de plată al Kremlinului. Oleg alcătuise deja o listă cu patruzeci de nume de persoane plătite în mod clandestin în numerar pentru a furniza Kremlinului informații privind capacitățile militare ale NATO, pentru a fura secrete comerciale de la întreprinderi europene-cheie precum Airbus, pentru a disemina propaganda rusă și pentru a recruta alte persoane influente. Timp de săptămâni întregi, Oleg a răsfoit fișierele informatice pe care le scosese ilegal din Moscova și a întocmit dosare pentru fiecare cârtiță, cu dovezi privind sumele plătite, mijloacele de plată și ceea ce fiecare trădător trebuia să facă pentru Kremlin.

CIA suspecta de mult timp că atât parlamentul UE, cât și sediul NATO au fost penetrate de serviciile secrete ruse. Acum aveau dovezi. Consilierul pentru securitate națională Evans îl îndemna pe președintele Clarke să-i aresteze imediat pe acești oameni. Marcus, însă, îl îndemna pe Clarke să lase Agenția să-i monitorizeze în continuare pe acești oameni. Va încerca noul președinte rus să se folosească de ei? Dacă da, pentru a face ce? Dacă se întâmpla acest lucru - sau, mai probabil, când se întâmpla - președintele putea decide dacă să îi aresteze, să îi dezinformeze sau să îi transforme în agenți dubli.

Directorul CIA Stephens îi dăduse dreptate lui Marcus și îi prezentase președintelui recomandarea sa, iar Clarke fusese de acord, cel puțin pentru moment.

Apoi, Stephens îi ceruse lui Marcus să-l însărcineze pe Raven cu un proiect și mai urgent: să scotocească prin munții de interceptări ale NSA, ajutând la scanarea oricărei dovezi că Moscova, Pyongyang și/sau

Teheranul plănuiau atacuri de răzbunare după toate modurile în care Statele Unite le contracaraseră în ultimele două luni. Oleg nu găsise încă nimic util, iar Marcus era sigur că atacul de duminică îi lovise puternic pe ruși.
"Hei, eu sunt", a spus Marcus, având grijă să nu folosească numele niciunuia dintre ei.
"Mă bucur că ești în siguranță, prietene", a răspuns Oleg. "Abia așteptam să te sun, dar mi-ai dat ordine stricte să nu te contactez decât în caz de urgență."
Marcus a zâmbit, chiar dacă numai pentru el. Cu siguranță, un om care se implica într-un eveniment cu victime în masă era considerat o urgență. Dar n-avea timp de chichițe. "Îmi pare rău că nu am sunat imediat."
"Eu sunt cel căruia îi pare rău. Ar fi trebuit să găsesc ceva, orice, care să ne fi spus că se va întâmpla asta, dar -"
"Nimeni nu a văzut asta venind. De aceea am sunat."
"Crezi că e doar începutul", a spus Oleg.
"Tu nu crezi?"
"Din păcate, da."
"Uite - mă îndrept spre Orientul Mijlociu în seara asta."
"Cu Evans, consilierul pentru securitate națională?"
"Da."
"Am citit despre călătoria lui."
"Așa cum a făcut fiecare terorist", a spus Marcus. "Așa că, pe lângă toate celelalte, fii cu ochii în patru după semne că se plănuiește vreun atac."
"Așa voi face, prietene. Doar păzește-ți spatele."
"Așa voi face", a spus Marcus, luându-și geanta și grăbindu-se spre pază. "Ascultă, trebuie să-mi prind mașina. Trimite-mi un mesaj dacă găsești ceva."
Așa cum s-a întâmplat, a fost ultima persoană care a urcat scările metalice înainte ca ușa să fie închisă.
Versiunea militară a Boeingului 757-200 era vopsită în albastru, alb și auriu. Cuvintele Statele Unite ale Americii erau inscripționate pe ambele părți ale fuselajului cu litere negre înalte de un metru. Avionul purta un steag american pe coadă, împreună cu numărul 80002. Modele similare de VC-32A au fost utilizate pentru vicepreședinte și secretarul de stat. Acesta fusese repartizat consilierului pe probleme de securitate națională, iar în ultimii doi ani bărbatul acumulase un număr impresionant de mile de zbor frecvent.
În timp ce Marcus se deplasa prin cabină spre scaunele ieftine, a dat din cap spre generalul Evans, aflat în zona clasei întâi. NSA era cocoțat pe un laptop și discuta cu voce joasă cu unul dintre adjuncții săi cheie, Dr. Susan Davis, directorul senior pentru afaceri din Orientul Apropiat din cadrul NSC. Evans a încuviințat din cap. Davis nu.
Kailea era deja așezată pe scaunul de lângă fereastră. "Credeam că n-o să reușești, bunicule", a glumit ea când el s-a așezat. "Probleme cu scaunul tău cu rotile? Sau te-ai aprovizionat cu Geritol la PX?"
"Și eu mă bucur să te văd, agent Curtis."
Urma să fie un zbor lung.
24
WASHINGTON, D.C.
Femeia turcă cu părul negru își verifică ceasul.
Era 7:36 seara.
Era îmbrăcată în blugi albaștri rupți, un hanorac GW, o jachetă de piele maro și cizme maro - cu o geantă de curier de pânză în spate. Avea doar douăzeci și șase de ani. Dar, după ce își făcuse veacul ajutând la contrabanda cu agenți ISIS prin țara sa natală în nordul Siriei, fusese

recrutată de Kairos devreme - practic în ziua înființării sale - și se dovedise de încredere.
Aflată la o benzinărie de la intersecția Rock Creek Parkway cu Virginia Avenue, lângă Watergate, avea o vedere liberă asupra ușii din față a clădirii. S-a aplecat și s-a prefăcut că verifică presiunea aerului din anvelopa din față a motocicletei sale BMW, apoi l-a văzut pe ambasadorul Tyler Reed ieșind din clădire și urcând pe bancheta din spate a unui Chevy Suburban negru, cu doi agenți DSS lângă el și un al treilea la volan.
Ea și-a sunat imediat comandantul. "Dragă, plec la birou".
"Grozav; ne vedem curând, scumpo", a răspuns comandantul primei celule într-o engleză puternic accentuată. "Ai grijă de tine."
În timp ce femeia își punea casca și își ajusta vizorul, comandantul ei a format un apel rapid către șeful celei de-a doua celule.
"Neața, Bob - tocmai am vorbit la telefon cu Julie. Se pare că zborul lui Tony tocmai a decolat și ar trebui să ajungă la timp."
"Voi avea grijă să-l iau când ajunge", a venit răspunsul.
În fața Watergate-ului, turcoaica a turat motorul, dar nu a plecat. În schimb, un Dodge Grand Caravan albastru care staționa pe partea cealaltă a străzii s-a îndepărtat de bordură, a făcut rapid o întoarcere în U și a început să se îndrepte spre sud-est pe Virginia Avenue. Șoferul putea vedea Suburbanul. Era la doar trei mașini în față. Cu toate acestea, când Chevrolet-ul a virat la stânga pe Twenty-Third Street, Caravan-ul nu a virat odată cu el. În schimb, a continuat să meargă drept până a ajuns pe strada 22, moment în care a făcut stânga.
Suburbanul cu Reed în el s-a îndreptat spre nord, trecând pe lângă stația de metrou Foggy Bottom în stânga și campusul Universității George Washington în dreapta. Pe măsură ce se apropia de Washington Circle, a luat-o la dreapta, fluent cu traficul, a luat a treia ieșire din cerc pe New Hampshire Avenue și apoi aproape imediat a virat la dreapta pe L Street, îndreptându-se spre est.
În momentul în care Suburban a traversat Twenty-First Street, un Ford Festiva alb, cu patru uși, a ieșit de pe o alee. De asemenea, se îndrepta spre est pe L Street, la patru mașini distanță. În momentul în care au traversat Connecticut Avenue, două dintre cele trei vehicule Kairos au virat pe alte străzi. Festiva era la o singură mașină în urma Suburban-ului. Pe scaunul pasagerului din față stătea comandantul celei de-a doua celule. Acesta nu putea vedea prin geamurile fumurii ale Chevrolet-ului, dar a apelat rapid comandantul primei celule și a întrebat: "Doar ca să fie clar, magazinul se află pe Vermont Avenue sau pe Twelfth Street?"
Nu exista niciun magazin. Mai degrabă, aceasta a fost pentru a-l informa pe comandantul primei celule că erau pe punctul de a trece de Vermont Avenue. De asemenea, a semnalat că Festiva ar trebui să se despartă de Suburban, făcând stânga pe Twelfth.
Femeia turcă, între timp, alerga spre est pe strada H. Mergea direct în paralel cu L Street și primea la fiecare câteva momente informații actualizate prin telefon, prin intermediul căștii Bluetooth. Zigzagând prin trafic, ea mergea mult mai repede. Când a ajuns în Chinatown, era cu trei străzi înaintea Suburbanului, oprit la semafor.
Făcând stânga brusc pe Seventh Street, îndreptându-se spre nord, turcoaica a accelerat până a ajuns pe L Street. După ce a virat încet la dreapta pe L, la culoarea roșie a semaforului, a tras pe dreapta și și-a verificat oglinzile retrovizoare. În acel moment, a primit un alt apel. Comandantul primei celule i-a spus că a fost văzută, că toate camerele filmau și că "camionul FedEx" era la două străzi distanță. Uitându-se din nou în oglinda din stânga, a văzut luminile intermitente roșii și albastre ale Suburbanului. Vehiculul ambasadorului se apropia rapid.

În momentul în care Reed a trecut, BMW-ul a accelerat din nou, reintrând în trafic, dar cu trei mașini mai în spate. O stradă mai târziu, BMW-ul era la două mașini în spate. Chiar înainte de Fourth Street, femeia turcă a făcut mișcarea. A pornit motorul și a ajuns rapid din urmă Suburban-ul. În același timp, șoferul mașinii Festiva, care se îndrepta spre sud pe strada Fourth, a frânat brusc și s-a oprit în mijlocul intersecției, forțându-l pe șoferul Suburbanului să frâneze și el.
Acum, femeia turcă a frânat și ea puternic, oprindu-se în partea stângă spate a Suburbanului, în timp ce șoferul DSS claxona. Într-o mișcare bine repetată, mâna dreaptă a femeii a apucat geanta de curierat. A deschis capacul, a băgat mâna înăuntru și a scos o mină de 13 kilograme. Folosit de obicei de scafandrii Marinei pentru sabotarea navelor, dispozitivul consta dintr-o carcasă cilindrică care conținea explozibili devastatori. De asemenea, conținea magneți puternici, permițându-i femeii să fixeze cu ușurință mina pe partea laterală a vehiculului, chiar deasupra rezervorului de benzină. O clipă mai târziu, ea a aprins fitilul, a turat din nou motorul și a virat brusc la stânga pe Fourth Street. Șoferul mașinii Festiva i-a urmat exemplul, apăsând pe accelerație și fugind de la locul faptei.
Trei secunde mai târziu, o explozie uriașă a zguduit capitala.
25
ATENA, GRECIA - 19 NOIEMBRIE
Hamdi Yașar a aprins un chibrit și a aprins o lumânare.
"Trebuie să vorbim", a spus el. "Tata a adăugat două nume pe listă. Așteaptă-mă să plec și apoi ne întâlnim la hotel."
Cei doi bărbați stăteau aproape de altarul principal al catedralei cavernoase. Yașar considera foarte puțin probabil ca vreun ofițer de poliție sub acoperire sau agent de informații să-i monitorizeze. Fuseseră sârguincioși să se asigure că nimeni nu îi urmărea și nimeni nu ar fi putut ști dinainte despre întâlnirea lor, având în vedere că el alesese locația în ultimul moment posibil.
Yașar a închis ochii și a inspirat tămâia, lăsând aroma să îi copleșească simțurile. Apoi s-a întors și a ieșit în lumina lunii. Soarele nu răsărise încă deasupra capitalei grecești și nici nu avea să răsară înainte de câteva ore, iar Yașar prefera să lucreze în umbră.
Tânăr de 29 de ani, Yașar avea un ten deschis și o șuviță de păr blond murdar. În blugi rupți, un tricou negru și o jachetă de tweed, arăta mai degrabă ca un absolvent de filosofie la Universitatea din Atena decât ca un producător de teren premiat pentru Al-Sawt, o rețea de știri prin satelit cu sediul în Doha, Qatar, cunoscută în engleză drept "Vocea arabilor". Dar televiziunea nu a fost prima sa dragoste. Nici jurnalismul. Acestea erau doar instrumente. I-au oferit o acoperire, și încă una utilă.
Ceea ce îl anima cu adevărat pe Hamdi Yașar - ceea ce îl împingea să își asume riscuri din ce în ce mai periculoase - era visul despre care tatăl său vorbise atât de mult timp, întotdeauna pe un ton tăcut. Acum, acel vis era pe punctul de a deveni realitate. Era timpul să restaureze singurul califat islamic adevărat de pe pământ - nu versiunea jalnică care se dovedise a fi un eșec colosal recent în deșerturile Irakului și Siriei, ci Imperiul Otoman, cândva măreț și glorios.
La apogeul său, Imperiul Otoman controlase jumătate din Europa, aproape toată Africa de Nord și cea mai mare parte a Orientului Mijlociu, inclusiv cele mai sfinte orașe: Mecca, Medina, Ierusalim, Damasc și Bagdad. Desigur, s-a prăbușit după ce a fost subvertit și trădat de puterile păgâne occidentale, în special de americani și britanici. Dar Imperiul Otoman a domnit suprem timp de șase secole și se va ridica din nou în curând. Judecata lui Allah asupra ateilor și politeiștilor era iminentă. La fel era și zorii noii ere a puterii și gloriei musulmane.

Aceasta era cauza atât de adâncă în genele lui Yaşar şi atât de fierbinte în sângele său şi, prin mila lui Allah, Hamdi Yaşar se afla acum în vârtejul renaşterii profetice a califatului. Fără ca familia, prietenii şi colegii săi să ştie, Yaşar era ajutorul principal şi curierul şef al lui Abu Nakba şi, prin urmare, unul dintre cei mai importanţi oameni din Kairos, organizaţia pe care marele lider o construia în deşerturile Africii de Nord.
Într-un ritm deopotrivă deliberat şi relaxat, Yaşar a mers pe jos nouă străzi, fără să privească înapoi. Intrând în holul Hotelului Olimpic Regal, a luat liftul până la etajul patru şi a intrat în apartamentul său palat, cu vederi ample şi uimitoare asupra Acropolei, Grădinilor Naţionale şi Dealului Lycabettus. Apoi a descuiat uşa apartamentului alăturat şi a luat o sticlă de apă minerală din minifrigider.
Câteva minute mai târziu, cineva a bătut de trei ori.
"Este deschis", a răspuns Yaşar.
A intrat Mohammed al-Qassab.
La 34 de ani, arabul sirian nu era cu mult mai în vârstă decât turcul. Dar, cu părul încărunţit prematur, o barbă de sare şi piper şi un costum de două mii de dolari cu dungi, pantofi italieni din piele lucraţi manual, o cămaşă albă de bumbac cu manşete franţuzeşti şi o cravată de mătase turcoaz de patru sute de dolari, ar fi putut trece cu uşurinţă drept cineva cu cel puţin un deceniu mai în vârstă, poate chiar doi. Poate că abilitatea bărbatului de a părea mult mai în vârstă decât era în realitate nu era cel mai important atu al său, dar cu siguranţă era pe listă. Al-Qassab rareori li se părea oamenilor că este prea tânăr pentru a fi în cameră. De obicei, aceştia îl priveau ca pe omul care ar fi trebuit să conducă şedinţa.
"Camera a fost curăţată după gustul dumneavoastră?", a întrebat al-Qassab în timp ce se apropia de uşile de sticlă care dădeau spre un balcon mare. Nu se referea la munca personalului de curăţenie. Întreba dacă Yaşar verificase cu atenţie camerele amândurora pentru a identifica şi îndepărta orice echipament de ascultare şi dacă, la rândul său, instalase contramăsurile electronice adecvate pentru a se asigura că conversaţia lor nu putea fi monitorizată sau înregistrată.
"Da, într-adevăr", a răspuns turcul, privindu-şi colegul trăgând draperiile deschise mai în spate pentru a descoperi micul disc negru pe care îl poziţionase în colţul din stânga jos. Dispozitivul crease vibraţii continue pe geam, împiedicând microfoanele laser de la mare distanţă să monitorizeze sunetul vocilor lor. "Veniţi, luaţi loc", a spus Yaşar. "Avem multe de discutat."
Sirianul a scanat luminile oraşului timp de încă un minut întreg, apoi s-a îndreptat spre un panou de control de pe perete şi a apăsat pe un buton pentru a închide draperiile. Abia apoi s-a aşezat pe canapeaua de pluş de culoarea cremei din partea opusă a sufrageriei.
"Trebuie să fii felicitat pentru lovitura dată ambasadorului Reed", a spus Yaşar. "Tata este foarte mulţumit, iar banii au fost viraţi în contul tău. Acum are două noi ţinte pentru tine."
"Cine?", a întrebat sirianul.
"Pregăteşte-te. Aceştia nu sunt ambasadori."
"Echipa mea poate ucide unul la fel de uşor ca pe altul."
"Nu", a spus turcul. "Aceştia doi sunt diferiţi".
"Atunci spune-mi", a insistat sirianul. "Trenul meu pleacă într-o oră".
Yaşar s-a aplecat în faţă şi, în ciuda tuturor precauţiilor lor, a şoptit numele. "Reuven Eitan şi Andrew Hartford Clarke".
26
Sirianul a fost vizibil uimit.
Pentru o clipă, a stat în faţa lui Yaşar şi nu a spus nimic. Apoi s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră. Yaşar l-a studiat atent pe

bărbat. Îl sfătuise pe Abu Nakba să aleagă pe altcineva pentru această misiune. Bătrânul insistase că al-Qassab era omul potrivit, dar era clar că bătrânul se înșela.
O parte din neîncrederea lui Yaşar față de sirian provenea din diferențele lor etnice profunde. Yaşar era turc și profund mândru de moștenirea sa. Al-Qassab era doar arab. Și pentru o misiune atât de vitală precum aceasta, nu aveau nevoie de un turc?
Pentru Abu Nakba, totuși, Mohammed al-Qassab era, pe hârtie, omul perfect pentru a servi drept șef al operațiunilor Kairos, cel puțin în Europa. Născut și crescut la Damasc, fiul unui general proeminent, el a servit în serviciile de informații militare siriene și a fost promovat constant în grad înainte de a decide să nu devină ofițer de carieră. Mutat în Liban după ce a fost lăsat la vatră, al-Qassab și-a terminat studiile universitare la Universitatea Americană din Beirut, apoi s-a îndreptat spre Marea Britanie pentru a-și obține MBA-ul la London School of Economics. Acolo, și-a descoperit talentul pentru arbitraj și a lucrat pentru o serie de firme financiare de tip boutique înainte de a obține un loc de muncă la o importantă bancă de investiții situată în zona Canary Wharf.
Pe parcurs, al-Qassab și-a schimbat numele în Michel al-Jalil și s-a străduit foarte mult să își ascundă ascendența siriană și religia musulmană. Documentele sale de imigrare din Liban și biografia de pe site-ul internet al firmei sale îl menționau ca fiind un catolic palestinian. Acestea indicau că familia sa a fugit din regiunea Galileea în timpul războiului din 1948, s-a stabilit pentru scurt timp într-una dintre numeroasele tabere de refugiați din sudul Libanului și, în cele din urmă, a ajuns la Beirut, unde "Michel" s-a născut și a crescut.
Totul era o minciună, desigur. Al-Qassab nu avea rădăcini palestiniene. Nici el, nici părinții lui nu călcaseră vreodată pe țărmul Mării Galileii sau prin apropiere. Cu toate acestea, îi convinsese pe toți cei pe care îi întâlnise la London School - administratori, profesori, colegi și chiar diversele sale iubite și aventuri de-o noapte - că aceasta era povestea lui. Nimeni nu a pus-o vreodată la îndoială și nici nu a simțit vreun motiv să o facă. Pur și simplu îl acceptaseră pe el și povestea lui, iar în timp Mohammed al-Qassab se transformase în Michel al-Jalil.
Când Abu Nakba l-a găsit și l-a recrutat, fondatorul Kairos a fost încântat să descopere că bogatul londonez era deja în posesia a două identități legale complet diferite și a două seturi complete de cărți de credit, permise de conducere și alte documente legale care să le însoțească. Acesta era doar un motiv în plus pentru care Abu Nakba îl îndrăgise pe acel bărbat și îi făcuse o ofertă atât de generoasă de a se alătura Kairos și de a i se atribui o poziție proeminentă în cadrul organizației teroriste în devenire.
În eșaloanele superioare ale Kairos, urma să fie cunoscut după numele său real, după prenume. Pentru toți ceilalți, și cu siguranță pentru toți cei din exterior, era cunoscut ca Michel al-Jalil. Franceza lui era la fel de impecabilă ca engleza și araba lui. Învăța chiar și chineza mandarină pentru a avea mai multe legături cu Asia. Cunoștea îndeaproape instituțiile bancare și financiare atât occidentale, cât și orientale și avea conturi numerotate nedetectabile în diverse bănci din Europa și Caraibe.
Nici măcar logodnica sa britanică nu știa cine era el cu adevărat. Al-Qassab o cunoscuse pe uimitoarea studentă la London School, în anul al doilea. Începuseră să se întâlnească aproape imediat, iar după absolvire, el o ajutase să obțină o slujbă în departamentul de resurse umane al firmei de investiții unde el era o stea în ascensiune.
Totuși, cu toate atuurile formidabile ale lui al-Qassab, Yaşar rămăsese îngrijorat că bărbatul ar putea să nu fie cu adevărat la înălțimea

funcţiei. În timp ce continua să-l urmărească îndeaproape pe sirian, Yaşar a scos din buzunarul jachetei sale o frumoasă brichetă din argint şi o mică cutie din argint gravată cu iniţialele sale. A scos apoi o ţigară, a aprins-o şi a pus la loc obiectele în buzunar, în timp ce fumul albăstrui îi curgea din nări şi îi înconjura capul.
"Ar trebui să găsesc pe altcineva?" a întrebat Yaşar în cele din urmă.
"Nu fi prost - bineînţeles că nu".
"Poate că tu şi echipa ta nu sunteţi atât de capabili pe cât vă lăudaţi."
"Construiesc cea mai mare echipă pe care a văzut-o vreodată lumea", a răbufnit al-Qassab. "Dar ceea ce ceri tu este aproape imposibil."
"Tatăl tău nu cere. Îţi dă un ordin direct. O vei face sau nu?"
"O voi face, dar va fi costisitor - foarte costisitor."
"Dă-mi un buget. Îţi voi face rost de bani. Dar trebuie să fii sigur că dovezile vor duce aici, în Grecia, nu acasă la tata."
"Ce crezi că am făcut în ultimele luni?", a cerut sirianul. "Am aşezat cu minuţiozitate indicii ca nişte firimituri de pâine prin toată Europa, Africa de Nord şi Orientul Mijlociu. Odată ce numele Kairos va deveni public şi vânătoarea va începe cu adevărat, toate serviciile de spionaj din lume vor lua urma, iar aceasta îi va conduce aici, exact aşa cum a cerut Părintele. Lumea va concluziona că Kairos este responsabil nu numai pentru noile atacuri, ci şi pentru măcelărirea echipei Mossad de aici din vara trecută, şi vor începe să distrugă această ţară pentru noi. Numai că nu va fi nimeni pe care să îl găsim."
"Ar fi bine să ai dreptate", a spus Yaşar. "Tata are mare încredere în tine. Eu am îndoielile mele. Dovedeşte-mi că mă înşel. Elimină-i pe Eitan şi Clarke, şi fă-o repede."
"Cât de repede?"
"Lasă-mă să-ţi spun aşa", a spus Yaşar. "În următoarele treizeci de zile, unul din două lucruri va fi adevărat - Eitan şi Clarke vor fi morţi, sau tu vei fi."
27
CARTIERUL MUSULMAN, ORAŞUL VECHI, IERUSALIM
Hussam Mashrawi s-a trezit devreme.
Şi-a şters somnul din ochi - sau a încercat să o facă - şi şi-a pus ochelarii cu rame de sârmă. S-a uitat la ceasul de pe noptiera de lângă el. Afişajul digital verde arăta exact 4:15 a.m. S-a dat jos din pat în linişte, pentru a nu o trezi pe Yasmine sau pe copii, s-a spălat şi s-a îmbrăcat pentru a doua zi. Apoi şi-a pus paltonul, a luat o umbrelă din dulapul din faţă şi s-a strecurat pe uşa din faţă a apartamentului lor înghesuit de la etajul al treilea, situat la mai puţin de douăzeci de metri de Poarta Damascului.
Tunetul a bubuit deasupra capului în timp ce el cobora scările. Era întuneric şi ploua torenţial, iar în orice zi normală s-ar fi simţit mizerabil, mai ales înainte de prima ceaşcă de cafea fierbinte. Totuşi, în această dimineaţă, inima lui Mashrawi îi bătea cu putere în piept. În timp ce se îndrepta spre rugăciunile de dimineaţă de la Moscheea Al-Aqsa, se grăbea pe străduţele aproape pustii, trecând pe lângă toate magazinele, cafenelele, restaurantele şi hostelurile închise şi oprite. Era mult prea devreme pentru ca doar cei cu adevărat devotaţi să se fi mişcat.
Totuşi, nu departe de Mănăstirea Flagelaţiei, Mashrawi a văzut o lumină aprinsă într-o cameră de deasupra unui atelier de cizmărie. S-a strecurat în pragul uşii şi a bătut de două ori. A trecut o clipă, apoi alta, dar în cele din urmă uşa s-a deschis cu o crăpătură. Cizmarul a studiat chipul lui Mashrawi, apoi a deschis repede uşa mai larg şi i-a permis să intre înainte de a închide şi încuia uşa la fel de repede.
Bărbatul nu a spus nimic, doar s-a întors şi a mers pe un coridor lung şi îngust. Mashrawi l-a urmat, trecând pe lângă o cameră de lucru care

mirosea a piele și a țigări stinse, printr-o ușă și pe lângă o bucătărie întunecată și două dormitoare întunecate. În cele din urmă, în partea din spate a apartamentului, au ajuns într-o cameră mică, plină de cărți și ziare vechi. Bărbatul a dat din cap spre biroul și scaunul antic. Apoi a plecat, închizând ușa în urma lui, iar Mashrawi a rămas singur.
Îndepărtând un tablou de pe perete, Mashrawi a găsit un seif de perete, exact așa cum îi spusese șeful său. A introdus combinația din memorie, a deschis seiful, a recuperat un telefon mobil și l-a pornit. Apoi, a deschis funcția WhatsApp, atât de populară în Orientul Mijlociu ca platformă de mesaje text, nu în ultimul rând pentru că comunicațiile sale erau criptate de la un capăt la altul și, prin urmare, remarcabil de sigure pentru o aplicație comercială. Introducând un alt număr din memorie - de data aceasta numărul de telefon mobil -, Mashrawi și-a verificat ceasul de două ori. Își dorea să fi făcut acest lucru mai devreme, având în vedere importanța informațiilor pe care le deținea, dar anumite pregătiri trebuiau făcute. Unele lucruri nu puteau fi grăbite. Satisfăcut că momentul era potrivit, a tastat cât de repede a putut.
Urgent: POTUS vine la Ierusalim. Va ține un discurs important, televizat, despre Haram al-Sharif. Echipa de pregătire va veni în curând pentru a începe planificarea. Încă nu am datele exacte, dar la jumătatea lunii decembrie. Voi trimite informații actualizate de îndată ce voi primi mai multe.
Toată lumea a fost devastată de vestea uciderii lui Reed, dar nimeni mai mult decât Marcus.
Delegația americană primise vestea la scurt timp după ce decolase de la Andrews, însă, spre surprinderea multora, generalul Evans nu întorsese avionul sau nu anulase călătoria. Se specula că președintele insistase personal ca consilierul său pe probleme de securitate națională să rămână concentrat asupra misiunii viitoare, lăsându-l pe adjunctul său să se ocupe de criză.
Nimeni din avion nu dormea. Marcus cu siguranță nu dormea. Devastat pentru soția și fiicele lui Reed, el se lupta cu un sentiment de vinovăție imens. El fusese cel care recomandase președintelui să îl reangajeze pe om. Kailea a încercat să vorbească cu el despre asta, dar Marcus a oprit-o. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să își dezvăluie sufletul unei femei pe care abia o cunoștea.
În ciuda nenumăratelor călătorii pe care le făcuse în echipa vicepreședintelui și, mai târziu, în echipa de protecție prezidențială, Marcus nu vizitase niciodată Țara Sfântă. Fusese mult timp un vis pentru el, fusese și pentru Elena și încă mai era pentru mama lui. Din lipsă de bani sau de timp, nu reușiseră niciodată să ajungă acolo. Acum, în sfârșit, mergea, deși nu era deloc itinerariul pentru care el și femeile din viața lui se rugaseră. Iar Marcus cu siguranță nu avea chef să se bucure de nimic. El și echipa sa urmau să fie în alertă maximă. Doi înalți oficiali americani erau morți și nu aveau nicio idee despre ceea ce ar putea urma.
28
WASHINGTON, D.C.
Cu o echipă de securitate numeroasă, Bill McDermott s-a îndreptat spre locul crimei.
Alături de el se afla secretarul Securității Interne, care l-a informat că, împreună cu ambasadorul Reed, trei agenți DSS erau morți, la fel ca alți trei americani - un pieton și alți doi care se aflau la volanul unei dube mari în mișcare, aflată chiar în spatele Suburban-ului. Alți patru pietoni - turiști din Wisconsin - fuseseră răniți de schijele proiectate, unul dintre ei destul de grav. Toți erau tratați în spitalele locale.
Când coloana lor de SUV-uri blindate a ajuns la fața locului, McDermott a putut vedea o mulțime imensă de reporteri și fotografi și bănci de

camioane satelit. Un șir de mașini de poliție din D.C., baricade ale poliției și zeci de ofițeri în uniformă blocau strada și trotuarele pe ambele părți. Cu toate acestea, după ce și-au arătat insignele, șoferii convoiului Casei Albe au fost în sfârșit lăsați să intre.
McDermott putea simți mirosul epavei înainte de a o vedea. Strada era încă înțesată cu camioane de pompieri, ambulanțe și orice număr de vehicule FBI. Locul era plin de investigatori de la locul crimei care purtau jachete albastre cu FBI inscripționat pe spate cu litere mari galbene. Având în vedere că soarele apusese cu câteva ore mai devreme, fuseseră aduse bănci de proiectoare alimentate de generatoare de gaz, care învăluiau întreaga zonă într-o fosforescență albă.
Trecând pe lângă un camion al unității tactice a FBI, McDermott a zărit brusc zona zero. Nu exista nicio dovadă că un Chevy Suburban ar fi stat vreodată acolo. În schimb, McDermott s-a trezit uitându-se la un crater masiv de fum în timp ce pompierii continuau să stropească zona cu apă. În jurul craterului erau rămășițele arse a cel puțin opt mașini și motociclete care se pare că fuseseră parcate de-a lungul străzii, trei pe partea de nord, cinci pe partea de sud. Erau, de asemenea, rămășițele arse ale camionului de mutare menționat de SHS - cel care a oprit chiar în spatele Suburbanului. Peste tot se aflau cartonașe mici de plastic cu numere, marcând fiecare probă cheie.
În timp ce încerca să înțeleagă întreaga amploare a ororii din fața sa, McDermott a auzit pe cineva apropiindu-se din dreapta sa. S-a întors pentru a-l găsi pe directorul FBI lângă el."La ce ne uităm aici?" a întrebat McDermott.
"Pot să vă spun ce s-a întâmplat", a spus directorul. "Nu vă pot spune încă de ce sau de către cine."
"IED? O mașină capcană?"
Directoarea a scuturat din cap. "A fost o mină cu lamă."
"Nu vorbești serios."
"Aș fi vrut să nu fiu, dar totul este pe video."
Directoarea a explicat că, în orele de după explozie, biroul a extras înregistrările video de la camerele de supraveghere a traficului și de la fiecare cameră de supraveghere amplasată în sus și în jos pe L Street și Fourth Street. Ea a descris femeia de pe motocicletă, Fordul Festiva oprindu-se brusc în intersecție, Suburbanul frânând brusc și femeia atașând mina la Suburban, direct deasupra rezervorului de benzină. Ea a declarat că echipa sa a capturat numerele de înmatriculare ale ambelor vehicule. Ambele seturi de numere erau furate, dar tot găsiseră vehiculele, de asemenea ambele furate. Ambele au fost abandonate la câțiva kilometri distanță, în locuri în care nu existau camere de supraveghere. Până acum nu au găsit amprente utilizabile în sau pe Ford sau BMW. Nu au găsit niciun martor care să spună că ar fi văzut vehiculele abandonate.
"Ceea ce îmi spuneți, dle director, este că nu aveți niciun suspect și nicio pistă utilizabilă; am dreptate?" a întrebat McDermott.
"Mă tem că da, domnule."
"Ați găsit ceva care să sugereze că acest atac are legătură cu cel de la biserică?"
"Instinctul primar? Da", a spus ea. "Dovezi concrete? Nu."
McDermott s-a întors și s-a holbat din nou la craterul fumegând. "Ați trimis mai mulți agenți pentru a proteja văduva și copiii ambasadorului?"
"Da", a răspuns directorul. "Adjunctul meu este, de asemenea, alături de familie la Watergate, la fel ca și preotul lor și mai mulți prieteni. Ei sunt în siguranță, dar îndurerați și speriați."
"Altceva ar trebui să știu?"
"Nu încă."

"În regulă. Mă voi duce acolo și voi transmite condoleanțele mele familiei, apoi mă voi întoarce să-l informez pe președinte. Sună-mă imediat ce ai ceva nou."

29

ATENA, GRECIA

Hamdi Yaşar se holba la telefon.

A recunoscut codurile de oraș și de țară. Mesajul venise din Ierusalimul de Est ocupat. Numărul aparținea unui cizmar în vârstă căruia îi plătea 10 000 de dolari pe lună printr-un cont cu numere elveține pentru a înființa o celulă Kairos în Ierusalim. Dar mesajul în sine era de la primul recrut serios al cizmarului, Hussam Mashrawi, directorul executiv al Waqf.

Cizmarul și Mashrawi discutau în secret de aproape un an. Conversațiile merseseră atât de bine încât cizmarul îi ceruse lui Yaşar să se întâlnească cu Mashrawi la Cairo. Întâlnirea avusese loc cu doar două luni mai devreme, iar Yaşar fusese uimit de pasiunea bărbatului pentru cauză și de dorința de a ajuta. Nu voia niciun ban. De asemenea, după această întâlnire inițială, nu a dorit niciun contact direct. A spus că simte că ar fi mai potrivit să transmită mesaje prin intermediul cizmarului. Yaşar fusese de acord.

Dar acum acest lucru. Era cu adevărat posibil ca președintele american să se îndrepte spre Ierusalim? Dacă era adevărat, era cu siguranță un dar de la Allah. Dar cum ar putea ei să profite de el? Mâinile lui Yaşar erau pline. Avea în desfășurare mai multe operațiuni complicate și trebuia să își păstreze acoperirea de producător senior pentru o importantă rețea arabă de știri. Asasinarea adjunctului secretarului de stat american și a potențialului său înlocuitor făceau mare vâlvă. Următoarele atacuri, dacă ar fi reușit, ar fi fost și mai mari. Dar acesta? Liderul Marelui Satana la Ierusalim - la Moscheea Al-Aqsa, nu mai puțin? Dacă l-ar putea doborî cu adevărat pe Clarke - sau chiar să-l rănească serios - tocmai în Al-Quds, ar reuși mai mult decât al-Qaeda, talibanii, Hamas, Jihadul Islamic, Hezbollah, ISIS sau oricare dintre concurenții lor.

Dar cum? Kairos avea doar începuturile unei celule în Palestina. Al-Qassab se putea coordona. Aveau ochi și urechi pe teren. Aveau ceva sprijin logistic. Dar nu era suficient. Aveau nevoie de mai mulți oameni. Aveau nevoie de cineva care să apese pe trăgaci. Dar cine?

Era aproape 4 dimineața în Londra când ușa sălii de operație s-a deschis în sfârșit.

"Cum se simte?" a întrebat Maxim Sheripov.

"Bine", a spus Dr. Ali Haqqani, încă în ținuta sa chirurgicală.

"Pot să o văd?"

"Nu încă, dar în curând."

"Unde este?"

"În camera noastră de recuperare și este încă inconștientă."

"Cât de repede o pot lua acasă?"

"Aș vrea să o țin aici sub observație cel puțin până mâine dimineață. Până atunci, vom ști dacă există vreo sângerare neobișnuită sau semne de infecție."

"Și apoi?"

"Atunci vom vedea."

"Nu puteți fi mai precis? Fereastra noastră este foarte îngustă."

"Poate ar fi trebuit să o aduci mai devreme."

"Tu ai ordinele tale, doctore. Eu le am pe ale mele."

"Sora ta trebuie să se odihnească. Vom ști mai multe mâine."

"Când poate merge la muncă?"

"Cel mai devreme luni, poate marți. Dar va avea în continuare dureri."

"Va afecta modul în care merge, cum se mișcă, cum vorbește?"

"Dacă îmi urmează instrucțiunile la literă, atunci cel mai probabil nu."

"Sunteți sigur? Pentru că miza -"
"Eu înțeleg miza, tinere - mult mai bine decât tine", a răbufnit Haqqani.
"Spun doar că -"
"Sora ta este sănătoasă, iar credința ei este puternică. Dar recuperarea după o intervenție chirurgicală nu este o știință exactă. Fiecare persoană reacționează diferit. Nu poate fi grăbită."
Maxim se înfuriase. Aveau o șansă la ținta lor, și numai una, iar acel moment se apropia mult prea repede.
"Doctore, trebuie să vă mai cer un lucru."
"Ce anume?"
"Există vreun pericol ca bomba să explodeze . . . accidental?"
"Absolut niciunul", a spus chirurgul, mergând spre un seif de perete. A învârtit cilindrul înainte și înapoi de câteva ori, iar ușa s-a deschis. A scos o cutie mică de carton și i-a înmânat-o lui Maxim.
"Ce este asta?" a întrebat Maxim.
"Detonatorul. Numărul este prestabilit. Tu nu-l știi. Ea nu-l știe. Nu-l poți împărtăși cu nimeni. Nici ea nu poate. Nici eu. Când sunteți amândoi în poziție, tot ce trebuie să faci este să pornești telefonul și să apeși numărul de apelare rapidă cinci."
"Cinci."
"Da -atunci veți avea mai puțin de trei secunde."
"Cât de aproape de țintă trebuie să fie?"
"Sora ta are aproape patru kilograme de explozibil plastic în ea. Este cea mai mare cantitate pe care am folosit-o vreodată. Ea ar trebui să se apropie cât mai mult posibil, dar dacă totul funcționează corect, toți cei aflați pe o rază de zece metri ar trebui să moară instantaneu."
"Altceva ce ar trebui să știu?"
"Asigură-te că nu ești urmărit părăsind acest loc", a spus Haqqani. "Sau jur pe Allah, voi veni și te voi ucide chiar eu."
30
TEHRAN, IRAN
Dr. Haydar Abbasi părăsea rar baza în timpul zilei.
Cu siguranță nu mergea niciodată acasă pentru prânz. Dar soarele era sus când a descuiat portiera din partea șoferului și a urcat în decrepitul său Volkswagen Passat. A învârtit cheia și a simțit motorul diesel cum trosnește la viață. Apoi a reușit să iasă din parcare și a ieșit prin porțile grele de oțel.
În curând, complexul militar era în oglinda retrovizoare și el se strecura prin traficul de la amiază, cu stomacul zguduit și tâmplele pulsând. Abbasi s-a blestemat pentru că a lăsat să treacă mai mult de două zile întregi. Doi oficiali americani de rang înalt erau morți. Alți zeci de americani erau morți sau răniți. Și situația se va înrăutăți în curând. Asta știa foarte bine. De asemenea, știa că era urmărit. Toți erau supravegheați. Și Abbasi tremura când se gândea la consecințele pe care le-ar fi avut dacă ar fi făcut un singur pas greșit.
Câteva minute mai târziu, fără să gândească limpede, a luat o curbă greșită și s-a trezit trecând pe lângă piața orașului unde cadavrele a șase iranieni atârnau de macarale de construcții. Chiar în acea dimineață, aceștia fuseseră executați prin spânzurare pentru crime împotriva statului. Abbasi a simțit cum i se strânge stomacul. Simțea gustul sucurilor gastrice în gură. A coborât geamul și a înghițit aerul rece de noiembrie.
Habar nu avea ce infracțiuni ar fi comis aceste șase persoane. Nici nu avea idee dacă erau cu adevărat vinovați. Dar asta nu prea conta. Regimul nu se preocupa de astfel de detalii minore. Liderii iranieni se răzbună pe cine vor ei. În acel an, au executat deja 332 de persoane, majoritatea prin spânzurare. Asta însemna mai mult de o execuție pe zi și mai era încă mai mult de o lună din an.

Teheranul era pe picior de război. Cheltuielile regimului pentru eforturile de război din Siria și Yemen creșteau vertiginos. Trezoreria pompa, de asemenea, sume uriașe de bani pentru înarmarea Hezbollah și reînarmarea Hamas și a Jihadului Islamic Palestinian după războaiele lor repetate cu rachete cu israelienii. Și, bineînțeles, tocmai cheltuiseră cea mai mare parte din cele 150 de miliarde de dolari pe care americanii le dăduseră pentru a fi de acord cu Planul global comun de acțiune (cunoscut și sub numele de Acordul nuclear iranian) pentru a cumpăra focoase nucleare de la nord-coreeni, doar pentru a vedea cum această investiție se scufundă pe fundul Mării Chinei de Est.
Între timp, sancțiunile economice pe care SUA le-au reimpus după retragerea din JCPOA au avut un efect brutal. Economia Iranului se contractase deja cu aproape 6 %, iar previziunile pentru anul următor erau și mai rele. Șomajul era în creștere, la fel și inflația - în special prețurile la alimente și benzină - ca să nu mai vorbim de deficit. Valoarea rialului, pe de altă parte, era în scădere. La fel se întâmpla și cu rezervele valutare ale țării, iar tot mai puține țări cumpărau petrol și gaze iraniene. Oamenii sufereau. Proteste izbucneau în toată țara, multe dintre ele violente. Cu toate acestea, regimul, deja însetat de sânge, lua măsuri și mai drastice.
Un sentiment de paranoia era palpabil în rândurile celor mai înalte eșaloane ale regimului. De când americanii au descoperit transportul de focoase nucleare din Coreea de Nord, au localizat nava exactă și au aruncat-o în aer, serviciile de informații iraniene au încercat să afle cum s-a produs scurgerea de informații și cum să se asigure că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată. Desigur, doar o mână de oameni de la vârf știau ceva despre focoase. Dar chiar și angajații de nivel inferior din agențiile sensibile erau obligați să susțină teste cu detectorul de minciuni. Unii dispăreau. Pur și simplu nu se mai prezentau la serviciu și nici prietenii, nici familiile lor nu știau unde au dispărut.
În cele din urmă, ajungând la apartamentul său din partea de nord a orașului, Abbasi a parcat în parcarea din spatele clădirii sale. S-a uitat în jur să vadă dacă îl urmărește cineva înainte de a ieși din Passat și de a intra. Nu a văzut pe nimeni în afară de portar la intrare, a luat liftul până la etajul nouă și s-a încuiat în camera sa. A închis toate perdelele înainte de a aprinde lumina. Apoi a pornit aparatul stereo, a dat drumul la un post de radio guvernamental care difuza muzică persană clasică și a dat volumul ceva mai tare decât de obicei.
S-a îndreptat spre dulapul care făcea legătura între camera principală, care îi servea și drept dormitor atunci când deschidea canapeaua pliantă, și baie. Cu inima bătându-i cu putere, a dat la o parte câteva valize și cutii pline cu cărți și a ridicat o scândură slăbită. Acolo se afla telefonul prin satelit pe care superiorul său îi ordonase să îl folosească doar atunci când era absolut necesar. L-a luat, l-a pornit și a format singurul număr care îi fusese dat. Când o voce răspunse la celălalt capăt al firului, el își dădu din memorie codul de autorizare de paisprezece cifre.
"Notează asta, fiecare cuvânt", a spus Abbasi, aproape în șoaptă. "Nu am prea mult timp."
31
BANCA DE VEST, AUTORITATEA PALESTINIANĂ
Era cald și din ce în ce mai cald când cele trei Suburbane negre au ieșit de pe drumul principal.
Cu Ramallah în oglinzile retrovizoare, convoiul american a accelerat spre nord și a ajuns în curând într-un cartier cunoscut sub numele de Surda. Marcus și-a verificat ceasul. Era exact ora locală 13:00 când porțile

masive de oțel s-au deschis și vehiculele au intrat în complexul puternic fortificat, oprindu-se direct în fața palatului prezidențial.
Complexul era înconjurat de ziduri înalte de 18 picioare și de kilometri de sârmă ghimpată.
Clădirea strălucitoare și întinsă, cu acoperișuri de țiglă roșie și coloane masive de marmură, era cocoțată pe un deal mare, pe o suprafață de șase acri și jumătate de terenuri de primă clasă. Cea mai mare clădire servea drept reședință personală pentru liderul palestinian. Aripile adiacente adăposteau birouri și camere pentru oaspeți. Existau grădini întinse și fântâni funcționale, o piscină de lux și nu una, ci două platforme de aterizare pentru elicoptere. Proiectul a costat trezoreria cu mult peste zece milioane de dolari într-o perioadă în care mulți palestinieni trăiau într-o sărăcie cruntă, adesea cu echivalentul a mai puțin de cinci dolari pe zi.
Nici o gardă de onoare nu l-a întâmpinat pe consilierul pentru securitate națională. Nu a cântat nicio fanfară, așa cum se întâmpla de obicei pentru alți demnitari străini. Nimeni nu a întins un covor roșu. Nici presa nu a fost prezentă. Un singur ofițer de protocol și doi polițiști îmbrăcați în uniforme kaki cafenii și berete roșii au stat în fața ușii de la intrare în momentul sosirii oaspeților. Marcus s-a uitat la Geoff Stone, agentul special însărcinat cu detaliile, și la Kailea. Niciunul nu părea surprins. Asta nu era o scăpare. Era un mesaj. Dar nu era îndreptat către Evans. Era îndreptat către președintele american.
"Excelența Voastră, bine ați venit", spuse ofițerul de protocol, un tânăr de aproximativ treizeci de ani, în timp ce dădea mâna cu generalul și conducea anturajul american înăuntru.
La fel ca și colegii săi, Marcus își descheie sacoul de la costum, pentru a ajunge mai ușor la Sig Sauer-ul său. Dintre toate locurile pe care urmau să le viziteze, detașamentului i se spusese că acesta va fi cel mai tensionat. Informatorii fuseseră cu siguranță pe față. Teritoriile fierbeau de nemulțumire. Facțiunea politică aflată la putere, cunoscută sub numele de Fatah, era considerată de palestinieni ca fiind iremediabil coruptă și patetic de slabă atât față de israelieni, cât și față de americani. În timp ce popularitatea Fatah scădea, popularitatea Hamas creștea vertiginos. Astfel, liderilor Hamas le-a fost mai ușor să strângă fonduri în Turcia, Qatar și nu numai. De asemenea, le-a fost mai ușor să recruteze jihadiști din Jenin până în Hebron. Și asta s-a întâmplat înainte de moartea lui Reed.
Marcus și echipa sa fuseseră informați de un ofițer CIA că, dacă forțele speciale israeliene nu ar fi făcut raiduri în depozite și case sigure palestiniene în fiecare noapte în toată Cisiordania, prinzând teroriști și adunând depozite de arme, situația ar fi fost mult mai periculoasă. Dar situația tot nu era bună. Forțele de securitate palestiniene erau instruite și echipate de americani, dar uneori păreau mai puțin motivate să mențină vigilența maximă asupra propriului popor.
Când au ajuns la biroul președintelui Organizației pentru Eliberarea Palestinei, care îndeplinea simultan funcția de președinte al Autorității Palestiniene, au constatat că acesta nu se afla acolo. În schimb, au fost întâmpinați de ministrul de externe Jamal al-Hamid, care și-a cerut scuze că șeful său încheia o convorbire telefonică cu președintele rus Petrovski, proaspăt instalat, și că li se va alătura în scurt timp.
Generalul Evans a luat loc. Lângă el stătea Dr. Susan Davis, unul dintre adjuncții săi de încredere. În spatele lor s-au așezat alți doi membri ai NSC, care au servit drept notestakers. Între timp, în colțurile estic și nordic ale încăperii se aflau agenții Stone și Curtis, care priveau cu atenție gărzile de corp ale lui Ziad din colțurile adiacente. Marcus și-a ocupat postul chiar în interiorul ușii închise prin care intraseră cu toții.

Evans și al-Hamid au fost serviți cu ceai de mentă fierbinte. Apoi au fost serviți și ajutoarele lor. Directorii au băut încet și au făcut conversație. Au ținut-o așa o vreme. Douăzeci și două de minute au trecut până când liderul palestinian s-a învrednicit să sosească.

32

Ismail Ziad a intrat în sfârșit în cameră pe o ușă laterală.

Marcus a făcut tot posibilul să nu se uite la el, ci la ochii celor patru agenți de securitate palestinieni care au intrat cu el. Totuși, era imposibil să nu observe că Ziad, acum în vârstă de peste 80 de ani, mergea încet, era ușor cocoșat și nu arătase niciodată atât de fragil. Șuvița lui de păr alb se subțiase, iar lui Marcus i se părea slăbit și neobișnuit de palid.

"Generale Evans, președintele Petrovsky vă transmite salutările sale", spuse Ziad cu un zâmbet subțire, în timp ce se așeza într-un scaun mare din piele din centrul camerei. "Așteaptă cu nerăbdare să vă primească la Kremlin săptămâna viitoare, când vă veți încheia călătoria."

Ziad nu a oferit niciun sărut, nicio strângere de mână, nici măcar condoleanțe pentru asasinarea recentă a doi înalți oficiali americani. Mesajul a fost inconfundabil. Omul îi considera pe ruși, cu siguranță nu pe americani, prietenii și aliații săi de încredere.

"Abia aștept să-l cunosc pe noul lider rus", a răspuns generalul, "și să-i transmit condoleanțele noastre pentru pierderea tragică a trei mari lideri".

"Tragică, într-adevăr", a spus Ziad cu răceală. "Mai ales că atacatorii sunt încă în libertate".

"Domnule președinte, vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți", a început Evans.

Ziad doar a dat din cap.

"Președintele Clarke m-a rugat să vă aduc salutările sale personale", a continuat Evans. "Recunoaște că a existat un grad nu mic de tensiune între cele două guverne ale noastre, în special în urma deciziei noastre de a muta Ambasada SUA de la Tel Aviv la Ierusalimul de Vest. Dar el dorește să înceapă un nou capitol".

Aceasta a fost o replică de deschidere atent construită, menită să sugereze că Ziad și echipa sa nu aveau niciun motiv să fie atât de furioși că Ambasada SUA se află acum într-o secțiune a Ierusalimului asupra căreia palestinienii nu au nicio pretenție oficială. Nu era Ierusalimul de Est; era Ierusalimul de Vest - aproape de linie, desigur, dar nu peste ea. Din nou, președintele nu a răspuns, așa că Evans a trecut mai departe.

"Președintele vrea să știți că, după doi ani de muncă meticuloasă, propunerea sa de pace este în sfârșit completă. Vrea ca tu să fii primul care o vede, și astfel ești primul lider din regiune pe care am venit să-l informez."

Acum Ziad a dat din cap, aproape imperceptibil.

"Pot să vă spun că președintele crede din toată inima că veți primi cu bucurie propunerea sa, care, speră el, poate servi drept punct de plecare pentru negocieri solide și poate duce la o soluționare finală, corectă și cuprinzătoare a conflictului dintre poporul dumneavoastră și israelieni."

Tensiunea din încăpere era palpabilă și se intensifica.

"Înainte de a vă prezenta detaliile planului, președintele dorește să știți de la bun început că două dintre conceptele centrale ale propunerii sale sunt cele asupra cărora dumneavoastră și guvernul dumneavoastră ați insistat de la început", a continuat NSA. "În primul rând, președintele este pregătit să ajute poporul palestinian să înființeze un stat suveran - un stat real cu granițe stabilite, un steag, un imn, un guvern recunoscut, pașapoarte, ambasade și așa mai departe - pe baza formulei "pământ în schimbul păcii", astfel cum este stipulat în Rezoluțiile 242

și 338 ale ONU, atât timp cât ambele părți negociază cu bună credință și ajung la o concluzie satisfăcătoare pentru ambele părți. În al doilea rând, după cum a declarat în repetate rânduri președintele, acesta este gata să ajute poporul palestinian să stabilească capitala statului în Ierusalimul de Est. În plus, ar fi bucuros să deschidă o ambasadă americană într-o astfel de capitală palestiniană, ca parte a unui efort general de a urmări relații puternice între SUA și palestinieni".
Generalul se aștepta în mod clar la o reacție la această afirmație și a făcut o pauză pentru aceasta. Ziad, însă, a rămas tăcut și cu fața de piatră.
"Dle președinte, sondajele noastre interne arată că doi din trei palestinieni cred că societatea lor merge într-o direcție greșită. Mult peste jumătate spun că situația lor financiară este mai rea decât anul trecut. Aceleași procente se tem că visul lor de a avea un stat palestinian suveran este mai departe ca niciodată. Și totuși, există o rază de speranță. O majoritate solidă a palestinienilor se declară în favoarea reluării negocierilor cu israelienii, iar președintele Clarke consideră că momentul este acum."
Evans s-a întors spre colegul său, doctorul Davis, care a scos mai multe elemente dintr-o servietă juridică mare.
"Marți, 16 decembrie, președintele Clarke va ajunge la Ierusalim și se va adresa poporului american și lumii de la Haram al-Sharif", a continuat generalul, referindu-se la ceea ce israelienii numeau Muntele Templului. "El va prezenta principiile de bază ale inițiativei sale de pace. El va solicita, de asemenea, începerea imediată a negocierilor bilaterale la centrul de retragere prezidențială Camp David, începând de miercuri, 7 ianuarie. Simultan, planul de 247 de pagini al președintelui va fi postat pe site-urile Casei Albe și ale Departamentului de Stat în limbile engleză, arabă, ebraică, franceză, rusă, spaniolă și chineză, astfel încât toți cei interesați să îl poată studia cu atenție."
Davis i-a înmânat lui Evans trei dosare negre cu trei inele, fiecare având sigiliul prezidențial reliefat în foiță de aur pe coperta din față. Evans a procedat astfel: i-a dat unul lui Ziad și unul ministrului de externe, păstrându-l pe al treilea pentru el.
"În scopul discuțiilor noastre, v-am adus amândurora o copie încă clasificată a propunerii președintelui", a explicat generalul. "Când vom termina astăzi, va trebui să vă iau copiile cu mine. Dar vă asigur că mai multe copii vă vor fi livrate luna viitoare, cu câteva ore înainte ca președintele să-și înceapă discursul."
Davis a scos din servietă două plicuri care purtau sigiliul Casei Albe, cu numele fiecărui bărbat scris caligrafic de mână.
"De asemenea, v-am adus amândurora invitații personale din partea președintelui de a participa la summitul pe care îl plănuiește pentru luna ianuarie", a adăugat Evans. "Ar fi recunoscător dacă ați răspunde până la 1 decembrie. Acum, înainte de a începe să vă prezint planul în detaliu, există întrebări inițiale la care pot răspunde?"
33
DIRECȚIA GENERALĂ DE INFORMAȚII, RIYADH, ARABIA SAUDITĂ
"Cu cât timp în urmă a venit asta?", a întrebat ofițerul de gardă.
"În decurs de o oră", a răspuns adjunctul său. "L-am adus direct la dumneavoastră imediat ce a fost tradus."
"Și sunteți absolut sigur de sursă?"
"Sursa? Da. De acuratețea a ceea ce ne spune? Nu."
Ofițerul de gardă, îmbrăcat în uniformă militară și cizme de luptă, a ieșit rapid din centrul de operațiuni și s-a îndreptat spre lifturi. Când una dintre uși s-a deschis, a intrat, și-a introdus parola și a apăsat butonul pentru ultimul etaj. Când ușa s-a închis, el a rămas acolo singur, cu mintea zburând. Implicațiile mesajului erau înfricoșătoare. La

fel și riscul pentru sursa căreia îi dăduseră numele de cod Kabutar, care în farsi însemna "porumbel". Dacă Kabutar ar fi fost descoperit, ar fi fost măcelărit - asta dacă nu ar fi fost deja descoperit și chiar acum era folosit pentru a le furniza dezinformări. Cât de mult îl mai puteau ține pe loc? Dar cum puteau să-l scoată? Nu aveau niciun plan de rezervă pentru asta.
Două minute mai târziu, ofițerul de pază se afla în fața imensului birou din colț al prințului Abdullah bin Rashid, directorul Direcției Generale de Informații saudite (GID). Când ofițerul l-a informat pe ajutorul de cazarmă al prințului că trebuie să vorbească imediat cu bărbatul, i s-a spus că directorul se afla într-un apel important și că a dat instrucțiuni explicite să nu fie deranjat.
"Va dori să fie deranjat pentru asta", a spus calm ofițerul.
Asistentul s-a holbat în ochii ofițerului, apoi i-a spus să aștepte. Acesta a bătut de două ori în ușa biroului directorului și a intrat singur. Treizeci de secunde mai târziu, a reapărut și i-a făcut semn ofițerului de gardă să intre.
"Înțeleg că ai vești de la Kabutar", a spus prințul, stând în spatele biroului său masiv de stejar.
"Da, domnule."
"Chiar acum?"
"Corect."
"Cât timp a trecut de când nu am mai auzit de el?"
"Mai mult de o lună - de aceea m-am gândit că veți dori să știți imediat."
"A mai văzut cineva transcrierea?"
"Doar adjunctul meu, traducătorul și cu mine, conform ordinelor dvs. explicite."
"Dă-mi-o", a ordonat prințul.
Ofițerul de gardă s-a apropiat de birou și i-a înmânat transcrierea scrisă de mână. Prințul a citit-o rapid, apoi i-a făcut semn bărbatului să iasă din cameră.
BANCA DE VEST, AUTORITATEA PALESTINIANĂ
Marcus rămase fără expresie.
Privirea lui era ațintită asupra ochilor și mâinilor celor două gărzi de corp palestiniene pe care fusese însărcinat să le monitorizeze. Până acum, tensiunile din încăpere erau la fel de grave ca la orice altă întâlnire oficială la care asistase vreodată. Erau tensiuni politice, produse de o prăpastie aparent de netrecut între două guverne. Părea puțin probabil să izbucnească în violență, dar tot antrenamentul lui Marcus îl pregătise să se aștepte la neprevăzut.
Ziad a ridicat în sfârșit privirea. "Generale Evans, chiar vă așteptați ca guvernul meu să accepte o propunere din partea unei administrații care nu a arătat decât ostilitate față de mine și poporul meu?"
"Domnule președinte, cu tot respectul, nu am arătat nicio ostilitate față de dumneavoastră sau față de poporul palestinian. De la mijlocul anilor '90 și de la semnarea Acordurilor de la Oslo, guvernul american a oferit poporului palestinian mai mult de 5 miliarde de dolari în asistență economică prin USAID. Din 2012, am oferit încă 1,7 miliarde de dolari în subvenții economice pentru a îmbunătăți asistența medicală palestiniană, apa, canalizarea, infrastructura și asistența pentru securitate. Aceasta este mult mai mult decât orice altă țară, inclusiv orice țară arabă. Nu atestă această generozitate respectul nostru atât pentru dumneavoastră, cât și pentru poporul dumneavoastră?"
"Știți foarte bine, domnule general, că cea mai mare parte a acestui ajutor este anterioară administrației Clarke, cea mai ostilă Casă Albă americană pe care am întâlnit-o vreodată."

"Dimpotrivă, președintele Clarke a preluat funcția întinzându-vă mâna în semn de prietenie și cooperare. El v-a invitat imediat la Casa Albă și v-a tratat cu mare onoare. A urmat venind să se întâlnească cu dumneavoastră aici. Secretarul de stat Whitney a venit, de asemenea, să se întâlnească cu dumneavoastră în mod repetat în primele luni ale administrației, la fel ca și mine. A fost decizia dumneavoastră, domnule președinte, să întrerupeți relațiile cu noi și să refuzați să vă întâlniți cu orice înalt oficial american, inclusiv cu președintele, până la excepția pe care ați făcut-o astăzi. În loc să arătați recunoștință poporului american și liderilor noștri aleși ca fiind cei mai mari binefăcători ai dumneavoastră, ați ales o cale a ostilității și a lipsei de respect. Poate că astfel de acțiuni au fost recompensate de administrațiile anterioare. Dar președintele Clarke îmi cere să vă asigur, în calitate de prieten, că acele zile au trecut."
"Lipsa de respect?" a bombănit Ziad, aplecându-se în față. "Cum îndrăznești să mă acuzi pe mine și guvernul meu de lipsă de respect. În afară de micul dvs. preambul de acum câteva momente, președintele dvs. a refuzat categoric să recunoască durerea și suferința poporului palestinian, a refuzat să recunoască dreptul nostru universal la autodeterminare conform Cartei ONU și a refuzat să-și declare fără echivoc sprijinul pentru un stat palestinian, deși a fost presat de nenumărate ori în această privință. Ce a făcut în schimb? A redus asistența economică acordată P.A., a redus finanțarea pentru UNRWA, a mutat în mod unilateral ambasada SUA la Ierusalim, a declarat public că Ierusalimul este capitala evreilor și a repetat de nenumărate ori că Ierusalimul este "în afara discuției"".
"Ierusalimul de Vest nu este în discuție", a spus liniștit generalul. "Ierusalimul de Est, pe de altă parte, este cu siguranță pe masă."
"Nu este ceea ce a spus președintele."
"Cu tot respectul, dle președinte, este exact ceea ce a spus. Am discutat îndelung despre acest lucru cu el. El a afirmat în mod clar că granițele precise ale Ierusalimului sunt supuse negocierii. În această privință, nu ar fi putut fi mai clar. Într-adevăr, fiecare problemă a statutului final este pe masă, dar numai dacă vă întoarceți la masă."
"De ce ar trebui să mă întorc la masă?"
"Pentru că nu vei obține niciodată ceea ce vrei - ceea ce poporul tău vrea și merită - dacă nu o faci."
"Sunt un om răbdător", a spus Ziad. "Noi suntem un popor răbdător. Putem aștepta. Timpul este de partea noastră."
"Nu, prietene, nu este. Tu și predecesorii tăi ați refuzat fiecare propunere pentru un stat palestinian începând din 1947. Ce aveți de arătat în acest sens? Ați pierdut controlul asupra Ierusalimului. Ați pierdut controlul asupra Gazei. Șaptezeci la sută din propriul dvs. popor dorește să demisionați imediat. Și de ce? Pentru că o treime dintre ei sunt șomeri. Cei mai mulți dintre ei trăiesc în sărăcie. Mult prea mulți dintre ei trăiesc în mizerie. Între timp, israelienii au devenit o superputere tehnologică globală. Au cea mai dinamică economie din regiune. Cea mai puternică armată. Cu fiecare an care trece, Israelul devine mai puternic, iar palestinienii mai slabi. Trenul pleacă din gară. Dacă nu vă urcați la bord acum, s-ar putea foarte bine să treacă pe lângă voi pentru totdeauna."

"Nu voi contesta faptele tale", a replicat Ziad. "Dar resping în întregime analiza ta."
"Te ascult", a spus generalul.
"În 1947, populația arabă totală din Palestina era de aproximativ 1,2 milioane", a început președintele. "Astăzi, există 2,5 milioane de arabi care trăiesc doar în Cisiordania. În Gaza există încă 1,7 milioane. Încă

1,6 milioane de arabi trăiesc în Israel. Aceasta înseamnă că în Palestina trăiesc aproximativ 5,8 milioane de arabi. Aceasta, prietene, este o creștere de 483% a numărului nostru din 1947."
"Și?"
"Și având în vedere că în Israel există astăzi doar aproximativ 6,5 milioane de evrei, noi, arabii, reprezentăm nu mai puțin de 47% din populația totală care trăiește între râul Iordan și Marea Mediterană. Patruzeci și șapte la sută. Având în vedere ratele noastre de natalitate, plus numărul de palestinieni care trăiesc în afara țării și care tânjesc să se întoarcă în casele părinților și bunicilor lor, datele demografice lucrează în favoarea noastră - în curând vom fi mai numeroși decât evreii. Ei pot încerca să ne ignore - și voi puteți - dar avem drepturi, și țineți minte cuvintele mele, acestea vor fi onorate."
"Cum?", a întrebat generalul.
"Cum adică, cum?" a răbufnit Ziad.
"Cum vor fi onorate drepturile voastre dacă refuzați an după an să veniți la masă pentru a negocia un tratat cuprinzător și final?"
"Uitați, domnule, că fiecare ofertă făcută până acum a fost mai bună decât cea anterioară."
"Adică ce?"
"La Camp David în '78, Sadat și Carter ne-au abandonat", a insistat Ziad. "În cel mai bun caz, ni s-a oferit autonomie limitată, nu propriul nostru stat. Dar acest lucru era ridicol, așa că, bineînțeles, am refuzat să demnificăm o asemenea parodie."
"Dar în Oslo?"
"Ce s-a întâmplat? Ni s-a oferit ceea ce avem acum - formarea Autorității Palestiniene, pe drumul către un stat deplin. Și am spus da cu bună credință. Israelienii sunt cei care nu și-au respectat partea lor de înțelegere."
"Cum rămâne cu Camp David în 2000?", a întrebat generalul. "Prim-ministrul Barak v-a oferit toată Gaza, 90% din Cisiordania și o bună parte din Ierusalim".
"Nu a fost serios și nu a fost nici pe departe suficient", a insistat Ziad. "În plus, a fost un lider slab, iar guvernul său a căzut la scurt timp după aceea."
"În 2005, prim-ministrul Sharon v-a dat toată Gaza. De ce nu v-ați angajat în discuții de pace cu el chiar atunci pentru restul pretențiilor voastre?"
"Sharon ne-a dat Gaza pe tavă de argint, pentru nimic. Nu a trebuit să îi dăm nimic. Așa că am acceptat oferta lui, desigur. Nu suntem idioți. Dar chiar credeți că omul care a orchestrat masacrele de la Sabra și Shatillah avea de gând să negocieze cu bună credință un acord final? Nu fiți ridicol".
"Bine, atunci ce ziceți de Olmert în 2008? El v-a oferit 95% din Cisiordania și jumătate din Orașul Vechi - cartierele musulman și creștin. Guvernul vostru nici măcar nu a răspuns."
"De ce ar trebui?" a întrebat Ziad. "Acesta este exact punctul meu de vedere. Niciunul dintre ei nu ne-a oferit 100 la sută din terenurile pe care le dețineam înainte de războiul din '67. Niciunul dintre ei nu a fost dispus să renunțe la Haram al-Sharif, unde se află cele mai prețioase bijuterii ale noastre, Domul Stâncii și Moscheea Al-Aqsa. Și cum rămâne cu dreptul de întoarcere? Sunt într-adevăr israelienii atât de aroganți încât să le refuze tuturor refugiaților dreptul lor dat de Dumnezeu de a se întoarce în casele care le-au fost furate ilegal și imoral în '48? Dar acesta este punctul meu de vedere. Sioniștii încă ne refuză ceea ce este de drept al nostru. Totuși, cu cât așteptăm mai mult, cu atât ne oferă mai mult. Așa că vom continua să fim răbdători, știind că Allah -și timpul - sunt de partea noastră."

"Uite, Ismail - dacă îmi permiți - te rog să mă crezi când îți spun că îți înțeleg furia. Nu simți că președintele Clarke te tratează corect. Înțeleg asta. Și nu ai încredere că prim-ministrul Eitan va negocia cu bună credință cu tine. Sunt înțelegător - sunt cu adevărat - în ambele privințe. După zeci de ani în care am străbătut această regiune, am ajuns să înțeleg și, aș spune, să apreciez povestea dumneavoastră, la fel cum am ajuns să înțeleg și să apreciez perspectiva israelienilor. Recunosc cu plăcere că există sânge rău și nu sunt aici pentru a arunca vina. Se bazează pe ani de istorie între popoarele voastre și între voi doi personal. Înțeleg asta. Am înțeles. Dar noi doi ne cunoaștem - și, cred eu, ne respectăm - de foarte mult timp, de când ne-am întâlnit prima dată la Camp David, în 2000, în timpul Inițiativei Clinton pentru Pace. Așa că sper cu adevărat că mă veți crede atunci când vă voi spune că oferta lui Olmert din 2008 a fost limita maximă. Tu și poporul tău nu veți mai primi niciodată o ofertă atât de generoasă din partea israelienilor. Dar planul președintelui Clarke este unul bun. Este corect. Este echilibrat. Și este realizabil. Dar numai dacă nu-l respingeți din start. Acum, pot să te conduc prin detalii?"

După ce ofițerul de gardă a plecat, prințul saudit a luat telefonul și a format rapid numărul privat și securizat al șefului de cabinet al regelui.

Au fost necesare nouă sunete până când omul a răspuns. Când, în sfârșit, a răspuns, prințul a explicat atât conținutul mesajului, cât și sursa acestuia. Șeful de cabinet a început să pună întrebări.

Când primise mesajul? Erau absolut siguri că traducerea din farsi în arabă era exactă? Existau îndoieli cu privire la cine îl trimisese? Putea fi într-adevăr adevărat sau Porumbelul fusese compromis? De ce o considera prințul ca fiind reală? Și ce propunea el să facă în continuare?

Prințul anticipase fiecare întrebare și răspunse cu directețe și precizie. Șeful de cabinet i-a spus apoi spionului de top al regatului că îi poate informa pe Majestatea Sa regele și pe Alteța Sa Regală prințul moștenitor la ora 15.00 fix. "Și sună la AG", a spus el în cele din urmă înainte de a închide.

Prințul a făcut o pauză, a respirat adânc, apoi a format un al doilea număr. Ca și primul, și acest apel a fost criptat și complet securizat. Spre deosebire de primul, însă, acesta a fost direcționat de computerele GID prin mai mulți sateliți, apoi printr-un labirint de linii de fibră optică din Patagonia, la Mexico City, la Marsilia, prin insula Cipru și, în cele din urmă, la telefonul mobil privat al directorului Mossad-ului israelian, Asher Gilad.

"Asher, sunt Abdullah. Ai o clipă liberă? Avem o problemă".

35

REȘEDINȚA PRIMULUI MINISTRU, JERUSALEM -20 NOIEMBRIE

Era cu puțin înainte de ora 8 dimineața când Reuven Eitan a ieșit afară, la adăpostul mașinii.

Aerul de noiembrie era răcoros și umed. Plouase o mare parte din noapte, nu numai în capitala israeliană, ci și la Tel Aviv și de-a lungul coastei mediteraneene. Calea de acces era umedă și alunecoasă, iar liderul israelian, îmbrăcat într-un costum nou albastru închis, cămașă albastru deschis și cravată paisley, își putea vedea respirația.

Eitan, acum în vârstă de șaizeci și ceva de ani, își desfășura activitatea publică încă de pe la treizeci de ani. Părul îi era mai cărunt și mult mai subțire. Se îngrășase câteva kilograme de atunci; de fapt, mai mult decât câteva. Fața lui avea mai multe riduri, iar astăzi avea nevoie de ochelari de citit, în timp ce în trecut vederea îi fusese perfectă. În afară de asta, se gândea el, ce altceva se mai schimbase cu adevărat în ceea ce privește căutarea mereu evazivă a unei soluții finale

cu palestinienii? În ceea ce-l privea pe Eitan, vecinii săi - în orice caz, liderii lor - erau la fel de intractabili ca întotdeauna. Cu toate acestea, ei nu păreau să plătească niciodată un preț pentru că spuneau nu păcii an după an, deceniu după deceniu. Dimpotrivă, lumea a fost obsedată de un proces care nu a produs niciodată pacea. A fost o vânătoare nesfârșită care a eșuat perpetuu în găsirea Sfântului Graal, iar vina a fost întotdeauna aruncată asupra evreilor.
În mod previzibil, fiecare nou plan de pace era anunțat cu surle și trâmbițe. Cu toate acestea, toate erau niște fundături, care nu produceau decât așteptări crescute, frustrare imensă și adesea mai multă violență, nu mai puțină. Cu toate acestea, Eitan urma să treacă din nou prin toate mișcările. La urma urmei, Statele Unite erau cel mai important aliat al Israelului.
Marcus l-a văzut pe prim-ministru pe fereastră, în timp ce flota de Suburbane negre blindate urca pe aleea curbată, cu luminile albastre și roșii strălucind, cu steagurile americane fluturând în briza dimineții. Când convoiul a oprit, agenții DSS au ieșit și și-au ocupat pozițiile, în timp ce gărzile de corp israeliene menținеau un cordon strâns în jurul premierului. Agentul special însărcinat Geoff Stone a deschis ușa din spate a celui de-al treilea vehicul. Generalul Evans a coborât și l-a întâmpinat pe premierul israelian cu o îmbrățișare de urs. Dr. Susan Davis, flancată îndeaproape de Marcus și Kailea, a venit din cealaltă parte a Suburban-ului, iar Davis a fost întâmpinată de prim-ministru cu un sărut pe ambii obraji.
"Îmi pare atât de rău pentru Janelle", a spus Eitan. "Mi-a plăcut foarte mult de ea, iar Tyler... ei bine, a fost un star rock."
Evans a încuviințat din cap. La fel a făcut și Davis. Dar niciunul nu a scos un cuvânt. Erau încă zguduiți de evenimentele din ultimele câteva zile, iar faptul că, deocamdată, nu era nimeni de învinuit, nimeni după care să meargă, făcea ca situația să fie și mai rea.
Prim-ministrul i-a condus rapid pe americani afară din răcoare și în reședința sa oficială. Traversând vestibulul, au intrat în sala de mese oficială, unde premierul lua masa cu majoritatea demnitarilor străini. Acolo îi aștepta un mic dejun cu omlete cu albuș de ou, sparanghel la grătar, suc de portocale Jaffa proaspăt stors și cafea braziliană bogată.
Eitan și Evans se cunoșteau de cea mai mare parte a vieții lor profesionale, prin nenumărate locuri de muncă, titluri și venituri anterioare - și prin mai multe soții, de asemenea. Copiii lor crescuseră cunoscându-se. Acum și nepoții lor se cunoșteau. Eitan îl considera pe consilierul pe probleme de securitate națională unul dintre cei mai apropiați prieteni ai săi și nu era un om care își făcea prieteni ușor. Astăzi, însă, nu au discutat despre familie. Nici nu au mâncat. Au discutat despre cele două atacuri din Washington.
În cele din urmă, Evans a schimbat viteza. "Ruvi, oricât de greu mi-ar fi să mă concentrez pe orice altceva în afară de situația din Washington, cred că e probabil timpul să-ți împărtășesc planul președintelui."
"Desigur", a spus prim-ministrul. "Dar mai întâi, cum se simte primarul din Ramallah?"
Judecând după reacția lui, era clar un termen pe care Evans îl mai auzise, și nu unul care să-i placă, remarcă Marcus.
"Vă referiți la președintele Ziad?" a întrebat Evans.
"Președintele a ce, mai exact?" a întrebat Eitan.
"Nu fi sarcastic, Ruvi", a răspuns generalul. "Nu te reprezintă."
"De fapt, sunt complet serios. Ismail Ziad este președintele a ce, mai exact? Un stat suveran? Ar putea fi, dar a refuzat toate înțelegerile pe care i le-am oferit vreodată. A pierdut complet controlul asupra Gazei în favoarea Hamas și a făcut foarte puțin pentru a-l recâștiga. Rata sa de aprobare nu depășește 20 %. Aproape opt din zece palestinieni doresc ca

el să demisioneze. Nu a organizat alegeri libere și corecte de când a venit la putere, în urmă cu aproape două decenii. Nu intenționează să organizeze alegeri libere și corecte în viitorul previzibil. Dar vă spun un lucru: cu siguranță și-a construit un palat minunat - unul care trebuie să fi costat o avere absolută pentru un regim care pretinde că nu are suficienți bani pentru a-și plăti proprii polițiști, pompieri și profesori. Așa că, din nou, întreb cu toată seriozitatea, cum este mai exact primarul din Ramallah în aceste zile?"

36

Marcus era postat în capătul îndepărtat al sufrageriei.

Kailea era postată la celălalt capăt, lângă șemineu. Geoff Stone stătea chiar în spatele generalului. Trei dintre gărzile de corp ale premierului se aflau și ele în cameră, în oglindă cu americanii. Cu toate acestea, în contrast puternic cu ziua precedentă, Marcus nu a simțit nicio tensiune semnificativă în cameră, în afară de faptul că era clar că nici generalul, nici Davis nu erau mulțumiți de caracterizarea lui Ziad de către prim-ministru.

Marcus era intrigat de liderul israelian și avusese mai multe întâlniri cu el în timpul anilor petrecuți în Serviciile Secrete, protejându-l pe precedentul președinte american. Ca apărător al securității israeliene, puțini alți politicieni israelieni erau în liga lui Eitan. Nu numai că a servit în IDF, dar a fost recrutat în Shayetet Shalosh-esray - versiunea israeliană a Navy SEALs. În cele din urmă, fusese comandant al unității de comando de elită, și decorat pentru asta. Mai mult decât atât, fusese prim-ministru al națiunii în mai multe mandate, ca să nu mai vorbim de perioadele petrecute ca ministru de externe, ministru al informațiilor, ministru al industriei și comerțului și ministru de finanțe înainte de asta. Putea să ridice receptorul și să pună pe fir aproape orice lider din lume, pentru că lucrase cu ei zeci de ani. Îi cunoștea. Îi înțelegea. Și, unul câte unul, a început să îi convingă că Israelul nu este una dintre problemele din Orientul Mijlociu, ci unul dintre răspunsuri.

Ca om de afaceri, Eitan avusese o carieră de excepție în "națiunea start-up". După retragerea din IDF, înainte de a intra în politică, a contribuit la lansarea unei companii de tehnologie pe care a vândut-o un deceniu mai târziu pentru 400 de milioane de dolari. Acest lucru l-a ajutat să devină un campion al comerțului israelian și l-a pus în poziția de a elimina fără încetare barierele fiscale, de reglementare și comerciale pentru a maximiza creșterea, în special în sectorul high-tech al Israelului. Sub conducerea sa, economia a ajuns să înregistreze o creștere anuală între 3 și 4%, cu o treime mai mare decât în majoritatea țărilor europene. Șomajul era sub 4% în fiecare trimestru. Inflația era practic inexistentă.

Desigur, nu toți israelienii se simțeau parte a noii economii al cărei arhitect fusese. Existau mult prea mulți arabi, familii ultraortodoxe, ruși în vârstă și supraviețuitori ai Holocaustului care trăiau la sau sub nivelul sărăciei. Multe cupluri tinere se luptau să se descurce în ciuda veniturilor duble, iar economisirea unei sume suficiente pentru a cumpăra un prim apartament era un vis irealizabil pentru toți, cu excepția celor care aveau părinți sau bunici bogați dispuși să ajute în mod semnificativ. Dar, cumva, Eitan continua să câștige alegeri după alegeri.

Marcus știa că generalul Evans îl respecta enorm pe prim-ministru și îi aprecia darurile mai mult decât majoritatea celor din Washington. În același timp, însă, NSA părea pe deplin conștient de neajunsurile bărbatului. Marcus l-a privit pe general ridicându-și ceașca de ceai, luând o înghițitură, apoi așezând ceașca de porțelan pe farfurioară. Și-a tamponat gura cu un șervețel de pânză albă proaspăt întepenit și a așezat șervețelul înapoi în poală. Abia atunci și-a ridicat privirea și a întâlnit ochii lui Eitan.

"Ruvi, pot să-ți ofer un sfat prietenesc?"
"Desigur."
"Nu este o abordare pe care ți-aș recomanda să o ai cu președintele Clarke."
"Greșesc?", a exclamat premierul, aruncându-și mâinile în aer pentru efect. "Spune-mi cum mă înșel în legătură cu prietenul nostru."
"Lăsați-mă să vă spun așa, domnule prim-ministru", a răspuns Evans. "Majoritatea guvernelor lumii îl consideră pe domnul Ziad președintele Autorității Palestiniene. Guvernul Statelor Unite îl consideră pe domnul Ziad președintele Autorității Palestiniene. Cel mai important, președintele Clarke îl consideră pe dl Ziad președintele Autorității Palestiniene. Prin urmare, mă voi referi la domnul Ziad ca la președintele Autorității Palestiniene și, în scopul discuțiilor noastre, vă recomand și dumneavoastră acest curs."
"Destul de corect, destul de corect", a spus Eitan, lăsând mâinile jos și turnându-și o ceașcă proaspătă de cafea. "Deci, atunci, cu toată sinceritatea, cum a fost timpul petrecut în Ramallah? M-am trezit așteptând pe jumătate să aud că întâlnirea a fost anulată."
"Îmi pare rău să vă dezamăgesc."
"Toate la timpul lor."
"Ai putea fi surprins. Această rundă ar putea fi foarte diferită de precedentele."
"Nu-mi țin respirația."
"Întâlnirea a mers de fapt destul de bine."
"Lui Ziad i-a plăcut planul?"
"N-aș merge atât de departe", a răspuns generalul. "S-a enervat la început. Dar în următoarele câteva ore, pe măsură ce îi prezentam propunerea noastră, cred că a ajuns să înțeleagă că aceasta este cu adevărat cea mai bună șansă a sa - și posibil ultima - de a crea o viață mai bună pentru poporul său și de a deveni cel mai important lider al națiunii sale."
"Barry, haide", a râs Eitan. "Știu că nu crezi asta."
"De fapt, cred."
Eitan a râs din nou. "Nu, nu crezi. Te cunosc de foarte mult timp și te asigur că nu crezi nici că Ziad va lua acest plan în serios, nici că este momentul potrivit pentru o înțelegere."
"Vremurile se schimbă, Ruvi. Vânturile se schimbă."
"Nu în Ramallah, prietene", a insistat Eitan. "Ismail Ziad nu vrea să rămână în istorie ca omul care a făcut pace. Vrea să fie amintit ca omul care a refuzat să se predea "sioniștilor criminali", iar tu știi asta. Dar, în afară de toate acestea, a apărut ceva destul de serios și chiar trebuie să discutăm despre asta înainte de a merge mai departe."

37

AMBASADA S.U.A., JERUSALEM

Șase ore mai târziu, generalul se îndrepta spre Amman pentru a-l informa pe rege.
Marcus și Kailea, însă, s-au întors direct la ambasadă. În următoarele câteva zile, vor lucra cu echipa de pregătire a Casei Albe, pregătind terenul pentru viitoarea vizită a președintelui. După aceea, Kailea va zbura la Londra pentru a se întâlni din nou cu generalul Evans pentru partea europeană a călătoriei lor. Marcus va zbura acasă, în Colorado. Din ziua în care se alăturase CIA, ceruse posibilitatea de a fi acasă de Ziua Recunoștinței. Directorul Stephens aprobase cu ușurință cererea din două motive. Ryker avea cu siguranță nevoie de puțină odihnă și relaxare după intensitatea din ultima lună. Și nu exista nici o șansă ca Stephens să-l lase pe Marcus să se apropie de Moscova, ultima oprire de pe itinerariul generalului.

Fiecare agent s-a îndreptat spre un SCIF, un compartiment de informații sensibile. Kailea a sunat la sediul DSS. Marcus a sunat la Centrul de operațiuni globale de la Langley, cerând să vorbească cu Stephens.
"Mă tem că directorul este la un alt apel, domnule Ryker", a spus comandantul de gardă. "Pot să vă fac legătura cu DDI?"
"Bine, dar spuneți-i directorului că am sunat - este urgent."
"Desigur, domnule. Așteptați unul."
Curând, Martha Dell, directorul adjunct pentru informații, a intrat pe linie. "Fă-o repede, Ryker."
"Desigur - tocmai am ieșit dintr-o întâlnire cu prim-ministrul Eitan", a început Marcus. "A spus că saudiții au informații credibile că iranienii au ordonat o lovitură împotriva sa și a președintelui Clarke."
"Nu sunt sigur cât de credibile sunt, dar da, am auzit", a răspuns Dell. "Directorul a avut mai multe convorbiri cu saudiții în ultimele ore."
"Și?"
"Și prințul Abdullah ne spune aceeași poveste pe care o spune israelienilor."
"Vorbești de parcă nu l-ai crede."
"Nu aș spune asta, dar nu vrea să ne dea sursa, așa că e cam greu să știm câtă credibilitate sau greutate să-i dăm."
"Saudiții i-au spus premierului Eitan că sursa lor era "cât se poate de bună", cineva foarte sus și adânc în interiorul regimului."
"Da, au folosit exact aceeași linie cu noi. Dar el nu va spune nimic mai mult."
"Chiar vă așteptați să o facă?"
"Pentru o amenințare la adresa președintelui Statelor Unite? Sigur că da."
"Martha, nu vreau să redeschid răni vechi - sau nu atât de vechi -, dar după cum îți amintești, nu v-am dat sursa mea când v-am spus că Luganov era pe cale să invadeze Țările Baltice."
"Asta a fost altceva."
"A fost?"
"Bineînțeles", a spus Dell. "Nu aveam doar cuvântul tău sau al sursei tale. Aveam și alte informații care ne parveneau - trupe rusești care se adunau la granițele Balticii și Ucrainei, divizii întregi care erau transferate din Districtele Militare de Est ale Rusiei în Districtele de Vest, interceptări radio și telefonice și alte interceptări electronice care susțineau ceea ce spuneai tu. În plus, aveam fotografiile pe care sursa ta ți le-a dat cu planurile de război."
"Voi tot nu m-ați crezut."
"Eu te-am crezut, la fel și Stephens."
"Nu președintele. Nu General Evans. Nu Bill McDermott. Nu la început, mai ales având în vedere toate dezinformările pe care Luganov le făcea", a precizat Marcus. "Au fost necesare zile întregi pentru ca președintele să ia amenințarea în serios și chiar mai mult timp pentru a începe să acționeze. Timp pe care nu l-am avut. Și chiar și după ce forțele americane au început să pătrundă în Polonia și apoi în țările baltice, Luganov nu a fost convins să își anuleze planurile. De fapt, se pregătea să le accelereze. Dacă Corbul nu ar fi acționat, este foarte probabil ca Luganov să dețină acum controlul asupra uneia, a două sau poate a trei țări NATO."
"Ce vrei să spui, Marcus, că cineva trebuie să elimine un alt lider mondial?" a întrebat Dell, tonul ei îngroșat de derută.
"Bineînțeles că nu", a replicat Marcus. "Spun că cel mai bun mod de a ne asigura că un alt lider mondial - al nostru, ca să nu mai vorbim de Eitan - nu este asasinat în continuare ar fi să îl încurajăm să țină acest discurs din Biroul Oval, nu din epicentrul celei mai explozive regiuni de pe planetă."

"Marcus, permiteți-mi să vă reamintesc că nu sunteți în Ierusalim pentru a face politică. Ești acolo pentru a te asigura că atunci când comandantul tău șef va ajunge acolo luna viitoare, nimic - și mă refer la nimic - nu va merge prost."
"De ce vă grăbiți să excludeți ceea ce ne spun saudiții, mai ales în lumina a tot ceea ce s-a întâmplat în Washington în ultimele zile?"
"Chiar trebuie să vă reamintesc cât de murdară a devenit reputația Riadului în acest oraș?" a întrebat Dell. "Încrederea în saudiți pe Capitol Hill este la sau aproape de minime record. Nu am mai văzut-o atât de rea de la 11 septembrie. Regele este un dinozaur slăbit, care a trecut de mult de prima tinerețe. Prințul moștenitor este periculos de tânăr și neexperimentat. Unii dintre analiștii mei îl descriu drept o "minge de demolat". Alții spun că este "la fel de nesăbuit pe cât este de nemilos". Am luat prânzul săptămâna trecută cu un senator proeminent, al cărui nume îl recunoașteți, care mi-a spus că prințul moștenitor este "un nebun care nu ar trebui să se afle în apropierea frâielor puterii"".
"Martha, sunt pe deplin conștient de greșelile grave pe care saudiții le-au făcut în ultimii ani în Turcia, Yemen, Liban - credeți-mă, înțeleg", a ripostat Marcus. "Dar chiar trebuie să-ți reamintesc cât de utile au fost informațiile Riadului când vânam focoasele nucleare nord-coreene? Fără saudiți, s-ar putea foarte bine să fi ratat acel petrolier, iar acele focoase ar putea sta chiar acum deasupra unei noi rase de rachete iraniene cu rază lungă de acțiune capabile să lovească coasta de est a Statelor Unite."
"Destul, Ryker. Lasă-mă pe mine să mă ocup de saudiți și de informațiile lor. Fă-ți treaba și lasă-mă pe mine să mi-o fac pe a mea."
38
LONDRA, ANGLIA - 21 NOIEMBRIE
Întârziaseră, și nu întârziau niciodată.
Maxim Șeripov a rezistat impulsului de a claxona. N-avea rost să-i enerveze pe vecini la ora asta matinală. Orice ar fi încetinit cuplul, nerăbdarea nu-i va face să se miște mai repede. În plus, erau clienți valoroși. Mai valoroși decât credeau ei.
Soțul era unul dintre editorii de la biroul de știri al British Broadcasting Corporation. Soția era unul dintre cei mai buni reporteri politici ai BBC, acoperind de obicei Parlamentul, dar ocazional și treburile din biroul primului ministru. Amândoi se aflau la a doua căsătorie, aveau venituri bune, nu aveau copii și și-ar fi putut permite cu ușurință unul dintre acele servicii auto care îi luau cu un Mercedes sau chiar un Bentley. Dar Maxim îi considera genul de oameni care voiau să simtă că sunt în contact cu muncitorii obișnuiți. La fel de probabil, se născuseră în familii cu foarte puțini bani și nu-și puteau imagina irosind resursele pe asemenea frivolități. Indiferent de motivele lor, cuplul mergea cu trăsura lui la serviciu în fiecare dimineață și se întorcea destul de des acasă seara, deși întoarcerile erau mult mai puțin previzibile, având în vedere variațiile din ciclurile de știri.
Încă își mai amintește ziua în care a primit numele lor. Responsabilul său insistase ca Maxim să nu grăbească lucrurile. În niciun caz nu trebuia să pară că Maxim urmărea acest cuplu. Dimpotrivă, trebuia să îi facă să vină la el. Așa se va stabili încrederea.
Găsirea adresei de acasă a cuplului luase mai puțin de cinci minute pe internet. Întâlnirea cu ei într-un mod care să pară inocent și întâmplător luase ceva mai mult timp, dar nu fusese cu adevărat dificilă. Maxim începuse pur și simplu să frecventeze barul din cartierul lor. În unele seri, se oprea pentru o halbă de bere. În altele, comanda cina. Nimic pretențios. Pește și cartofi prăjiți sau plăcintă ciobănească. În unele seri ajungea în jurul orei șase. Alte nopți venea între șapte și șapte și jumătate. O dată la câteva zile, venea mai aproape de ora nouă.

Vorbea cu localnicii, spunea glume, juca darts și dădea bacșișuri generoase. În timp, a început să câștige un client după altul. Era un cartier de lux. Majoritatea oamenilor din bar erau avocați sau contabili sau implicați cumva în servicii financiare sau în mass-media. Când cineva bea prea mult, el îl ducea acasă gratuit.
Într-o seară de vară, proprietarul barului, pe atunci un amic, i-a făcut cunoștință cu familia Sullivan și l-a recomandat drept cel mai bun șofer din oraș. La fiecare câteva zile după aceea, Maxim se întâlnea din nou cu cuplul. Îi saluta, îi întreba dacă au un foc, dacă le poate da ketchup-ul, orice. Erau oameni prietenoși, extrovertiți clasici. Aveau slujbe interesante și le plăcea să vorbească despre oamenii pe care îi întâlneau și despre poveștile pe care le acopereau. Nu a durat mult până când i-au făcut lui Maxim o ofertă pe care el nu ar fi refuzat-o niciodată. Da, avea să se ocupe de naveta lor de dimineață, cu o reducere pentru că erau "niște tipi cu adevărat drăguți", și a devenit destul de priceput în a se preface fascinat de fiecare nume pe care îl rosteau și de fiecare poveste pe care o spuneau în timp ce îi conducea la studiourile principale ale BBC.
În cele din urmă, ușa roșie aprinsă s-a deschis și a ieșit Giles Sullivan. A deschis o umbrelă mare de golf și a ținut-o pentru soția sa, Meryl, care a încuiat ușa în urma ei. S-au grăbit să coboare treptele și să intre în taxiul lui.
"Îmi pare rău că am întârziat, bătrâne", a spus Giles. Era ora trecută de nouă minute.
"Deloc", răspunse Maxim. "E totul în regulă?"
"Doar un apel de ultim moment de la birou. Din nou, îmi pare foarte rău. Nu am putut face nimic."
"Broadcasting House?"
"Da, și un bacșiș mare dacă ne poți duce acolo până la opt, Maxim."
"Voi face tot posibilul." Maxim a tras pe Fulham Palace Road. Cu ploaia și ora de vârf, se îndoia că vor ajunge la sediul BBC înainte de opt și un sfert, în cel mai bun caz. Dar cu siguranță nu a lăsat să se înțeleagă acest lucru.
"Tabloidele spun că regina îi primește pe unii dintre câștigătorii premiilor Grammy la un ceai în această după-amiază", a spus Maxim în timp ce folosea o cârpă veche pentru a șterge condensul de pe interiorul parbrizului său. "Veți acoperi toate festivitățile, doamnă?"
"Asta e o altă echipă", a răspuns Meryl, cu capul îngropat în telefon.
"Credeam că vă ocupați de politică."
"Familia regală nu este considerată politică."
"Nu mă pot obișnui niciodată cu sistemul vostru", a mărturisit Maxim. "Acolo de unde vin eu, dacă am avea o familie regală, nu ar fi altceva decât politică."
"Ei bine, hai să nu începem cu diferențele dintre Groznîi și Whitehall."
"Într-adevăr - deci, ceva distractiv pe agendă astăzi?"
Aceasta era adresată soțului lui Meryl, dar tocmai atunci a sunat telefonul lui Giles, care a preluat apelul.
Meryl suspină și își lăsă telefonul jos. "Mă tem că nu, Maxim. Avem nevoie de o alegere urâtă sau de un scandal bun. Desigur, americanii se pregătesc să lanseze marele lor plan de pace pentru Orientul Mijlociu. Asta ar putea deveni picant."
"Crezi că o vor mai face, după atâtea atentate?"
"Ei bine, consilierul lor pe probleme de securitate națională străbate regiunea în timp ce vorbim. Va veni aici să informeze premierul săptămâna viitoare."
"Corect - cum îl cheamă pe tip?"
"Barry Evans."
"Și vine aici?" a întrebat Maxim, făcând tot posibilul să atragă momeala.

"Asta mi s-a spus."
"Când?"
"Nu știu sigur", a mărturisit Meryl. "Dar beau diseară cu un consilier superior al ministrului de externe. Sper să pot scoate ceva de la el."
Maxim nu spuse nimic.
39
JERUSALEM, ISRAEL
Echipa de avansați a aterizat la ora 16:41 și a venit direct la ambasadă. La ora șase și jumătate, Marcus și Kailea i-au întâlnit în parcarea superioară și i-au condus în interiorul complexului, într-o sală de conferințe aflată în capătul holului de la biroul ambasadorului, unde au luat o cină de lucru cu sandvișuri, chipsuri și o varietate de băuturi răcoritoare reci.
Spre ușurarea lui Marcus, grupul era condus de un profesionist desăvârșit. La cincizeci și unu de ani, Carl Roseboro era director adjunct al Serviciului Secret al Statelor Unite. Veteran al agenției de douăzeci și cinci de ani, era, de asemenea, afro-americanul cu cel mai înalt rang din organizație. Roseboro ar fi fost responsabil de toate măsurile de securitate pentru vizita lui POTUS în Țara Sfântă, de la sosirea și plecarea sa prin Aeroportul Internațional Ben Gurion, la transportul său terestru, la cazarea sa peste noapte și serviciile de hrană și băuturi, la întâlnirile sale cu liderii israelieni și palestinieni. De asemenea, bineînțeles, el se va ocupa de conceperea planului de protecție a lui POTUS în timpul marelui său discurs de pe Muntele Templului. Nu era nimeni în care Marcus să aibă mai multă încredere pentru a-l proteja pe președinte decât Roseboro și era recunoscător pentru șansa de a se reîntâlni personal cu omul. Ultima dată când se văzuseră fusese la Biserica Baptistă Lincoln Park, în timpul serviciului memorial pentru Elena și Lars.
Marcus și Kailea urmau, în esență, să îl asiste pe Roseboro în ceea ce privește planificarea și aranjamentele de securitate și, în același timp, să fie atenți la orice nevoi sau preocupări specifice ale secretarului de stat Whitney și ale consilierului pentru securitate națională Evans, având în vedere că și aceștia doi urmau să vină și cădeau sub responsabilitatea Serviciului de securitate diplomatică.
Restul membrilor echipei erau în mare parte noi pentru Marcus. Dar păreau să știe ce fac, iar el îi plăcuse din momentul în care se întâlniseră cu toții. Printre ei se aflau directorul Biroului de Avans Prezidențial al Casei Albe, un reprezentant al Biroului de Presă al Casei Albe și un alt tip pe care Marcus îl cunoștea.
Noah Daniels, treizeci și patru de ani, lucra aparent ca angajat al biroului de comunicare al Casei Albe. El era responsabil pentru asigurarea faptului că președintele și consilierii săi superiori aveau linii telefonice și legături de date sigure și securizate cu Casa Albă, Pentagonul și toate serviciile de informații și alte birouri de securitate națională. În realitate, însă, Noah lucra pentru CIA. Acolo îl cunoscuse Marcus și i se spusese că nu exista niciun sistem pe care să nu-l poată sparge sau sparge. Marcus văzu o pâlpâire de recunoaștere în ochii bărbatului când își strânseră mâinile. Pentru moment, însă, se purtau ca și cum s-ar fi întâlnit pentru prima dată.
Grupul a petrecut o mare parte a serii discutând ultimele informații de la saudiți. Cu toate acestea, nimeni nu vorbea despre motivul pentru care călătoria președintelui ar trebui să fie anulată. Nici măcar Roseboro. De ce nu? s-a întrebat Marcus. Și-a pierdut omul mințile? Sau doar aștepta momentul potrivit pentru a le spune șefilor de la Washington că ideea de a-l aduce pe POTUS la Ierusalim în acest mediu plin de amenințări era de neconceput?

Marcus îl cunoștea și îl admira pe acest om de ani de zile. Astăzi nu-l mai putea citi. Dar, în loc să vorbească, a decis că cel mai bun mod de acțiune era să se culce pe temerile sale și să vadă ce-i rezervă ziua de mâine.

40

JERUSALEM, ISRAEL - 22 NOIEMBRIE

Două Suburbane au plecat de la Ambasada SUA cu puțin înainte de ora 9 a.m.

Au plecat din suburbia evreiască Arnona din partea de sud a capitalei, croindu-și drum prin traficul de dimineață. Trecând pe lângă complexul cinematografic Yes Planet, cartierul mixt evreiesc-arab cunoscut sub numele de Abu Tor și apoi Muntele Sion, s-au apropiat încet de orașul vechi. Ieșind de pe strada Ma'ale HaShalom, au luat-o la dreapta și, în curând, SUV-urile blindate au trecut prin arcul de piatră cunoscut sub numele de Poarta Dung, urcând pe strada Batei Mahase. La ora 9:21, acestea s-au oprit chiar înainte de intrarea în Piața Zidului de Vest și de pasarela de lemn acoperită pe care vizitatorii au urcat la Muntele Templului. Echipa americană a ieșit din vehicule, și-a întins picioarele și a fost întâmpinată imediat de escorta lor israeliană.Tomer Ben Ami își petrecuse aproape treizeci de ani lucrând pentru Shin Bet, agenția israeliană de securitate aproximativ echivalentă cu FBI-ul american, și era acum omul numărul doi al agenției, responsabil cu protecția demnitarilor străini în vizită. Un sabra, sau israelian de origine, vorbea fluent engleza, deși avea un accent pronunțat.

Marcus a fost primul care i-a strâns mâna și i-a apreciat strânsoarea fermă și mâinile groase, calusate. Citise versiunea strict secretă a biografiei lui Tomer, o versiune la care doar el și Roseboro avuseseră acces. Prin urmare, știa ceva ce nici măcar Kailea nu știa. În timpul anilor petrecuți în IDF, Tomer începuse ca lunetist și mai târziu fusese recrutat într-o unitate de elită, dar foarte secretă, cunoscută sub numele de Kidon. Acolo, a fost direct implicat în uciderea unora dintre cei mai periculoși teroriști cu care se confruntase vreodată Israelul. Când s-a alăturat Shin Bet, și-a schimbat rolurile. Nu a mai apăsat pe trăgaci. Acum urmărea țintele teroriste din Iudeea și Samaria - teritoriile cunoscute în întreaga lume drept Cisiordania - și transmitea informațiile concrete și utile pe care el și echipa sa le obțineau oamenilor mai tineri care arestau sau eliminau țintele. Nu era de mirare, se gândea Marcus, că superiorii lui Tomer l-au transferat în cele din urmă la protecția VIP-urilor. Omul gândea ca un criminal și astfel putea anticipa și contracara fiecare mișcare a unui criminal. Cine era mai potrivit pentru a-i ajuta pe prim-ministrul israelian și pe președintele american să rămână în viață, în timp ce noi amenințări grave apăreau?

Cu Tomer în frunte, grupul a ajuns în fața unei lungi cozi de turiști. Și-au arătat legitimațiile și ecusoanele guvernamentale soldaților israelieni care conduceau punctul de control de securitate, apoi au trecut prin detectoarele de metale și le-au declanșat iar și iar. Cu toate acestea, nu s-au oprit pentru a-și scoate armele, muniția, radiourile, telefoanele mobile sau cheile. În schimb, au urcat pe pasarela de lemn, au trecut de un al doilea punct de control de securitate și, în curând, au pășit printr-o arcadă de piatră despre care Tomer a spus că este Poarta Mughrabi, sau "Poarta marocanilor".

Dintr-o dată, Marcus s-a trezit mergând pe Muntele Templului pentru prima dată în viață.

Fiind un evanghelist care citea Biblia în fiecare dimineață când se trezea și în fiecare seară înainte de culcare - sau cel puțin încerca să o citească - experiența a fost mult mai emoționantă decât se așteptase vreodată. Era copleșitor să te gândești că Regele David și Solomon au pășit cândva pe aceste pietre. La fel și Iisus și apostolii. Primul și al

doilea templu se ridicaseră pe acest loc, iar într-o zi se va ridica și al treilea templu. Acesta era chiar muntele pe care Dumnezeu spusese că l-a ales pentru sine, pentru a-și stabili numele acolo, pentru a-și trimite Cuvântul în toată lumea. Chiar și pentru cineva atât de marcat și obosit cum devenise Marcus în meseria sa, era ceva aproape electric când pășea pe aceste pietre. Era aproape prea mult pentru a fi asimilat.
Desigur, acesta nu mai era doar un loc sacru evreiesc. În ultimele paisprezece secole, a fost controlat de musulmani. Tomer a avertizat grupul să nu se roage, să nu scoată o Biblie, să nu facă nimic ostentativ religios. Nimic din toate acestea nu era permis de poliția islamică care patrula pe teren.
Drept în fața lor se afla Domul Stâncii, cu structura sa octogonală orbitoare și acoperișul placat cu aur strălucitor. În dreapta lor se afla faimoasa Moschee Al-Aqsa, a treia cea mai sfântă moschee pentru cele 1,8 miliarde de musulmani din lume. Marcus știa că moscheea a fost construită pentru prima dată la sfârșitul secolului al VII-lea și că a fost distrusă în repetate rânduri de cutremure, dar mereu reconstruită mai mare și mai grandioasă. Acum se afla acolo, chiar în fața lor. Marcus nu se putea abține să nu fie impresionat de arhitectura ambelor structuri și de greutatea istoriei la care fuseseră martori zidurile lor.
Aceste emoții s-au dovedit a fi de scurtă durată. Marcus și-a simțit brusc telefonul vibrând și a fost surprins să vadă un mesaj text de la Oleg Kraskin.
Trebuie să vorbesc cu tine - în persoană, nu la telefon, scria în mesaj. E urgent. Cât de repede poți ajunge aici?
Chiar atunci, gazda lor arabă s-a apropiat și s-a prezentat. "Bună dimineața, tuturor. Numele meu este Dr. Hussam Mashrawi - sunt directorul executiv al Waqf-ului Islamic și este o onoare pentru mine să vă urez bun venit la Haram al-Sharif." Mashrawi a zâmbit larg în timp ce strângea mâinile tuturor. "Astăzi voi fi ghidul vostru și voi fi omul vostru de legătură în timp ce ne pregătim pentru vizita președintelui. Pentru început, dați-mi voie să spun, în numele Marelui Muftiu și al celorlalți colegi ai mei, că ne exprimăm cele mai profunde condoleanțe pentru tot ce s-a întâmplat la Washington."
Roseboro i-a mulțumit bărbatului pentru preocupările sale, iar Mashrawi a continuat.
"Acum, după cum știți, există o mare îngrijorare în rândul palestinienilor cu privire la planul de pace pe care președintele dvs. este pe cale să îl dezvăluie, dacă va fi corect și dacă va oferi dreptate poporului nostru. Dar niciunul dintre noi nu crede că violența este răspunsul. Toți cei de aici, din Waqf, condamnăm terorismul în toate formele sale. Și vreau să vă asigur personal că nu sunt o persoană politică. Singura mea preocupare este îngrijirea și funcționarea acestui loc sacru."
Majoritatea celor din grup au dat din cap în semn de apreciere. Apoi, o femeie voalată din partea lui Mashrawi a înmânat fiecărei persoane câte un dosar cu trei inele. Marcus l-a răsfoit cu ușurință pe al său și l-a găsit plin cu detalii despre sit.
"Waqf este un fond caritabil islamic", a continuat Mashrawi. "Conform tratatului de pace dintre Regatul Iordaniei și statul Israel, semnat în 1994, Waqf este responsabil de administrarea acestui sit, dar acesta nu este un rol nou pentru noi. Dimpotrivă, este un rol pe care îl jucăm încă din anul 1187 și pe care îl luăm foarte în serios. Prin urmare, vă rog să fiți siguri că mă voi strădui să fac ca vizita dumneavoastră și a președintelui să fie cât mai sigură și mai ușoară posibil. Într-o clipă, vă voi conduce la o primă vizită a sitului. Dar înainte de a începe, aveți întrebări?"
Toată lumea tăcea. Dar nu și Marcus. "Eu am una", a spus el.

"Bineînțeles. Și tu ești?"
"Agent special Marcus Ryker, Serviciul Diplomatic de Securitate."
"Da, agent Ryker. Cu ce vă pot ajuta?"
"Vreți să ne arătați locul exact unde a fost asasinat regele?"
41
Kailea s-a gândit că Mashrawi părea înțepat de întrebare.
Ochii i s-au îngustat. Zâmbetul i s-a estompat, deși doar pentru o clipă.
"Ei bine, nu ți-a luat mult să aduci în discuție cel mai rău moment al nostru, nu-i așa?", a răspuns el.
"Nu vreau să fiu lipsit de respect, Dr. Mashrawi", l-a asigurat Marcus. "Dar nu suntem aici ca turiști. Cel puțin un lider mondial a fost asasinat pe acest loc. Este treaba noastră să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla."
"Bineînțeles. Și, din păcate, este adevărat. Majestatea Sa Regele Abdullah I - omul care a fost primul domnitor al Transiordaniei și, la scurt timp după aceea, primul monarh al Regatului Hașemit al Iordaniei - a fost ucis în mod tragic aici, pe acest munte, pe 20 iulie 1951. Cu toate acestea, nu pot să vă arăt locul exact, nici să vă conduc într-un tur al moscheii sau al Domului Stâncii. Nu chiar acum. Credeți-mă, veți avea acces la tot. Dar trebuie să înțelegeți că aceste două facilități sunt de obicei interzise non-musulmanilor. Așa că trebuie să facem lucrurile într-un mod cât mai discret posibil. Ultimul lucru pe care dorim să îl facem este să atragem atenția localnicilor sau a presei".
Mashrawi a explicat că se vor întoarce mai târziu în acea noapte, când întreaga piață era închisă vizitatorilor și, prin urmare, pustie. De la ora 22.00 și până la ora 4.00 dimineața, ar fi mers prin cele două structuri sacre și ar fi discutat despre orice și despre tot ce ar fi dorit. Pentru moment, însă, i-a condus într-o sală de conferințe din birourile Waqf-ului și le-a făcut cunoștință cu Marele Muftiu.
"Bine ați venit la al-Quds", a spus Amin al-Azzam, folosind cuvântul arab pentru Ierusalim. "Dr. Mashrawi și cu mine suntem umiliți de vizita dumneavoastră și suntem gata să vă ajutăm în orice fel putem. Am încredere că și-a exprimat regretul meu profund față de uciderea atâtor americani, inclusiv membri ai guvernului dumneavoastră, de către teroriști în ultimele zile. Ne rugăm lui Allah pentru recuperarea rapidă a tuturor supraviețuitorilor și pentru alinarea tuturor familiilor și prietenilor celor decedați. Știm ce înseamnă să suferi o pierdere atât de mare și ne doare să îi vedem pe alții trecând prin ceea ce am trecut noi".
Marele muftiu și-a cerut apoi scuze pentru că a existat o confuzie de program și că trebuia să plece chiar în acel moment la Ramallah pentru a se întâlni cu președintele Autorității Palestiniene. Dar i-a invitat pe toți să ia cina cu el la el acasă în seara următoare și le-a promis că vor putea discuta până târziu în noapte pe orice teme doresc.
"Este foarte amabil", a spus directorul adjunct Roseboro. "Așteptăm cu nerăbdare acest lucru."
Toată lumea din jurul mesei a zâmbit și a dat din cap. Toată lumea, cu excepția lui Marcus, care își curăță acum gâtul și întreabă dacă poate pune o întrebare scurtă. "Înțeleg că sunteți presați de timp, dar asta nu va dura decât o clipă", a promis Marcus.
"Desigur", a spus al-Azzam. "Care este întrebarea ta?"
Kailea se pregătea pentru impact. Nu știa exact ce urma, dar putea să vadă furie în ochii partenerului ei.
"În ultimele zile, ți-am citit predicile, interviurile pe care le-ai dat presei, articolele pe care le-ai scris și așa mai departe", a explicat Marcus. "Și trebuie să recunosc că mă îngrijorează istoria dvs. de denunțare a prim-miniștrilor israelieni drept "ocupanți brutali și însetați de sânge". Ați atacat în repetate rânduri liderii evrei și

evanghelici americani și sprijinul lor pentru Israel ca fiind "vociferări rasiste ale unor imperialiști și coloniști ultra-bogați". Și nu ați dus lipsă de critici la adresa actualului nostru președinte, pe care l-ați calificat drept "complet antipalestinian" și un "cancer al corpului politic internațional care trebuie eradicat dacă vrem să existe vreodată pace"".
Era ca și cum vântul ar fi fost aspirat din încăpere. Chiar dacă totul era adevărat, oare acesta era locul unui agent DSS, se întrebă Kailea, mai ales al unuia care era în funcție de mai puțin de o lună?"Cu alte cuvinte, aveți o istorie de alimentare a sentimentelor antiamericane și antiisraeliene, refuzând în același timp să denunțați acțiunile atentatorilor sinucigași palestinieni, atacurile cu rachete împotriva civililor israelieni și alte forme de violență palestiniană de-a lungul anilor", a adăugat Marcus, adâncind neliniștea lui Kailea. "Întrebarea mea este, în lumina ostilității dvs. profund înrădăcinate și a sprijinului pentru violență în vederea atingerii obiectivelor palestiniene, există vreun motiv pentru care nu ar trebui să fim îngrijorați pentru siguranța președintelui nostru dacă ar vizita aici în următoarele câteva săptămâni?"
Kailea nu a fost singura care s-a încordat vizibil, deși Tomer părea nedumerit. Roseboro părea furios. La fel și doctorul Mashrawi, directorul Waqf-ului. Totuși, spre surprinderea lui Kailea, Marele Muftiu însuși nu părea deranjat. Mai degrabă a salutat întrebarea.
"Îți apreciez sinceritatea, agent Ryker", a spus al-Azzam încet. "Nu-mi cer scuze pentru nemulțumirea mea față de ocuparea militară de către Israel a pământului poporului meu. Și nu aș fi sincer cu tine dacă aș spune că nu am fost profund îngrijorat de atitudinea și acțiunile președintelui Clarke față de poporul meu și aspirațiile sale."
Kailea se gândi că Marcus nu se prezentase Marelui Muftiu. Niciunul dintre ei nu o făcuse. Așa că i s-a părut curios că al-Azzam știa deja cine era Marcus.
"Acestea fiind spuse, aleg să-mi păstrez mintea deschisă cu privire la planul președintelui până când îl voi citi cu atenție și îl voi putea judeca eu însumi", a continuat Marele Muftiu. "Mulți dintre prietenii și colegii mei au ales o cale diferită. Ei au ajuns deja la concluzia că nu pot avea încredere în președintele vostru. Sunt extrem de cinici cu privire la motivele sale și nu își pot imagina că acesta va face dreptate în situația dificilă în care am suferit sub ocupație timp de atâtea decenii. Poate că sunt în minoritate când spun că sper ca președintele dvs. să ne dovedească tuturor că ne înșelăm și să ne ofere cu adevărat o cale pașnică de ieșire din acest conflict dureros și perene. În prezent, nu sunt un fan al președintelui dumneavoastră. Dar, în speranța unui viitor mai bun, îi voi ura bun venit și îi voi acorda respectul pe care el și funcția sa îl cer."
Camera a rămas tăcută, cu excepția unui telefon fără răspuns care suna într-un birou din apropiere. Toate privirile s-au îndreptat spre Marcus, care în cele din urmă a dat din cap și i-a transmis Marelui Muftiu aprecierea sa pentru răspunsul oferit.
Roseboro a profitat de scurtul moment de destindere pentru a-i mulțumi Marelui Muftiu pentru ospitalitate și a încheia întâlnirea.
O mișcare inteligentă, s-a gândit Kailea. Roseboro nu era bun doar la protecție; în anii petrecuți în Serviciile Secrete, devenise și un diplomat eficient. Totuși, problema rămânea. Ce aveau de gând să facă cu Ryker? Misiunea lor aici era deja destul de sensibilă. De ce era tipul ăsta atât de hotărât să o facă și mai grea?
42
DENVER, COLORADO -24 NOIEMBRIE
Zborul United 1889 aterizează puțin după ora 10 a.m., ora muntelui.

Marcus nu înregistrase niciun bagaj, așa că, după ce a trecut de controlul pașapoartelor, a luat imediat o navetă pentru a-și ridica mașina închiriată. La ora 11:45, se afla într-un Corvette negru nou-nouț, alergând spre vest pe I-70, pe un cer cenușiu și sub o ninsoare ușoară. Pe măsură ce se îndrepta spre munți, cerul se întuneca și zăpada cădea mai tare. Marcus a pornit încălzirea și ștergătoarele de parbriz la maximum. Sistemul său GPS a stabilit că întreaga călătorie va dura patru ore și zece minute. Dar, pe vremea asta, știa că va fi norocos să ajungă în șase. Și-a amintit de un semn din copilărie, unul care obișnuia să întâmpine călătorii care ajungeau la DIA. Bine ați venit la Denver, scria pe el. O schimbare de altitudine, o schimbare de atitudine. Semnul dispăruse de mult. Din păcate, la fel și sentimentul.
Ar fi trebuit să-i placă să se întoarcă în Statele Unite, în statul în care se născuse și crescuse, în care ajunsese la maturitate și se îndrăgostise. Dar uciderea atâtor americani într-un timp atât de scurt - mai întâi împușcăturile din biserică, acum atentatul din D.C. - a cântărit greu pe el. La fel și teama că va urma ceva mai rău. Și chiar dacă își dorea foarte mult să își vadă familia, i se părea cumva greșit să se întoarcă acasă de Ziua Recunoștinței, în timp ce colegii săi erau încă în pericol, fără să știe ce le rezervă minutele următoare.
Hotărât să înece astfel de griji, a pornit radioul mașinii pentru a găsi niște melodii bune. Asta s-a dovedit a fi o greșeală. Cadranul era setat pe KOA NewsRadio 850 AM din Denver și, înainte de a putea să-l schimbe, emisiunea lor de la prânz a început cu știri de ultimă oră din Ramallah. Președintele Autorității Palestiniene, Ismail Ziad, tocmai susținuse o conferință de presă în care cataloga planul de pace al președintelui Clarke drept "o abominație" care "nu arată niciun fel de respect pentru poporul palestinian, visele noastre, aspirațiile noastre sau căutarea noastră pentru dreptate". În comentariile traduse în engleză, Ziad a numit planul "mama tuturor dezamăgirilor." El a declarat că cabinetul său tocmai a votat în unanimitate pentru a respinge invitația Casei Albe de a participa la un summit de pace în ianuarie la Camp David - un eveniment care nici măcar nu a fost făcut public încă - și a făcut apel la fiecare membru al Ligii Arabe să "condamne planul american ca o încercare de a instituționaliza natura rasistă, de apartheid a regimului sionist, ocupația sa ilegală și nedreaptă a teritoriilor palestiniene și cruzimea sa fără margini față de poporul palestinian".
"Încă nu există nicio reacție din partea Casei Albe sau a Departamentului de Stat", a precizat prezentatoarea știrilor. Apoi a adăugat:
"Consilierul pentru securitate națională Barry Evans se află în prezent în drum de la Riad, Arabia Saudită - unde tocmai i-a informat pe rege și pe prințul moștenitor cu privire la plan - la Cairo, capitala Egiptului".
Când prezentatorul a trecut la o știre despre căutarea unui nou antrenor principal pentru Colorado Rockies, Marcus a închis, încercând să proceseze ceea ce tocmai auzise. L-a sunat pe Pete Hwang în Washington, dar a primit mesaj vocal. A încercat să vorbească cu Kailea, dar nici ea nu a răspuns. A încercat chiar să îl sune pe Bill McDermott, atât pe linia sa directă, cât și pe telefonul mobil, dar fără rezultat.
Atunci a realizat că nu mai avea pe cine să sune. Perspectiva senatorului Dayton ar fi interesantă. Puțini democrați cunoșteau mai bine Orientul Mijlociu, iar el citise în ziare, în timpul zborului de întoarcere în State, că senatorul și principala sa consilieră, Annie Stewart, erau proaspăt întorși din Golf. Dar Marcus ezita să îl sune pe membrul minoritar al Comisiei de Informații a Senatului doar pentru a sta de vorbă.
Gândurile lui s-au îndreptat spre Jenny Morris. Șefa stației CIA din capitala rusă era inteligentă. Experimentată. Înverșunată. Încrezătoare. Dar serioasă. Concentrat. Dispus să asculte. Și dispusă să acționeze. A

fost o pacoste la Moscova. Au avut parte de niște lupte crâncene. Dar lui îi plăcea curajul ei. A devenit un aliat adevărat. Și nu ar fi ieșit niciodată din Rusia fără ea. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai tentat să o sune. Pe de altă parte, îi fusese interzis să aibă orice fel de contact cu ea atât timp cât era încă la Moscova și pe lista de supraveghere a FSB.
Tipul cu care voia cu adevărat să vorbească, desigur, era cel mai apropiat prieten al său din primele zile în armată, chiar mai apropiat decât Pete. Dar nu putea. Nu acum. Niciodată. Nick Vinetti fusese ucis cu o lună înainte. Fusese împușcat în orașul Tanch'ŏn din Coreea de Nord, într-o misiune în care fusese și Marcus, iar moartea lui Nick îl lovise mai tare decât pe majoritatea. Nu trecea o zi în care Marcus să nu se gândească la prietenul său sau să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă Nick ar fi rămas acasă cu soția sa, Claire, așa cum ar fi trebuit.
Se întunecase și stomacul îi bombănea când a ajuns la Glenwood Springs. A luat ieșirea 116 pe autostrada 82 și s-a oprit pentru scurt timp la un restaurant unde a mâncat un burger, cafea și o felie de plăcintă cu dovleac. Folosindu-și telefonul, a scanat ultimele titluri de pe Twitter, concentrându-se în primul rând pe reportajul despre respingerea planului de pace de către Ziad. În viața lui, Marcus nu putea înțelege de ce Ziad îl respinsese atât de repede și atât de visceral. Cum anume a ajutat planul american cauza palestiniană?
Totuși, dacă mă gândesc mai bine, exista un potențial avantaj. Aproape sigur că acum președintele nu va merge la Ierusalim. Care ar fi rostul? Pentru acest lucru, Marcus a răsuflat puțin mai ușor. La urma urmei, politica planului de pace nu era responsabilitatea sa. Păstrarea președintelui și a diplomaților săi de rang înalt în siguranță era, iar președintele Ziad tocmai oferise acestei misiuni un cadou uriaș.
Marcus a alimentat Corvette-ul și a pornit din nou la drum. Au mai trecut două ore până când a ajuns la limitele orașului Aspen și încă douăzeci de minute până când a ajuns la casa în formă de A ascunsă pe un drum mic și obscur, care, spre ușurarea lui, fusese proaspăt arat. Spera că tipul era acasă. Nu sunase. Nu știa exact când va sosi.
Imediat ce a coborât din mașină, a simțit un miros de fum ieșind din coșul de fum. A văzut luminile aprinse la ferestrele din față și s-a întrebat din nou de ce fusese chemat.
43
ÎN AFARA ORAȘULUI ASPEN, COLORADO
Oleg Kraskin părea uimit să îl vadă pe Marcus în fața ușii sale.
"Ai venit!", a spus rusul, întâmpinându-l cu o îmbrățișare uriașă de urs.
"Eram prin zonă, așa că...".
"Sunt atât de bucuros să te văd viu și sănătos".
"Și eu la fel, dar nu pot sta mult. Ce este atât de urgent încât a trebuit să fie în persoană?"
"Vino, ia loc și o să-ți arăt."
Casa arăta ca ceva ce Marcus construise cu Lincoln Logs în copilărie. Era mică, doar o cameră de zi, o bucătărie și o baie la primul etaj, și o scară de lemn care ducea la o mansardă care, bănuia el, era dormitorul lui Oleg. Camera de zi avea o vatră de piatră în fața unui foc puternic care emana multă căldură. Marcus nu a observat fotografii înrămate pe pereți, ci doar una mică pe birou, lângă trei monitoare mari de computer. În ea, Oleg o înconjura cu brațul pe soția sa, Marina, care îl ținea în brațe pe fiul lor, Vasili, la ceea ce părea a fi botezul băiatului.
Oleg l-a observat pe prietenul său holbându-se la fotografie.
"Zile mai simple", a spus cu nostalgie rusul.
Marcus a dat din cap, iar Oleg s-a dus la birou, a luat un dosar de manila și i l-a înmânat lui Marcus.
"Ce e asta?" a întrebat Marcus.

"Răspunsul tău."
Marcus a deschis dosarul și a răsfoit șaisprezece pagini de ceea ce păreau a fi transcrieri interceptate de telefoane și e-mailuri, toate în rusă și arabă.
"La ce anume mă uit aici?", a întrebat el.
"Ah, îmi pare rău, ți-am dat-o pe cea greșită." Oleg a luat dosarul înapoi, a luat altul de pe birou și i l-a înmânat lui Marcus. Acesta conținea aceleași pagini, capsate cu șaisprezece pagini suplimentare de traduceri în engleză.
"Rușii finanțează un fel de nouă organizație teroristă", a spus Oleg în timp ce un ceainic de pe aragaz șuiera și el a început să facă chai.
"Rușii?"
"Da."
"Nu iranienii?"
"Asta, nu pot să spun. Nu intru în calculatoarele iranienilor, ci doar în cele ale vechilor mei prieteni și colegi de la Kremlin."
"Când ai intrat în sfârșit?"
"Chiar înainte să te sun."
"Cu ajutorul NSA?"
"Desigur."
"Așadar, pe cine ai piratat mai exact?"
"Două persoane până acum", a spus Oleg. "Prima este secretara personală a lui Petrovsky. Numele ei este Batya. Stă chiar în fața ușii lui. A lucrat pentru el la Ministerul Apărării. Obișnuiam să vorbesc cu ea tot timpul".
"Și a doua?"
"Un colonel. Numele lui este Yvgenny. A fost secretarul militar al lui Petrovsky la Apărare. Practic, face aceeași treabă pe care am făcut-o eu pentru Luganov."
"Și ești sigur că nimeni de la Kremlin nu poate spune că ești în sistemul lor?"
"Oamenii tăi de la Fort Meade și Langley au fost foarte de ajutor în această privință."
"Bine - deci ce-mi poți spune?"
"Ei bine, așa cum am ghicit amândoi, Petrovsky este furios și caută răzbunare. Kropatkin îl avertizează că trebuie să fie atenți, că dacă există amprente rusești, ar putea să-i ducă, până la urmă, în război cu SUA și NATO."
"Petrovski ascultă?"
"Așa se pare - simplul fapt că finanțează pe ascuns un nou grup terorist sugerează că sunt în căutare de negare, o modalitate de a-și acoperi urmele."
"Cine conduce noul grup?"
"Nu știu; ei nu spun - nici măcar cu cuvinte codate".
"Unde are sediul această nouă organizație?"
"Grecia, se pare. Nu pot să-mi dau seama exact unde, dar toate e-mailurile și apelurile telefonice emană din sau se întorc la prefixuri grecești. Iar numele grupului este grecesc - Kairos - înseamnă "un moment în care condițiile sunt potrivite pentru realizarea unei acțiuni cruciale". Oriunde s-ar afla, sunt plini de bani - de ruble, mai exact. FSB a transferat cel puțin douăzeci de milioane în diverse conturi ale lor."
"Există vreo șansă să menționeze băncile specifice și codurile SWIFT?"
"Mă tem că nu."
"Ei sunt în spatele atacului asupra lui Reed?"
"Bănuiesc că da, dar nu am găsit niciun ordin specific de ucidere. Mesajele inițiale datează de cel puțin doi ani, când Petrovski era ministru al apărării și Kropatkin era director adjunct al FSB. Acestea vorbesc mai ales despre construirea infrastructurii în Europa și SUA."

"Infrastructură?" a întrebat Marcus. "Adică ce?"
"Nu precizează asta", a spus Oleg. "Presupun că angajează agenți, închiriază case sigure, cumpără vehicule, telefoane, arme și altele asemenea. Dar în acest moment, nu pot spune cu siguranță."
Marcus a răsfoit traducerile în engleză, scanându-le rapid. "Este o treabă bună, dar ai fi putut să-mi spui toate astea la telefon."
"Nu asta", a spus Oleg, înmânându-i un dosar separat.
I-a acordat lui Marcus un moment pentru a arunca o privire pe alte cinci pagini de mesaje text traduse între președintele rus și șeful său de spionaj, dar nu a așteptat ca americanul să le citească pe toate de la un capăt la altul.
"Acestea sunt conversațiile care m-au îngrijorat cu adevărat", a explicat Oleg. "Acestea provin din ultimele câteva săptămâni. Unele din ultimele câteva zile. Kropatkin încearcă să țină Kremlinul la distanță de noul grup terorist - să-l finanțeze, să-l încurajeze, dar să-l lase să-și facă treaba -, în timp ce Petrovski insistă pentru o implicare mai activă și mai directă. Acum întoarce-te la ultimele două pagini".
Marcus a făcut-o.
"De aceea te-am chemat", a spus Oleg, arătând spre paginile din mâinile prietenului său. "Acum trei zile, Kropatkin îi spune șefului său că se joacă cu focul dacă se apropie prea mult de Kairos. Apoi îi spune lui Petrovsky că "cel mare" va veni în curând, "până la sfârșitul anului", și avertizează că liderii par să "primească ordine de la cineva"."
Marcus a găsit secțiunea la care se referea Oleg și a continuat să citească.
Petrovsky: Cine?
Kropatkin: Nu știu, dar cu siguranță nu suntem noi.
Petrovski: Cum poți fi sigur?
Kropatkin: Pentru că aud vorbindu-se de o listă de ucidere, iar noi nu le-am dat niciodată o astfel de listă.
Petrovsky: Cine sunt țintele?
Kropatkin: Aparent, sunt nouăsprezece. Nu avem toate numele. Dar avem două.Petrovski: Cine?
Kropatkin: Președintele Andrew Clarke și prim-ministrul Reuven Eitan.
44
CAMERA DE SITUAȚII A CASEI ALBE, WASHINGTON, D.C.
"Cum adică mi-a distrus planul?"
Președintele era roșu ca sfecla în timp ce se holba la ecranul mare cu plasmă de pe peretele îndepărtat al Situation Room. Pe ecran era generalul Evans prin intermediul unei videoconferințe securizate de la Ambasada SUA din Cairo. Pe un ecran mai mic, alăturat, era afișată imaginea lui Susan Davis, aflată și ea în Egipt.
"Domnule președinte, ceea ce spune public este că este furios că planul nu îi oferă controlul deplin și de necontestat asupra Muntelui Templului, nu îi oferă suveranitate asupra cartierelor musulman și creștin din Orașul Vechi și nu întoarce Israelul la granițele dinainte de 1967", a spus Evans. "El se declară, de asemenea, indignat de faptul că planul nu acordă refugiaților palestinieni dreptul la întoarcere și că le conferă israelienilor suveranitate asupra tuturor coloniilor evreiești ilegale din Cisiordania, cu excepția câtorva, pe care le numește "colonii evreiești ilegale"."
Consilierul adjunct pentru securitate națională, Bill McDermott, a privit în jurul camerei. Clarke stătea în capul mesei. În dreapta sa se afla secretarul de stat Meg Whitney, proaspăt întors din Europa, și un scaun gol unde ar fi trebuit să stea Janelle Thomas sau Tyler Reed. În stânga președintelui se aflau directorul CIA Richard Stephens și Martha Dell. Ceea ce l-a derutat cel mai mult pe McDermott a fost faptul că Clarke părea atât de surprins de retorica liderului palestinian, când toți îl

avertizaseră că aceasta ar fi fost probabil reacţia lui Ziad. Cu toate acestea, Clarke a fost ferm convins că, având în vedere suma enormă de bani pe care SUA şi statele din Golf o puneau pe masă pentru a relansa economia palestiniană, Ziad îşi va reveni în cele din urmă în fire şi va juca jocul.
"Aţi vorbit cu el?" a întrebat Clarke, abia stăpânindu-şi furia.
"Da, domnule."
"Şi ce are el de spus în apărarea sa?"
"Nu l-am auzit niciodată atât de furios", a spus Evans. "Mi-a fost cu adevărat teamă că omul ar putea avea un atac de cord şi să cadă mort în faţa mea în mijlocul apelului."
"Este cineva în jurul lui care sugerează că ar putea face o greşeală?"
"Dimpotrivă, domnule preşedinte -Ziad mi-a spus că cabinetul său este chiar mai furios decât el."
"Bine, nu le plac toate detaliile. Dar de ce să o respingă categoric? De ce să nu vină la Camp David şi să participe la negocieri directe? I-ai spus că nu primeşte nici un ban dacă nu vine la masă, nu?"
"I-am spus, domnule, dar el spune că planul face astfel de "concesii absurde" israelienilor cu privire la Ierusalim şi colonii, printre altele, că prim-ministrul Eitan va încerca pur şi simplu să bage aceste lucruri în buzunar şi nu va avea niciun stimulent pentru a face un compromis."
"De unde să ştie el dacă nu încearcă?"
"Ziad insistă că planul este o capcană uriaşă, în care nu are nicio intenţie să intre."
"Spune-mi că aceasta este doar poziţia lor de deschidere, Barry", a insistat preşedintele. "Spune-mi că săptămâna viitoare Ziad îşi va înmuia poziţia şi vom găsi o modalitate de a merge mai departe."
"Aş vrea să pot, dle preşedinte. Dar nu cred că este cazul. Îmi cer scuze. Ştiu că aţi investit mult în asta. Cu toţii am făcut-o."
Clarke a tunat un blestem. "Ai face bine să crezi că am făcut-o! Şi în niciun caz nu am de gând să mă predau lui - cum l-a numit premierul Eitan pe Ziad?"
"Primarul din Ramallah."
"Exact, primarul din Ramallah - Eu conduc singura superputere a lumii şi nu am de gând să mă predau primarului din Ramallah. Vom merge mai departe. Vom desfăşura acest lucru exact aşa cum am planificat. Şi ne vom prezenta cazul direct poporului palestinian".
Secretarul Whitney, cu părul argintiu, scria ceva în carneţelul ei, dar în acest moment şi-a scos ochelarii de citit, i-a lăsat jos şi s-a întors spre Clarke. "Domnule preşedinte, doar ca să fie clar, nu sugeraţi că mai doriţi să mergeţi la Ierusalim după tot ce s-a întâmplat, nu-i aşa?"

"Nu sugerez asta, doamnă Secretar. O spun direct."
McDermott s-a crispat.
"Lăsaţi-mă să fiu clar: voi face public acest plan", a continuat Clarke. "Îi voi invita pe israelieni şi pe palestinieni să vină la Camp David. Şi apoi voi anunţa că SUA va pune capăt oricărei asistenţe financiare acordate oricărei părţi care refuză să accepte şi să fie pregătită să participe la negocieri serioase, susţinute şi directe care să ducă la o încheiere justă şi cuprinzătoare a conflictului, odată pentru totdeauna."
"Cu tot respectul, dle preşedinte, nu sunt sigur că aceasta este cea mai înţeleaptă cale de acţiune", a răspuns Whitney. "Pentru început, aţi putea asista la o reacţie gravă împotriva dumneavoastră în întreaga lume arabă. Imaginaţi-vă că protestele antiamericane ar izbucni pe străzile arabe din Amman, Bagdad, Cairo şi Riad - şi apoi? Acest lucru ar afecta grav eforturile noastre de a construi o coaliţie mai puternică împotriva

ambiţiilor nucleare iraniene. Şi apoi, desigur, vom asista la reacţii negative şi din partea aliaţilor noştri europeni."
"Asta nu e tot, dle preşedinte", a intervenit Martha Dell. "Am putea asista la o escaladare a violenţei în Cisiordania şi Gaza. O scânteie şi totul ar putea izbucni într-o a treia Intifadă. Ar putea dura cinci ani sau mai mult pentru a opri acest lucru."
"Nu am de gând să las teroriştii sau ameninţările cu violenţa să mă intimideze", a strigat aproape Clarke, trântind pumnul pe masă. "Acesta este un plan bun. Este bun pentru israelieni, dar este şi mai bun pentru palestinieni. Sigur, nu vor obţine tot ce îşi doresc. Dar acesta este preţul pentru a refuza fiecare acord de pace timp de trei sferturi de secol. Pot garanta că este un acord mult mai bun decât vor mai primi vreodată. Va crea securitate reală şi locuri de muncă şi oportunităţi pentru poporul palestinian. Îi va scoate definitiv din afaceri pe aceşti terorişti. Acesta este motivul pentru care mă voi duce la Ierusalim, pe Muntele Templului, pentru a-mi susţine punctul de vedere şi vă garantez - reţineţi cuvintele mele - că la sfârşitul zilei vom schimba inimile şi minţile."
Directorul CIA Stephens a luat acum cuvântul. "Dle preşedinte, cred că este important să ţineţi acest discurs şi să susţineţi cu pasiune că vă pasă cu adevărat de poporul palestinian şi că vă angajaţi să lucraţi zi şi noapte pentru a-l ajuta să-şi construiască o viaţă mai bună pentru el, pentru copiii şi nepoţii săi", a spus el. "Dar din perspectiva serviciilor de informaţii, trebuie să vă implor să nu ţineţi discursul la Ierusalim. Agentul Ryker tocmai m-a contactat cu noi informaţii."
"Spunând ce?"
"El şi Raven au descoperit dovezi despre o nouă organizaţie teroristă care prinde contur. Din câte putem observa, are sediul în Grecia. Este foarte bine finanţată. Iar Ryker şi echipa sa au cules dovezi că gruparea plănuieşte să atace în următoarele săptămâni înalţi oficiali americani, inclusiv pe tine. Nu pot spune în acest moment dacă acest lucru are legătură cu ameninţarea iraniană. Dar Martha şi cu mine tocmai am înfiinţat un grup operativ de criză la Langley pentru a afla tot ce putem despre acest nou grup. Şi în lumina tuturor acestor evoluţii, trebuie să vă sfătuiesc insistent să nu mergeţi la Ierusalim în acest moment. Tabloul de bord clipeşte în roşu, dle preşedinte. Se apropie un atac. Şi trebuie să ne asigurăm că teroriştii nu au o ţintă clară asupra dumneavoastră."
46
LONDRA, ANGLIA - 25 NOIEMBRIE
Era cu trei minute înainte de ora 7 dimineaţa când Maxim a virat la stânga pe Averill Street.
Până să oprească taxiul, soţii Sullivan ieşeau deja pe uşa roşie din faţă. Meryl a intrat prima cu un "Neaţa!" vesel. Giles urcă pe bancheta din spate după ea, oarecum morocănos, cu faţa îngropată în smartphone-ul său.
"Ca de obicei?" întrebă Maxim, care deja se îndepărta de bordură.
"De fapt, nu", a spus Meryl, luând o înghiţitură din cana pentru pachet pe care o ţinea în mâini înmănuşate. "Ai putea să fii drăguţ şi să mă laşi la Ambasada SUA, apoi să-l duci pe Giles la Broadcasting House?"
"Desigur, doamnă. Orice aveţi nevoie."
Maxim făcu o buclă şi se întoarse pe Fulham Palace Road, îndreptându-se spre Putney Bridge. "Tipul ăla, generalul Evans, mai vine?" întrebă el, uitându-se în oglinda retrovizoare. "M-am gândit că, având în vedere ce a spus liderul palestinian, călătoria va fi anulată."
"Şi eu, dar tot vine", a spus Meryl înainte să mai ia o înghiţitură. "Aproape că am implorat ambasada pentru primul interviu exclusiv în care va articula reacţia americană, iar ei au spus da."

"Genial, doamnă - bravo vouă."
"Ei bine, vom vedea. Voi lua micul dejun cu ambasadorul în câteva minute pentru a stabili totul."
"Pentru mâine?"
"Cel mai probabil."
"Nu ar fi interesant?" spuse Maxim. "Veți avea nevoie de serviciile mele? Pot să-mi eliberez programul și să vă duc pe dumneavoastră și echipajul dumneavoastră oriunde aveți nevoie."
"Ar fi minunat. Să vedem cum decurge micul dejun; apoi te sun."
Mohammed al-Qassab era pe cale să o ia razna.
Nu se putea gândi la un loc în care ar fi vrut să fie mai puțin decât la un mic dejun în Canary Wharf cu o cameră plină de directori executivi chinezi. Unul dintre parteneri vorbise timp de zece sau cincisprezece minute despre ratele de schimb. Sirianul nu se putea gândi decât la faptul că era în prezent responsabil de trei dintre cele mai complicate operațiuni din viața sa, toate aprobate oficial de Kairos, toate cu șanse foarte mari de eșec. Dacă eșuau, libertatea lui și, probabil, chiar viața lui erau în pericol. Cu toate acestea, stătea acolo, blocat într-o sală de conferințe de la etajul 25, cu oameni pe care nu-i cunoștea, pregătindu-se să facă o prezentare de care nu-i păsa deloc.
Chiar în acel moment, smartphone-ul său a vibrat.
Trebuie să vorbesc acum, citi textul.
"Scuzați-mă", a spus el, luându-i prin surprindere pe toți cei din cameră. "Mă întreb dacă am putea lua, să spunem, o pauză ecologică?"
Zâmbete de recunoaștere au izbucnit în toată sala. Al-Qassab s-a ridicat și a ieșit rapid din sala de conferințe, a coborât pe hol și a intrat în casa scărilor din capătul celălalt. A urcat treptele două câte două, apoi s-a revărsat într-un vestibul elegant amenajat două etaje mai sus. A scos un set de chei din buzunarul pantalonilor și a descuiat ușa, care dădea spre un lounge pe acoperiș. Acesta putea fi închiriat pentru petreceri și întâlniri de către locatarii clădirii. În acest moment, era lipsit de orice suflet. Introducând din memorie o serie de numere pe telefon, a mers nervos în timp ce aștepta ca apelul să fie preluat. Apoi l-a auzit pe doctorul Ali Haqqani la celălalt capăt al firului.
"Avem o problemă", a spus pakistanezul.
"Nu este chiar cel mai bun moment pentru a discuta", a răspuns al-Qassab, sperând că tonul vocii sale îi va aminti chirurgului că se aflau pe o linie nesecurizată.
"Nu am ce face. Plec în seara asta."
"Pleci?", a întrebat al-Qassab.
"Un prieten are o casă la țară. Nu va fi acolo timp de câteva săptămâni. M-am gândit că aș putea merge acolo pentru o pauză."
"Cum rămâne cu personalul tău?"
"Le-am dat următoarele două săptămâni libere."
"Dar pacienții dumneavoastră?"
"Îi reprogramăm pe toți."
Cu asta, apelul s-a încheiat. Al-Qassab s-a holbat la telefon, apoi la Londra. Aceasta era o evoluție de rău augur. Cei doi bărbați discutaseră posibilitatea ca Haqqani să părăsească țara înainte ca operațiunea să fie finalizată. Totuși, în cele din urmă, ajunseseră la concluzia că plecarea ar putea atrage atenția în mod nejustificat. Cel mai bine ar fi fost ca Haqqani să rămână pe loc, să-și vadă de rutina zilnică și să se comporte îngrozit și dezorientat atunci când bomba a explodat.
Atunci, de ce această schimbare bruscă de planuri?
Telefonul mobil al lui Maxim a sunat.
Pe ecran a apărut numărul lui Meryl Sullivan. "Maxim?"
"Da?"
"Suntem gata."

"Ai obținut exclusivitatea?"
"Da."
"Genial. Cu ce vă pot fi de folos?"
47
ASPEN, COLORADO
În Munții Stâncoși, era încă luni seara.
De fapt, era marți dimineața, își dădu seama Marcus, uitându-se la ceas. De asemenea, ningea abundent. Trebuia să se îndrepte spre casa mamei sale. Acum, multe dintre drumurile de munte nu vor fi curățate decât peste câteva ore, în cel mai bun caz.
Fără altă opțiune, cei doi bărbați și-au suflecat mânecile și au pornit la treabă. Oprindu-se doar pentru o gustare nocturnă cu resturi de borș, au analizat cu atenție toate informațiile pe care Oleg le adunase despre legătura Rusiei cu acest nou grup terorist obscur. De asemenea, au analizat toate informațiile pe care Oleg le strânsese cu privire la cârtițele rusești care acționau în cadrul NATO și UE.
Marcus l-a presat pe Oleg să îl informeze cu privire la cele douăsprezece persoane pe care rușii le aveau pe statul lor de plată și care lucrau pentru parlamentul grec, în biroul prim-ministrului grec sau în cadrul armatei grecești. Era posibil ca unul sau mai mulți dintre aceștia să fi fost implicați în crearea acestui nou front terorist? Oleg a căutat fiecare nume în toate fișierele informatice pe care le scosese clandestin de la Kremlin. De asemenea, i-a trimis numele Marthei Dell și echipei sale de la Langley pentru a le confrunta cu cele din bazele de date ale CIA și NSA. Până acum, ambele agenții nu găsiseră nimic. Nu exista nimic care să sugereze că vreunul dintre grecii compromiși ar fi fost implicat în terorism, deși Dell a promis că oamenii ei vor continua să caute.
Mult după ora trei dimineața, amețiți și injectați cu sânge, bărbații au renunțat. Oleg i-a găsit lui Marcus un set de lenjerie curată și o pernă, apoi a intrat în baie să se schimbe într-o pereche de pijamale de mătase roșie și să se spele pe dinți. Când a terminat, s-a urcat în mansardă și a dispărut. Marcus nu a spus nimic, dar a zâmbit pentru sine la cât de ridicol arăta rusul, înainte de a intra și el în baie. S-a schimbat în pantaloni scurți de alergare albastru marin și un tricou gri, s-a spălat pe dinți și a făcut gargară cu apă de gură. Apoi s-a întors în sufragerie, a aranjat canapeaua, a stins luminile și a încercat să se liniștească.
În loc să doarmă, însă, Marcus s-a trezit uitându-se la cărbunii muribunzi din șemineu, retrăind în mintea lui conversația dureroasă pe care o avusese cu Maya Emerson și pregătindu-se pentru exact aceeași conversație pe care urma să o aibă cu mama lui. Acesta, știa el, era motivul pentru care nu mai venise acasă de atâta timp. Nu putea suporta să i se spună că o dezamăgește. Pe lângă toate celelalte, era pur și simplu prea mult. Mare parte din ultimii doi ani, se chinuise în fiecare dimineață doar să se dea jos din pat. De fapt, în majoritatea zilelor, după ce rămăsese treaz până la primele ore ale dimineții urmărind ESPN sau ascultând muzică, nu se trezise decât mult după prânz. Ce rost avea? După moartea Elenei și a lui Lars, fusese consumat de o singurătate totală și de o durere cruntă. Ultimul lucru de care avea nevoie era sentimentul de vinovăție al mamei sale. Dar se apropia, iar Marcus era recunoscător pentru furtuna care îi dăduse o pauză de la inevitabil pentru încă o noapte.
Așa cum s-a întâmplat, și Oleg era prea amețit ca să poată dormi. În timp ce rusul stătea întins în pod, fără îndoială uitându-se la tavanul înclinat al A-frame-ului, a strigat brusc în întuneric, întrebându-l pe Marcus dacă mai era treaz.
Au început să vorbească și nu s-au oprit până în zori. La început, au făcut schimb de teorii cu privire la motivul pentru care Ziad ar fi

respins planul de pace al Casei Albe, în loc să-l folosească ca bază pentru negocieri. Oleg era deosebit de uimit de faptul că saudiții, emiratienii și bahreinienii au asigurat deja administrația Clarke că vor investi peste 100 de miliarde de dolari în următorii zece ani pentru a ajuta la construirea unui stat palestinian viabil, dar Ziad tot nu mușca. În cele din urmă, însă, au povestit despre miraculoasa lor evadare din Rusia și despre cât de aproape fuseseră de a nu mai scăpa deloc. Oleg a spus că el nu crede în miracole. Totul fusese noroc, susținea el, o întorsătură norocoasă a sorții.
Marcus știa mai bine.
48
Discuția a trecut la Jenny Morris.
Oleg a întrebat-o ce mai face și a părut uimit să afle că Marcus habar nu avea. Oleg avea ordine stricte să nu o contacteze, dar se pare că nimeni nu îi spusese că și Marcus o făcea. De fapt, Oleg avea interdicția legală de a contacta pe cineva din guvernul SUA, în afară de Marcus, Martha Dell și un tehnician din cadrul Biroului de Tehnologia Informației al CIA. Dar Oleg îi va fi veșnic recunoscător femeii care ajutase la salvarea vieții și a țării sale și voia să știe cum se descurcă. "Nu vrei să știi?", a întrebat rusul.
"Bineînțeles."
"Atunci de ce nu i-ai spart computerul?"
"Foarte amuzant."
"Cu siguranță există ceva ce poți face ca să afli, pe cineva pe care ai putea întreba."
Marcus nu a răspuns, doar a lăsat afirmația să atârne în aer. Totuși, știa că Oleg avea dreptate și a simțit un fior brusc de vinovăție. Putea fi descurcăreț când voia să fie. De ce nu găsise o modalitate de a obține informații despre Jenny Morris?
"Pot să-ți pun o întrebare?", întrebă rusul după o tăcere lungă.
"Nu ai făcut asta toată noaptea?" a răspuns Marcus.
"O întrebare personală."
"Poate."
"Cum adică, poate?"
"Poți să întrebi, dar numai dacă eu te pot întreba ceva mai întâi."
"Întreabă ce vrei", a răspuns rusul.
"Bine, iată întrebarea mea", a spus Marcus. "Îți poți imagina vreodată că ai putea crede că Dumnezeu există și că te iubește și vrea să îl cunoști personal?"
"Asta e una ușoară", a răspuns Oleg. "Nici într-un milion de ani".
"De ce nu?"
"Sunt un om de știință, prietene - un om al logicii, al rațiunii."
"Și nu crezi că un gânditor serios, educat, logic poate crede în Dumnezeu?"
"Dacă este cu adevărat onest cu el însuși din punct de vedere intelectual? Nu - nici o șansă."
"Nu te holbezi noaptea la stele sau nu te uiți în ochii soției tale și te minunezi și nu te gândești că poate, doar poate, nu suntem toți produsul unei întâmplări aleatorii, ci rezultatul unui fel de design inteligent?"
"Nu, nu chiar."
"Dar l-ai botezat pe Vasili, nu?"
"Adevărat."
"De ce?"
"Pentru că socrul meu lunatic a insistat."
"Pentru că iubita ta Marina a insistat."
"Ei bine, desigur", a spus Oleg, cu o tristețe în ton. "Oi fi eu ateu, Marcus, dar nu sunt un prost."
"Ai citit vreodată Biblia?"

"Bineînțeles că nu."
"Nu ai citit niciodată cartea numărul unu în topul celor mai bine vândute cărți din istoria omenirii?"
"De ce aș fi făcut-o?"
"Cum poți exclude existența lui Dumnezeu fără să citești măcar cartea despre care două miliarde de oameni cred că sunt chiar cuvintele lui?"
"Nu știu. Pur și simplu nu am avut niciodată vreun interes."
"Ai citi-o?"
"De ce m-aș deranja?"
"Ca o favoare pentru mine."
"Vorbești serios?"
"Serios."
"N-o să mă schimbi - sunt de neconvertit."
"Poate că da, poate că nu."
"Nu se va întâmpla niciodată, Marcus -100%, nu."
"Dar vrei măcar să-l citești? Noul Testament, chiar?"
"În schimbul a ce?"
"Pentru ca eu să-ți răspund la întrebare."
"Nici măcar nu am întrebat-o încă", protestă rusul. "Habar nu ai ce am de gând să întreb."
"Sunt o carte deschisă, prietene", a răspuns Marcus. "Dacă promiți să citești doar una dintre relatările Evangheliei din Noul Testament, îți voi răspunde la orice întrebare ai."
"Serios?"
"Serios."
"Bine, atunci, voi citi doar una dintre Evanghelii."
"Promiți?"
"Promiți?"
"Desigur."
"Atunci și eu."
"Grozav", a spus Marcus. "Asta e stabilit. Acum, care este întrebarea ta?"
A existat o pauză lungă. Ultimele cărbuni din șemineu se stingeau. Zăpada încă cădea cu putere. Oleg și-a curățat gâtul și a vorbit încet.
"Marcus?"
"Da?"
"Crezi că te vei recăsători vreodată?"
49
LONDRA, ANGLIA - 26 NOIEMBRIE
Alarma a sunat exact la cinci dimineața.
De obicei, Maxim apăsă butonul Snooze și dormea încă douăzeci sau treizeci de minute, dar nu și astăzi. Inima îi bătea cu putere. Asta era, ziua pentru care se rugaseră și plănuiseră atât de mult timp.
Amina era deja trează, spălată și îmbrăcată. Spre surprinderea lui Maxim, le pregătise și micul dejun. Nu-și mai amintea când făcuse asta ultima oară. S-au așezat în fața unor farfurii aburinde cu ouă omletă, cârnați, pâine neagră pe care se trezise devreme să o coacă singură și cafea neagră tare. Au vorbit foarte puțin în timp ce mâncau ultima lor masă împreună. Niciunul nu mai avea întrebări. Trecuseră peste plan de o mie de ori. Fiecare detaliu era tatuat în psihicul lor. Tot ce mai rămăsese era să execute.
"Ești gata, iubirea mea?" a întrebat Maxim când a terminat de mâncat."Inshallah", a spus ea cu un zâmbet sincer.
Ștergându-și gura cu un șervețel, și-a sărutat sora pe frunte, apoi a ieșit. A coborât cele cinci etaje, prea plin de energie pentru a lua liftul, apoi a ieșit pe ușa din spate a clădirii, și-a deblocat taxiul și a pornit motorul.

Maxim nu se oprea niciodată în drumul său spre Averill Street. Dar astăzi a făcut-o. A oprit la un chioşc de ziare nu departe de apartamentul său din East End, a cumpărat un pachet nou de ţigări, trei tabloide şi un exemplar din The Times. Lăsând o bancnotă de 50 de lire, i-a spus omului să păstreze restul. Acesta a fost semnalul pe care l-a transmis responsabililor săi de la Kairos. Operaţiunea era gata. Vânzătorul a încuviinţat din cap şi a luat un telefon mobil pentru a transmite mesajul şi altora, în timp ce Maxim se grăbea să se întoarcă la taxiul său încă în funcţiune.
La ora şapte fix, uşa roşie s-a deschis. De data aceasta, însă, doar Meryl Sullivan a ieşit din casa din oraş.
"Unde e domnul?" a întrebat Maxim în timp ce Meryl se urca pe bancheta din spate. "E totul în regulă?"
"Mi-e teamă că Giles nu va veni astăzi - un pic cam bolnav."
"Îmi pare rău să aud asta, doamnă."
"Nu contează - va fi bine. I-am făcut o cană de ceai proaspăt şi l-am băgat înapoi în pat. Sunt sigură că se va întoarce mâine la noi. Acum ascultă, trebuie să trecem pe la studio şi să-l luăm pe Thomas înainte să mergem la Downing Street."
"Desigur, doamnă", a spus Maxim. Thomas Gibney, cameramanul lui Meryl, era un călător frecvent în taxiul hackney.
Studiourile principale ale British Broadcasting Corporation erau situate pe Portland Place, în cartierul Marylebone din Londra. Maxim a oprit la intrarea din faţă, a lăsat motorul la ralanti şi a aprins intermitenţele. O clipă mai târziu, Thomas a urcat în taxi, cărând două lăzi mari cu echipamente.
"Neaţa, Tommy", a spus Maxim vesel.
"Maxim, Meryl", a răspuns cameramanul, înclinându-şi şapca în carouri.
"Downing Street, doamnă?" a întrebat Maxim.
"Da, Maxim, imediat".
Traficul de dimineaţă era mai aglomerat decât de obicei, dar nici Sullivan, nici Gibney nu-i băgau în seamă. Erau complet concentraţi pe discuţia despre logistica zilei lor. Vocile lor erau animate, pline de anticipaţie cu privire la interviul cu Evans şi la titlurile pe care le-ar putea genera nu doar în Marea Britanie, ci în întreaga lume.
Nici jurnalistul, nici cameramanul nu au observat la început că Maxim a ieşit de pe drumul principal şi a intrat într-o parcare subterană abandonată. Abia când Maxim a coborât cu maşina încă trei niveluri, Tommy a întrebat unde naiba se duc.
"În iad, prietene", a spus Maxim, oprind taxiul. A scos un pistol cu amortizor de sub haina de ploaie, a pivotat rapid şi l-a lovit de două ori pe bărbat în frunte.
Ochii lui Meryl Sullivan s-au făcut mari.
"Şi tu, dragostea mea", a spus el, apoi a împuşcat-o o dată în cap şi o dată în piept înainte ca ea să poată scoate un ţipăt.
O clipă mai târziu, Amina a ieşit din umbră.
"Totul e pregătit?", a întrebat ea.
"Absolut", a răspuns Maxim.
El a ieşit pe portiera din partea şoferului şi a luat nişte pături din portbagaj, în timp ce Amina a dezbrăcat cele două cadavre de portofele şi legitimaţii de presă. După ce a terminat, Maxim a acoperit cele două cadavre cu păturile şi a scos cele două cutii de echipament pe care Gibney le adusese cu el. Apoi s-au urcat într-o dubă din apropiere care fusese vopsită să arate exact ca cele folosite de divizia de ştiri a BBC.

Au pornit spre Whitehall.
Pe drum, Amina a scos permisul de conducere al lui Thomas Gibney din portofelul acestuia şi l-a înlocuit cu un permis falsificat care purta

numele lui Gibney, dar fotografia lui Maxim. A făcut același schimb și în portofelul lui Meryl Sullivan, înlocuind permisul real al britanicei cu unul fals cu fotografia ei. Apoi, a scos fotografiile de familie din ambele portofele și le-a pus într-un plic cu legitimațiile de presă legitime. Plicul a fost sigilat și introdus în torpedou, ascuns sub un teanc de alte documente. Apoi și-a pus la gât o legitimație de presă BBC falsificată, atârnată de un lanț subțire. Avea poza ei și numele și detaliile lui Sullivan. I-a înmânat fratelui ei o legitimație similară cu fotografia lui Maxim și datele lui Gibney.
Au ajuns devreme la Ministerul de Externe. Au parcat dubița într-o parcare specială pentru mass-media, și-au descărcat echipamentul și au intrat înăuntru. Odată ajunși acolo, au predat documentele diviziei de securitate pentru verificare. Procesul părea să dureze o veșnicie. Cu fiecare minut care trecea, creștea riscul ca unul dintre ei sau amândoi să transpire sau să pară vinovați în vreun alt fel. Șeful lor îi asigurase că ambele legitimații de presă erau niște falsuri magistrale, fără cusur, ca și permisele de conducere.
Ar fi bine să fie așa, se gândi Maxim. Avea mare încredere în omul lui de legătură. Omul era atent la detalii și părea mereu plin de bani. Nu avea de gând să facă economii. Kairos avea să plătească pentru tot ce se putea cumpăra mai bun. Ceea ce îl îngrijora în continuare, însă, era că s-ar putea să li se pună întrebări pentru care nu erau pregătiți corespunzător.
Unul dintre gărzile de securitate i-a cerut Aminei numărul de identificare național. Ea l-a rostit fără greșeală pe cel al lui Meryl din memorie. O clipă mai târziu, Maxim a fost întrebat care este adresa sa de domiciliu. I-a dat-o paznicului pe cea a lui Gibney fără ezitare. Au mai trecut două minute extenuante, dar, în cele din urmă, fiecare dintre ei a dat din cap și a fost poftit în față.
Apoi au trebuit să treacă prin magnetometre, Maxim primul, urmat de Amina. Dr. Haqqani insistase asupra faptului că cantitatea de metal folosită atât pentru detonator, cât și pentru receptorul intern de apeluri telefonice era atât de mică încât elimina orice îngrijorare. Efectuaseră chiar mai multe teste, trecând-o pe Amina atât printr-un detector de metale, cât și printr-un detector de bombe pe care al-Qassab îl achiziționase și îl depozitase la o casă sigură din Haggerston. Spre ușurarea lor, ambele au trecut prin echipamentul de detectare a metalelor fără să declanșeze vreo alarmă. Dar nu terminaseră încă. Fiecare dintre ei avea acum o baghetă. Încă o dată, au trecut fără să atragă atenția.
În cele din urmă, cei doi și-au prezentat echipamentul foto, care a fost trecut printr-un aparat cu raze X și apoi verificat manual. Spre uimirea lui Maxim, și acest lucru a decurs fără probleme. La mai puțin de cincisprezece minute după ce au intrat în centrul de presă, au fost trecuți de securitate.
Amina s-a scuzat și s-a îndreptat spre o toaletă din apropiere. Odată înăuntru, a intrat într-o cabină și a încuiat ușa în urma ei. Deschizându-și poșeta, a scos legitimația de presă în care scria că este Meryl Sullivan și a înlocuit-o cu o altă legitimație falsificată. Aceasta folosea numele ei real și detalii personale. Maxim se afla în toaleta bărbaților și trecea prin același proces.
Teoria era următoarea: agenții de securitate care lucrau la Ministerul Afacerilor Externe nu aveau cum să cunoască toți jurnaliștii britanici și străini care acopereau Whitehall-ul. Erau sute și în fiecare lună veneau și plecau alții noi. Cu toate acestea, grupul de presă - cele doar două duzini de reporteri și producători care ar fi stat în frigul de pe Downing Street pentru a acoperi un simplu "vin și pleacă" - era un grup mai intim. Cu siguranță îl cunoșteau pe Sullivan. S-ar putea să-l

cunoască chiar și pe Gibney. Acest lucru, îi informase al-Qassab, era un risc pe care nu și-l puteau asuma. Trebuiau să se comporte ca și cum ar fi fost o echipă proaspăt trimisă la Whitehall de către BBC și care doar ajuta pentru o zi.
Deoarece au fost printre primele echipe de televiziune care au ajuns pe Downing Street, Maxim a găsit o poziție privilegiată pe scările din fața numărului 10 și a celebrei uși negre. A instalat trepiedul, a montat camera video pe el, apoi și-a pus căștile și și-a testat tot echipamentul. Apoi a scos telefonul mobil pe care i-l dăduse chirurgul, l-a pornit și l-a strecurat în buzunarul hainei de ploaie.
În cursul orei următoare, au sosit mai multe echipaje, iar la ora zece fix, toată lumea era pe poziție.
51
Mai mulți reporteri au întrebat despre Meryl.
Implozia totală a planului de pace american chiar înainte ca acesta să fie dezvăluit public era o știre uriașă. Meryl nu era genul care să întârzie. Unde ar fi putut fi?
Maxim își ținea gura. La urma urmei, el trebuia să fie doar cameraman. Amina a preluat conducerea. În engleza ei aproape impecabilă, a explicat că nu avea nicio idee unde se afla Meryl, dar că se aștepta ca corespondenta veterană și echipa ei să ajungă acolo în orice moment. S-a prefăcut chiar că îi trimite mai multe mesaje femeii pentru a afla unde este.
Între timp, Maxim devenea din ce în ce mai neliniștit. Unul dintre polițiștii puternic înarmați îl privea suspicios. Cât timp avea să treacă până când cineva avea să vină și să-i interogheze pe el și pe Amina și să le arunce în aer acoperirea? Amina își dădea seama că era din ce în ce mai neliniștit. L-a bătut ușor pe braț și i-a șoptit că totul va fi bine.
"Așteptați!", a strigat brusc un ofițer de protocol.
O clipă mai târziu, un sedan BMW negru cu lumini intermitente roșii și albastre montate pe grila din față a intrat pe Downing Street din dreapta lor, urmat de două Suburbane negre, blindate. Cortegiul s-a oprit la aproximativ douăzeci de metri de numărul 10. Din portiera pasagerului din față a BMW-ului a ieșit un bărbat înalt care purta un costum închis la culoare, ochelari de soare și o cască mică. Maxim îl recunoscuse imediat ca fiind agentul Geoffrey Stone, șeful echipei de securitate a generalului Evans. Kairos îi trimisese dosare cu tot ce se știa despre detaliile și procedurile lor, iar Maxim memorase întregul dosar. Alături de Stone se afla acum o femeie destul de izbitoare, de origine indiană. Aceasta trebuie să fie agentul Kailea Curtis, își spuse Maxim. Ambii agenți au scanat fețele din mulțime. Apoi Stone a deschis portiera din spate a BMW-ului și a ieșit consilierul american pentru securitate națională, cu un zâmbet larg pe față.
"Generale Evans", a strigat unul dintre reporterii de la Sky News. "Care este răspunsul dumneavoastră la respingerea de către palestinieni a planului președintelui?"
"Ce aveți de spus președintelui Ziad?", a strigat altul."Președintele Clarke a trădat poporul palestinian?", a strigat un al treilea.
Generalul a zâmbit și a salutat corpul de presă în timp ce o ajuta pe Susan Davis să iasă de pe bancheta din spate a BMW-ului.
Maxim era fascinat în timp ce privea prin vizorul camerei video cum cei doi parcurgeau cei douăzeci de metri până la faimoasa ușă neagră marcată cu numărul 10 și se opreau. Până acum totul decurgea conform planului. Cecenul nu era surprins că Evans și Davis stăteau acolo fără echipa lor de securitate, nici că agenții Stone și Curtis stăteau în spatele BMW-ului, aproape departe de ochii reporterilor. Era, la urma urmei, prima din cele două ședințe foto. Agenții DSS nu trebuiau să fie niciodată în imagine. Maxim vizionase pe YouTube cel puțin o sută de videoclipuri cu

diverşi lideri mondiali care vizitau această casă celebră şi rareori, dacă nu chiar niciodată, văzuse gărzi de corp în imediata apropiere a protejaţilor lor.
Maxim fusese instruit în mod explicit de al-Qassab să nu detoneze bomba până când Evans şi Davis nu ieşeau din clădire cu prim-ministrul britanic alături de ei. Premierul era ţinta principală, spusese sirianul, şi erau şanse mari ca acesta să-i însoţească pe Evans şi Davis afară după întâlnire şi să zâmbească în faţa camerelor de luat vederi. Dar Maxim pur şi simplu nu mai putea aştepta. Transpira acum abundent, chiar şi în frigul de noiembrie, şi era din ce în ce mai îngrozit că el şi Amina vor fi descoperiţi şi că toate pregătirile lor minuţioase vor fi în zadar. Asta a fost, a hotărât Maxim. Trebuia să fie acum. În plus, Amina nu se aştepta la asta. Era calmă, relaxată, sigură că mai avea de aşteptat cel puţin o oră sau mai mult. Cu cât mai milostiv şi mai eficient, s-a gândit el, să nu o îngrijoreze câtuşi de puţin?
Scoţându-şi mâna dreaptă în buzunarul hainei, Maxim a apucat telefonul mobil, a pipăit după numărul cinci, pe care îl acoperise cu un pic de bandă adezivă. Americanii nu răspundeau la nicio întrebare a presei. Stăteau acolo, zâmbind ca nişte imbecili.
Maxim a adulmecat. Ce moment perfect.
Tocmai când americanii se pregăteau să se întoarcă şi să intre înăuntru, cecenul a apăsat tasta de apelare rapidă şi a strigat din răsputeri.
"Allahu akbar!"
Explozia masivă a venit o fracţiune de secundă mai târziu.
52
GHAT, LIBIA - 26 NOIEMBRIE
În timp ce Abu Nakba zăcea prosternat pe podea, s-a auzit o bătaie la uşă.
Se rugase toată noaptea în biroul său privat şi citise Coranul la lumina lumânărilor, şi nu se oprise nici când se făcuse dimineaţă. Nicio mâncare nu-i atinsese buzele în nouăzeci şi şase de ore. Nici apă sau orice altă formă de băutură. Medicul său îl avertizase că, la vârsta sa, postul atât de lung ar putea avea consecinţe grave, însă fondatorul Kairos a refuzat să asculte.
"Allah îmi cere să postesc", spunea el. "Dacă îmi cere, de asemenea, să părăsesc această lume şi să intru în paradis, aşa să fie".
După ce a dat ordin permanent personalului său să nu fie deranjat, el nu dorea să vadă simpli muritori. Îşi dorea doar să intre în prezenţa lui Allah însuşi. Prin urmare, ciocănitul l-a surprins în timp ce stătea întins cu faţa în jos pe covorul de rugăciune care îi fusese trimis în dar de către liderul suprem al Iranului. Uşa s-a deschis într-o crăpătură, iar Hamdi Yaşar şi-a băgat capul înăuntru.
"Sunt eu, tatăl meu, şi s-a terminat", i-a spus liniştit cel mai apropiat consilier. "Vino şi vezi."
Bătrânul şi-a ridicat capul. Să se fi terminat deja? Trecuse cu adevărat atât de mult timp? Cu multă dificultate, şi-a luat bastonul şi l-a folosit ca să se ridice în picioare. Apoi a păşit în sala de conferinţe alăturată. Yaşar îl aştepta şi l-a ajutat pe bătrân să se aşeze în scaunul său preferat. În timp ce Abu Nakba se chinuia să-şi pună ochelarii, amândoi bărbaţii se uitau la ecranul mare de pe peretele îndepărtat.
Televizorul era reglat pe Al-Sawt şi arăta imagini de pe o cameră de pe acoperiş îndreptată spre numărul 10 din Downing Street. Imaginea arăta fum şi flăcări care săreau în aer. Prezentatoarea, o femeie voalată din studioul din Doha, explica ce se întâmplase, dar Abu Nakba nu asculta. El ştia deja, iar lacrimile de bucurie au început să îi curgă pe faţă.
"Te-ai descurcat bine, fiule", a spus bătrânul după câteva minute, când şi-a revenit şi şi-a şters ochii. "Cu trei lovituri împotriva Marelui

Satan în mai puțin de două săptămâni, Allah va fi foarte mulțumit. Și, dacă mai contează, și eu sunt."
"Asta înseamnă foarte mult pentru mine, tată", a spus Hamdi Yașar în timp ce închidea televizorul și se așeza lângă bărbat. "Mulțumesc."
Au stat liniștiți împreună o vreme, cu ochii închiși, savurând momentul.
"După cum știți, am crescut în deșert", a spus bătrânul după ceva timp. "Un orfan. Sărac. Foarte puțină educație. Fără perspective pentru o viață mai bună. Dar Allah m-a văzut. Mi-a văzut inima și mi-a cunoscut sufletul și i s-a făcut milă de acest băiețel orfan. A avut un plan pentru mine. M-a ridicat mult deasupra nivelului meu, mi-a permis să devin un războinic pentru numele Lui. Și totul în mine tremură, spunându-mi că timpul sosirii lui Mahdi și al reconstruirii Califatului de odinioară se apropie cu pași repezi. Aceasta este ceea ce mă motivează. Aceasta este ceea ce îmi dă bucurie și atâta putere în anotimpul apusului meu - speranța de a da o lovitură fatală cruciaților și sioniștilor și de a inaugura Sfârșitul Zilelor."
"Viziunea ta m-a inspirat întotdeauna, tatăl meu", a spus Yașar. "Dar niciodată mai mult ca astăzi."
"Vino, alătură-te mie pe verandă", a spus Abu Nakba.
Tânărul l-a ajutat pe bătrânul său să se ridice în picioare și cei doi au ieșit din biroul privat spre un balcon spațios. S-au așezat în fotolii capitonate lângă o măsuță de sticlă. Soarele era sus și strălucitor peste vasta întindere de deșert. Cerul era de un albastru strălucitor și nu se vedea niciun nor până la marginea orizontului. Aerul era răcoros. Termometrul arăta douăzeci și trei de grade Celsius, aproximativ șaptezeci și trei de grade Fahrenheit. O briză ușoară venea dinspre nord. Abu Nakba a simțit că în curând va ploua și i-a spus acest lucru protejatului său.
"Ploaie, tatăl meu?" Yașar părea neîncrezător.
Iarna se apropia, cu siguranță. De obicei, în Libia erau doar șase sau șapte zile cu ploaie într-un an, de obicei în noiembrie și decembrie. Astăzi nu părea că ploaia era iminentă. Cu toate acestea, Abu Nakba fusese întotdeauna capabil să simtă precipitațiile venind, oricât de rare ar fi fost ele. În copilărie, îi uimise pe adulții din madrassa prin abilitatea sa stranie de a prezice prima zi de ploaie din fiecare an, fără greș. Totuși, nu va fi astăzi, spunea el; de asta era sigur.
După un timp, bătrânul a întrebat: "Ce progrese ai făcut cu privire la cererea prietenului nostru iranian?"
"Am vești bune și acolo", a răspuns Yașar.
"Aveți toată atenția mea".
"Foarte bine, iată versiunea scurtă. La comanda dumneavoastră, am înființat o celulă Kairos în Palestina. Am început anul trecut, recrutând câțiva oameni de nivel scăzut, construind puțină infrastructură, dar a mers greu. Până acum."
"Continuă."
"Săptămâna trecută, am primit un mesaj de la un om de care poate ați auzit, un doctor Hussam Mashrawi - locuiește în Ierusalim."
"Ginerele lui Amin al-Azzam? Directorul Waqf-ului?"
"Chiar el", a spus Yașar. "Deci îl cunoști?"
"Nu personal", a spus bătrânul. "Cu siguranță știu de ei. Al-Azzam este un om bun dintr-o familie bună. Devotat. Strălucit. De ginere, nu sunt atât de sigur".
"De fapt, Mashrawi se prezintă ca un moderat, dar asta e o fațadă. În realitate, el este unul dintre noi."
"De unde știi?"
"M-am întâlnit cu el cu ceva timp în urmă la Cairo. Am petrecut câteva ore împreună. M-am întors la Doha convins, iar de atunci am ținut legătura. Este dispus să ne ajute în orice fel i-am cere. De fapt, a

început deja să recruteze oameni, să achiziționeze active. Ca urmare, am acum o duzină de palestinieni și arabi israelieni pe statul de plată al Kairos. La ordinele mele, deocamdată stau ascunși. Dar sunt dornici de luptă."
"Și?"
"Și săptămâna trecută m-a contactat cu vești incredibile - mi-a spus că președintele Clarke plănuia să vină la Ierusalim la mijlocul lunii decembrie pentru a ține un discurs important în care să-și prezinte așa-numitul plan de pace privind Haram al-Sharif."
"Nu poți vorbi serios."
"Sunt", a spus Yașar. "Informațiile sunt bune. O echipă a venit la sfârșitul săptămânii trecute de la Washington pentru a face toate pregătirile pentru călătorie. Mashrawi chiar mi-a trimis fotografii cu el întâlnindu-se cu ei. Uite, aruncă o privire."
Conform protocoalelor standard de securitate, Yașar își închisese telefonul mobil și îi scosese cartela SIM înainte de a veni la complex. A adus însă o jumătate de duzină de imagini tipărite ale fotografiilor pe care Mashrawi i le trimisese prin SMS. Acestea se aflau într-un plic sigilat, pe care i l-a înmânat acum bătrânului.
"Miraculos", a spus fondatorul Kairos, chicotind pentru sine.
"Președintele Statelor Unite. Foarte probabil și primul ministru al sioniștilor. Stând împreună în al-Quds. Împreună pe Haram al-Sharif. Un om în interiorul Waqf-ului. O echipă pe poziție. Și toate în cadrul ferestrei pe care ne-a întrebat Liderul Suprem. Cât de mare și milostiv este Allah?"
Cu aceasta, bătrânul a sunat un clopot de argint. Un servitor a apărut imediat. Abu Nakba l-a instruit să aducă ceai și niște pâine proaspăt coaptă.
Era timpul să își întrerupă postul. Avea multă treabă de făcut și avea nevoie de putere.
53
MONUMENT, COLORADO
Marcus s-a trezit panicat, cu trupul acoperit de transpirație.
Avusese coșmar după coșmar despre președintele care era împușcat și ucis în Orașul Sfânt, în timp ce Marcus doar privea, înghețat, incapabil să reacționeze. Într-unul, capul lui Clarke a fost zburat de un lunetist. În altul, asasinul era o femeie voalată care ascundea un pistol sub halat. În altul, președintele tocmai intrase în Moscheea Al-Aqsa când întreaga clădire a izbucnit într-o explozie puternică.
Trecuseră luni de zile de când nu mai avusese astfel de spaime nocturne. În trecut, coșmarurile sale se axau pe moartea soției și a fiului său, iar el stătea acolo paralizat și incapabil să îi ajute. În timp, acele viziuni se estompaseră. Acum erau înlocuite de noi anxietăți care îl lăsau epuizat și dezorientat.Marcus și-a frecat ochii și s-a ridicat. I-a luat câteva clipe să realizeze că nu se afla în Ierusalim. Era la șapte mii de mile și nouă fusuri orare distanță. Dar nu se mai afla nici la marginea orașului Aspen. Era în sfârșit înapoi în Monument, în orașul tinereții sale, trezindu-se în aceeași cameră - în același pat - în care dormise în copilărie. Nu setase alarma de pe telefon. Oprise chiar și soneria. La urma urmei, trebuia să fie în vacanță.
Furtuna cedase. Drumurile din Munții Stâncoși fuseseră curățate. După mai bine de optsprezece ore petrecute în A-frame-ul lui Oleg, bând ceai și mâncând borș pentru că asta era tot ce avea rusul în casă, Marcus putuse în sfârșit să se întoarcă în civilizație. Mama lui îl primise cu brațele deschise, recunoscătoare că în sfârșit își vedea și își ținea din nou unicul fiu. Și adevărul era că și el era recunoscător să se întoarcă în casa copilăriei sale, să mănânce din nou mâncarea ei uimitoare, chiar

dacă conversația pe care se temea să o poarte cu ea încă atârna deasupra lui ca un nor.
Soarele abia răsărea peste Front Range. Lumina timpurie a zorilor pătrundea prin perdelele pe care mama lui le cususe manual pentru el când era mic. S-a uitat în jur la fotografiile de familie decolorate, la posterele de film și la diplomele sale de liceu și de facultate de pe pereți. Ochii lui, înnegriți și roșii, au trecut peste trofeele prăfuite de fotbal și baschet de pe rafturi, peste diversele bibelouri din taberele de vară, de la balul de absolvire, de la balul seniorilor, din excursiile de primăvară și din cei patru ani petrecuți la UNC Greeley. Era suprarealist să te gândești că, cu doar câteva zile înainte, se afla în epicentrul epicentrului epicentrului epicentrului, iar acum era atât de departe de acele imagini, sunete și mirosuri exotice.
Marcus nu-și putea aminti o dată când își văzuse mama atât de fericită. În momentul în care scosese Corvette-ul pe alee, puțin după ora nouă seara trecută, și oprise motorul, ea ieșise pe ușa din față și îl îmbrățișase cu sărutări și lacrimi. Când au urcat pe verandă, el a simțit mirosul de lasagna pe care ea i-o pregătise. Își lăsase repede bagajele și se spălase pe mâini în mica toaletă din sufragerie și i se alăturase în bucătărie, unde luaseră cina împreună, doar ei doi, cu o sticlă de cabernet și atâtea povești de spus.
Surorile lui mai mari, Marta și Nicole, soții și copiii lor nu sosiseră încă. Urmau să vină joi dimineață. Ar fi fost prima dată de ani de zile când sărbătoreau împreună Ziua Recunoștinței, iar Marcus era nerăbdător să le ajungă din urmă, să se uite la filme împreună și să se joace cu nepoatele lui, care creșteau atât de repede. Cu toate acestea, putea vedea în ochii mamei sale cât de mult avea nevoie de timp singur cu el. Fiul risipitor se întorsese în sfârșit acasă.
Când Marcus a coborât scările și a intrat în bucătărie, a găsit-o pe mama sa, îmbrăcată într-un șorț murdar, care deja pregătea o furtună.
"Uau, ce mai producție", a spus Marcus în timp ce se uita la toate plăcintele, dovleceii și umplutura care se aflau în diferite stadii de pregătire, în timp ce mama lui era ocupată să pregătească nu un curcan, ci doi.
"De ce, te-ai trezit devreme - eram sigură că vei sta în pat până la prânz, cel puțin", a răspuns ea. "Ai dormit bine?"
El nu a putut suporta să o mintă. În schimb, s-a dus pur și simplu la ea și i-a dat o îmbrățișare și un sărut pe creștetul capului.
"Sunt bine, mamă, mulțumesc."
"Vrei niște cafea? Tocmai am făcut o cană proaspătă."
"Mi-ar plăcea", a spus el, deschizând un dulap, luând o cană cu logo-ul pușcașilor marini americani pe ea și turnându-și prima din ceea ce era sigur că vor fi multe, multe căni în acea zi. "Deci, cu ce te pot ajuta astăzi, mamă? Sunt numai al tău."
Își dădea seama că întrebarea a prins-o complet cu garda jos. Nu era o frază pe care o mai auzise de la fiul ei. Dar înainte ca ea să poată răspunde, telefonul de pe perete a sunat.
"Vrei să răspunzi tu, dragă?" a spus Marjorie. "Mâinile mele sunt murdare. E probabil Esther Kline. Vrea să lase niște jucării noi pentru copiii lui Nicole."
Marcus a mai luat o înghițitură de cafea, apoi a lăsat cana jos, a traversat bucătăria și a ridicat receptorul.
"Domino's Pizza, pot să vă iau comanda?", a glumit el, adăugând un accent britanic penibil fără niciun motiv anume.
În timp ce mama lui îi arunca o privire de dezaprobare batjocoritoare, Marcus a fost șocat să afle că vocea de la celălalt capăt al firului nu era cea a lui Esther Kline, nici a vreunuia dintre ceilalți prieteni ai mamei sale. Era Pete Hwang, care suna din Washington.

"Marcus, trebuie să te întorci aici - acum."
"De ce, despre ce vorbești?"
"Nu ai auzit ce se întâmplă în Londra?"
"Abia m-am trezit."
"Ei bine, împachetează și du-te la aeroport. Tocmai am fost loviți din nou."
Marcus a închis telefonul, s-a dus imediat în camera de familie, a pornit televizorul și a găsit CNN.
"Ce este, Marcus?", a întrebat mama lui. "Ce s-a întâmplat?"
În momentul în care l-a urmat în cameră și a văzut imaginile de pe ecran, a știut. Amândoi știau.
"Trebuie să pleci", a spus ea.Marcus s-a întors și s-a uitat la ea, nefiind sigur dacă tocmai îi pusese o întrebare sau dacă se lua de el. A încercat să se pregătească pentru conversația de care se temea. Cu siguranță nu intenționa să se întâmple atât de curând și cu siguranță nu așa.
"Ascultă, mamă", a început el. "Știu că tu -"
Dar ea l-a întrerupt. "Au nevoie de tine", a spus ea. "Du-te și împachetează, iar eu îți scot hainele din uscător."
"Dar . . ."
Ea s-a apropiat de el și și-a pus degetul pe buzele lui. "Marcus, când mă uit în ochii tăi, îl văd pe tatăl tău", a spus ea încet. "A fost un războinic și la fel ești și tu. Este ușor pentru o soție sau o mamă să spună atâtea despărțiri, să își vadă bărbatul plecând în pericol, fără să știe dacă îl va mai vedea vreodată? Nu. Nu este. Dar pentru asta te-ai născut. De asta te-a făcut Dumnezeu. De asta te-a făcut așa cum a făcut-o. Pentru a-ți asuma riscuri - riscuri nebunești. Nu pentru tine. Ci pentru a proteja oamenii. Pe mine. Familia ta. Țara ta. Știu că nu e ușor nici pentru tine. Pentru că uneori nu poți proteja întotdeauna oamenii pe care îi iubești. Dar să nu credeți nici o clipă că nu vă iubesc sau că nu vă susțin 1000%. Pentru că te susțin. Tatăl tău a avut vocația lui. Tu o ai pe a ta. Și ești bun la asta. Foarte bun. De aceea au nevoie de tine. Așa că du-te -fă ce ai de făcut fără teamă sau ezitare -și Dumnezeu să fie cu tine. Sunt atât de mândră de tine".
Apoi l-a sărutat pe obraz, i-a șters o șuviță de păr din ochi și l-a îmbrățișat pentru ultima oară.
54
SALA DE ȘEDINȚE A CASEI ALBE, WASHINGTON, D.C.
Până la apusul soarelui, Marcus s-a întors la Washington.
La aterizarea la Reagan National, a luat un taxi direct la Casa Albă, la cererea de ultim moment a directorului Stephens. Neavând timp să meargă acasă să se schimbe, Marcus s-a trezit stând în picioare în sala de ședințe, purtând nu un costum și o cravată, ci blugi rupți, un tricou negru și o bluză North Face. Președintele, care începuse dimineața vorbind la un mic dejun de strângere de fonduri în Los Angeles, aterizase înapoi la Joint Base Andrews cu mai puțin de o oră în urmă. Cortegiul său de mașini tocmai intrase în incinta Casei Albe cu câteva momente înainte, iar acum se grăbea să intre în cameră pentru prima sa ședință oficială de informare.
În jurul mesei se aflau Stephens, secretarul de stat Meg Whitney, cu o față cenușie, secretarul apărării Cal Foster și Bill McDermott, care îndeplinea acum funcția de consilier interimar pentru securitate națională. Vicepreședintele era în Air Force Two, întorcându-se de la întâlnirile din Brazilia. Secretarul pentru Securitate Internă se afla, de asemenea, într-un avion, întorcându-se la Washington după o vizită la granița cu Texas. Directorul FBI era într-un avion cu destinația Londra.
"Unde ne aflăm?" a spus Clarke după ce le-a cerut tuturor să ia loc.

Stephens i-a dat din cap lui McDermott, care a apăsat câteva butoane pe consola din fața sa, coborând luminile și aprinzând monitorul mare cu ecran plat de pe peretele îndepărtat. Pe ecran erau afișate imagini cu fiecare dintre americanii uciși la Londra.
"Până acum, avem opt americani morți", a explicat el. "Pe lângă generalul Barry Evans și doctorul Susan Davis, șase jurnaliști americani au fost uciși în explozie".
Marcus s-a holbat la chipuri, cu pumnii strânși și maxilarul crispat. Apoi și-a coborât capul în întuneric și a rostit o rugăciune tăcută pentru familiile și prietenii lor. După un minut întreg, Stephens a cerut următorul slide.
"Douăzeci și trei de cetățeni britanici au fost, de asemenea, uciși", a continuat directorul CIA în timp ce pe ecran erau proiectate mai multe chipuri ale victimelor. "Printre aceștia se numărau și doi ofițeri de poliție, dar majoritatea erau jurnaliști și fotografi. Următorul diapozitiv. În plus, alte nouă persoane au murit în explozie, o combinație de reporteri, producători și cameramani, majoritatea din țări europene."
"Răniți?" a întrebat Clarke.
"Diapozitivul următor", a spus Stephens. "Da, domnule, au fost extinse. Alte 31 de persoane -americani, britanici și alții- au fost rănite, unele destul de grav. În acest moment, cel puțin șase vieți atârnă de un fir de ață. S-ar putea să nu știm decât peste câteva ore dacă vor reuși să supraviețuiască."
"Nu văd niciun agent DSS printre morți", a spus președintele.
"Este adevărat, domnule. Niciun agent DSS nu a fost ucis, dar agenții Geoff Stone și Kailea Curtis au fost tăiați destul de rău de cioburile și șrapnelurile care au zburat."
"Nu înțeleg", a spus Clarke. "Cum au supraviețuit Stone și Curtis dacă Evans și Davis nu?"
"Protocolul", a intervenit secretarul apărării Foster.
"Poftim?" a întrebat Clarke.
"Britanicii nu permit gărzilor de corp să stea aproape de protejații lor când aceștia coboară pe Downing Street", a explicat Foster. "Este parțial tradiție și parțial optică. Ei vor fotografii cu directorii intrând singuri pe Number 10, nu cu ajutoare și cu siguranță nu înconjurați de agenți. Așa a fost dintotdeauna. Am văzut-o și eu de zeci de ori."
"Barry și Susan ar fi putut supraviețui dacă agenții lor ar fi fost mai aproape?"
"Nu, domnule. Toți ar fi fost uciși instantaneu."
"Deci, unde anume se aflau agenții Stone și Curtis?"
"Următorul diapozitiv", a spus Stephens.
Pe ecran era acum o diagramă a locului. DCI a folosit un indicator laser pentru a arăta unde era ușa de la numărul 10 și unde se oprise coloana de mașini.
"Agenții erau la cel puțin douăzeci de metri de Evans și Davis. Stone și Curtis stăteau în spatele vehiculelor lor, ținând ușile deschise, când s-a produs explozia. Ceilalți agenți erau încă în vehiculele lor."
"Asta e ceea ce le-a salvat viața?" a întrebat Clarke.
"Da, domnule, asta este."
"Cât timp vor fi în spital?"
Stephens s-a întors spre secretarul de stat. "Meg, ai asta?"
"Cel puțin până în acest weekend, domnule președinte", a răspuns Whitney. "Am vorbit cu fiecare dintre agenți acum câteva ore, începând cu Stone și Curtis. Toți se simt destul de bine din punct de vedere fizic. Emoțional, desigur, îi afectează destul de tare."
"Îmi imaginez", a spus Clarke. "Dă-mi numerele lor, Meg. Aș vrea să-i sun eu pe toți."

"Asta ar însemna mult pentru ei, domnule. Vom face asta imediat."
"Bine, acum vorbiți-mi despre suspecți. Avem vreunul?"
"Nu, domnule", a spus Stephens.
"A revendicat cineva responsabilitatea?"
"Nu, nu încă."
"Nimeni?" A întrebat Clarke, incredul. "Din nou?"
"Mă tem că nu, domnule."
"Atunci spune-mi că avem niște piste solide. Adică, cum au reușit să treacă bomba de securitate?"
"Ei bine, domnule, problema este că scena este un dezastru total. Bomba a explodat în piscina de presă. A fost atât de puternică, încât nu avem niciun cadavru intact. Ca să fiu sincer, nu avem absolut nicio idee cum a fost executat atacul. Nici britanicii."
"Nu înțeleg."
"Îți pot explica sau îți pot arăta videoclipul pe care ni l-a trimis MI5."
"Videoclipul, desigur."
"Sunteți sigur, domnule președinte? Este mai rău decât orice am mai văzut până acum."
"Arată-mi", a spus Clarke, privindu-l pe Stephens în ochi. "Vreau să văd exact ce le-au făcut nenorociții ăștia oamenilor noștri."
55
NSA-ul în exercițiu a apăsat pe un buton și înregistrarea video a început să ruleze.
Dar McDermott nu se putea uita. Văzuse deja videoclipul de două ori. Primele imagini - toate full-color - și coloana sonoră care le însoțea nu erau deloc tulburătoare. Un chyron în colțul din dreapta sus al ecranului indica faptul că această porțiune de video era oferită de Sky News prin satelit.
Sosirea caravanei americane. Agenții DSS deschid portierele sedanului principal. Evans și Davis ies din mașină. Cei doi merg fără escortă pe Downing Street, zâmbind presei, dar refuzând să răspundă la întrebările strigate de corpul de presă. Pe măsură ce se apropie de ușa de la numărul 10, se opresc, continuă să zâmbească. Dintr-o dată, un bărbat strigă: "Allahu akbar!" -"Dumnezeu este mare" în arabă - și apoi transmisia video este întreruptă.
Următoarea porțiune de înregistrare video era alb-negru și tăcută. Chyronul din colțul din dreapta sus indica faptul că aceste imagini proveneau de la una dintre camerele de supraveghere ale guvernului britanic. McDermott a tresărit când a auzit camera gâfâind. În ochii minții sale, putea să vadă imaginile derulându-se cu încetinitorul în timp ce o explozie izbucnea din centrul bazinului de presă. A fost o explozie strălucitoare de lumină, iar lentila camerei de supraveghere s-a fisurat. Totuși, timp de aproximativ zece secunde se putea vedea devastarea. Evans și Davis nu mai erau vizibili. Niciun membru al presei nu mai era vizibil. Incendiile făceau ravagii și fumul negru și gros se ridica spre cer.
Scena a trecut la unghiul unei camere de bord dintr-unul dintre vehiculele din coloana americană. Această înregistrare a rulat cu încetinitorul. Foarte încet. Și de data aceasta, sala a rămas complet tăcută în timp ce priveau cum Evans și Davis se evaporau, cadru cu cadru. Abia atunci McDermott și-a redeschis ochii, deși tot nu s-a uitat la ecran. Nu avea cum să se uite cum șeful său și unul dintre cei mai apropiați prieteni ai săi sunt distruși pentru a treia oară într-o singură zi. Cu toate acestea, dorea să vadă reacția președintelui în timp ce urmărea următorul set de imagini.
Au început să ruleze imagini video filmate de o echipă MI5 de investigare a locului crimei, fără niciun sunet. Găleți de sânge și bucăți mici de

corp erau peste tot. Ocazional, era vizibil un pantof ars cu o parte dintr-un picior sau un deget individual care purta o verighetă. Cu toate acestea, nici măcar o dată nu s-a putut găsi un cap, o față sau membre perceptibile. Era mai rău decât orice moment pe care McDermott îl trăise vreodată în luptă sau decât orice film de groază pe care îl văzuse vreodată. Lui Whitney îi curgeau lacrimi pe față, dar, spre cinstea ei, a continuat să privească. Foster privea cu fața de piatră. Stephens, deși îl văzuse deja de patru ori, îl privea din nou, chiar mai atent de data aceasta, căutând indicii care i-ar fi scăpat înainte. Clarke era albă ca o fantomă. Timp de patru minute și douăzeci și șapte de secunde, s-a uitat fix la ecranul care pâlpâia, în același timp hipnotizat și îngrozit de imaginile care se derulau.
În cele din urmă, coșmarul s-a încheiat. McDermott a apăsat butonul Stop și a oprit monitorul, apoi a reaprins luminile. Timp de câteva minute, nimeni nu a scos un cuvânt. Apoi Whitney, ștergându-și ochii cu o batistă de pânză pe care o luase din buzunar, l-a întrebat pe președinte dacă ar fi în regulă dacă ar spune o rugăciune. Clarke a dat din cap și l-a întrebat pe Cal Foster, un bătrân din biserica sa prezbiteriană, dacă îi va conduce. Când acesta a fost de acord, toți și-au plecat capetele și au închis ochii.
"Amin. Mulțumesc, Cal", a spus Clarke când au terminat.
Apoi s-a întors la directorul Central Intelligence. "Deci, în mod clar, acesta a fost un atentator sinucigaș -dar încă nu mi-ați spus cum au reușit să treacă bomba de securitatea britanicilor."
"Sincer, domnule președinte, asta ne nedumerește pe toți", a răspuns Stephens. "Fiecare membru al corpului de presă a trecut printr-un proces standard de control de securitate, nu mai puțin profesionist decât ceea ce se întâmplă aici, la Casa Albă, în fiecare zi. Britanicii ar fi detectat cu siguranță o vestă plină cu explozibili."
"Bomba ar fi putut fi ascunsă într-una dintre camerele de televiziune?" a întrebat Foster. "Așa l-a ucis o echipă de agenți Al-Qaida pe comandantul Ahmed Massoud pe 9 septembrie 2001, cu doar două zile înainte de atacurile asupra noastră, domnule președinte. Massoud era un puternic domn al războiului afgan. Se opunea vehement regimului taliban. Osama bin Laden a decis să-l elimine, pentru a complica ceea ce știa că va fi o răzbunare americană pentru ceea ce urma. Așa că a trimis trei jihadiști să se dea drept o echipă de știri TV și bum, gata cu Massoud."
"Totul este adevărat, dar foarte improbabil în acest caz", a spus Stephens. "Fiecare piesă de echipament adusă de mass-media a fost trecută prin scanere cu raze X, detectoare de bombe și verificări manuale, la fel cum facem noi aici. Nu văd nicio posibilitate ca britanicii să fi ratat ceva, cu atât mai puțin o bombă suficient de mare pentru a face atâtea pagube."
"Ce zici de o dronă?" a întrebat Whitney.
"Nu, nu este posibil", a răspuns Stephens. "Britanicii au un sistem antidronă foarte sofisticat pe care l-au cumpărat de la israelieni cu ani în urmă. Crede-mă, sunt cu ochii pe chestiile astea, pe toate. Am vorbit cu șeful MI5 de două ori astăzi, precum și cu șeful MI6. Ei nu au absolut nicio idee cum a reușit cineva să facă asta sau cine ar fi putut să o facă. Și asta este ceea ce sperie pe toată lumea din biroul meu acum, pentru că dacă acești teroriști și-au dat seama cum să-i păcălească pe britanici, cine spune că nu ne-ar putea face și nouă același lucru?"
Încă o dată, a fost liniște pentru o vreme. Apoi a intervenit secretarul Whitney.
"Domnule președinte, este clar că Richard și echipa sa și FBI-ul vor face tot ce le stă în putere pentru a-i vâna pe cei responsabili de aceste atacuri și a-i aduce în fața justiției", a început ea. "Dar chiar acum,

ceea ce trebuie să discutăm cu adevărat în această cameră este călătoria dvs. la Ierusalim".
"Nu", a spus președintele. "Asta nu va fi necesară".
"Domnule", a spus Whitney, "știu că aveți sentimente foarte puternice cu privire la acest lucru, dar -"
Clarke, însă, a întrerupt-o. "Nu plec, Meg."
Părea uimită. Toți erau uimiți.
"Am văzut destul", a spus președintele liniștit. "În niciun caz nu-i voi lăsa pe teroriști să câștige. Voi ține în continuare discursul și voi prezenta planul, dar nu voi mai pune alți americani în pericol pentru asta. Voi ține discursul aici, în Biroul Oval. Dar pentru moment, am probleme mai presante. Dacă mă scuzați cu toții, trebuie să mă duc să sun mai mulți soți îndurerați și apoi să mă adresez națiunii."
56
GHAT, LIBIA -27 NOIEMBRIE
"Mă tem că am vești proaste", a spus Hamdi Yașar.
Abu Nakba, care stătea pe verandă și se bucura de o dimineață frumoasă de deșert, și-a ridicat privirea din micul dejun cu cafea și ouă fierte.
"Ieri v-am spus că președintele Clarke intenționa să își anunțe planul de pace pe Haram al-Sharif. Îmi doresc acum să vă fi adus această informație în momentul în care a ajuns în mâinile mele", a continuat Yașar. "Dar am fost atât de concentrat pe operațiunea de la Londra încât am lăsat-o deoparte".
"Care este problema?"
"Am avut prea mult succes".
"Cum așa?"
"Pentru că la Londra a mers atât de bine, președintele american a fost speriat. Am mai primit un mesaj de la Mashrawi în această dimineață devreme. Tocmai a aflat că președintele și-a anulat în liniște călătoria la Ierusalim și își va ține discursul de la Casa Albă. Mă tem că te-am dezamăgit, tată, tocmai când victoria era la îndemâna noastră."
Abu Nakba l-a luat de mână pe tânăr și s-a uitat înapoi prin deșert. "Nu ai dat greș, fiule. Nu mai crede în minciunile Satanei. Acum o săptămână, această oportunitate nu exista. Și apoi a existat. Iar acum nu mai există. Oare asta oprește voința lui Allah? În niciun caz. El are un plan. Trebuie doar să așteptăm ca acesta să se dezvăluie."
"Cum poți vorbi de așteptare? Cu tot respectul, numărătoarea inversă se apropie de zero, iar eu nu am niciun plan. Nici Mohammed al-Qassab nu are."
"Dar ați obținut atât de mult succes și atât de repede. Nu a fost aceasta mâna lui Allah care v-a călăuzit?"
"Da, desigur, dar acele operațiuni au fost ușoare în comparație cu ceea ce ne așteaptă", a protestat Yașar.
Abu Nakba a ridicat mâna, reducându-l la tăcere pe tânăr. "Ți-am împărtășit puțin din povestea mea personală. După cum știți, sunt un om extrem de rezervat. Acest lucru este pentru siguranța mea. Și pentru siguranța celorlalți. Dar sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știi, Hamdi. Tatăl meu a fost libian. Un petrolist. Dar un bețiv. Un pierde-vară. Și-a trădat religia și familia. A băut toți banii noștri și ne-a lăsat pe mine și pe mama pe străzi, iar eu îl uram pentru asta. Pe mama, însă, o iubeam din toată inima și din tot sufletul. Era o fată din Palestina. Ramallah, de fapt. Tatăl ei a venit la Tripoli pentru a lucra în câmpurile petrolifere, dar a murit într-o explozie de foraj. Mama ei a murit câțiva ani mai târziu de cancer. Așa că mama a crescut fără mijloace. Fără educație. Avea o credință simplă, o credință pură. Dar nu avea cum să își câștige existența. Și apoi, într-o noapte, a fost ucisă de bandiți - gâtul i-a fost tăiat - chiar sub ochii mei. Eu aveam doar șapte ani. Și acum nu mai aveam nicio speranță. Fără perspective. Fără

viitor. Eram singur. Flămândă. Nepoftit. Destinat să mor tânăr și uitat, plin de amărăciune și furie. Dar uite ce a făcut Allah. Uite ce a făcut din mine, unde sunt astăzi."
Yașar a tăcut, iar bătrânul a continuat.
"Tot ceea ce sunt și am este al lui Allah. Nu a fost el cel care m-a ghidat și m-a protejat când m-am alăturat Frăției Musulmane și am luptat în Egipt împotriva lui Sadat și a acoliților săi? Nu ar fi trebuit să mor în munții din Kandahar, luptând împotriva rușilor? Sau mai târziu, pe străzile din Mogadishu, luptând împotriva americanilor? Sau în Fallujah și Mosul? Sau în Raqqa și Alep? Nu-mi pot asuma niciun merit pentru succesele pe care le-am obținut în viață, nici măcar pentru că am supraviețuit ca orfan palestinian până la vârsta de 83 de ani. Trăiesc pentru că Allah m-a ales să trăiesc și servesc după bunul său plac. El m-ar fi putut lua de pe acest pământ mizerabil. În schimb, mi-a dat o nouă misiune îndrăzneață, iar pentru a o îndeplini, mi te-a dat pe tine."
"Vântul este în spatele tău, tatăl meu. Mâna lui Allah este puternic peste tine, ca unul dintre profeții din vechime. Dar poate că eu nu sunt privit cu la fel de multă afecțiune. Sau poate că am fost menit să te ajut să ajungi până aici, dar nu mai departe."
"Prostii. Lasă prostiile astea deoparte. Chiar crezi că aș fi putut construi singur Kairos dintr-un colț uitat al deșertului? Nu, aveam nevoie de tine, așa că Allah mi te-a dat. Și uite ce a făcut. Doar priviți. Avem 97 de agenți cu normă întreagă. Un buget de peste 40 de milioane de dolari. Trei operațiuni de succes care au uimit investitorii noștri dincolo de orice și-ar fi putut imagina. Rușii cred că ei ne-au creat și că ei ne susțin. La fel cred și iranienii. Și turcii. Toți cred că ne conduc, că suntem agenți în slujba lor. Habar nu au că toți sunt pioni în micul nostru joc."
"Cu greu mai pare mic", a remarcat Yașar.
"Asta e adevărat. Dar cum s-ar fi putut întâmpla toate acestea - cum am fi putut tu și cu mine să vedem atâtea favoruri în doar câțiva ani - dacă Allah nu ne zâmbea amândurora?"
A fost liniște pentru o bună bucată de timp.
"Atunci, cum să citim acest eșec?" a întrebat Yașar în cele din urmă.
"Ce, faptul că Clarke își anulează călătoria?"
"Da. Asta schimbă totul."
"Relaxează-te, fiule. Allah ne va conduce - tu trebuie doar să ai încredere în jihadul la care am fost chemați amândoi. Între timp, trebuie să mergi la Ankara și să-l ții de mână pe sultan în timp ce așteptăm să se deschidă o nouă ușă."
57
COMPLEXUL PREZIDENȚIAL, ANKARA, TURCIA
"Domnilor, vi-l prezint pe Excelența Sa, președintele Ahmet Mustafa."
Ofițerul de protocol stătea drept ca un berbec. Hamdi Yașar s-a ridicat imediat în picioare. Sosise din Libia cu două ore în urmă, iar el și echipa sa petrecuseră o mare parte din acest timp pregătindu-și camerele, luminile, microfoanele și numeroasele cabluri care șerpuiau până la camionul satelit parcat afară. Acum, cu mai puțin de două minute înainte de final, ușile duble enorme ale sălii de bal s-au deschis și a intrat cel de-al doisprezecelea lider ales al statului turc modern, înconjurat de o falangă de gărzi de corp.
În vârstă de șaptezeci de ani, Ahmet Mustafa era un bărbat destul de înalt, cu o față lungă și demachiată, păr grizonat și subțire, o mustață subțire ca un creion și pungi mari sub ochii triști și reci. În seara asta, a observat Yașar, purta un costum gri cărbune, o cămașă albă impecabilă și o cravată maro închis.
"Hamdi, prietene, ce plăcere să te văd din nou."

"Domnule președinte, este onoarea mea", a spus Yaşar. "Vă mulţumesc că aţi vorbit cu Al-Sawt".
"De ce nu? Știți că este rețeaua mea de știri preferată."
"Sunteţi foarte amabil, Excelenţa Voastră."
"Transmiteţi-i salutările mele directorului dvs. general - este un om bun."
"Așa voi face - mulţumesc - dar acum, Excelenţă, suntem puţin presaţi de timp."
Mustafa s-a așezat în timp ce un membru al echipajului i-a atașat un microfon la reverul hainei de costum. Altul i-a montat o cască IFB, care îi permitea să audă atât prezentatorul, cât și regizorul din Qatar. O clipă mai târziu, Yaşar a cerut liniște și și-a pus căștile în timp ce o lumină roşie de deasupra camerei principale s-a aprins.
"Bună seara, tuturor, și vă mulţumesc că v-aţi conectat la Spotlight, cel mai urmărit buletin de știri de seară din regiune", l-a auzit Yaşar pe prezentator spunând în arabă. "În această seară, în mijlocul știrilor continue de la Londra, suntem onoraţi să vorbim cu președintele turc Ahmet Mustafa, în direct din noul complex prezidenţial din Ankara. Domnule președinte, vă mulţumim că sunteţi alături de noi în această seară."
"Mă bucur să fiu cu dumneavoastră", a răspuns Ahmet într-o arabă impecabilă, deși aceasta era a treia sa limbă după turcă și engleză.
"Pentru început", a continuat prezentatorul, "patru diplomaţi americani de rang înalt au murit în trei atacuri separate, alături de alte zeci de victime. Care este reacţia dumneavoastră la aceste atacuri teroriste?"
"Este un șoc pentru toată lumea, într-adevăr", a răspuns președintele. "Îl cunoșteam bine pe generalul Evans, deși pe ceilalţi nu atât de mult. Și trebuie să spun că am avut multe dezacorduri privind politica. După cum telespectatorii dvs. știu, mă opun cu tărie așa-numitului plan de pace al președintelui Clarke. Mă opun dispreţului total al administraţiei sale pentru suferinţa poporului palestinian, insensibilităţii sale faţă de visele și aspiraţiile lumii musulmane și supunerii sale oarbe faţă de cauza sionistă, indiferent de cât de grave sunt crimele Israelului. Dar aceasta este o discuţie pentru altă dată. Aceasta este o zi foarte tristă pentru familiile și prietenii victimelor."
Yaşar a fost în același timp intrigat și impresionat de liderul turc. Omul putea, într-un fel sau altul, să semnaleze devotamentul său faţă de masele de islamiști din întreaga lume, pe care le considera baza sa spirituală și ideologică și, în același timp, să pară înţelegător faţă de familiile americane care pierduseră persoane dragi în atacurile pe care el ajutase să le finanţeze. Cu toate acestea, în tot acest timp, el nu a denunţat de fapt astfel de acte de terorism și cu atât mai puţin a cerut ca autorii acestora să fie aduși în faţa justiţiei. Abu Nakba avea dreptate - omul poseda un dar rar care trebuia cultivat și flatat.
"În urmă cu mai puţin de o oră, domnule președinte, a fost emis un comunicat din partea unei noi organizaţii cu sediul în Atena, care își asumă responsabilitatea pentru atacuri", a spus prezentatorul. "Grupul se numește Kairos. Ce ne puteţi spune despre acest grup și dacă guvernul Turciei va invoca articolul 5 împotriva Kairos, având în vedere că doi colegi aliaţi din NATO - SUA și Marea Britanie - au fost atacaţi astăzi?"
"Ei bine, haideţi să încetinim puţin - este mult prea prematur să atribuim vina sau să vorbim despre invocarea articolului 5", a spus Mustafa. "Nimeni din regiunea noastră nu dorește un nou război. Să vedem cum decurg toate acestea și unde duc investigaţiile."
"Și Kairos?"
"Este prima dată când aud de o astfel de organizaţie", a spus Mustafa. "Totul este foarte nou pentru mine - chiar nu aș putea spune."
"Destul de corect. O ultimă întrebare, domnule președinte."

"Desigur."
"Ați dori să comentați mai specific noul plan de pace pe care Casa Albă intenționează să-l dezvăluie luna viitoare și asupra căruia s-au concentrat acești diplomați americani?"
"Ei bine, ca să fiu clar, nu am văzut sau citit încă planul și nici nu am fost informat direct de către americani. Dar am fost prima persoană pe care marele meu prieten, președintele Autorității Palestiniene, Ismail Ziad, a sunat-o înainte de a ține conferința de presă din seara trecută. Mi-a spus de ce el și guvernul său nu au avut de ales decât să se opună planului, iar eu sunt de acord cu decizia lor. Ceea ce președintele Clarke și echipa sa se pregătesc să prezinte lumii echivalează cu o declarație de război împotriva poporului palestinian și a liderilor acestuia și ar trebui să fie combătut energic de fiecare națiune musulmană și de întreaga lume cu toate instrumentele de care dispunem și cu fiecare fibră a ființei noastre."
58
"Cuvinte puternice în această seară din partea președintelui turc Ahmet Mustafa", a spus prezentatorul.
Lumina roșie s-a stins. Transmisiunea în direct a fost întreruptă, iar Hamdi Yașar s-a ridicat și l-a ajutat pe președinte să-și scoată microfonul și casca.
"Hamdi, putem vorbi între patru ochi înainte să pleci?" a șoptit Mustafa.
"De ce, desigur."
"Bine - vino cu mine".
Yașar a spus echipajului său că se va întoarce în scurt timp. În timp ce aceștia începeau să-și împacheteze echipamentul, el a mers cu liderul turc și gărzile sale de corp afară din sala de bal și pe un hol lung. Făcând la stânga, au intrat nu în biroul oficial al președintelui, ci într-un birou adiacent mai intim. Mustafa i-a cerut lui Yașar să se facă confortabil și asistenților săi să le ofere puțină intimitate.
"Cum crezi că a mers?", a întrebat președintele când au rămas singuri.
"Nu aș fi putut cere mai mult", a răspuns Yașar. "Nu mă așteptam să criticați planul Casei Albe ca fiind o "declarație de război" împotriva poporului palestinian. Dar cu siguranță acesta va fi titlul".
"Nu a fost prea mult?"
"Deloc - a fost perfect, Excelența Voastră. Sioniștii, egiptenii, iordanienii - chiar și statele din Golf - se străduiesc să denunțe aceste atacuri în cel mai dur limbaj posibil. Între timp, Teheranul tace. Moscova este tăcută. Dar, pas cu pas, deveniți vocea fiecărui bărbat, femeie și copil musulman care este revoltat de imperialismul american, furios de ocupația sionistă, îngrozit de lașitatea liderilor arabi și care strigă după o conducere curajoasă."
"Vreau să știi, Hamdi, că sfatul tău, împreună cu cel al lui Abu Nakba, a fost foarte binevenit. Cum se simte prietenul nostru, șeicul?"
"Este bine și este foarte recunoscător pentru votul tău de încredere în el", a mințit Yașar. "Vă va rămâne dator pentru totdeauna."
"Investiția noastră dă în sfârșit roade", a spus Mustafa, respirând adânc și lăsându-se pe spate în scaun. "Acum, cum vin planurile pentru următoarea știre?"
"Este greu de spus, Excelența Voastră", a recunoscut Yașar. "Nu este ușor să ucizi un președinte american. S-a întâmplat doar de câteva ori în istorie."
"Vreți să spuneți că nu o puteți face?"
"Spun că nu a mai fost făcut din 1963 -și niciodată în acest secol. Va fi nevoie de multă planificare -de planificare meticuloasă -și astfel de lucruri necesită timp."
"Dimpotrivă, trebuie să vă mișcați rapid, cu ceva mult mai grandios. Așa veți atrage recruți și bani și titluri și glorie pentru Allah."

"Cu tot respectul, Excelența Voastră, acțiunile din această săptămână au făcut lucrurile mai dificile."
"Cum îndrăznești să spui asta - cum poți avea atât de puțină încredere în această cauză?" Mustafa s-a înfuriat brusc. "Ieri nimeni nu auzise vreodată de Kairos. Astăzi am captat atenția întregii lumi."
"Acesta este exact punctul meu de vedere", a spus Yașar. "Abu Nakba, după cum bine știți, s-a opus emiterii comunicatului și spunerii numelui nostru lumii. Dar tu ai insistat. Și tu ești banii. Tu ești marele strateg. Așa că a consimțit cu umilință. Dar acum ați captat întreaga atenție a Agenției Centrale de Informații, a Agenției de Informații a Apărării, a Serviciului Secret al Statelor Unite, a Serviciului Diplomatic de Securitate, a MI5, MI6, Interpol, Mossad, Shin Bet și lista continuă. Ne-au trebuit luni de zile pentru a planifica aceste atacuri și ne-am permis luxul de a nu fi cunoscuți, cu atât mai puțin vânați. Acum totul s-a schimbat."
"V-a luat luni și multe milioane - milioanele mele - pentru că a trebuit să recrutați, să antrenați, să construiți și să desfășurați o echipă din nimic", a ripostat liderul turc. "Întotdeauna este nevoie de mai mult timp pentru a pune bazele unei mari clădiri. Dar odată ce fundația este pusă, restul structurii se ridică foarte repede".
Yașar s-a luptat să își liniștească respirația și vocea. Misiunea lui nu era să îl certe pe acest om, ci să îl țină de mână și să continue să facă banii să curgă.
"Este adevărat, Excelența Voastră", a spus el încet. "Iertați-mă pentru rătăcirea mea de credință. A fost doar temporară, vă asigur."
"Să sperăm, Hamdi", a spus Mustafa. "Mizez foarte mult pe tine."
59
PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ LINCOLN, WASHINGTON, D.C. -30 NOIEMBRIE
Era prima dată când Marcus punea piciorul în clădire în două săptămâni. Pierduse toate slujbele de comemorare a celor uciși în schimbul de focuri de armă de pe data de șaisprezece, fiind în străinătate sau în Colorado, și regreta acest lucru, având în vedere tot ce făcuse familia bisericii sale pentru a-l sprijini când muriseră Elena și Lars. Totuși, după ceea ce îi spusese Maya, probabil că era mai bine să stea departe pentru o vreme. Spera că, odată cu trecerea timpului, Maya se va răzgândi. Putea să suporte reproșurile ei dacă era nevoit, dar cu siguranță nu voia să o facă. A căutat-o când a ajuns la serviciu, dar nu a văzut-o. Era posibil, se gândi el, ca ea să fie încă în spital sau să se recupereze acasă. Se simțea ciudat să nu știe sau să nu poată să o întrebe direct.
Se îndreptă spre o bancă din spate, gândindu-se la Elena și la Lars, și curând se trezi amintindu-și de conversația pe care o avusese cu Oleg noaptea trecută și de întrebarea tăioasă pe care i-o pusese rusul.
"Crezi că te vei recăsători vreodată?"
La început, Marcus fusese furios pe prietenul său pentru că abordase un subiect atât de personal și de dureros. Își dăduse seama că Oleg se simțea singur și că îi era dor de soția și fiul său din Rusia, însă întrebarea fusese insensibilă și exagerată. Totuși, promisese să răspundă la orice întrebare pusă de Oleg.
"Nu", a spus Marcus în cele din urmă. "Acea ușă este închisă pentru mine. Elena a fost singura fată pe care am iubit-o vreodată. I-am dat inima mea -pentru totdeauna- și asta a fost tot. Nu este posibil să găsesc o femeie care să se poată apropia vreodată de ea, așa că nu merită să mă gândesc la căsătorie. Punct. Sfârșitul poveștii".
Oleg fusese sceptic la început. Îl presase pe Marcus cu multe întrebări suplimentare. Dar, în cele din urmă, acceptase răspunsul lui Marcus, deși cu reticență.
Cu toate acestea, în avionul de întoarcere la Washington, Marcus devenise din ce în ce mai stânjenit de ceea ce spusese. În momentul în care

aterizase la Reagan, fusese forţat să admită, chiar şi numai pentru el însuşi, că problema nu era atât de tranşantă. Simpla contemplare a conceptului de recăsătorie părea o trădare a Elenei. Se simţea vinovat chiar dacă se gândea la asta, cu atât mai puţin dacă o discuta. Totuşi, în principiu, ştia că nu era greşit.
Nu erau Scripturile clare? Nu era un bărbat a cărui soţie murise liber să se căsătorească din nou? La urma urmei, cineva nu era căsătorit pentru totdeauna, doar "până când moartea ne va despărţi". Nu era acesta jurământul pe care el şi Elena îl făcuseră cu mulţi ani înainte? Şi nu spusese Dumnezeu însuşi: "Nu este bine pentru om să fie singur"?
Au fost momente de la moartea Elenei când singurătatea pe care o simţea era aproape insuportabilă. Şi era încă un om tânăr. Era posibil să mai trăiască încă patruzeci sau cincizeci de ani. Chiar avea de gând să excludă posibilitatea ca Domnul să îi aducă în inimă o femeie evlavioasă pe care să o poată iubi şi preţui pentru a doua jumătate a vieţii sale? Da, recunoscu el, era posibil. Nu ar putea-o înlocui niciodată pe Elena. Nici nu ar fi vrut. Dar asta nu însemna că Dumnezeu nu putea sau nu voia să-i ofere pe cineva nou, pe cineva diferit, care să umple golul sfâşietor din inima lui.
Şi totuşi, cum ar fi putut să se căsătorească din nou dacă asta însemna să-şi pună noua soţie - oricine ar fi ea - în pericol din cauza vieţii pe care o ducea? Era corect faţă de orice femeie? Şi dacă renunţa la această viaţă şi la această carieră pentru a fi cu ea, pentru a avea grijă de ea şi pentru a o proteja, ce ar fi făcut atunci? Ar fi putut fi vreodată fericit într-o slujbă mai puţin interesantă, unde miza era mult mai mică?
Fanfara a început să cânte, iar acest lucru l-a readus pe Marcus la prezent. A observat că sanctuarul era plin de oameni în picioare şi a fost surprins de toată presa care acoperea slujba. Un grup de reporteri şi o bancă de camere video montate pe trepiede erau instalate în spate. Marcus nu s-a putut abţine să nu se gândească la comandantul Massoud, ucis în 2001 de o bombă ascunsă în interiorul unei camere TV. Nu existau magnetometre sau aparate cu raze X care să verifice persoanele care intrau în biserică. Se putea întâmpla aici ceea ce tocmai se întâmplase la Londra?
Biserica angajase o nouă companie de securitate privată pentru a asigura siguranţa tuturor. Marcus numărase nu mai puţin de o duzină de paznici în uniformă şi înarmaţi în acea dimineaţă, dintre care doi în faţa uşii din faţă şi doi în vestibul, şi probabil că mai erau şi alţii pe care nu-i vedea. În plus faţă de poliţiştii de închiriat, poliţia metropolitană din D.C. poziţionase două maşini de poliţie în faţă şi două lângă parcarea din spate. Un ofiţer dirija traficul, iar alţi câţiva erau adunaţi pe treptele din faţă, supraveghind pe toţi cei care intrau şi servind, spera Marcus, drept factor de descurajare.
În timp ce-şi găsea un loc, telefonul i-a bâzâit. Era Kailea, care suna din Londra.
"Bună", a spus el în şoaptă.
"Bună, bătrâne", a răspuns ea. "Te-am prins într-un moment prost? Ce, eşti la un salon de bingo sau ceva de genul ăsta?"
Marcus a zâmbit, bucuros să audă că îşi recăpăta forţele şi simţul umorului.
"Hei, domnişoară, sunt bine. Dar tu?"
"Tocmai mi-au dat drumul din spital -Geoff, de asemenea."
"Deci te întorci?"
"Nu, de asta te-am sunat."
"De ce - ce s-a întâmplat?"
"Directorul vrea să ne ajute cu ancheta."
"Eşti sigur că eşti pregătit?"
"Sincer? Nu. Dar asta e treaba, nu?"

"Cât timp veți sta?"
"Atât cât e nevoie ca să aflu cine e responsabil de mizeria asta și să le trag un glonț în cap - adică, știi tu, să-i arestez și să-i aduc aici."
"Corect", spuse Marcus, exact când cineva începu să cânte la orgă.
"Trebuie să plec. Dar țineți-mă la curent cu ce găsiți."
"Așa voi face, bătrâne. Curtis terminat."
Linia a murit.
Slujba a continuat fără probleme, dar Marcus se străduia să se concentreze, atât de mult se gândea la Kairos și la ceea ce plănuiau să facă în continuare. După slujbă, totuși, a fost recunoscător să vadă atât de mulți oameni pe care îi cunoștea. Unul câte unul, bărbații i-au strâns mâna și l-au pălmuit pe spate. Femeile l-au îmbrățișat și câteva i-au sărutat obrazul. Toți i-au mulțumit pentru că le-a salvat viețile. Unii au plâns pe umărul lui. Dar nu a văzut-o niciodată pe Maya.
Ceea ce l-a uimit au fost cei doi oameni care stăteau pe trotuar când a ieșit din biserică - Robert Dayton și Annie Stewart.
"Bună dimineața, Marcus", a spus senatorul, înclinându-și fedora.
"Domnule senator, Annie -ce surpriză plăcută", răspunse el, strângându-le mâna. "Credeam că Senatul nu este în sesiune săptămâna asta".
"Este", a spus Dayton.
"Atunci ce te aduce înapoi în mlaștină atât de devreme?"
"A intervenit ceva. Ne întrebam dacă am putea vorbi."
"Trebuie să fie ceva serios pentru un ateu să apară la biserică."
"Sunt aici pe baza acreditărilor baptiste ale lui Annie", a recunoscut Dayton. "Dar da, e destul de important. Ești liber pentru prânz?"
"Acum?"
"Nimic extravagant - ce zici de Manny's?"
"Ar fi bine", a spus Marcus. "Mașina mea sau a ta?"
"Putem merge pe jos?" A întrebat Annie. "E prima zi frumoasă de câteva săptămâni."
Când au traversat strada, Marcus i-a șoptit lui Annie: "Credeam că ești metodistă."
Ea a râs. "Sunt - el nu știe diferența."
Curând, cei trei și-au agățat paltoanele și au luat o cabină.
"Deci, Marcus", a început Annie după ce chelnerița le-a luat comenzile și s-a îndepărtat.
"Deci, Annie", a răspuns el.
"Noi trei ne cunoaștem de mult timp și avem multă istorie împreună."
"Adevărat."
"Dar senatorul se află într-o poziție neobișnuită și nu este foarte sigur cum să procedeze. I-am sugerat să vină la dvs. și, după ce s-a gândit câteva zile, a decis să zboare înapoi la Washington noaptea trecută."
"Sunt bucuros să vă ajut pe tine și pe senator dacă pot, Annie. Vă consider pe amândoi prieteni și nu iau asta de bun."
"Mulțumesc -și am încredere că ceea ce discutăm va rămâne aici, dacă nu ajungem la o înțelegere cu privire la alții pe care să-i aducem în cerc?"
"Ce-i asta, Las Vegas?" spuse Marcus, zâmbind.
Annie zâmbi la rândul ei. Era ușor de înțeles de ce Pete Hwang era atât de îndrăgostit de ea, gândi Marcus. Se cunoscuseră cu toții în timpul uneia dintre misiunile lui de luptă în pușcașii marini. Annie fusese o tânără consilieră de presă a senatorului, proaspăt ieșită de la facultate și care nu avea mai mult de douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani. El încă își mai amintea de ochii ei verzi orbitori și de tunsoarea ei scurtă, blondă. Și zâmbetul acela. Asta se întâmplase cu mai bine de un deceniu în urmă. Totuși, cumva, arăta mai bine acum. Purta o rochie bleumarin cu guler alb. Părul ei era mai lung acum, mai jos de umeri, cu bretonul pe o parte. Era încă blond, dar avea câteva șuvițe gri. Purta ochelari - niște Ray-Ban negri, îngustați, cu vârf plat, care îi dădeau

un aer studios - împreună cu cercei mici, argintii și un ceas elegant negru și auriu.
"Subiectul", a spus ea, devenind brusc serioasă, "este Arabia Saudită".

"Arabia Saudită?" a întrebat Marcus.
"Lăsați-mă să încep cu începutul", a spus senatorul. "Am înțeles că președintele a decis să își anuleze viitoarea călătorie la Ierusalim."
"De unde știți despre asta?"
Dayton doar s-a așezat în cabină cu o privire mirată, moment în care Marcus și-a dat seama ce întrebare ridicolă fusese aceea. Omul era membrul minoritar de rang al Comisiei de Informații a Senatului. Era în orașul ăsta de mult timp și avea o mulțime de surse în interiorul și în afara guvernului. În plus, plănuia să candideze pentru nominalizarea democrată la președinție. Bineînțeles că știa care erau planurile lui Clarke, mai ales cu privire la o chestiune atât de sensibilă de securitate națională.
"Permiteți-mi să șterg asta din dosar, dle senator", a râs Marcus. "Dar da, în lumina evenimentelor de săptămâna trecută, președintele își va ține discursul privind planul de pace din Biroul Oval."
"Nu de pe Muntele Templului?"
"Nu, slavă Domnului."
"Asta este o greșeală", a spus Dayton.
"Poftim?"
"Președintele trebuie să meargă la Ierusalim."
"Domnule senator, știu că îi doriți postul, dar nu puteți să-l urâți atât de mult."
Dayton a ignorat comentariul. "Saudiții s-au săturat de Ziad", a spus el liniștit. "Sunt gata să facă pace cu Israelul pe cont propriu. Mai mult, prințul moștenitor este pregătit să vină la Ierusalim, dar numai dacă președintele îl va invita și va facilita discuțiile."
"Nu vorbești serios."
"Ba sunt."
Marcus s-a întors spre Annie.
"Este", a confirmat ea. "Uite, Marcus, am fost la Riad acum câteva săptămâni. Ne-am întâlnit cu regele și cu prințul moștenitor. Senatorul le-a explicat totul, de la războiul din Yemen la asasinarea acelui disident și la dosarul lor complet inacceptabil privind drepturile omului. Le-a făcut cunoscut în termeni foarte clari cât de furios este Congresul pe ei. Dar, de asemenea, a arătat clar că le cunoaște foarte bine valoarea strategică ca aliat. Le-a spus că, spre deosebire de mulți dintre colegii săi din Senat, nu are de gând să îi arunce sub autobuz. Dar "business as usual" nu mai este acceptabil. Trebuie să își accelereze reformele sociale și economice. Trebuie să elibereze prizonierii, începând cu cei mai cunoscuți activiști pentru drepturile omului. Trebuie să înceteze arestarea tuturor celor care nu sunt de acord cu ei. Trebuie să găsească o modalitate de a încheia războiul cu Houthis. Și așa mai departe. Nu au fost mulțumiți. Dar au ascultat. Și apoi ne-au spus lucruri pe care nu i-am mai auzit pe liderii saudiți spunându-le înainte."
"Cum ar fi?"
"Cum ar fi că, în lumina amenințării existențiale reprezentate de mullahii iranieni, și-au reconsiderat complet poziția față de Israel. Au ajuns la concluzia că Israelul nu este parte a problemei, ci parte a soluției și că, dacă ar face pace, Israelul ar putea fi un aliat vital pentru regat din punct de vedere militar, economic, tehnologic și nu numai."
"Nu știu ce să spun", a spus Marcus.

"De fapt, mai e ceva", a spus senatorul. "Miercuri, la câteva ore după atacul din Londra, prințul Abdullah bin Rashid -șeful serviciilor lor de informații- m-a sunat. A vrut să vadă dacă aș putea servi drept canal de legătură cu președintele și cu israelienii. Saudiții nu vor ca planul de pace al președintelui să fie născut mort. El a spus că sunt pregătiți pentru discuții de pace cât mai curând posibil".
"Chiar și după ce palestinienii au respins planul?"
"Pentru că palestinienii au respins planul".
"Ne dăm seama că este un pic surprinzător", a remarcat Annie, văzând scepticismul lui Marcus.
"Un pic?" a răspuns Marcus. "Având în vedere istoria de antisemitism și wahhabism radical a saudiților, sună sincer absurd."
"Cu toate acestea", a spus Dayton, "noi credem că este real."
"Atunci de ce ați venit la mine?"
"Vreau să stabiliți o întâlnire cu președintele - liniștită, neoficială."
"De ce nu ridicați telefonul și îl întrebați direct?"
"Pentru că mă urăște."
"Nu știu dacă îl urăște, dar . . ."
"Nu o îndulci, Marcus. Omul mă vede ca pe un concurent și nu ar dori nimic mai mult decât să mă strivească ca pe un gândac."
"Ei bine, ai spus niște lucruri destul de dure despre el - și, ca să fiu sincer, ești un concurent."
"Nu mai sunt."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Nu te-ai uitat la sondaje?" a întrebat Dayton.
"Mâinile mele au fost un pic cam pline în ultima vreme."
"Atunci lasă-mă să te pun la curent. Da, la nivel național, cifrele mele par puternice. Dar asta când iei în considerare independenții și republicanii moderați sau liberali. Printre liberalii hard-core, eu sunt tanking. Nu aș putea fi ales dogcatcher în Partidul Democrat chiar acum."
"De ce?" a întrebat Marcus. "Erai foarte puternic înainte să mergem la Moscova. Apoi l-ai înfruntat pe Luganov față în față. L-ai convins pe Clarke să suplimenteze forțele americane din Polonia și Țările Baltice pentru a preveni o invazie rusă, iar el ți-a urmat complet sfatul. Reportajul a fost spectaculos. Ai fost un star rock".
"Dacă ar fi candidat ca republican, absolut", a intervenit Annie. "Dar activiștii din partidul său sunt furioși că a lucrat cu Clarke. Se simt trădați și abandonează nava."
"Pentru că ai pus interesele țării tale înaintea partidului tău?" l-a întrebat Marcus direct pe Dayton.
"Pentru că am pus-o pe Clarke înaintea partidului meu", a răspuns senatorul.
"Atunci, sunt niște idioți."
"Poate că da", a spus Annie. "Dar ei sunt idioții care bat la uși, conduc băncile telefonice și strâng bani. Ei sunt idioții de care senatorul are nevoie pentru a câștiga nominalizarea și, după ce i-a servit toată viața, îți spun eu, îl urăsc de moarte."
Marcus se gândi la asta, apoi se întoarse din nou la Dayton. "Deci, ca să fie clar, dle senator, sunteți urât de Clarke pentru că sunteți prea liberal și urât de liberali pentru că sunteți amabil cu Clarke?"
"Bine ai venit în lumea mea."
"Și chiar nu candidați?"
"Nu."
"De ce nu ați făcut public acest lucru - sau l-am ratat?"
"Am fost de fapt programat să fie pe Meet the Press în această dimineață. Aveam de gând să arunc mica mea bombă, cum ar veni. Dar nu mi s-a părut potrivit în aceste circumstanțe, așa că aseară mi-am anulat apariția. Producătorii au luat-o razna, dar le-am spus că tot ce știam despre

atacuri era secret și că nu avea rost să spun "No comment" la fiecare întrebare pe care mi-au pus-o."
"Și au crezut asta?"
"Ei nu au avut nici un motiv să nu, deși nu sunt susceptibile de a fi invitat înapoi prea curând."
Chelnerița le-a adus boluri aburinde de supă - supa de porumb pentru Dayton, gumbo pentru Annie și chili termonuclear texan pentru Marcus.
"De ce nu-l sunăm pe secretarul Whitney?" a întrebat Marcus când au rămas din nou singuri.
"E și ea puțin ocupată acum", a spus Annie. "Și asta e urgent. Uite, Marcus, saudiții sunt îngroziți de posibilitatea ca Teheranul să obțină bomba. Ei știu că iranienii și rușii au fost dezechilibrați. Ei știu că au o fereastră de timp și că nu va dura la nesfârșit. În plus, le place planul de pace al președintelui. Sunt furioși pe Ziad pentru că l-a respins înainte chiar de a fi făcut public. Și cred că acum este momentul să facă mișcarea lor. Au văzut cât de util a fost senatorul ca intermediar în toată chestia cu Luganov și știu că am jucat un rol în spatele scenei cu tine în toată chestia cu focosul."
"Și cu siguranță le-ar prinde bine puțină acoperire bipartizană în acest oraș", s-a grăbit Marcus să adauge. "Ce ar putea fi mai bine decât ca un senator democrat proeminent, despre care toată lumea crede că candidează la președinție, să-și convingă adversarul republican în funcție să negocieze un acord de pace saudit-israelian în cenușa, la propriu și la figurat, a evenimentelor din ultima săptămână?"
"Exact", a spus Annie. "Deci ne vei ajuta? Îl vei suna pe președinte?"
Marcus s-a uitat la ea, apoi înapoi la senator.
"Mi-ar face plăcere."
61
Marcus se uită la ceas în timp ce tunetul bubuia și începea să plouă. Trecuseră șase minute de ora închiderii. Era ultimul client care stătea la Starbucks, aproape de intersecția străzilor Pennsylvania și 17, la o aruncătură de băț de complexul Casei Albe. Personalul ștergea tejghelele și spăla podelele, dar managerul i-a spus că, atâta timp cât va continua să cumpere, îl va lăsa să rămână.
Apoi i-a spus de ce.
Își amintea de el de pe vremea când lucra la Serviciile Secrete. Fusese un client obișnuit, până la urmă. Mai mult, ea i-a spus că își amintește ziua în care a fost decorat cu Medalia de Vitejie pentru apărarea președintelui și a personalului de la Casa Albă în timpul unui atac terorist pe care altfel ar fi ales să-l uite. Ea urmărise întreaga ceremonie la televizor, la fel ca toată lumea din magazin în acea zi. Dacă el voia să stea singur în cafeneaua ei după program, atunci așa să fie. Era întotdeauna binevenit.
Dintr-o dată s-a auzit o bătaie în ușă. Trei bărbați stăteau afară.
"Aceștia sunt prietenii tăi?", a întrebat managerul.
Marcus a dat din cap, iar ea a descuiat ușa și i-a lăsat să intre.
"Doriți ceva, domnilor?", a întrebat ea.
Cei doi bărbați mari cu căști au spus: "Nu, mulțumesc, doamnă."
Bill McDermott, pe de altă parte, a cerut o ceașcă de "ceva tare, cât mai mare". Ea i-a făcut pe plac, apoi le-a dat spațiu. Un agent a ocupat o poziție lângă ușa din față. Celălalt a verificat să se asigure că nu se află nimeni în vreuna dintre băi înainte de a ocupa un post lângă ușa din spate.
"Despre ce este vorba, Marcus?" a întrebat McDermott.
"Trebuie să-l văd pe președinte."
"Pentru ce?"
Marcus a explicat conversația sa din timpul prânzului. Consilierul interimar pentru securitate națională a fost la fel de uimit ca și

Marcus. A pus o sumedenie de întrebări. Dar în cele din urmă, intrigat, chiar dacă nu pe deplin satisfăcut de răspunsurile lui Marcus, și-a scos BlackBerry-ul emis de guvern și a apăsat primul număr de pe apelarea rapidă.
"Maggie, am nevoie de cincisprezece minute cu POTUS - nu, chiar acum - și anunță Serviciile Secrete. Aduc un vechi prieten."
"Agent Ryker", spuse Clarke. "Ar fi bine să fie bine. Platoul meu este plin."
"Înțeleg, domnule președinte", a spus Marcus în timp ce se așezau pe canapelele din reședința Casei Albe. "Și îmi pare rău să vă deranjez atât de târziu într-un weekend."
"Bill aici de față spune că aveți ceva destul de fierbinte - prea fierbinte, se pare, pentru a trece prin canalele normale. Nu așa fac eu afaceri de obicei. Dar ai cele cincisprezece minute ale tale. Așa că hai să le avem."
"Vă mulțumesc, domnule președinte. Promit să fiu scurt."
A continuat să-i spună lui Clarke exact ceea ce tocmai îi spusese lui McDermott, care era exact ceea ce auzise de la senatorul Dayton și Annie Stewart. Saudiților le-a plăcut planul său de pace. Nu erau de acord cu el în întregime. Nu era așa cum l-ar fi scris ei. Dar era serios. A fost credibil. Iar conducerea palestiniană a fost proastă pentru că l-a doborât ca pe o rachetă Scud irakiană. Marcus a explicat apoi că regele era gata să facă o mișcare îndrăzneață în direcția păcii cu israelienii - trimițându-l pe prințul moștenitor la Ierusalim, dar numai dacă președintele va convoca și va găzdui un summit pentru pace.
Clarke a ascultat cu atenție. Nu a întrerupt și nici nu a pus întrebări până când Marcus nu a terminat. Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastra în formă de semilună, acoperită de ploaie, cu vedere spre peluza de sud și Monumentul Washington. După un timp, s-a întors și l-a privit pe Marcus drept în ochi. "De unde știu eu că Dayton nu-mi întinde o cursă?"
"A făcut-o data trecută, cu Luganov?" a întrebat Marcus.
"Asta a fost diferit", a spus Clarke. "Ne confruntam cu un război cu rușii."
"Ne confruntăm din nou cu războiul, domnule președinte, împotriva Kairos și a oricui îi finanțează." Marcus nu era pregătit să menționeze legătura aparentă a Moscovei cu Kairos. Asta era prea exploziv și încă neverificat. Într-adevăr, s-ar putea foarte bine ca și Iranul să fi avut un amestec în ultimele atacuri, exact așa cum au spus saudiții. CIA avea nevoie de mai mult timp pentru a-și lucra sursele și a aduna fapte concrete. Pentru moment, însă, altceva era în joc. "Ne confruntăm, de asemenea, cu ceea ce s-ar putea dovedi a fi cea mai mare descoperire în Orientul Mijlociu de când Sadat a mers la Ierusalim în noiembrie 1977", a adăugat el.
"Credeți că saudiții sunt cu adevărat serioși?" a întrebat Clarke.
"Chiar nu pot spune, domnule; eu doar transmit ceea ce mi s-a spus".
"Regele a adus vorba despre asta cu Evans sau Davis când l-au văzut?"
"Nu am fost acolo, așa că nu știu."
"Dar detaliile lor?" a întrebat McDermott. "Cu siguranță au auzit conversațiile cu regele și prințul moștenitor."
"Nu, nu au auzit. Am verificat", a spus Marcus. "După ce m-am întâlnit cu senatorul și domnișoara Stewart, i-am sunat pe Geoff Stone și Kailea Curtis. După cum vă amintiți, Geoff a fost agentul special însărcinat cu detaliile generalului. Kailea a fost adjunctul său. Au fost răniți la Londra și abia astăzi au ieșit din spital. Dar amândoi mi-au spus că nu erau agenți în camera de la palatul din Riyadh."
"Dar cei care iau notițe?" a întrebat McDermott.
"Nu -nu americani, cel puțin. Am verificat. Erau doar Evans și Davis."

"Stone și Curtis știau de ce întrebați?", a întrebat președintele.
"Nu, domnule. I-am întrebat despre toate întâlnirile pe care le-au avut - am făcut să pară o verificare de rutină a faptelor."
"Ai vorbit cu altcineva despre conversația ta cu Dayton?"
"Nu, domnule."
Clarke s-a uitat la McDermott. "Bill, tu ce crezi?"
"Ei bine, domnule, nu-mi place ideea ca dumneavoastră să fiți în apropierea Muntelui Templului. Dar dacă saudiții ar fi cu adevărat serioși în ceea ce privește pacea cu israelienii, asta ar scoate planul tău din joc și l-ar pune în cărțile de istorie. Ar fi o poveste uriașă, uriașă."
"Ar fi, nu-i așa?" a spus Clarke, începând să se plimbe prin cameră.
"Deci mă întâlnesc cu Dayton?"
McDermott s-a întors spre Marcus, dar înainte ca acesta să poată răspunde, Clarke a pus o altă întrebare.
"Chiar a spus Dayton că își va închide comitetul exploratoriu?"
"A spus-o, domnule. A spus că plănuia să o facă în această dimineață la Meet the Press, dar atacurile i-au dat peste cap planurile. Uite, știu că ești îngrijorat de motivele senatorului. Și el este un lib, nu mă înțelege greșit. Dar el este, de asemenea, un patriot. El a dovedit că cu rușii. El are dezacorduri puternice cu tine pe politica internă și economică, domnule președinte. Dar în ceea ce privește politica externă, voi doi de fapt vedeți ochi la ochi pe mai mult decât v-ați imagina."
"Dacă mai lucrează cu mine, e terminat în Partidul Democrat."
"Bănuiesc că da, domnule", a spus Marcus. "Dar, de fapt, asta îmi dă o idee."
62
WASHINGTON, D.C. -1 DECEMBRIE
Era devreme, întuneric și ploua torențial în timp ce Marcus își termina alergarea zilnică de opt kilometri.
Telefonul i-a sunat și era Kailea din Londra, așa că a răspuns. "Care-i treaba?", a spus el, încetinind să meargă și ștergându-și ploaia de pe ochi.
"Am primit o actualizare."
"Spune."
"Acum aproximativ o oră, niște copii care se jucau într-un garaj abandonat din East End au dat peste un taxi hackney. Când au văzut ce era înăuntru, s-au speriat și au sunat la poliție."
"Ce era?"
"Două cadavre, un bărbat și o femeie. Suntem destul de siguri că sunt Meryl Sullivan și Thomas Gibney."
"Cine?"
"Sullivan a fost un reporter politic de top pentru BBC. Gibney era cameramanul ei. Trebuiau să acopere întâlnirea lui Evans cu premierul. Dar nu au mai ajuns. În schimb, doi oameni au apărut în locul lor. Numele erau aceleași, dar au schimbat fotografiile."
"Știi cine au fost înlocuitorii?"
"Nu încă, dar credeți-mă, lucrăm la asta."
"Și cum au reușit să treacă vestele sinucigașe prin toate măsurile de securitate? Eu încă nu înțeleg asta."
"Nimeni nu înțelege, dar britanicii i-au reținut pe toți cei care lucrau la punctul de control al securității presei în acea dimineață, suspectați de complicitate cu acești impostori. Trebuie să plec, dar o să aflu mai multe imediat ce pot."
Robert Dayton stătea în spatele biroului său mare de stejar, cu picioarele așezate pe o comodă.
Purtând costumul său preferat din in maro, o cămașă Brooks Brothers verde deschis și o cravată de mătase verde închis cu buzunar asortat, senatorul

în vârstă de 71 de ani asculta Morning Joe pe MSNBC și citea în același timp secțiunea A din Washington Post. Nu era conștient de faptul că trei persoane intraseră în biroul său, chiar dacă bătuseră de două ori la ușă și își curățaseră gâtul de mai multe ori.
Pete Hwang mai fusese aici de nenumărate ori. Totuși, aceasta era prima dată când se întorcea în biroul spațios din colțul senatorului de când se retrăsese din funcția de angajat al comitetului de acțiune politică al acestuia și se alăturase Agenției Centrale de Informații. Dayton, desigur, nu știa că lucrează pentru CIA. Nici Annie Stewart nu știa. La fel ca întreaga familie și toți prietenii lui Pete, ei credeau că acesta lucra acum ca medic pentru Serviciul Diplomatic de Securitate. Adevărata poveste, precum și cea a lui Marcus, era prea strict secretă chiar și pentru un membru de rang înalt al Comisiei de Informații și pentru cel mai de încredere consilier al său.
"Domnule senator", a anunțat Annie cu o voce puternică și încrezătoare, "Marcus Ryker și vechiul nostru prieten, doctorul Hwang, au venit să vă vadă".
Pete ura când îi spunea "Dr. Hwang". Înnebunit după Annie, dar încă prea timid pentru a o invita în oraș, insistase de mai multe ori ca ea să-i spună pur și simplu Pete, dar fără succes.
"Ah, da, domnilor, vă rog să luați loc", spuse Dayton, ieșit din gânduri și căutând cu greu care dintre cele patru telecomenzi de pe birou să oprească televizorul. În cele din urmă, Annie s-a apropiat de el și s-a ocupat de asta.
Dayton făcu schimb de amabilități cu Pete timp de câteva minute, întrebându-l cum își revenea brațul și cum îi plăcea să fie la State. Apoi au trecut la subiectul în cauză.
"M-am întâlnit cu președintele aseară", a început Marcus. "I-am împărtășit ce mi-ați spus tu și Annie și ar vrea să vă vadă pe amândoi imediat."
"Serios?" a întrebat Dayton. "Trebuie să recunosc, sunt surprins."
"Ei bine, domnule, recunosc că nu a fost ușor", a recunoscut Marcus. "Dar în cele din urmă a cerut Serviciului Secret să vă strecoare în reședință prin tunelul de la Trezorerie, astfel încât presa să nu afle nimic."
"Când vrea să vă întâlniți?"
"La nouă."
"În seara asta?"
"Nu, peste o oră", a spus Marcus. "Dar are o condiție."
"Care?"
"Vrea să accepți să fii noul său trimis special în Orientul Mijlociu."
Dayton și-a luat brusc picioarele de pe măsuță. "Poftim?"
"I-am spus președintelui ce ai spus despre faptul că ai terminat în partidul tău și despre încheierea campaniei tale prezidențiale."
"Ai făcut-o acum?"
"I-am spus că rămâi un liberal înrăit. Dar i-am mai spus că ești un patriot de modă veche care crede în a-ți pune țara înaintea politicii partizane."
"Și?"
"Și i-am sugerat nu doar să asculte sfaturile tale cu privire la modul cel mai bun de a gestiona o inițiativă de pace saudită, ci să te angajeze să conduci întregul spectacol."
Camera era tăcută, așa că Marcus a continuat.
"Domnule senator, haideți să fim sinceri aici. Președintele este pregătit să pună întreaga greutate a președinției sale în realizarea păcii în Orientul Mijlociu. Dacă palestinienii nu sunt pregătiți, este trist, dar nu foarte surprinzător. Dar dacă saudiții sunt pregătiți să facă pace cu Israelul, acest lucru ar fi absolut istoric. Ar putea deschide calea pentru ca și alte state din Golf să facă pace cu Israelul - Emiratii,

Bahrainii, poate chiar și Omanii. Dar va fi nevoie de cineva cu o experiență extraordinară pentru a întinde acest ac, iar eu i-am spus președintelui că sunteți exact omul potrivit pentru această sarcină."
63
Marcus făcu o pauză pentru a lăsa gândul să pătrundă.
"Pierderea generalului Evans, a doctorului Davis și a Janellei Thomas este devastatoare - personal, desigur, dar și strategic", a continuat el. "Bill McDermott este un prieten drag și un om bun. Este pregătit să ia locul generalului în calitate de consilier pentru securitate națională. Dar nu va avea timp să facă naveta prin regiune pentru a realiza acest acord de pace. Nici secretarul de stat Whitney nu va avea - nu în timp ce gestionează orice alt portofoliu de pe farfuria ei. Așa că președintele are nevoie de cineva care ... ei bine, are nevoie de tine."
"Cu siguranță nu mă așteptam la asta."
"Nici președintele, dar când i-am prezentat cazul, i-a plăcut și vrea să treacă la treabă rapid."
"Pun pariu că vrea", a spus Dayton, ridicându-se de pe scaun și începând să se plimbe prin biroul său. "Dar știi ce-mi ceri să fac, nu? Ar trebui să demisionez din funcția de senator, pe care o dețin încă din Epoca de Piatră. Asta, desigur, ar crea un loc liber. Apoi, guvernatorul meu - un republican, țineți minte - fie va lua locul ea însăși, fie va numi un conservator evanghelic, pro-viață, care respiră foc, care este opusul meu. Atunci îmi voi arde cu adevărat punțile cu democrații, și totul pentru o numire care se va termina rapid dacă președintele nu este reales?"
Pete și-a văzut momentul. "Domnule senator, exact asta i-am spus lui Marcus că veți spune."
"Serios?", a întrebat Dayton. "Și?"
"Și i-am spus lui Marcus că el și președintele au luat-o mult înaintea lor. Ultimul lucru de care administrația are nevoie acum este să trimită un alt oficial de rang înalt în străinătate pentru a deveni o nouă țintă pentru acest grup Kairos. Așa că, cunoscându-vă așa cum vă cunosc, i-am spus lui Marcus cum ar trebui să funcționeze acest lucru, dacă va funcționa."
Senatorul a ridicat o sprânceană. La fel a făcut și Annie. Dar amândoi ascultau, așa că Pete a continuat.
"Senatul nu revine în sesiune până marțea viitoare, nu?"
Dayton a dat din cap.
"Bine, deci tu și Annie faceți o călătorie secretă înapoi la Riad, nu ca emisari ai președintelui - nu public sau oficial, în orice caz -, ci ca intermediari, un canal secundar. Marcus și cu mine venim cu voi să vă păzim spatele. Îi ascultați pe saudiți și aflați cât de serioși sunt cu adevărat. Marcus îi raportează totul lui Bill McDermott. Astfel, totul rămâne tăcut și negabil. Dar dacă este adevărat - dacă prințul moștenitor este cu adevărat pregătit să meargă la Ierusalim - atunci președintele te aduce pentru a-ți afla părerea și trebuie să-ți promită că-ți va da credit pentru că ai ajutat la negocierea unui summit istoric de pace la Ierusalim cu saudiții și israelienii. Mai exact, el vă invită la summit în calitate de actor-cheie în negocieri. Este o poveste uriașă. Este bipartizană. Baza ta o va urî, dar ce dacă? Oricum nu candidați. Și dacă saudiții și israelienii doresc cu adevărat să încheie un tratat, atunci aveți de ales - rămâneți în Senat sau renunțați și fiți numit trimisul special al președintelui. Republicanii controlează Senatul, iar colegii dvs. vor dori să fie lăudați pentru ceva atât de important, astfel încât confirmarea dvs. este garantată. Dar va fi decizia ta și nu va exista nicio presiune publică sau din culise din partea Casei Albe."
"Nu e rău", a spus Annie.
"Mulțumesc."

"Ați vorbit cu președintele despre asta?", l-a întrebat ea pe Marcus, protejându-l pe șeful ei să nu fie nevoit să întrebe.
"L-am sunat pe Bill chiar înainte să venim aici", a spus Pete înainte ca Marcus să poată răspunde. "A vorbit deja cu președintele."
"Și?" Annie a insistat.
"Ei bine, evident că ar prefera ca senatorul să vină imediat la bord, dar este gata să acționeze în orice fel care ți se pare cel mai bine."
Senatorul s-a lăsat pe spate în scaun, a zâmbit și și-a trecut o mână prin păr. Apoi s-a întors spre Annie. "Tu ce zici?"
"Eu zic să mergem la Casa Albă, domnule, și să rezolvăm treaba asta."
64
ROME, ITALIA -2 DECEMBRIE
Hamdi Yaşar a aterizat la prânz și a fost preluat de șeful biroului Al-Sawt.
Patruzeci de minute mai târziu, acesta a intrat cu Mercedesul său argintiu în incinta hotelului Rome Cavalieri, o somptuoasă proprietate de cinci stele deținută de grupul Waldorf Astoria.
"Iată cheile de la camera dumneavoastră, niște bani și un telefon mobil local", a spus șeful biroului, înmânându-i un plic mare sigilat. "V-am rezervat o cameră king Imperial Room, așa cum ați solicitat. V-ați cazat deja și v-am pus la dispoziție un card de credit de rețea pentru a vă acoperi toate cheltuielile cât timp veți fi aici."
La ora locală 14:00 fix, a bătut la ușă. Yaşar a deschis ușa camerei alăturate și l-a îmbrățișat pe Mohammed al-Qassab cu o căldură neobișnuită. L-a asigurat pe al-Qassab că camera sa a fost "curățată temeinic". Apoi l-a lăudat pe bărbat din belșug. "Ai făcut o faptă măreață, prietene".
"Slavă lui Allah", a răspuns al-Qassab, zâmbind larg pentru prima dată de care Yaşar își putea aminti. "Regret doar că prim-ministrul britanic nu a fost printre victime."
"Chiar și așa, în general, operațiunea nu ar fi putut decurge mai bine", a continuat Yaşar în timp ce stăteau în sufrageria apartamentului spațios, privind orașul Roma și Colosseumul în depărtare. "Tata este foarte mulțumit".
"Ai vorbit cu el?"
"Da, și m-a rugat să-ți spun că te așteaptă o mare recompensă, nu numai în paradis, ci și în contul tău numerotat din Zurich."
"Acesta a fost un miracol al lui Allah. Nu-mi pot asuma niciun merit."
"Totuși, tata se bazează pe tine să livrezi un premiu și mai mare. Ai un plan?"
"Lucrez la unul."
"De ce nu este finalizat?"
"Hamdi, nu poți fi serios. Uite, e una să elimini un consilier pe probleme de securitate națională sau un secretar de stat adjunct. Dar să ucizi președintele Statelor Unite? Există un motiv pentru care acest lucru nu a fost făcut în acest secol. Nu că nu a fost încercat. S-a încercat, de multe ori. Dar regulile jocului s-au schimbat. Tehnologia s-a schimbat. Formarea și procedurile Serviciilor Secrete s-au schimbat."
"Ai nevoie de mai mulți bani? Îți pot face rost de aproape orice îmi ceri."
"Nu, nu, nu de bani am nevoie - ci de timp."
"Timp pentru ce?"
"Să mă gândesc, să elaborez un plan care să aibă șanse rezonabile de reușită și apoi să-mi antrenez echipele cum trebuie."
"Ce ai făcut la Londra?" a întrebat Yaşar. "A fost genial, iar poliția este încă complet derutată."
"Tocmai asta este", a spus al-Qassab. "Știam că nu există nicio cale de a trece pe cineva care poartă o vestă sinucigașă prin toată acea

securitate, nu la numărul 10. Așa că am încercat o variantă a unui lucru pe care l-am învățat când am fost în Yemen într-o vizită de recrutare anul trecut."
"Continuă."
"Timp de mai mulți ani, Al Qaeda a experimentat cum să planteze o bombă în interiorul unei ființe umane. Au încercat totul, dar nu au reușit să o facă să funcționeze. Adică funcționa în sensul că o persoană se putea arunca în aer. Dar rareori explozia a fost suficient de mare pentru a provoca daune semnificative altora."
"De ce nu?"
"Din mai multe motive. În primul rând, corpul uman este în mare parte apă. Iar bombele pe care le foloseau cei de la Al-Qaida erau prea mici. Ca urmare, cea mai mare parte a energiei explozive eliberate de bombă era absorbită de corpul atentatorului însuși. În al doilea rând, bomba era de obicei introdusă în rectul persoanei, astfel încât să nu fie detectată de o percheziție la aeroport. Problema era că orice forță explozivă care nu era absorbită de corpul teroristului era eliberată prin rect. Acest lucru a creat găuri uriașe în podele, dar nu a proiectat forța exploziei spre exterior, spre persoanele aflate în apropiere. În cele din urmă, agenții Al-Qaeda cu care am vorbit au renunțat la idee."
"Dar tu nu?"
"Nu."
"De ce nu?"
"Am fost convins că au renunțat prea devreme. Așa că am recrutat un doctor - un chirurg, un adevărat credincios, unul dintre noi - și l-am rugat să facă o serie de experimente semnificativ diferite de ceea ce se făcuse până atunci."
"Cum așa?"
"În primul rând, l-am întrebat dacă ar putea de fapt să implanteze chirurgical o bombă în interiorul unui corp uman, și mai sus -în abdomen sau în apropierea cutiei toracice."
"Și?"
"L-am întrebat, de asemenea, dacă ar putea folosi bombe mai mari - să implanteze mai multe kilograme de explozibili puternici, nu doar câteva uncii."
"Și?"
"Timp de luni de zile a exersat -pe câini, apoi pe oi și, în cele din urmă, pe cămile."
"Unde?"
"În munții din Yemen."
"Care au fost rezultatele?"
Al-Qassab a zâmbit. "Perfecțiune. Teoria mea a fost corectă, iar bombele mai mari au funcționat."
"Deci asta ați folosit în Londra?"
"Da. Am zburat cu doctorul - un pakistanez care locuia deja în Anglia - la Londra toamna trecută și l-am plasat cu un grup de chirurgi plasticieni pe care îi cunosc acolo. Ei habar nu aveau cine era cu adevărat și nu au bănuit nimic."
"Sunteți sigur?"
"Absolut sigur. Am ascultat telefoanele tuturor celor din birou. Le monitorizăm toate e-mailurile. Toată lumea îl iubește pe tip. Este atât de bun, atât de liniștit și îi face pe toți atât de mulți bani încât, în cele din urmă, l-au lăsat să-și angajeze propriile asistente. Eu, desigur, am insistat să angajeze oameni care lucrează pentru noi și totul a mers de minune."
"Și pe cine ați găsit să transporte bomba?"
"O echipă de frate și soră din Cecenia. Mama lor a fost văduvă neagră cu ani în urmă la Moscova. Amândoi au vrut să îi calce pe urme. I-am

verificat amănunțit și i-am urmărit îndeaproape timp de un an întreg. Nu le-am spus decât târziu în joc cum aveam de gând să le desfășor, dar au acceptat misiunea cu mare bucurie."
"Și acum sunt shahids?"
"Sunt."
"Și credeți că aceeași abordare ar putea fi folosită împotriva președintelui?"
"Asta e speranța mea", a spus al-Qassab. "Dar teama mea este că, dacă nu găsim o modalitate de a o face rapid, americanii și britanicii își vor da seama ce am făcut la Londra și vor dezvolta o contramăsură împotriva ei."
"Acum un moment ai spus că ai nevoie de mai mult timp. Acum spui că trebuie să ne mișcăm repede. Care este?"
"Am tehnica", a spus sirianul. "Nu am un bombardier dispus, nu în Washington, nu încă."
"Deci ai nevoie de cineva dispus să devină un shahid, un adevărat martir pentru Allah?"
"Da."
"Vă pot ajuta cu asta."
"Nu, tu nu înțelegi. Nu pot folosi din nou un cecen sau un sirian sau un yemenit. Vom avea nevoie de un american, cineva care poate cumpăra un bilet la o strângere de fonduri pentru președintele Clarke, să meargă direct la el și să se detoneze. Asta nu va fi ușor de găsit."
"Nu vă faceți griji. Avem fonduri aproape nelimitate. Putem face asta."
"Dar găsirea persoanei potrivite - un american în care putem avea încredere totală - este doar începutul. Mai trebuie să-l aducem pe doctorul meu în Statele Unite. Și avem nevoie de suficient timp pentru ca acesta să implanteze chirurgical bomba, iar persoana să se recupereze după operație înainte de strângerea de fonduri sau de orice alt eveniment pe care îl considerăm oportun, și toate acestea înainte ca Serviciile Secrete să rezolve această problemă, ceea ce, sincer, ar putea fi până la sfârșitul acestei săptămâni."
65
RIYADH, ARABIA SAUDITĂ -3 DECEMBRIE
Era aproape două dimineața când avionul privat a aterizat.
Learjetul nu a rulat până la terminalul aviației private, ci până la o instalație militară aflată în partea cealaltă a aerodromului. Hangarul în sine era aproape pustiu. Doar un singur paznic înarmat era postat afară. Înăuntru, o mică echipă care lucra direct pentru prințul Abdullah bin Rashid și care se ocupa de întreținerea avionului său privat era în așteptare, împreună cu șeful de cabinet al prințului, un șofer și un SUV Mercedes negru.
Atât momentul, cât și modul discret al sosirii au fost intenționate. Nici saudiții, nici Casa Albă nu doreau ca cineva să știe că Robert Dayton și anturajul său se aflau în țară. Nu personalul aeroportului. Nici echipajele obișnuite de la sol. Nici agențiile de informații străine. Cu siguranță, nici presa saudită sau reporterii străini. Nici măcar alți oficiali ai guvernului saudit. Nu era neobișnuit ca senatorii sau congresmenii americani sau membrii puterii executive să intre și să iasă din regat. Cu toate acestea, era neobișnuit ca un senator să se întoarcă în regat atât de repede după vizita sa anterioară, în special un democrat.
Senatorul s-a urcat pe scaunul pasagerului din față, în timp ce Marcus s-a urcat în spate, iar Pete și Annie au ocupat locurile din mijloc.
Treizeci de minute mai târziu, după un blitz de mare viteză pe un labirint de autostrăzi pustii, Mercedesul a virat pe strada al-Diwan. Curând au ajuns la Palatul al-Yamama, oprindu-se în fața a două transportoare blindate de personal, fiecare montat cu o mitralieră de calibrul 50 și încadrat de soldați în echipament complet de luptă. Un

comandant al gărzii, purtând o uniformă neagră și o beretă neagră, a cerut pașapoartele tuturor și i-a dus înapoi la postul său de gardă. În timp ce așteptau, o unitate K-9 se deplasa în jurul vehiculului, adulmecând explozibili. Un alt soldat care purta o prăjină lungă cu o oglindă mare atașată la capăt a verificat partea inferioară a SUV-ului pentru a se asigura că nu există bombe. Alți doi soldați au verificat sub capotă și în portbagaj, în timp ce alți doi le-au percheziționat bagajele.
În cele din urmă, comandantul le-a returnat pașapoartele și le-a cerut să predea toate armele și munițiile. Marcus și Pete fuseseră informați din timp de McDermott că acest lucru se va întâmpla. Atacurile de la Londra și Washington erau luate foarte în serios la Riyadh și se luau toate măsurile de precauție. Cu reticență, cei doi bărbați au predat ceea ce aveau. Apoi li s-a cerut tuturor să își predea și telefoanele mobile.
În cele din urmă, porțile masive de oțel au fost deschise. Au intrat cu mașina în incinta împrejmuită de ziduri, sub privirile precaute ale soldaților care purtau arme automate, și s-au îndreptat pe o alee lungă, străjuită de palmieri pe ambele părți. Peluzele frumos îngrijite și marile fântâni erau toate luminate cu bun gust, deși era miezul nopții.
În cele din urmă, au ajuns într-o curbă și s-au oprit sub porticul de la intrarea principală, unde au fost întâmpinați de mai mulți soldați înarmați și de șeful protocolului regal. Au fost salutați călduros, apoi conduși într-o stație de securitate, unde au trecut prin magnetometre. Cele câteva bunuri din buzunare au fost trecute printr-un aparat cu raze X. Nu li s-a permis să își aducă bagajele înăuntru.
După ce au trecut de securitate, au fost conduși de-a lungul unor coridoare elegante din marmură, pe sub candelabre din aur și cristale și prin uși din lemn sculptate și pictate cu ornament, până când au intrat în camera regală goală. La capătul îndepărtat se afla un tron din lemn aurit și tapițerie crem și aurie. Senatorului i s-a arătat un alt scaun aurit - deși nu la fel de frumos ca cel al regelui - direct în stânga tronului. Annie era așezată imediat în stânga senatorului, apoi Marcus, apoi Pete.
Vizavi de ei era un rând de scaune identice, toate goale. În centrul camerei se afla o măsuță de cafea dreptunghiulară din lemn, acoperită cu aur, așezată pe un covor gros, de culoare crem. Pereții erau din lemn frumos, lustruit, despre care Marcus presupunea că era mahon, dar nu putea fi sigur. Erau și ferestre mari, acoperite de draperii de culoare mov regal și auriu. Erau două măsuțe, câte una de fiecare parte a tronului. Pe ele se aflau lămpi aurii cu abajururi mov, un telefon, un carnețel și un stilou Montblanc, precum și un pahar de cristal plin cu apă. În spatele tronului, la stânga și la dreapta, se aflau catarge aurii, fiecare purtând drapelul verde și alb al regatului.
Odată ce americanii s-au așezat, servitorii în haine albe tradiționale și kaffiyehs cu carouri roșii le-au servit fiecăruia mici cești de ceramică cu cafea arabă. Câteva minute mai târziu, cestile au fost scoase și li s-a servit ceai de mentă fierbinte și dulce în pahare mici cu mâner, pe farfurii de porțelan.
Deodată, ușile din podea până în tavan s-au deschis. Toți s-au ridicat în picioare, iar regele Faisal Mohammed Al Saud a intrat, purtând veșmintele sale galbene și albe și kaffiyeh-ul cu carouri roșii. Acum în vârstă de 80 de ani, mergea încet, oarecum aplecat, cu ajutorul unui baston negru și auriu. A strâns mâna fiecăruia dintre ei, începând cu Pete și urcând pe rând. Fața lui era ovală și ochii căprui. Avea o mustață neagră și un cioc negru; Marcus a observat că niciunul nu avea o urmă de gri. Mâinile lui erau moi, dar strânsoarea era fermă. I-a privit pe fiecare în ochi și le-a mulțumit că au venit, dar când a ajuns la senator, i-a surprins pe toți îmbrățișându-l pe acesta pentru scurt timp.

Regele era urmat de prinţul moştenitor Abdulaziz bin Faisal Al Saud, moştenitorul tronului şi ministrul apărării al regatului. Cu aproape cincizeci de ani mai tânăr decât tatăl său, era un bărbat mare, cu o barbă masivă şi un zâmbet larg, şi purta o robă neagră cu cusături şi borduri aurii. Şi el le-a strâns mâna fiecăruia şi le-a mulţumit pentru prezenţă, la fel ca şi prinţul Abdullah bin Rashid, directorul Direcţiei Generale de Informaţii saudite, care i-a urmat pe cei doi regi purtând o rochie albă mult mai modestă, cunoscută sub numele de thawb, şi un kaffiyeh din in alb.
Regele a luat loc pe tron. Prinţul moştenitor s-a aşezat chiar vizavi de senator. Şeful serviciilor de informaţii s-a aşezat lângă prinţul moştenitor. În cele din urmă, doi notari de la curtea regală - care nu au fost prezentaţi - şi-au ocupat locurile, şi-au deschis caietele din piele şi şi-au desfăcut stilourile.
"Dle senator Dayton, bunul meu prieten, vă mulţumesc că v-aţi întors atât de repede în regatul meu", a început Majestatea Sa într-o engleză perfectă, deşi puternic accentuată. "Sunteţi un om al păcii şi sunteţi întotdeauna binevenit aici."
Senatorul a dat din cap şi le-a mulţumit regelui şi prinţului moştenitor pentru ospitalitatea lor caldă şi spiritul lor graţios. Regele l-a rugat pe Dayton să îşi prezinte oaspeţii, ceea ce a şi făcut. Apoi au ajuns la miezul problemei.

"Aţi reuşit să vorbiţi cu preşedintele?", a întrebat regele.
"Am reuşit, Maiestatea Voastră", a spus Dayton. "De fapt, cu toţii am făcut-o."
"Cum a răspuns?"
"Foarte favorabil - este gata să ajute în orice fel poate."
"Înţelege că nu mi-am schimbat deloc punctul de vedere - că Iniţiativa Arabă de Pace este calea corectă de urmat, că palestinienii merită un stat suveran cu Ierusalimul de Est drept capitală şi că israelienii ar trebui să se retragă la graniţele din 1967?"
"Crede", a confirmat Dayton. "Şi i-am spus că, deşi credeţi că planul său reflectă spiritul Iniţiativei Arabe de Pace, credeţi că este deficitar într-o serie de aspecte importante."
"Asta nu l-a deranjat?"
"Nu, deloc. A spus că se aştepta la asta. A spus că nu s-a aşteptat niciodată ca palestinienii sau dumneavoastră sau orice alt stat arab să îmbrăţişeze şi să aprobe fiecare cuvânt din planul său. Recunoaşte că nu se potriveşte exact cu Iniţiativa Arabă de Pace, dar susţine că iniţiativa este veche de două decenii şi nu a produs pacea şi, prin urmare, trebuie să fie actualizată. Cu toate acestea, el a declarat că obiectivul iniţial al planului său este de a relansa procesul şi de a aduce părţile înapoi la masă."
"Îl credeţi, dle senator?"
"Maiestatea Voastră, da."
"Chiar dacă candidaţi împotriva sa şi aţi avut cuvinte atât de dure la adresa acestui preşedinte?", a întrebat regele.
"Chiar şi aşa."
"Pentru că trebuie să spun că eu şi fiii mei am urmărit foarte îndeaproape primele etape ale campaniei prezidenţiale din ţara dumneavoastră. V-am văzut pe amândoi lovindu-vă reciproc foarte dur. Ştim, de asemenea, că nu avem prea mulţi prieteni de partea voastră a culoarului. Apoi, din nou, aşa cum aţi articulat atât de sincer în timpul ultimei noastre vizite, am pierdut mulţi prieteni şi din partea preşedintelui."
"Majestate, întotdeauna am încercat să fiu sincer cu dumneavoastră, aşa că voi fi sincer şi acum. Nu am prea mult respect pentru preşedintele

Clarke personal sau pentru politicile sale economice sau politicile sale interne și sociale. Acesta este motivul pentru care am înființat un comitet prezidențial exploratoriu. Acestea fiind spuse, cred că dorește cu adevărat să instaureze o pace durabilă între arabi și israelieni și că s-a angajat să construiască o alianță în această regiune care să poată rezista ferm în fața agresiunii iraniene. Poate și mai important, israelienii au încredere în el, și nimeni nu are mai multă încredere decât prim-ministrul Eitan. Așadar, dacă îl convingeți pe președintele Clarke că sunteți sincer în ceea ce privește încheierea păcii, nimeni nu este mai bine poziționat pentru a-l convinge pe Eitan."
Regele s-a uitat la fiul său cel mare, apoi la șeful serviciilor sale de informații. Marcus observă că niciunul nu vorbea și nici nu făcea vreun gest care să indice ce gândeau. Apoi regele s-a uitat în jos și și-a încrucișat mâinile în poală.
"Trebuie să spun că sunt profund dezamăgit de vechiul meu prieten Ismail Ziad", a spus monarhul încet, aproape cu nostalgie. "A stat de multe ori cu mine în această cameră, chiar în scaunul în care stai tu acum, sorbind ceai și povestindu-mi necazurile sale. De atâtea ori l-am implorat să se întoarcă la negocieri și să obțină cel mai bun acord posibil și i-am spus că îl voi ajuta să finanțeze costurile de construire a unui stat palestinian viabil și vibrant."
Regele a continuat să se uite în jos la mâinile sale ridate.
"Adevărat, odată i-am văzut pe evrei ca interlopi, coloniști, ocupanți, asupritori. Dar visul arab de a-i alunga din regiune nu a funcționat. Israelienii au construit un stat impresionant, o armată și o forță aeriană puternice și o economie și mai puternică. Și au făcut acest lucru fără niciun strop de petrol și doar recent cu mari descoperiri de gaze naturale. I-am spus lui Ziad că evreii nu pleacă nicăieri. Israelul este un fapt de viață. Ei fac parte din această regiune, din acest cartier, și este timpul să acceptăm acest lucru. Israelul nu poate fi învins. Nu poate fi șters de pe hartă. Nici nu poate fi uitat. Este aici și este real, este puternic și devine din ce în ce mai puternic. Cu fiecare zi care trece, Israelul devine mai puternic, iar palestinienii devin mai slabi. "Cât timp veți mai rezista realității? L-am întrebat adesea pe Ziad. I-am spus: "Cu cât așteptați mai mult, cu atât vei primi mai puțin. Ați avut șansa de a avea jumătate din Orașul Vechi - cartierele musulman și creștin și Haram al-Sharif. Olmert ți-a oferit totul pe un platou de argint și tu l-ai refuzat". Ziad crede că poate obține mai mult. Eu spun: "Nu, nu vei obține niciodată mai mult decât ți-a oferit Olmert. Acum vei primi mai puțin. Dar cel puțin vei primi ceva. Te voi ajuta să plătești pentru asta. Și îi voi convinge și pe emiratezi, și pe bahreinieni, și pe omanieni să contribuie și ei.""
"Ce spune el?" a întrebat Dayton.
"Ce poate să spună? Ziad este un bătrân încăpățânat", a răspuns regele, fără aparentă răutate în voce. "Vorbește la nesfârșit despre coloniile israeliene și expansiunea lor. Eu îi spun: "Da, și așezările s-ar putea opri mâine din expansiune. Dar numai dacă faci o înțelegere cu israelienii. Trebuie să spui da la ceva - orice', dar refuză să mă asculte. Este hotărât să se ducă în mormânt ca omul care a refuzat să se predea ocupanților sioniști. Nu îl voi judeca. Nu am călcat în sandalele lui. Dar nici nu-l voi aștepta. Regatul meu a sprijinit poporul palestinian timp de un secol întreg. Nicio națiune arabă nu a făcut mai mult pentru ei decât Casa de Saud. Dar avem alte priorități urgente - amenințarea Iranului, Frăția Musulmană, ascensiunea unui nou sultan ostil în Ankara și propriile noastre provocări interne. Petrolul nostru este pe sfârșite. Trebuie să ne transformăm fundamental economia. Trebuie să ne folosim bogăția, cât încă o mai avem, pentru a construi o superputere de înaltă tehnologie aici, în inima Peninsulei Arabe. Putem face acest

lucru. Vrem Israelul ca partener. Acum este momentul și trebuie să ne mișcăm foarte repede, înainte de a fi prea târziu."
67
Marcus a aruncat o privire spre Annie, în dreapta lui.
Ea lua notițe cât de repede putea. La fel făcea și Pete. Niciunul nu părea pregătit să spună ceva, așa că a decis să se adreseze "cămilei din cameră".
"Majestate, pot să pun o întrebare?"
Toată lumea se întoarse.
"Bineînțeles, agent Ryker", a răspuns regele. "Aveți tot respectul meu pentru tot ceea ce ați făcut pentru a-i opri pe nebunii din Teheran să pună mâna pe acele focoase nucleare. Am fost mișcat de curajul tău și nu-l voi uita niciodată."
"Sunteți prea amabil, Majestatea Voastră. Au fost mulți oameni - inclusiv cei din această cameră - implicați în acea operațiune. Cu siguranță nu-mi pot asuma meritul. Dar vreau să spun că eu cred că ceea ce propuneți aici este extraordinar. Nu trebuie să vă spun câtă neîncredere există la Washington față de guvernul saudit, fie că este vorba despre drepturile omului și lipsa libertății religioase aici, fie despre războiul din Yemen sau - ei bine, știți lista. Personal, cred că relația dintre Statele Unite și Regatul Arabiei Saudite nu va fi niciodată la fel de puternică pe cât ar putea fi - și ar trebui să fie - dacă nu abordați aceste probleme în mod direct și dacă nu se fac reforme mult mai îndrăznețe."
Marcus a simțit neliniștea colegilor săi, dar a continuat.
"Acestea fiind spuse, dacă Arabia Saudită face cu adevărat pace cu Israelul, acesta va fi un semnal uriaș al schimbării dramatice de direcție pe care tu și fiii tăi o faceți față de vechile obiceiuri saudite. Ar fi o mișcare extrem de populară pentru mulți în țara noastră și în multe țări din întreaga lume."
În viziunea sa periferică, Marcus l-a observat pe senatorul Dayton mișcându-se inconfortabil în scaunul său. Dar el nu terminase."Nu sunt sigur dacă știți acest lucru, dar președintele egiptean Anwar Sadat a fost profund nepopular în Statele Unite, în special în rândul zecilor de milioane de creștini și evrei care iubesc Israelul și au fost îngroziți de faptul că Sadat a lansat un atac pe furiș împotriva Israelului în 1973, și în Yom Kippur, dintre toate timpurile, cea mai sfântă zi din calendarul evreiesc, când toți evreii posteau și se rugau și nu erau pregătiți pentru război. Imaginați-vă dacă cineva v-ar invada în prima zi de Ramadan. Îndrăznesc să spun că erau mulți americani care îl urau pe dl Sadat pentru asta. Dar totul s-a schimbat pe 19 noiembrie 1977. De ce? Pentru că aceea a fost ziua în care Sadat a aterizat la Ierusalim și și-a lansat ofensiva pentru pace. S-a adresat poporului israelian. A vorbit cu parlamentul lor. S-a întâlnit cu liderii israelieni la cel mai înalt nivel și a pus în mișcare un lanț de evenimente care a dus la semnarea Acordurilor de pace de la Camp David în toamna anului 1978. Orice altceva ar fi spus și ar fi făcut dl Sadat înainte de aceasta, după Camp David va fi văzut în ochii marii majorități a americanilor ca un om al păcii, un om de mare onoare și curaj. Și, personal, cred că acest lucru este posibil pentru dvs. și pentru prințul moștenitor și poporul regatului dvs.".
Regele nu a spus nimic. Fața lui era de nepătruns, însă Marcus voia să spună mai multe.
"Aplaud ceea ce vrei să faci și cred că noi toți suntem pregătiți să te ajutăm să faci acest lucru posibil. Acestea fiind spuse, simt că este de datoria mea să mă asigur că tu și colegii tăi înțelegeți cu adevărat cât de periculos ar putea fi să îl trimiteți pe prințul moștenitor la Ierusalim. Nu cred că trebuie să vă reamintesc că domnul Sadat a plătit

cu viața pentru curajul său - asasinat de propriul său popor, de colegi musulmani, în 1981."
"Nu de propriul său popor", a corectat regele. "Sadat a fost ucis de membri ai Frăției Musulmane -de oameni josnici, khawarej, nelegiuiți ai credinței noastre."
"Destul de corect", a recunoscut Marcus. "Ideea mea era pur și simplu că Sadat a fost ucis pentru că a făcut pace cu Israelul. Ani mai târziu, premierul israelian Yitzhak Rabin a fost ucis de un extremist evreu pentru că a făcut pace cu Iordania și a fost de acord cu acordurile de la Oslo cu palestinienii. Istoria acestei regiuni este plină de povești cu tentative de asasinat, unele reușite, altele nu. Și, din păcate, îmi amintesc de o altă tragedie teribilă, cea a străbunicului dumneavoastră, ucis de propriul nepot, chiar aici, la Riad, în acest palat, pe 25 martie 1975".
La aceasta, monarhul a tresărit. "Îți apreciez îngrijorarea, agent Ryker. Cu toate acestea, permiteți-mi să vă asigur de două lucruri. În primul rând, dacă mergem pe această cale, nu vom face pace cu Israelul pentru a ne îmbunătăți imaginea în Statele Unite. Vom face acest lucru pentru că este corect și pentru că este în interesul nostru național. O vom face pentru a forja o alianță împotriva extremiștilor din această regiune și pentru a construi un parteneriat economic și de securitate care va aduce beneficii poporului nostru și îi va face viața mai bună. Sincer, dorim investiții și tehnologie israeliene și dorim să investim și în Israel. Nu putem face acest lucru în mediul actual, dar, așa cum am spus, nu îi voi mai aștepta pe palestinieni. Dacă israelienii sunt pregătiți pentru pace în condiții rezonabile, atunci și noi suntem pregătiți, iar eu cred că momentul este acum. În al doilea rând, vreau să vă asigur că noi, ca familie, și cercul meu intim am discutat pe larg despre riscuri. Știm care este miza, iar fiul meu este dispus, dacă este necesar, să își dea viața pentru cauza păcii."
"Sunt", a spus prințul moștenitor, "dar nu cred că se va ajunge la asta."
"Asta este foarte admirabil", a spus Marcus. "Dar dacă, Doamne ferește, fiul tău ar muri în mâinile unui asasin, întregul proces de pace ar putea muri odată cu el. Alți lideri regionali ar putea fi intimidați să nu-ți urmeze exemplul pentru mulți ani, poate zeci de ani de acum înainte. Sarcina mea și a colegilor mei este de a asigura siguranța liderilor noștri, a dumneavoastră și, desigur, a israelienilor. Dar să nu ne amăgim - există agenți ai răului care nu și-ar dori nimic mai mult decât să-i aibă pe președintele Clarke, prim-ministrul Eitan și prințul moștenitor saudit în aceeași cameră în același timp și să-i elimine pe toți. Uitați-vă doar la ceea ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni".
"Am toată încrederea că putem lucra împreună pentru a ne asigura că acest lucru nu se va întâmpla niciodată", a răspuns regele Faisal.
Camera a rămas liniștită pentru o lungă perioadă de timp. Apoi, Annie Stewart și-a deschis glasul. Ea a cerut permisiunea de a vorbi, iar regele i-a acordat-o.
"Maiestate, împărtășesc îngrijorările agentului Ryker. Totuși, vă împărtășesc și încrederea că cele două guverne ale noastre și israelienii vor fi absolut capabili să vă asigure siguranța", a început ea. "Ultimul lucru pe care și-l poate permite oricare dintre liderii noștri este să permită ca un moment istoric de pacificare să se termine într-o tragedie."
"Mulțumesc, domnișoară Stewart. Sunt perfect de acord cu dumneavoastră", a spus monarhul, cu o sclipire în ochi.
"Acestea fiind spuse, am o întrebare ușor diferită, dacă îmi permiteți."
"Vă rog."
"Nu ar fi un semnal mai puternic, Majestatea Voastră, dacă ați face chiar dumneavoastră călătoria la Ierusalim?"

68
JERUSALEM, ISRAEL
Până la ora cinei, echipa se afla în Israel, luând masa cu premierul Eitan.
"A spus toate astea?", a întrebat premierul, lăsându-și jos paharul de vin roșu.
"A spus-o", a confirmat Dayton.
"Și regele chiar vrea să vină aici el însuși, nu prințul moștenitor?"
"Regele însuși", a confirmat senatorul, făcându-i cu ochiul lui Annie.
Eitan s-a întors spre singurul coleg pe care îl invitase să li se alăture, directorul Mossad Asher Gilad. "Ce zici de asta, Asher?"
"Ei bine, este uluitor - fără îndoială - dar este, de asemenea, în deplină concordanță cu tot ceea ce știu din contactele mele cu saudiții", a spus Gilad. "La indicațiile dumneavoastră, am lucrat foarte îndeaproape cu omologul meu din serviciile secrete saudite, prințul Abdullah bin Rashid. Am vorbit în mod regulat. Ne-am întâlnit la Londra la începutul acestui an, împreună cu șeful spionajului emiratez. Saudiții au fost cei care ne-au furnizat informații esențiale cu privire la complotul iranian de a cumpăra focoase nucleare de la Pyongyang. Saudiții au fost cei care ne-au ajutat să urmărim și să interceptăm transportul. Și când m-am întâlnit în secret cu prințul moștenitor în Cipru, vă amintiți că m-am întors și v-am spus că am crezut că este pregătit să se întâlnească cu dumneavoastră."
"Da, dar acela era fiul, nu tatăl", a spus Eitan. "Mi-ai spus tot timpul că regele nu era la fel de deschis la pace cu noi ca prințul moștenitor - cel puțin nu până când palestinienii nu făceau o înțelegere."
"Se pare că m-am înșelat. Are vreo importanță? Acesta este un cadou, Ruvi. Nu te gândi la el. Ia-l înainte ca tatăl să se răzgândească."
Era trecut de ora două dimineața când au părăsit în sfârșit reședința privată a prim-ministrului. După ce Eitan spusese da ofertei regelui, ei întocmiseră un plan pentru vizita sa, încorporând toate solicitările făcute de saudiți. În timp ce Marcus conducea echipa înapoi la Hotelul King David, atmosfera era amețitoare. Lucrurile mergeau înainte și aveau foarte puțin timp la dispoziție pentru a pune toate piesele la locul lor. Totuși, la insistențele lui Marcus, au intrat prin spate și au luat un lift de serviciu pentru a nu fi văzuți de nimeni din hotel. S-au adunat în apartamentul senatorului, împărțind sarcinile. Senatorul Dayton l-a sunat pe Bill McDermott pe un telefon prin satelit securizat pentru a-l informa cu privire la evenimentele zilei. După ce McDermott a fost pus la curent, l-a pus pe senator în legătură cu un președinte Clarke foarte fericit.
Între timp, Pete l-a sunat pe șeful Serviciului Diplomatic de Securitate, urmat imediat de Carl Roseboro, directorul adjunct al Serviciului Secret. Nu numai că i-a informat cu privire la plan, dar le-a cerut să reunească echipa inițială și să o urce în următorul avion spre Tel Aviv, urmată de o echipă mai mare în următoarele 24 de ore.
În timp ce privea luminile sclipitoare ale orașului vechi și ale Muntelui Măslinilor, Marcus a sunat la Langley și a cerut să i se facă legătura cu Richard Stephens. Două minute mai târziu, îi prezenta planul directorului CIA. Peste două săptămâni - miercuri, 17 decembrie - președintele Statelor Unite și regele Arabiei Saudite urmau să ajungă la Aeroportul Internațional Ben Gurion, a explicat Marcus. Ambii vor ateriza dimineața, la câteva minute distanță unul de celălalt. Avioanele de vânătoare israeliene vor escorta ambele avioane. Spațiul aerian israelian va fi închis pentru toate celelalte zboruri timp de 24 de ore, iar în jurul aeroportului vor fi instalate baterii de rachete antirachetă Patriot și Iron Dome, pentru orice eventualitate.

Prim-ministrul israelian ar găzdui o ceremonie masivă de bun venit pentru POTUS și rege. Ar trebui să o organizeze în interior, probabil într-un hangar El Al, din cauza ploilor de iarnă. Președintele israelian, membrii cabinetului, membrii Knesset - parlamentul israelian -, ambasadori străini, lideri de afaceri, lideri religioși și alte personalități ar fi cu toții prezenți, precum și o gardă de onoare israeliană formată din șaptezeci și doi de membri, la fel ca în cazul vizitei lui Sadat. Sosirea ar fi acoperită de presa locală și străină și transmisă în direct în întreaga lume.
Deplasarea fiecărui anturaj la Ierusalim va trebui discutată în detaliu. Marcus a declarat că el și echipa de pregătire au elaborat un plan care utilizează elicoptere și coloane de mașini și că se vor pregăti pentru ambele. Decizia finală va fi luată în ultimul moment de către oficialii de securitate americani, israelieni și saudiți aflați la fața locului, în funcție de condițiile meteorologice și de amenințările în timp real.
Marcus a explicat apoi că POTUS, regele și premierul vor vizita Domul Stâncii, iar regele își va face timp să se roage în Moscheea Al-Aqsa după întâlnirea cu Marele Muftiu pe Muntele Templului. De asemenea, toți cei trei președinți doreau să viziteze Biserica Sfântului Mormânt și Yad Vashem, muzeul și memorialul Holocaustului din Israel. În acea seară, prim-ministrul urma să organizeze un dineu de stat în onoarea regelui și a președintelui.
Delegația saudită urma să se odihnească peste noapte la Waldorf în Ierusalim. De fapt, saudiții plănuiau să închirieze întregul hotel timp de trei zile înainte și o zi după plecarea lor, pentru a face verificări de securitate și pentru a aduce mâncărurile și băuturile preferate ale regelui, lenjeria, porțelanurile și tacâmurile. Președintele și delegația americană vor ocupa întregul faimos hotel de cinci stele King David. Toată presa acreditată va fi cazată la Hotelul David Citadel.
În ziua următoare - joi, 18 decembrie - prim-ministrul a dorit să organizeze un mic dejun de lucru pentru președinte și rege la reședința sa oficială. Cei trei șefi de stat urmau să se cunoască mai bine și să discute contururile generale ale unui tratat de pace, deși atât Faisal, cât și Eitan le-au cerut americanilor să înțeleagă că acesta nu poate fi decât un pas preliminar. Nu este posibil să ajungă atât de repede la un tratat final, deși ambii bărbați au declarat că ar dori foarte mult să viziteze Camp David și să poarte discuții suplimentare acolo, așa cum președintele Clarke a oferit inițial israelienilor și palestinienilor.
Președintele, apoi regele și, în cele din urmă, prim-ministrul se vor adresa Knesset-ului, cu locuri la tribună disponibile doar pe bază de invitație pentru ambasadorii străini în Israel. În cele din urmă, a precizat Marcus, va avea loc o ceremonie de plecare elaborată la aeroport, iar atât liderii saudiți, cât și cei americani și delegațiile lor vor fi ridicați cel târziu la ora 15.00.
Directorul Stephens a pus zeci de întrebări. Cei doi bărbați au vorbit timp de mai bine de o oră. Când au terminat, directorul a mai avut o singură întrebare. "Ce aveți nevoie de la mine ca să meargă treaba asta?"
"Aflați cine conduce Kairos și faceți tot ce este necesar pentru a-l doborî."
69
HOTELUL REGELE DAVID, IERUSALIM -4 DECEMBRIE
Marcus habar nu avea cât era ceasul.
Își auzea telefonul sunând, dar fusese într-un somn atât de adânc, încât nu-și amintea unde era și nici măcar unde se afla. Camera era întunecată ca smoala, iar când s-a rostogolit din pat, a intrat direct într-un perete. Telefonul încă suna și, având în vedere că în ultimele săptămâni fusese în camere diferite la fiecare două zile, nu-și putea aminti cum arăta camera de hotel respectivă.

A bâjbâit după un întrerupător, a găsit în sfârșit unul, și-a amintit că telefonul se încărca în baie, s-a împiedicat de un fotoliu și a ajuns prea târziu. Ecranul arăta că apelul pierdut era de la Kailea. S-a stropit cu apă caldă pe față, s-a șters cu prosopul și a răspuns la apel. Era 4:22 în Ierusalim. Asta însemna că era 2:22 dimineața în Londra.
"Știm ce fel de bombă a fost", a spus Kailea imediat după ce a răspuns.
"Bine, ce?"
"A fost un kamikaze, dar nu unul tipic. Ați auzit vreodată de un BCB?"
"PCP?"
"Nu, BCB."
"Kailea, e miezul nopții și nu am chef de jocuri. Despre ce naiba vorbești?"
"BCB vine de la body cavity bomb", a explicat Kailea. "MI5 și FBI au stabilit acum în mod concludent că explozibilii au fost implantați chirurgical în interiorul teroristului. Nu aparatul foto. Nu trepiedele. Au fost implantate în interiorul femeii."
"Care femeie?"
"Cea care s-a dat drept Meryl Sullivan."
"Reporterul BBC."
"Corect."
"Este o premieră, folosirea unei astfel de bombe?"
"De fapt, au fost încercate fără succes de mai multe ori în ultimii ani. Aceasta a fost prima dată când a funcționat."
"De ce nu a fost detectată bomba de magnetometru?"
"Asta nu e clar încă."
"Ce înseamnă asta, că cineva ar putea intra în Casa Albă sau în clădirea Capitoliului mai târziu astăzi și să se arunce în aer pentru că oamenii noștri ar putea să nu fie capabili să detecteze bomba din interiorul lor?"
"Mă tem că da."
"Asta nu e bine."
"Povestește-mi despre asta."
"În regulă, bună treabă", a spus Marcus. "Trimite-mi un rezumat a ceea ce ai -"
"Deja am făcut-o."
"Și asigură-te că Serviciul Secret și toate agențiile de informații îl au."
"De asemenea, am făcut-o."
"Bine -apoi află tot ce poți despre unde au fost folosite aceste bombe, de către cine, pentru ce și, cel mai important, ce medici din Londra ar fi putut face operația de implantare a acestui lucru."
"De unde știi că a fost făcută la Londra?" a întrebat Kailea.
"Nu știu, iar dacă a fost făcută în afara Londrei, s-ar putea să nu-l găsim niciodată pe doctor. Dar dacă ai avea o bombă activă în tine, ai vrea să călătorești mult pentru a ajunge la punctul de atac?"
"Probabil că nu."
"Nici eu", a spus Marcus. "Deci e cineva din zonă. Sau a fost localnic. Probabil că au părăsit orașul până acum și poate chiar țara. Dar trebuie să-l găsim pe tipul ăsta -"
"Sau femeia."
" - sau femeia, și să-i prindem înainte să încerce din nou chestia asta."
Marcus închise telefonul și încercă să adoarmă din nou. Dar gândul că Kairos ar putea lovi din nou, oriunde, oricând, făcea ca acest lucru să fie imposibil. Și-a scos carnețelul și și-a revizuit lista de lucruri de făcut. Era pe sfârșite. Problema era că nu se scurta. Dimpotrivă - pentru fiecare punct pe care îl tăia, trebuia să mai adauge opt sau zece.Îmbrăcând o pereche de pantaloni scurți de antrenament, un tricou, un hanorac și pantofi de alergare, s-a dus la seiful de perete și a

introdus codul său personal. Și-a recuperat Sig Sauer-ul, două încărcătoare de rezervă, insigna și legitimația guvernamentală. Apoi a încărcat arma și s-a asigurat că există un cartuș în cameră. A pus totul într-o borsetă, și-a legat-o în jurul taliei și a ieșit pe ușă.
Încă ploua. Era atât de frig încât își putea vedea respirația. L-a întrebat pe funcționarul de la ghișeu cât de departe se află Ambasada SUA și a aflat că este la aproximativ trei kilometri distanță. Așa că într-acolo s-a îndreptat. Urma să se antreneze puțin la sala de sport a ambasadei, să tragă la țintă în poligonul ambasadei, apoi să se întoarcă la hotel și să se pregătească pentru a doua zi.
Nu temperatura îl deranja în acea dimineață. Era faptul că trecuseră mai mult de două săptămâni de la primul atentat cu bombă din D.C. Opt zile de la atentatul din Londra. Și nici măcar o singură persoană nu fusese arestată. Nu aveau niciun suspect. Între timp, grecii își distrugeau țara și încă nu găsiseră nicio dovadă a acestui nou grup terorist obscur. Nici Oleg nu descoperise nimic deosebit de util. Pista era rece.
70
Întorcându-se la hotel, Marcus a comandat room service.
A făcut un duș rapid, s-a bărbierit, s-a îmbrăcat în costum și cravată și și-a pus holsterul de umăr. Când au sosit ouăle, fructele și cafeaua, le-a devorat, s-a spălat pe dinți, și-a pus Sig Sauer-ul în toc, și-a atașat încărcătoarele și telefonul la curea și și-a strecurat insigna și legitimația în buzunar. În cele din urmă, și-a pus pelerina de ploaie, și-a luat umbrela și s-a întors în hol.
Decât să meargă cu mașina și să găsească o parcare, a rugat un valet să îi cheme un taxi. Când a sosit taxiul, i-a spus șoferului să îl ducă la poarta cea mai apropiată de Muntele Templului. Douăzeci de minute mai târziu, a trecut de securitate și a intrat în birourile Waqf, unde a întrebat o femeie cu văl dacă îl poate vedea pe Dr. Mashrawi.
"Aveți o programare, agent Ryker?"
"Nu, dar am nevoie doar de câteva minute din timpul său."
"Îmi pare foarte rău, dar nu este acasă și nu-l aștept decât peste o oră, dar..."
Chiar când spunea asta, însă, Hussam Mashrawi a intrat pe ușă.
"Agent Ryker, nu vă așteptam", a spus palestinianul.
"Îmi cer scuze pentru intruziune. Există un loc unde putem vorbi?"
"Desigur - pe aici."
S-au îndreptat spre biroul său înghesuit, iar Marcus a așteptat până când acesta a închis ușa.
"S-a întâmplat ceva?" a întrebat Mashrawi.
"Nu, dar ceea ce am să-ți spun este foarte confidențial", a spus Marcus.
"Nu înțeleg."
Marcus și-a coborât vocea. "Președintele Clarke vine până la urmă."
"Pardon?"
"Nu va ține discursul aici. Asta o va face din Biroul Oval, luni seară, în prime time. Dar a decis să viziteze domul și moscheea, împreună cu prim-ministrul Eitan și un invitat."
"Cine?"
"Din nou, acest lucru este complet confidențial".
"Înțeleg, dar cine este oaspetele?"
"Regele Faisal Mohammed Al Saud."
Mashrawi a fost uimit. "Aici? Toți trei?"
"Da", a spus Marcus. "Așa că vor fi mulți oameni care vor veni aici în curând pentru a face pregătirile. O să am nevoie de ajutorul tău, și nu doar la toată logistica."
"Nu sunt sigur că înțeleg."
"Dr. Mashrawi, vă încredințez aceste informații, oricât de sensibile ar fi ele, pentru că păreți un om serios și rezonabil."

"Mulţumesc", a spus palestinianul ezitant.
"Dar trebuie să vă încredinţez şi altceva."
"Ce anume?"
Marcus făcu din nou o pauză. Îşi dorea ca Pete să fie încă cu el. Întotdeauna se simţea mai bine cu Pete lângă el, dar cel mai bun prieten al său primise ordin să îi însoţească pe Annie şi pe senator înapoi la Washington.
"Ca să fiu sincer, nu suntem convinşi că putem avea încredere în Marele Muftiu", a spus Marcus.
Mashrawi părea nedumerit. "Pot să întreb de ce nu?"
"Socrul dumneavoastră a făcut o serie de declaraţii incendiare de-a lungul anilor, nu doar împotriva Israelului, ci şi împotriva Statelor Unite şi a preşedintelui", a răspuns Marcus. "Am făcut o cercetare atentă a dosarului şi nu găsim nicio astfel de declaraţie din partea dumneavoastră. Aşa că mi-ar plăcea să cred că mă pot baza pe tine în zilele următoare."
"Orice aveţi nevoie, desigur, sunt la dispoziţia dumneavoastră", a spus Mashrawi. "Dar vă pot asigura că dumneavoastră şi echipa dumneavoastră l-aţi judecat greşit pe Marele Muftiu".
"Cum aşa?"
"Este adevărat, desigur, că are sentimente foarte puternice cu privire la Palestina şi la ocupaţie şi la rolul părtinitor al guvernelor americane succesive - nu doar al celui actual. El nu neagă acest lucru. Într-adevăr, este destul de deschis cu privire la opiniile sale. Şi de ce nu ar trebui să fie? Îşi iubeşte poporul. Este îndurerat de suferinţa lor. Consideră că este de datoria lui să fie vocea lor - nu ca politician, atenţie, ci ca cleric. Consideră că este de datoria sa să vorbească în numele celor săraci şi deposedaţi, al tuturor celor care suferă nedreptăţi din partea unui ocupant. Îl puteţi învinui cu adevărat pentru asta? Îi puteţi reproşa cu adevărat acest lucru? Ar trebui să rămână orb la astfel de crime, cu atât mai puţin mut?"
"Nu mă înţelegeţi greşit, Dr. Mashrawi", a replicat Marcus. "Marele Muftiu are tot dreptul să spună ce vrea. Preocuparea mea nu este punctul său de vedere politic, în sine. Sunt aici doar pentru a veghea la siguranţa şi bunăstarea preşedintelui, a prim-ministrului şi a regelui. Evident, aceştia vor trimite reprezentanţi care să se întâlnească cu dumneavoastră în zilele următoare. Dar, în lumina atacurilor recente, este de datoria mea - împreună cu colegii mei - să evaluez şi să reduc riscurile. Suntem îngrijoraţi că opiniile socrului dvs. ar putea încuraja extremiştii să simtă că au datoria morală, chiar religioasă, de a întreprinde un fel de acţiune ostilă împotriva acestor lideri atunci când îi vizitează."
"Cred că îngrijorările dvs. sunt nefondate."
"Poate, dar mă veţi ierta dacă vă informez că vom lua toate măsurile de precauţie pentru a ne asigura că vizita aici se va desfăşura fără probleme şi fără incidente."
"Şi sper că mă veţi crede, agent Ryker, că eu şi Marele Muftiu vrem exact acelaşi lucru", a spus Mashrawi.
"Atunci mă veţi ajuta cu tot ce am nevoie?"
"Desigur. Aveţi o listă?"
"Am", a spus Marcus, băgând mâna în buzunar şi scoţând o foaie de hârtie. "Douăzeci şi trei de lucruri de care voi avea nevoie în următoarele şaptezeci şi două de ore, începând cu o nouă întâlnire cu Marele Muftiu."
71
SEDIUL REŢELEI AL-SAWT, DOHA, QATAR -5 DECEMBRIE
Vineri dimineaţa devreme, Hamdi Yaşar a primit un mesaj pe care nu era sigur că îl crede.

L-a citit de două ori, apoi l-a citit din nou. Din partea oricui altcuiva, l-ar fi respins ca fiind absurd. Dar acesta venea de la o sursă impecabilă. Niciodată Hussam Mashrawi nu-i spusese ceva ce nu se dovedise adevărat. Totuși, cum era posibil așa ceva? Era un truc? O capcană de vreun fel? Sau un dar?
În fond, Hamdi Yaşar era un cinic. La urma urmei, era jurnalist, antrenat să nu ia lucrurile la valoarea lor nominală. Dacă ceva părea prea frumos pentru a fi adevărat, probabil că era. Totuși, oricât de bizar ar fi sunat, nota lui Mashrawi suna cumva a adevăr.
Yaşar a citit din nou biletul. Potrivit "unei surse de rang înalt din cadrul Departamentului de Stat" care, aparent, vorbise cu Mashrawi, președintele Clarke urma să țină luni seară, peste doar trei zile, marele său discurs în care își prezenta planul de pace în cadrul unei emisiuni televizate de maximă audiență. În acest discurs, el urma să anunțe că regele Faisal Mohammed Al Saud i se va alătura la un summit pentru pace la Ierusalim, pe 17 și 18 decembrie. Nota nu menționa toate locurile pe care președintele, regele și premierul israelian le vor vizita. Mashrawi a putut spune doar că vor veni cu siguranță la Haram al-Sharif și că regele dorea să se roage în moschee.
Întregul concept era în același timp atât de revoltător încât lui Yaşar îi venea să vomite și atât de miraculos de suprarealist încât îi venea să danseze. Toți cei trei dușmani în același loc? La un moment dat? Și unul dintre oamenii săi le furniza informații în timp real la fiecare pas? Presupunând pentru o clipă că Mashrawi spunea adevărul, astfel de planuri se puteau schimba. Regele s-ar putea răzgândi. Sau israelienii. Sau americanii. Dar Yaşar știa că trebuie să pună roțile în mișcare. În cea mai mică șansă ca acest lucru să fie real - și ceva în spiritul său îi spunea că era - Kairos trebuia să fie pregătit.
Urcând pe acoperișul studiourilor, unde nimeni nu-l putea auzi, Yaşar a dat trei telefoane foarte rapide. Primul a fost către Abu Nakba, transmițând mesajul cuvânt cu cuvânt, fără detalii sau comentarii. Al doilea apel a fost către Mohammed al-Qassab, ordonându-i să ajungă imediat la Tel Aviv și să aștepte instrucțiuni suplimentare. Al treilea a fost către Dr. Ali Haqqani, care se ascunde în prezent într-o stațiune de pe insula Mallorca, ordonându-i, de asemenea, chirurgului pakistanez să ajungă la Tel Aviv în cel mai scurt timp, fără să spună nimănui unde merge sau cât timp va lipsi.
Zborul United 72 fără escală de la Washington a aterizat la Tel Aviv la ora 16:30.
Blocat în trafic, Marcus a adus dubița albă Ford Transit 350 a Ambasadei SUA în incinta Aeroportului Internațional Ben Gurion cu douăzeci de minute întârziere, dar nu era îngrijorat - cel puțin nu în legătură cu acest lucru. Echipa de avansare mai trebuia să debarce, să treacă de controlul pașapoartelor și să-și aștepte bagajele. Era foarte puțin probabil să îi mai vadă timp de patruzeci și cinci de minute până la o oră.
În Colorado, era aproape opt dimineața. Ar fi bine ca Oleg să se fi trezit și să lucreze, își spuse Marcus. A oprit dubița pe marginea drumului, nu departe de terminal, a pus-o în parcare și și-a aprins intermitențele. Apoi și-a scos telefonul securizat prin satelit și l-a sunat pe rus pentru a verifica. "Ce ai găsit?", l-a întrebat el.
"Nimic, prietene", a răspuns Oleg. "De fapt, mai puțin decât nimic".
"Ce înseamnă asta?"
"Cei de la IT de la Kremlin au găsit ușa din spate pe care o foloseam și au reparat-o."
"Băieții de la Langley pot găsi o cale de acces înapoi?"
"Ei încearcă, dar ei spun că va dura ceva timp."

"Nu avem timp", a răspuns Marcus. "Avem o facțiune teroristă acolo despre care nu știm nimic. Avem un președinte american și un monarh saudit care se pregătesc să vină la Ierusalim. Am un partener care se află mai degrabă la Londra decât alături de mine. Și acum îmi spui că nu ai nimic?"
"Îmi pare rău - chiar îmi pare rău", a spus Oleg. "Crede-mă, te voi suna când voi avea ceva util - orice -, dar acum nu am nimic."
Frustrat, Marcus și-a ținut totuși gura. După ce i-a închis telefonul lui Oleg, a răspuns la e-mailuri în următoarele patruzeci și cinci de minute, până când a primit un telefon de la directorul adjunct al Secret Service, Carl Roseboro. Echipa își avea bagajele și ieșea din terminal, a raportat Roseboro. Câteva momente mai târziu, Marcus i-a zărit prin mulțime și s-a apropiat pentru a-i întâmpina. În curând, echipa s-a întors la Ierusalim. Pe drum, Marcus i-a informat pe ceilalți cu privire la evenimentele din ultimele zile, acordând o atenție deosebită îngrijorărilor sale cu privire la Marele Muftiu. Roseboro a întrebat dacă Marcus a obținut deja o listă cu toți cei care lucrează în prezent pentru Waqf și cu toți cei care au lucrat în ultimii zece ani. Marcus l-a îndrumat către un dosar din servieta sa. În el, Roseboro a găsit o listă tipărită cu numele, titlurile, adresele de domiciliu, telefoanele de acasă și de mobil, precum și adresele de e-mail de la serviciu și de acasă, toate oferite de Dr. Mashrawi.
"Când ați făcut rost de acestea?" a întrebat Roseboro.
"Chiar înainte să vin să te iau", a spus Marcus.
Roseboro a studiat lista cu atenție, apoi i-a înmânat-o lui Noah Daniels, puștiul isteț al echipei în materie de înaltă tehnologie. "Trimite astea la Serviciile Secrete, CIA și NSA", a ordonat el. "Pune-i să verifice trecutul fiecărei persoane și să înceapă să asculte fiecare apel telefonic. Vreau interceptări ale fiecărui e-mail și mesaj text și analize ale tuturor conturilor lor de social media, de asemenea."
"Israelienii fac deja asta", a spus Daniels. "Au început în momentul în care am ajuns data trecută."
"Cu toate acestea", a spus Roseboro. "Nu vom lăsa siguranța președintelui nostru în mâinile unei puteri străine. Nu-mi pasă cât de apropiat este aliatul lor."
"Am înțeles, domnule - considerați că s-a făcut", a spus Daniels, care a început imediat să scaneze documentele în telefonul său securizat și să le transmită în fișiere criptate marcate "prioritate ridicată".
72
MALLORCA, SPANIA - 6 DECEMBRIE
Dr. Ali Haqqani s-a trezit înainte de răsărit, s-a îmbrăcat și a luat o pastilă pentru a-și calma nervii.
Apoi și-a făcut bagajele și s-a îndreptat spre aeroport. Nu mai fusese niciodată în Israel, iar pakistanezul era îngrozit. I se dăduse un nume nou, o poveste de acoperire elaborată, cărți de credit noi și un pașaport fals, toate concepute pentru a-l transforma într-un medic bogat și pensionar din New Delhi - creștin și văduv - care călătorea în locuri despre care citise mereu, dar pe care nu își imaginase niciodată că le va vedea cu ochii lui.
Hamdi Yaşar se gândise la toate, sau cel puțin așa spunea el. Cu toate acestea, Haqqani se temea că nervii lui îl vor trăda. El nu era creștin, desigur. Într-adevăr, era un musulman devotat care considera creștinismul o religie politeistă a câinilor păgâni. Cu siguranță nu locuia în capitala dușmanilor săi indieni. Din nefericire, era văduv, iar acest lucru, în mod pervers, îi dădea o fărâmă de speranță că ar putea reuși acest lucru. Studiase creștinismul și India. Putea spune tot felul de fapte și statistici oricărui polițist de frontieră care îl întreba. Dar atuul său era că putea să izbucnească în lacrimi, la un moment dat, când

se gândea la scumpa lui soție dispărută. Nu era un act. Era norul care plana asupra lui în fiecare zi. Dacă nu ar fi fost recrutat de Kairos pentru a porni jihadul împotriva evreilor și creștinilor, nu și-ar fi putut imagina că ar fi avut puterea să se ridice din pat în fiecare zi.
Haqqani s-a îmbarcat fără incidente în zborul Iberia Airlines 3917 și a luat loc la clasa întâi. Avionul a decolat din Palma de Mallorca la ora 6:30 a.m. În timpul zborului, pastila a început să își facă efectul. Haqqani a adormit ușor și a fost surprins cât de repede au trecut cele nouăzeci de minute până la Madrid. Cu o escală de aproape o oră și jumătate, a cumpărat un ziar și a încercat să-l citească la un mic dejun liniștit cu ouă fierte moi și cafea neagră. Acum se gândea că pilula fusese prea eficientă. Avea probleme de concentrare. A mai băut trei cești de cafea. Apoi, verificându-și telefonul și fără a găsi noi instrucțiuni, s-a îndreptat nervos spre noua poartă, a trecut printr-un al doilea control de securitate și s-a îmbarcat în zborul El Al Airlines 396.
A petrecut cea mai mare parte a zborului de patru ore și jumătate încercând să doarmă sau refugiindu-se în toaletă. În cele din urmă, la ora locală 15:05, avionul Boeing 737-900 a aterizat la Tel Aviv. Haqqani, o minge de nervi, a intrat în terminal îngrozit de gândul că va fi ales pentru interogatoriu. Dar, din întâmplare, zborul său a sosit imediat după două avioane jumbo din Statele Unite pline cu turiști americani. Controlul pașapoartelor a fost un stup de activitate, a doua zi după Sabatul evreiesc. El și-a arătat pașaportul, dar nu i s-a pus nicio întrebare. Spre uimirea sa, a primit în scurt timp o viză de intrare, și-a strâns bagajele și chema un taxi.
"The American Colony Hotel", i-a spus șoferului și, înainte să-și dea seama, au pornit în trombă pe autostrada 1 spre Orașul Sfânt.Haqqani stătea uimit în timp ce privea pe geamuri pe drum. Nu-i venea să creadă cât de verde și fertil era pământul și câte mii și mii de copaci putea vedea. Întotdeauna își imaginase Palestina ca pe un vast deșert. Unde era nisipul? Unde erau toate cămilele? Nimic din ceea ce vedea nu putea fi reconciliat cu imaginile cu care fusese crescut. Nu-i blestemase Allah pe evrei? Atunci, unde erau pustietățile sterpe, mormanele de gunoaie, orfanii plini de muște, cerșetorii acoperiți de răni?
Sus, sus, sus, taxiul a urcat pe dealurile din jurul Ierusalimului. Nu numai că lui Haqqani îi pocneau urechile de la schimbarea presiunii, dar se simțea tot mai dezorientat cu fiecare kilometru. Orașele și satele evreiești și casele din ele erau atât de multe și atât de frumoase. Oriunde se uita, vedea macarale de construcții. Se ridicau noi apartamente și clădiri de birouri. Chiar și satele musulmane păreau prospere și animate de comerț. Fiecare minaret pe care îl vedea - și a văzut atât de multe - îl deruta și mai mult. Auzise că există mulți musulmani care trăiesc ca cetățeni în așa-numitul stat evreu, dar și-i imaginase pe toți asupriți și ascunși. Nu luase niciodată în considerare posibilitatea ca urmașii lui Mahomed, pacea fie asupra sa, să își poată construi propriile moschei și să se închine liber.
Curând, Haqqani a ajuns la American Colony și a plătit șoferul. Cu toate acestea, în momentul în care taxiul a plecat, în loc să se cazeze la hotel, a coborât pe strada principală și a chemat un alt taxi, așa cum fusese instruit. Pe acesta l-a luat până la Hotelul David Citadel, o călătorie de aproximativ cincisprezece minute. Cu toate acestea, când a ajuns și l-a plătit pe șofer, nu a reușit din nou să intre în hotel și să se înregistreze. În schimb, a apelat la un al treilea taxi până la Hotelul Seven Arches, în vârful Muntelui Măslinilor.
Douăzeci de minute mai târziu, Haqqani a fost coborât pentru a treia oară. Aproape că a plâns când a ieșit din taxi și s-a trezit privind în jos, printr-o vale, Haram al-Sharif, Domul Stâncii, auriu și strălucitor,

și glorioasa Moschee Al-Aqsa - Moscheea din colț în care Mahomed, pacea fie asupra sa, a călătorit în călătoria sa nocturnă spre cer. Nici în cele mai nebunești vise ale sale, medicul pakistanez nu se așteptase vreodată să fie acolo în persoană, iar scena a fost mai frumoasă decât ar fi putut anticipa.
Din fericire, își adusese aminte să-i trimită un mesaj prin SMS șefului său, anunțându-l că este pe drum, iar câteva momente mai târziu, un sedan Mazda gri ruginit a oprit. Șoferul i-a adresat o serie de cuvinte codate prestabilite și numai când cei doi bărbați au fost convinși de identitatea celuilalt, Haqqani a urcat în mașină.
Nu au mers prea departe. Spre surprinderea pakistanezului, mașina a încetinit la aproximativ o mie de metri de hotel și a trecut printr-o poartă de oțel și a intrat într-un garaj de sub un complex cu trei niveluri, cu vedere spre Valea Kidron și orașul al-Quds.
"Bine ai venit, habibi, sunt atât de recunoscător că ai ajuns cu bine", a spus un bărbat îmbrăcat impecabil într-un costum britanic fin croit, în timp ce Haqqani cobora din sedan. "Ce bucurie este - cu adevărat, o onoare - să întâlnesc în sfârșit un astfel de erou al revoluției. Ați fost în rugăciunile mele, zi și noapte, timp de luni de zile. Veniți înăuntru și instalați-vă. Am pregătit totul pentru confortul tău și am adunat toate proviziile pe care le-ai cerut."
Cei doi bărbați s-au îmbrățișat, însă Haqqani nu și-a putut ascunde confuzia. "Sunteți foarte amabil", a răspuns el. "Dar îmi pare rău - cum spuneai că te cheamă?"
"Ah, iartă-mă. Vă cunosc atât de bine. Ți-am urmărit munca atât de îndeaproape. Dar am uitat că noi doi am comunicat doar prin e-mail și că nu mi-ați văzut niciodată fața. Permiteți-mi să mă prezint cum se cuvine. Numele meu este Mohammad al-Qassab."
73
LONDRA, ANGLIA - 8 DECEMBRIE
Kailea Curtis își ținea MP5-ul atât de strâns încât încheieturile i se albeau.
Geoff Stone și-a ajustat cureaua de bărbie a căștii de Kevlar, s-a uitat în jos la mâinile colegei sale și i-a atras atenția. A făcut câteva respirații adânci exagerate, semnalându-i să respire, să se relaxeze, să se concentreze. La început, ea a părut deranjată de sugestie, dar apoi a dat din cap, a început din nou să respire corect, și-a flexat degetele și a așteptat să pornească comanda.
Stone era hotărât să o supravegheze îndeaproape pe Curtis. Era un agent impresionant, dar era clar că fusese profund zdruncinată de explozia din Downing Street. Nu servise niciodată în armată, cu atât mai puțin nu fusese trimisă într-o zonă avansată sau nu avusese experiență de luptă. Înainte de a se alătura DSS, fusese polițistă de patrulare în Brooklyn, și una bună. Cu siguranță văzuse partea ei de traume și situații de mare stres. Dar nu văzuse niciodată prieteni spulberați de un atentator sinucigaș. Rănile provocate de șrapnel care îi marcaseră fața și mâinile se vor vindeca în timp. Stone nu era atât de sigură de cicatricile psihologice. Curtis era dură, dar numai timpul va spune dacă va reuși să treacă peste toate acestea.
Comandantul SCO19 - unitatea de operațiuni speciale a poliției londoneze, aproximativ echivalentul unei echipe SWAT urbane în Statele Unite - a dat semnalul. Repede și în liniște deplină, au intrat în complexul de apartamente dintr-un cartier sumbru din East End. O jumătate de duzină de comandouri au intrat în casa scării de pe partea cealaltă a clădirii. Alți șase au luat poziție în vestibul, păzind cele două lifturi și fiecare ușă. Alți doi operatori, comandantul lor și cei doi americani au urcat pe cea mai apropiată scară, cu armele ridicate, fără sisteme de siguranță.

La etajul cinci, tot fără să scoată un cuvânt, au intrat în hol, în timp ce a doua echipă se poziţiona, de asemenea, în jurul apartamentului 512. Numărând în tăcere până la trei, comandantul i-a făcut semn cu capul spărgătorului, un bărbat masiv care a aruncat un berbec enorm, asemănător unui baros, în uşă şi a smuls-o din balamale.
"Hai, hai, hai!", a strigat comandantul.
Şase comandouri au năvălit înainte. Stone era chiar în spatele lor. Curtis a rămas în hol, la ordinele lui. Aşa cum plănuise, Stone a văzut doi ofiţeri pivotând spre dreapta în bucătărie. Alţi doi au pivotat spre stânga în sufragerie. Ceilalţi doi au dat buzna în dormitor. Unul câte unul, Stone i-a auzit pe bărbaţi strigând: "Liber!" Majoritatea comandourilor au ieşit acum pe fereastra dormitorului pe scara de incendiu şi s-au îndreptat spre acoperiş pentru a supraveghea zona. Atunci au intrat geniştii în apartament. Au verificat dacă există urme de explozibili şi alte materiale pentru fabricarea bombelor. Când nu au găsit nimic, Stone a coborât arma şi i-a cerut colegului său să i se alăture.
Kailea şi-a scos ochelarii şi casca şi a inspectat cu atenţie fiecare cameră.
Erau vase murdare în chiuvetă. Lapte acru în frigider, împreună cu nişte carne halal râncedă. Paturile suprapuse din singurul dormitor nu erau făcute. Două cești de ceai rece neterminate stăteau pe măsuţele de lângă canapeaua din camera de zi. Singura bibliotecă conţinea două exemplare ale Coranului, câteva cărţi de călătorie despre Londra şi alte câteva despre Atena şi Santorini. Pe un raft inferior se aflau o jumătate de duzină de exemplare broşate ale operelor lui Sayyid Qutb, împreună cu ceea ce părea a fi un set complet de treizeci de volume ale lucrării definitive a acestui om, În umbra Coranului.
Qutb, îşi amintea ea de la un curs de studii islamice pe care îl urmase în facultate, se născuse şi crescuse în Egipt şi era considerat naşul intelectual şi spiritual al Frăţiei Musulmane în anii 1950 şi 1960. Dacă Kailea îşi amintea corect, Qutb fusese arestat la Cairo undeva în jurul anilor '65 sau '66, condamnat pentru complot la asasinarea preşedintelui Gamal Abdel Nasser şi executat prin spânzurare. Unul dintre cei mai fervenţi discipoli ai săi a fost Aymin al-Zawahiri, fondatorul Jihadului Islamic Egiptean, care mai târziu a fost complice la atacurile de la 11 septembrie 2001 împreună cu prietenul şi colegul său de crimă în masă Osama bin Laden.
În timp ce echipa de criminalişti începea să facă fotografii şi să caute amprente, Kailea a îmbrăcat o pereche de mănuşi pentru locul crimei şi a luat una dintre copiile scripturilor musulmane sacre. A fost surprinsă să constate că era o ediţie în engleză, nu în arabă. La fel a fost şi cealaltă. A luat una dintre cărţile lui Qutb, intitulată Justiţia socială în islam, şi a început să o răsfoiască. Ca şi Coranul, era în engleză. Multe pasaje erau subliniate sau evidenţiate cu marker verde. A aşezat-o pe raft şi a ales o altă carte, The Battle between Islam and Capitalism. Era, de asemenea, o traducere în engleză şi era puternic marcată. Se întreabă dacă cecenii ştiu să citească araba. Majoritatea jihadiştilor ştiau. Părea ciudat ca ei să nu ştie.
În timp ce răsfoia unul dintre cele treizeci de volume cu copertă cartonată, un pasaj anume i-a atras atenţia.
Războiul pe care evreii au început să-l poarte împotriva islamului şi musulmanilor în acele zile de început a continuat până în prezent. Poate că forma şi aspectul s-au schimbat, dar natura şi mijloacele au rămas aceleaşi.
Kailea a aşezat-o pe raft şi a început să răsfoiască un exemplar din Milestones, manifestul din 1964 care devenise lectură obligatorie pentru islamiştii din Maroc până în Indonezia.

"Acela este Qutb?", a întrebat agentul Stone, venind în spatele ei.
Kailea a dat din cap. "O adevărată figură", a spus ea. "Ai citit vreodată ceva din ce a scris?"
"Câteva în facultate, dar a trecut ceva timp."
"La fel și eu. Ar trebui să parcurgi Milestones într-o zi. E altceva. Ascultă primele câteva propoziții.
"Omenirea se află astăzi pe marginea unui abis, nu din cauza pericolului de anihilare completă care planează deasupra capului ei - acesta fiind doar un simptom și nu adevărata boală - ci pentru că omenirea este lipsită de acele valori vitale care sunt necesare nu doar pentru dezvoltarea sa sănătoasă, ci și pentru progresul său real. . . .
"Este esențial pentru omenire să aibă o nouă conducere! . . ."Este necesar ca noua conducere să păstreze și să dezvolte fructele materiale ale geniului creator al Europei și, de asemenea, să ofere omenirii acele idealuri și valori înalte care au rămas până acum nedescoperite de omenire și care, de asemenea, vor familiariza omenirea cu un mod de viață care este armonios cu natura umană, care este pozitiv și constructiv și care este practicabil.
"Islamul este singurul sistem care posedă aceste valori și acest mod de viață."
"Un adevărat bon vivant, nu-i așa?" a întrebat Stone.
Kailea s-a întors la ultimele pagini albe și a găsit notițe manuscrise mâzgălite în rusă. Nici ea, nici Stone nu puteau descifra mare lucru din ele. Dar ceea ce i-a atras atenția a fost un număr de telefon scris în partea de jos.
74
HOTELUL KING DAVID, JERUSALEM - 9 DECEMBRIE
Era exact ora 4 dimineața în Orașul Sfânt.
La Washington, era ora 21:00 fix. Echipa de pregătire s-a adunat în apartamentul lui Marcus de la etajul al șaselea, deschizând beri, cola și gustări din minibar și dând drumul la CNN pentru a aștepta discursul președintelui în prime-time.
Asta a fost. Clarke urma să își prezinte inițiativa de pace pentru Orientul Mijlociu. Casa Albă anunțase discursul în weekend. A fost știre de primă pagină în Israel, în lumea arabă și în întreaga lume. Majoritatea experților și analiștilor din Orientul Mijlociu criticau deja planul pe care nu îl citiseră încă ca fiind "irelevant", "depășit de evenimente" și "mort la sosire", dat fiind că liderii palestinieni îl respinseseră preventiv.
Cu toate acestea, Marcus și echipa au fost recunoscători că nu au existat încă scurgeri de informații cu privire la faptul că Clarke urma să vină la Ierusalim pentru a organiza un summit pentru pace. Aceasta urma să fie bomba remarcilor sale din această seară și știrea principală a următoarelor zile. Ar fi, de asemenea, subiectul numărul unu pentru jihadiștii din întreaga lume. Comunitatea americană de informații a fost pregătită să monitorizeze milioane de apeluri telefonice, mesaje text, e-mailuri și chat-uri online, în căutarea unor potențiale amenințări la adresa summitului și a lui POTUS. Vestea bună era că tehnicienii de la Langley intraseră din nou în serverele informatice ale Kremlinului. Prin urmare, Marcus i-a ordonat lui Oleg să fie foarte atent la ceea ce spun Petrovsky și consilierii săi de top, iar dezertorul rus a promis că se ocupă de asta.
Chiar în momentul în care prezentatorul l-a prezentat pe Clarke și imaginea a trecut de la studiourile CNN din Atlanta la Biroul Oval, telefonul lui Marcus a sunat. Supărat, acesta și-a cerut scuze colegilor, s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre baie, unde telefonul său era încărcat pe dulap. Era pe cale să îl oprească când și-a dat seama că era Kailea care îl suna de la Londra.

"Am găsit-o, Marcus", a spus ea imediat.
"Ce anume?"
"Numele celor doi oameni care s-au dat drept echipa BBC."
"Cine sunt ei?"
"Ceceni -Maxim și Amina Sheripov. Mama lor a fost o Văduvă Neagră. S-a aruncat în aer la Moscova în anii '90. Am percheziționat apartamentul lor ieri după-amiază și am găsit un număr de telefon. Acesta ne-a condus la o clinică medicală de aici din Londra și la numele chirurgului care a plasat bomba în femeie, Amina."
"Dă-mi-l", a spus Marcus, apucând un pix și un carnețel.
"Numele lui este Ali Haqqani."
"Un q sau două?"
"Două. Este cetățean pakistanez. Născut în Islamabad. A emigrat în Marea Britanie în 2010. Asta e tot ce avem momentan."
"Concentrează-te pe bani", a instruit-o Marcus. "Cine l-a plătit să îl opereze pe terorist? De unde proveneau banii? Prin ce bănci au trecut? Caută și în toate înregistrările lui telefonice. Trebuie să aibă un intermediar, iar acea persoană ar putea fi stabilită în Marea Britanie, chiar în Londra."
"Ne ocupăm deja de asta - o să vă trimit totul cât de repede pot."
"Și trebuia să aibă asistente medicale, nu? Cine erau acestea? Unde locuiesc ele? De unde sunt? Cât timp au lucrat pentru el? Ce știu ele?"
"Ne ocupăm și de asta. Britanicii fac raiduri în toate apartamentele lor în timp ce vorbim."
"Bună treabă. Trebuie să plec, dar țineți-mă la curent."
Discursul președintelui era în desfășurare.
De obicei, Ahmet Mustafa ar fi adormit profund la o oră atât de matinală. Președintelui turc îi plăcea să doarmă până târziu, se trezea în jurul orei 9 dimineața și uneori până la 9:30. De obicei, se alătura soției sale pentru un mic dejun somptuos la ora zece fix în fiecare zi, cu excepția zilei de vineri, și rareori venea la birou înainte de prânz. Se întorcea întotdeauna în locuința sa până la ora șase seara, cu excepția cazului în care călătorea sau găzduia un vizitator străin pentru un dineu de stat. Și era în pat, cu luminile stinse, nu mai târziu de ora zece, în fiecare seară, fără greș, oriunde s-ar fi aflat în lume.
Prin urmare, Hamdi Yașar a fost uimit să vadă numărul privat al lui Mustafa apărând pe ID-ul apelantului său. Aflat în camera de control de la studiourile principale ale Al-Sawt, el a preluat apelul și a ieșit pe hol. "Domnule președinte, este totul în regulă?", a întrebat el în timp ce se îndrepta spre biroul său. "E un pic cam devreme pentru dvs."
"Vă uitați la asta?" a răspuns Mustafa, ignorând întrebarea.
"Discursul? Bineînțeles. Ce altceva?"
"Știai că va urma asta?" Mustafa a insistat. "Clarke, Eitan și Al Saud împreună, în al-Quds, săptămâna viitoare?"
"Am primit un text în avans al discursului, da", a răspuns Yașar cu precauție, realizând brusc că liderul turc îl sunase din greșeală pe telefonul mobil de serviciu, nu pe telefonul său privat prin satelit. "Înțelegeți implicațiile acestui lucru - cât de mare este?"
"Este o poveste foarte importantă, sunt de acord, iar rețeaua noastră ar dori să vă înregistreze reacția la discurs, dar nu chiar acum", a spus Yașar, sperând cu disperare că Mustafa nu va spune nimic incriminator pe o linie deschisă. "Pot să trimit o echipă mai târziu, când se deschide biroul din Ankara?"
A existat o pauză pregnantă.
"Da, da, ar fi bine - mi-ar plăcea să comentez mai pe larg. Dar, deocamdată, aș dori doar să vă întreb: Rețeaua dumneavoastră va acoperi acest summit al păcii din toate unghiurile, corect? Aceasta s-ar putea dovedi a fi o ocazie unică în viață. Nu mi-ar plăcea să o văd ratată".

Yaşar a început să respire din nou, uşurat că liderul turc şi-a amintit că conversaţia era probabil înregistrată de NSA, de Unitatea 8200 a Israelului şi de o miriadă de alte agenţii de informaţii străine. Dar mesajul său - oricât de învăluit în eufemisme - era foarte clar. Mustafa dorea ca Kairos să îşi trimită cel mai bun asasin la Ierusalim.
Yaşar a vrut să-i spună că cel mai bun dintre ei se afla deja acolo, dar asta va trebui să aştepte până la următoarea lor întâlnire faţă în faţă.
75
BIROUL PREŞEDINTELUI, RAMALLAH, AUTORITATEA PALESTINIANĂ
Ismail Ziad era apoplectic.
Cu cât urmărea mai mult discursul lui Clarke, cu atât devenea mai furios. La un moment dat, a aruncat cu un pantof în televizor. O clipă mai târziu, a luat telefonul de pe birou şi l-a aruncat prin cameră, ratând la limită un consilier care tocmai intrase în birou, dar lovind o oglindă şi spărgând-o în bucăţi.
"Dă-mi-l pe al-Azzam", a strigat liderul palestinian. "Acum!"
Cum telefonul principal al lui Ziad nu mai funcţiona, ajutorul şi-a scos propriul telefon mobil, a format numărul Marelui Muftiu din lista de contacte a telefonului şi a aşteptat până când bătrânul a răspuns. "Excelenţa Voastră, îl am pe preşedintele Ziad la telefon pentru dumneavoastră". Apoi i-a predat telefonul şefului său.
"Amin, eşti acolo?"
"Sunt, domnule preşedinte."
"Urmăreşti această farsă?"
"Da, da, desigur, dar eu -"
"Blasfemie, vă spun eu - aceasta este o blasfemie împotriva poporului nostru şi împotriva oraşului nostru sfânt", a răbufnit preşedintele palestinian, întrerupându-l pe Marele Muftiu în mijlocul frazei. "Şi trebuie să o opreşti, Amin - nu trebuie să laşi niciodată acest lucru să se întâmple".
Prinţul Abdullah era încă la biroul său.
Un banc de monitoare TV de pe peretele îndepărtat al biroului său îl arăta pe preşedintele Clarke ţinându-şi discursul pe şase reţele diferite, dar toate erau pe mute. Şeful serviciilor secrete saudite citise deja un text anticipat al discursului pe care directorul CIA Stephens i-l trimisese cu câteva ore înainte. În acest moment, se gândea la lucruri mai importante.
Convocându-şi şeful de cabinet, prinţul a cerut să ştie dacă au primit veşti de la sursa lor din Teheran. Nu a folosit numele omului. Dar consilierul era unul dintre puţinii oameni din regat care ştia exact la cine se referea şeful său - Dr. Haydar Abbasi, aparent directorul agenţiei spaţiale iraniene, deşi era mai exact şeful programului iranian de rachete balistice.
"Nu, Înălţimea Voastră", a răspuns consilierul. "Mă tem că nu."
"Ştim măcar dacă mai este în viaţă?"
"Ei bine, a fost un articol despre el în ziar acum două zile."
"Ce spunea?"
"Era mic, doar o poză şi o legendă, de fapt. A primit o delegaţie de la Moscova pentru a discuta planurile unei misiuni comune de explorare a planetei Marte."
"De ce nu am fost informat?"
"Ai fost atât de ocupat cu pregătirile pentru călătoria Majestăţii Sale la al-Quds, încât nu am considerat necesar."
Prinţul s-a ridicat, şi-a frecat ochii injectaţi cu sânge şi a luat o înghiţitură de apă dintr-o sticlă de pe birou. "Bine, dar avem nevoie de mai multe de la el, şi repede. Îl putem contacta?"
"Nu, Alteţa Voastră - a fost categoric de la început că ne va contacta, iar noi nu trebuie să încercăm niciodată să dăm de el."

Chiar în acel moment, telefonul a sunat. Șeful de cabinet a răspuns, apoi i-a cerut interlocutorului să aștepte. A apăsat butonul Mute și s-a întors spre prinț. "Este americanul."
"Dayton?"
"Nu, Ryker."
"Agentul DSS?"
"Da, și spune că e urgent."
Generalul Entezam nu-l văzuse niciodată pe Hossein Ansari atât de bolnav. Chiar și în scurt timp de la ultima lor întâlnire, liderul spiritual al Revoluției Iraniene slăbise. Omul era emaciat. Pielea îi era icterică. Nu se putea ridica din pat și abia putea să înghită o lingură de bulion. Entezam venise la reședință pentru a urmări discursul lui Clarke cu Liderul Suprem și pentru a-l informa cu privire la ultima sa conversație cu Abu Nakba. Dar în timp ce stătea singur lângă patul bărbatului, știa că nu va fi așa. În tăcere, s-a rugat ca Allah să aibă milă de acest uriaș pe care îl prețuia atât de mult.
Omul realizase atât de multe în timpul vieții sale. Acum, în ultimele sale săptămâni de viață, tot ce își dorea Ansari era să vadă răzbunarea împotriva americanilor și israelienilor pentru uciderea lui Alireza al-Zanjani și dejucarea planurilor sale ca Iranul să aibă bomba. Și tot ce dorea Entezam era să îi împărtășească lui Ansari vestea extraordinară că Kairos, unul dintre cei mai importanți proxizi ai lor, îi va elimina în curând nu numai pe Clarke și Eitan, ci și pe monarhul saudit.
În particular, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene își dorea să poată face el însuși fapta. Ce-ar fi dat să fie chiar în orașul al-Quds, pe Haram al-Sharif, martirul ales să meargă în paradis și să-i trimită pe acești trei diavoli direct în focurile iadului. Nu știa numele celui care fusese de fapt ales. Abu Nakba fusese vag în privința detaliilor, neindicând nici măcar dacă asasinul va fi un bărbat sau o femeie. Cu toate acestea, mai degrabă decât să se simtă ofensat de refuzul lui Abu Nakba de a-i încredința detaliile operațiunii pe care o finanța, cu atât mai puțin să se hrănească cu gelozia pe care o simțea față de shahidul sau shahida care se pregătea pentru glorie, Entezam a jurat să se roage pentru acest suflet curajos de trei ori pe zi până la finalizarea operațiunii. Oricine ar fi fost, ar fi avut nevoie de puterea lui Allah pentru a învinge toate capcanele viclene ale Satanei.
"Ajută-mă", a șuierat Ansari, cu vocea lui răgușită și subțire abia auzită. "Un lighean - aduceți-l repede".
Entezam s-a ridicat din nou și s-a uitat prin cameră după ceva potrivit. Cel mai bun lucru pe care l-a putut găsi în scurt timp a fost un coș de gunoi. A luat-o și i-a adus-o lui Ansari, întrebând dacă asta era ceea ce dorea.
Dar Liderul Suprem nu a răspuns. În schimb, a început să tușească, apoi să se înece și apoi să își vomite propriul sânge.
76
RIYADH, ARABIA SAUDITĂ
Prințul Abdullah a ridicat receptorul.
"Agent Ryker, cui datorez această onoare?"
"Prințe Abdullah, îmi pare rău că am sunat atât de devreme și am rupt lanțul de comandă."
"Nu-i nimic. Avem o mare datorie față de tine. Puteți să mă sunați oricând."
"Sunteți foarte amabil", a spus Marcus, apoi a trecut la subiect. "I-am identificat pe atentatorii din Londra. Erau ceceni, un frate și o soră: Maxim și Amina Sheripov. Sper că ați putea să le căutați numele în sistem și să-mi spuneți ce puteți găsi despre ei."
"Absolut. Ce altceva?"
"Ați auzit vreodată de o BCB?"

"O bombă în cavitatea corpului?", a întrebat prinţul.
"Exact", a spus Marcus surprins. "Aşadar, MI5 şi FBI sunt acum convinşi că Amina Şeripov a fost atentatorul şi că Maxim a apăsat pe trăgaci, ca să zic aşa."
"Şi cineva a implantat chirurgical bomba în Amina?"
"Corect."
"Cine?"
"Un pakistanez pe nume Dr. Ali Haqqani."
"Unul q sau doi?"
"Două, credem noi. Vreţi să-i verificaţi şi numele?"
"Desigur."
"Nu putem spune dacă acesta este numele său real sau un pseudonim, dar acesta este numele pe care îl folosea în Londra. MI5 şi FBI demontează clinica medicală unde lucra. Avem deja imagini de securitate din interiorul clinicii care dovedesc că Şeripovii au venit acolo şi au interacţionat cu Haqqani."
"Dar nu-l aveţi?"
"Nu. Suntem pe cale să emitem un mandat pentru arestarea lui."
"Nu -nu încă", a spus prinţul.
"De ce nu?"
"Nu are cum să folosească acelaşi nume", a spus Rashid. "Şi nu-l vei găsi niciodată în Marea Britanie. A plecat. Întrebarea este ce pseudonim foloseşte acum. Dacă îl dai în urmărire generală, presa va difuza informaţia în întreaga lume, iar el se va ascunde. Nu avem timp pentru asta. Avem nevoie de el în aer liber. Avem nevoie de el în mişcare. Doar aşa îl vom repera."
"Sentimentul de aici este diferit", a spus Marcus. "Cu cât mai mulţi oameni îi văd chipul, cu atât vom primi mai multe ponturi care ne pot duce la el."
"Veţi fi inundaţi cu piste false. Din nou, nu avem timp pentru asta."
"Ei bine, se va întâmpla într-o oră. Singura modalitate de a-l opri este dacă regele îl sună pe preşedinte. Nu sunt sigur că este apelul potrivit, dar depinde de tine."
"Ascultă, e ceva ce trebuie să-ţi spun, agent Ryker."
"Ce anume?"
"Ai auzit vreodată numele Abdullah Hassan Tali al-Asiri?"
"Nu - de ce?"
"Bineînţeles că nu", a spus prinţul. "Este foarte secret aici, în regat. Dar îţi spun ca să înţelegi cât de gravă este această ameninţare."
"Continuă."
"Al-Asiri era un cetăţean saudit. Un terorist. Un membru al Al Qaeda. Un adevărat monstru. Oricum, noi îl vânam. Şi voi, americanii, îl vânaţi. Se pare că se ascundea în peşterile din Yemen. Dar în august 2009, al-Asiri contactează serviciile secrete saudite. Spune că vrea să intre. Vrea să îşi vadă familia. Vrea azil în schimbul numelor şi locaţiilor exacte ale multor alţi agenţi al-Qaida. Omul de la locul meu de muncă la acel moment era prinţul Mohammed bin Nayef. El este încântat de şansa de a-l aduce pe al-Asiri, aşa că aprobă planul. Dar în ultimul moment, al-Asiri adaugă o condiţie."
"Ce condiţie?"
"Spune că este plin de remuşcări şi vrea să se căiască în faţa lui Nayef în persoană. Nayef este de acord. Îşi trimite chiar avionul privat în Yemen pentru a-l aduce pe al-Asiri înapoi. Ei se întâlnesc în casa prinţului din Jeddah, pe malul Mării Roşii. Al-Asiri trece prin două detectoare de metale. Este percheziţionat amănunţit de echipa de securitate a prinţului. Este declarat curat, aşa că este dus să se întâlnească cu prinţul, faţă în faţă. Atunci se întâmplă."
"Ce se întâmplă?"

"Al-Asiri explodează chiar acolo, în salon."
"O bombă în cavitatea corpului."
"Exact", a spus prințul. "Se pare că Al-Asiri își introdusese bomba în rectul său, iertați-mă. Cea mai mare parte a forței explozive a fost concentrată în jos. A creat un crater imens în podea. Am găsit unul dintre brațele bărbatului în tavan. Dar Nayef, slavă lui Allah, nu a fost rănit grav. A fost zguduit, ca să zic așa, dar nu a fost mișcat."
"Nu am auzit niciodată povestea asta."
"Puțini au auzit-o. A fost jenant pentru serviciile de informații și de securitate saudite că am fost păcăliți de al-Asiri. Mai mult, am vrut ca al-Qaeda să creadă că încă îl avem, că i-am detectat bomba și am dezamorsat-o. Dar puteți înțelege de ce vestea dvs. va fi atât de deranjantă pentru Majestatea Sa Regele, mai ales în ajunul celei mai dificile călătorii politice din viața sa. Este supus unor presiuni enorme pentru a nu merge la Ierusalim, pentru a nu se întâlni cu israelienii. Iar acest lucru nu îl va ajuta".
"Îmi pare rău să fiu purtătorul acestor vești."
"Mai bine acum decât mai târziu."
"Adevărat, ceea ce înseamnă că trebuie să dau fotografia israelienilor. Poate că nu avem încă un nume real, dar israelienii au un software de recunoaștere facială de ultimă generație. Dacă Haqqani încearcă să intre în Israel, tu și cu mine vom ști de ce. Deocamdată putem să ținem totul departe de mass-media, dar avem nevoie ca israelienii să îl oprească și să îl interogheze, astfel încât să ne poată conduce la restul lui Kairos."
"Foarte bine", a spus prințul. "Voi vorbi cu regele. Trebuie să-l suni pe Asher Gilad chiar acum. Ai numărul lui privat?"
"Îl am."
"Bine - te voi suna în momentul în care vom verifica aceste nume".
77
JERUSALEM, ISRAEL
"Alo? Cine este?"
Pentru Marcus era clar că tocmai îl trezise pe șeful Mossadului israelian. Dar nu putea fi ajutat.
"Domnule Gilad, îmi pare rău să vă trezesc, dar sunt agentul Marcus Ryker. Ne-am întâlnit la dineul cu premierul zilele trecute."
"Cât este ceasul?"
"4:36, domnule."
"Ar fi bine să fie important, Ryker", a mârâit Gilad.
"Este, domnule. FBI și MI5 și-au dat seama de identitatea omului responsabil pentru atentatul din Londra sau cel puțin implicat îndeaproape în planificarea acestuia."
"Cine este acesta?"
"Numele lui este Haqqani. În timp ce vorbim, îți trimit prin SMS fotografia și detaliile lui. Trebuie să știm tot ce aveți în dosarele voastre despre tipul ăsta. Și avem nevoie să vă puneți oamenii în alertă maximă."
"De ce?"
"Avem motive să credem, domnule, că Haqqani ar putea veni în Israel."
Hussam Mashrawi a simțit un sentiment de déjà vu.
Scăpând din pat cât de discret a putut, s-a spălat, s-a îmbrăcat, și-a pus paltonul și s-a strecurat pe ușa din față înainte să răsară soarele. Nu ploua acum, dar plouase toată noaptea, iar trotuarele de piatră erau alunecoase. Totuși, Mashrawi s-a mișcat cât a putut de repede pe străduțele aproape pustii, trecând pe lângă magazinele închise, cafenele, restaurante și pensiuni. Pe măsură ce se apropia de Mănăstirea Flagelației, a văzut o singură lumină aprinsă într-o cameră de deasupra atelierului de cizmărie. Acesta a fost semnalul.

Bătând de două ori la uşă, a intrat repede când uşa a fost descuiată pentru el. I se spusese să îşi sune şeful la ora şase fix în acea dimineaţă. Ceasul de pe perete i-a spus că a ajuns cu trei minute mai devreme şi a răsuflat uşurat. Ar fi fost suficient timp pentru a deschide seiful de perete şi -
Inima lui Mashrawi aproape că s-a oprit. Când a intrat în camera mică din spatele apartamentului, atât de aglomerată cu cărţi şi ziare vechi şi mirosind a ţigări stinse, cineva îl aştepta. "Cine sunteţi?", a întrebat el, tremurând.
"Dr. Mashrawi, ce onoare să vă cunosc în sfârşit".
Mashrawi nu a spus nimic, deşi a început să se îndepărteze încet de figura umbrită care stătea în scaunul de la biroul antic.
"Nu trebuie să vă alarmaţi", a spus bărbatul cu un uşor accent britanic. "Omul cu care sperai să vorbeşti m-a trimis pe mine. Mi-a cerut să vă vorbesc personal pentru că misiunea pe care o are pentru dumneavoastră este de cea mai mare importanţă şi niciun detaliu nu poate fi lăsat la voia întâmplării."
"De unde ştiu eu că -?"
"Că ce? Că sunt cu adevărat trimis de Kairos?"
Mashrawi a oftat. Nu folosise niciodată acest cuvânt, nici măcar într-o convorbire securizată.
"Cine altcineva aş putea fi, Shin Bet?"
"Poate."
"Atunci te-aş tortura, nu aş vorbi cu tine."
În cele din urmă, Asher Gilad l-a sunat înapoi pe Marcus.
"Eşti undeva unde poţi vorbi în particular?", a întrebat şeful Mossad.
Discursul se terminase. Petrecerea se terminase. Membrii echipei de avansare se întorseseră cu toţii în camerele lor pentru câteva ore de somn. Marcus era singur în apartamentul său de hotel, încercând să doarmă şi el puţin. Acum aprinse o lampă şi se aşeză în pat. "Da, ce ai găsit?"
"E prea târziu", a spus Gilad.
"Prea târziu pentru ce?"
"Am transmis fotografia pe care mi-ai trimis-o Shin Bet-ului şi serviciilor de securitate ale aeroporturilor."
"Şi?"
"Mă tem că Haqqani este deja în ţară."
Uimit, Marcus s-a trezit brusc complet.
"Ryker, eşti acolo?"
"Da, domnule, sunt aici."
"Se pare că Haqqani a intrat în Israel sâmbătă cu un zbor din Spania. A folosit un pseudonim -Mohammed Peshawar - dar fotografiile nu mint niciodată. El este."
"Te rog, spune-mi că ai vreo idee unde se află."
"Absolut niciuna. Ştim că a plecat la Ierusalim. Una dintre camerele noastre de supraveghere l-a surprins intrând într-un taxi. Oamenii mei i-au dat de urmă şoferului şi i-au arătat poza. El spune că bărbatul a vrut să fie dus la American Colony Hotel şi să plătească în numerar. Dar managerul hotelului spune că nu are nicio rezervare pentru un Haqqani sau un Peshawar. Am verificat imaginile de pe camerele de supraveghere şi nu am găsit nimic."
"Deci tot ce ştiţi sigur este că a venit la Ierusalim şi a dispărut?" a întrebat Marcus.
"Mă tem că da."
Marcus se simţea rău, dar nu era timp să încetinească. Avea telefoane de dat.
Bărbatul din umbră s-a aplecat în faţă, astfel încât Mashrawi să-i poată vedea faţa.

"Numele meu este Mohammed al-Qassab. Sunt directorul de operaţiuni al Kairos, iar tata m-a trimis să vă cer ajutorul."
Mashrawi nu a spus nimic.
"Ne-ai furnizat informaţii esenţiale despre viitoarea vizită a preşedintelui Clarke şi despre vizita regelui şi prezenţa premierului alături de ei. Ţi-ai jurat loialitate tatălui nostru şi ne-ai spus că eşti dispus să faci orice este necesar pentru a obţine victoria în jihadul nostru, în încercarea noastră de a reconstrui Califatul. Este adevărat?"
Încet, Mashrawi a dat din cap.
"Bine. Atunci iată ce ne cere tata. Avem nevoie de un shahid, de un martir loial şi curajos, dispus să ucidă preşedintele, premierul şi regele. Îţi vei da viaţa pentru ca califatul să trăiască?"
"O voi face - o voi face - vreau să spun, aş face-o dacă aş putea, dar . . ."
"Dar ce?"
"Cu tot respectul, ar fi imposibil să aduc o armă în Haram al-Sharif, mai ales în acea zi. Eu nu sunt un laş. Voi face orice mi se va cere. Dar trebuie să fim realişti. Unele lucruri pur şi simplu nu pot fi făcute."
"Nimic nu este imposibil cu Allah, Hussam. Crezi asta?"
"Da, desigur."
"Bine. Este un doctor pe care vreau să îl vezi. El te va opera. Mâine. Şi nu te voi minţi. O să doară. Foarte tare. Timp de câteva zile. Dar apoi vei fi bine şi pregătit pentru cea mai importantă şi glorioasă misiune din viaţa ta."
78
HOTELUL KING DAVID, JERUSALEM -10 DECEMBRIE
Trecuse o zi întreagă şi nu era niciun semn de Haqqani.
Marcus a fost trezit la 5 dimineaţa, dar el era deja treaz. Era de mai bine de o oră, încercând să se gândească la o cale de ieşire din această încurcătură şi fără să găsească nimic. S-a dat jos din pat, şi-a pus pantaloni scurţi de alergare, un tricou şi un hanorac şi s-a întâlnit cu Tomer Ben Ami, director adjunct al Shin Bet, în holul hotelului de cinci stele. Nu erau prezenţi alţi oaspeţi, doar personalul de la recepţie şi un bărbat mai în vârstă care curăţa şi lustruia podelele din marele vestibul. Ploile se opriseră, dar cerul rămăsese ameninţător şi era frig şi din ce în ce mai frig. Marcus nu era foarte nerăbdător să alerge, dar se bucura că veteranul agenţiei de poliţie se oferise să facă exerciţii cu el.
"Deci, încotro ne îndreptăm?" a întrebat Marcus.
"Ai făcut vreodată "Murph"?" a răspuns Tomer.
"Da, acum un milion de ani."
"Bine ai revenit." Israelianul a zâmbit.
Marcus nu i-a întors zâmbetul. "Glumeşti", a spus el.
Tomer nu glumea. "Murph" era un antrenament destul de epuizant şi unul dintre puţinele lucruri care nu-i lipseau lui Marcus din perioada în care lucra pentru Secret Service. Concepută în onoarea locotenentului Michael P. Murphy, un Navy SEAL care a fost ucis în acţiune în Afganistan în 2005, rutina CrossFit devenise preferata operatorilor Forţelor Speciale ale SUA şi a celor mai de elită ofiţeri de aplicare a legii din ţară, care o executau ca modalitate de a onora memoria acestui luptător american eroic. Marcus era familiarizat cu acest antrenament, dar nu ştia că popularitatea lui trecuse oceanul sau că un bărbat cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât el îl putea face şi dorea să o facă.
Au început prin a alerga o milă pe străzile din Ierusalim. Asta a fost partea uşoară. Apoi, au făcut o sută de tracţiuni, unul lângă altul, urmate de două sute de flotări, urmate de trei sute de ghemuiri în aer.

Până la sfârșit, Marcus aspira cu disperare oxigen. Tomer era ud de sudoare, dar radia de la o ureche la alta.
"Haide, Ryker, dă-i drumul", a strigat israelianul, lovindu-l peste fund în timp ce se îndreptau spre o altă cursă de un kilometru.
În timp ce picioarele lui Marcus băteau pavajul, încercând să țină pasul, și-a dat seama că îl dureau articulațiile și mușchii pe care nu-și amintea să-i fi avut. De când se alăturase CIA sub pretextul că lucra pentru DSS, se antrenase mult mai regulat decât o făcuse de când soția și fiul său fuseseră uciși. Dar nici pe departe atât de mult, și abia în acea dimineață friguroasă de miercuri și-a dat seama cât de slab era încă. Singurul lucru care i-a salvat a fost faptul că nu au făcut antrenamentul de o oră purtând veste antiglonț de 20 de kilograme, așa cum făcuse Marcus când era în Serviciile Secrete.
Au ajuns la biroul Shin Bet din Ierusalim. Acolo, Tomer l-a dus la poligonul din subsolul agenției. S-au spălat cu prosopul, au băut câteva sticle de apă și au exersat timp de o oră cu pistoale și mitraliere. După aceea, Tomer l-a condus pe Marcus înapoi la King David în Range Rover-ul său.
După ce a făcut duș, s-a bărbierit și s-a îmbrăcat într-un costum proaspăt călcat, Marcus l-a găsit pe directorul adjunct al Secret Service, Carl Roseboro, așteptându-l în hol. Câteva minute mai târziu, Tomer a apărut în față, de asemenea dus și îmbrăcat pentru ziua de azi. Roseboro și Ryker au urcat în mașină și s-au îndreptat spre orașul vechi.
"Ceva despre tipul ăsta Haqqani?" a întrebat Roseboro.
"Încă nu", a spus Tomer.
Cu doar o săptămână înainte ca Air Force One să aterizeze la Tel Aviv, biroul premierului israelian era extaziat, le-a spus Tomer. Vizita monarhului saudit reprezenta un progres diplomatic uriaș, fără îndoială mai mare decât sosirea lui Anwar Sadat în 1977. Dar serviciile de securitate israeliene deveneau din ce în ce mai nervoase pe zi ce trecea.
"Asta nu este tocmai liniștitor", a spus Roseboro.
"Nu ar trebui să fie", a replicat Tomer.
"Vreau să-mi spuneți că aveți totul sub control."
"Aș vrea să pot."
"Israelul nu a pierdut niciodată un șef de stat în vizită, nu?"
"Corect."
"Și Rabin a fost singurul prim-ministru israelian asasinat vreodată, corect?"
"Corect din nou."
"Și asta a fost cu mult timp în urmă."
"1995."
"Și voi v-ați înăsprit protocoalele de atunci, nu?" a insistat Roseboro.
"Desigur, dar nu înțelegeți", a explicat Tomer în timp ce găseau un loc de parcare și se îndreptau spre Muntele Templului. "Miza este mult mai mare acum. Îți poți imagina cât de catastrofală ar fi pentru reputația Israelului dacă un rege musulman ar fi împușcat în timp ce ne vizitează capitala?"
79
BIROURILE ADMINISTRATIVE ALE WAQF-ULUI, IERUSALIM
Aceeași tânără cu voal ca înainte i-a întâmpinat și i-a întrebat dacă îi poate ajuta.
"Avem o întâlnire cu Marele Muftiu și cu Dr. Mashrawi", a spus Marcus.
"Mă tem că Dr. Mashrawi a avut o urgență dentară și nu va putea veni cu voi", a răspuns femeia. "Dar Marele Muftiu este în biroul său și vă așteaptă."
Cei trei bărbați au urmat-o pe o serie de holuri până au ajuns la destinație.

Amin al-Azzam, îmbrăcat în veşmintele sale oficiale, se afla în spatele biroului său mare de stejar, plin cu cărţi şi hârtii de tot felul. Zâmbind cu căldură, a venit în jurul biroului şi a strâns mâinile bărbaţilor, în timp ce Marcus îi prezenta pe colegii săi americani şi israelieni. Apoi i-a invitat pe toţi să ia loc pe două canapele bej bine uzate din colţul biroului său, în timp ce el a luat loc într-un balansoar antic din lemn. Chiar în acel moment, femeia voalată a bătut la uşă, a intrat şi a servit ceai fierbinte cu o crenguţă de mentă în fiecare pahar.
"Îmi pare rău să aud că Dr. Mashrawi nu poate să ni se alăture în această dimineaţă", a început Marcus. "Am încredere că totul este în regulă?"
"Da, da, desigur", a spus al-Azzam. "Hussam a dezvoltat brusc o durere severă de dinţi. S-a dus la dentist ieri după-amiază şi a aflat că are nevoie de o obturaţie radiculară de urgenţă. Soţia mea are grijă de copiii lui, iar soţia lui - fiica mea - l-a dus la procedură în această dimineaţă."
"Îmi pare foarte rău", a răspuns Marcus, strâmbând din nas. "Nu e distractiv."
"Nu, cu siguranţă nu este. Dar sunt sigur că va fi din nou pe picioare în cel mai scurt timp. Deci, cum vă pot ajuta, domnilor, pe măsură ce se apropie ziua cea mare?"
Directorul adjunct Roseboro şi-a aşezat ceaşca de ceai. "Excelenţa Voastră, vreau să vă mulţumesc pentru că ne-aţi răspuns atât de repede şi de amănunţit la numeroasele întrebări puse de agentul Ryker."
"Cu plăcere."
"Ca să fiu sincer, asta a fost partea uşoară", a continuat Roseboro. "Acum, aşa cum Marcus a menţionat fără îndoială, trebuie să începem o verificare de securitate foarte detaliată a fiecărei clădiri, a fiecărui birou, a fiecărui dulap, a fiecărui colţişor din zona Muntelui Templului şi trebuie să începem să instalăm detectoare de metale, echipamente de supraveghere video şi aşa mai departe."
Marcus a observat că Marele Muftiu s-a încordat uşor la folosirea de către Roseboro a termenului evreiesc Muntele Templului în loc de denumirea islamică, Haram al-Sharif. Cu toate acestea, el a observat, de asemenea, că al-Azzam nu l-a corectat pe Roseboro, ci a lăsat să treacă subiectul.
"Dar desigur, dle director Roseboro", a răspuns el calm. "Şi vreau să ştiţi că salut tot ceea ce este necesar pentru a asigura acest loc pentru sosirea acestor trei stimaţi oaspeţi. Aceasta este calea noastră. Vrem ca tu şi restul lumii să vedeţi ospitalitatea pentru care noi, arabii, suntem renumiţi."
"Sunteţi foarte amabil", a spus Roseboro.
"Acestea fiind spuse, nu vă pot permite să vă începeţi pregătirile până sâmbătă", a adăugat al-Azzam, surprinzându-i pe toţi.
"Îmi pare rău - sâmbătă?" a întrebat Roseboro.
"Da, mă tem că da", a spus al-Azzam. "Sosirea anticipată a Custodelui celor Două Moschei Sfinte a generat un interes enorm - şi pasiune, aş putea adăuga - şi, prin urmare, ne aşteptăm ca numărul nostru de vineri să fie de două până la trei ori mai mare decât în mod normal. Ne aşteptăm la mai mult de un sfert de milion de persoane pentru rugăciunile de vineri de la prânz. Ca atare, avem nevoie de fiecare oră de acum şi până atunci pentru a ne pregăti. După ce vor pleca, desigur, şi ziua noastră sfântă se va încheia, atunci dumneavoastră şi poporul dumneavoastră puteţi face toate pregătirile de care aveţi nevoie. Dar nu înainte de răsăritul soarelui de sâmbătă."
Vestea nu le-a picat deloc bine celor doi americani, dar când au început să se împotrivească, Tomer a intervenit. "Domnilor, vă rog; Marele Muftiu îşi face doar datoria şi, credeţi-mă, ultimul lucru pe care îl dorim este

să creăm o perturbare înainte de rugăciunile de vineri", le-a explicat israelianul lui Roseboro și Ryker, apoi s-a întors spre al-Azzam. "Putem conta pe dvs. pentru a încuraja o zi pașnică și ordonată vineri și calmul în teritorii de acum și până la sfârșitul summitului?"
"Absolut", a spus Marele Muftiu. "Atât timp cât respectați nevoile mele și ale echipei mele de acum până sâmbătă. Va fi aceasta o problemă?"
"Nu, deloc", a spus Roseboro.
Tomer și Marele Muftiu s-au uitat apoi la Ryker.
"Niciuna", a răspuns Marcus.
Telefonul lui Marcus a vibrat în buzunar. În timp ce ceilalți bărbați continuau să vorbească, el l-a scos și s-a uitat la ecran, pe care scria: ID utilizator necunoscut.
"Scuzați-mă pentru o clipă", a spus el. "Mă tem că trebuie să răspund."
Când al-Azzam i-a dat voie, Marcus a ieșit din birou și a preluat apelul.
"Alo?"
"Agent Ryker, sunt prințul Abdullah din Riyadh."
80
Marcus a ieșit din clădire.
A traversat piața pe lângă Domul Stâncii și a găsit un loc liniștit sub o colonadă pentru a prelua apelul șefului serviciilor secrete saudite.
"Am verificat numele pe care le-ați cerut -Maxim și Amina Sheripov și Dr. Ali Haqqani", a raportat Prințul Abdullah.
"Și?"
"Mă tem că nu am găsit nimic despre Sheripov, doar un raport despre perfidia mamei lor la Moscova."
"Dar despre Haqqani?"
"Despre el am găsit niște materiale foarte interesante. Ți le trimit acum ție și colegilor tăi, inclusiv numerele de telefon și adresele de e-mail. Dar iată esențialul."
"Du-te - te ascult."
"Numele real al lui Haqqani este Ghulam Salik. S-a născut într-o familie sunnită devotată din Islamabad, cel mai mic din șase copii. Tatăl său a fost medicul personal al președintelui Pakistanului. Surorile sale sunt toate căsătorite și locuiesc încă în Islamabad. Fratele său mai mare a decedat în urma unui atac de cord în urmă cu aproximativ optsprezece luni, dar înainte de moartea sa a fost medicul personal al președintelui turc Mustafa. Un alt frate este bancher de investiții și locuiește în Doha, Qatar. Păstrează un profil foarte scăzut, dar știm că este strâns legat de familia conducătoare și că este un membru de rang înalt al Frăției Musulmane."
"Și Ghulam însuși?"
"Oaia neagră a familiei - un medic strălucit care a devenit un fanatic religios. A venit în regat la mijlocul anilor '90 pentru a urma cursurile facultății de medicină, dar a frecventat și una dintre cele mai problematice moschei ale noastre, sub conducerea unui cleric extremist care a fost arestat și executat pentru activități subversive în urmă cu aproximativ zece ani. La 14 iunie 2010, Ghulam Salik a zburat de la Doha la Sana'a, Yemen. La 1 august a aceluiași an, a zburat înapoi la Doha și apoi la Istanbul, în Turcia. Dar în 2010, anchetatorii noștri au stabilit că Ghulam a fost cel care l-a operat pe Abdullah Hassan Tali al-Asiri."
"Atentatorul sinucigaș al Qaeda?"
"Exact."
"Cel care a încercat să-l asasineze pe prințul Mohammed bin Nayef cu prima bombă cu cavitate corporală?"
"Acela este", a confirmat sauditul. "Dar până când am pus cap la cap piesele, Ghulam Salik dispăruse de pe fața pământului. Sincer, nu auzisem niciodată de numele Ali Haqqani până când nu m-ai sunat ieri. Ne-a luat

ceva timp, dar acum este clar pentru noi că Haqqani și Salik sunt aceeași persoană."
"De unde știți?"
"Este o poveste lungă și foarte secretă. Neoficial, să spunem doar că, în urmă cu aproximativ un an, calculatoarele mainframe ale Ministerului turc de Interne au fost piratate. O jumătate de secol de înregistrări cu fiecare naștere, deces, căsătorie, divorț, înmormântare și schimbare de nume din Republica Turcia au devenit disponibile pe piața neagră. Nu spun că am cumpărat dosarele. Dar, din când în când, cineva prieten al regatului poate avea ocazia să parcurgă astfel de colecții și să vadă ce este disponibil. Având în vedere că a trecut aproximativ un deceniu de când cazul Ghulam Salik a fost închis, nu ne-am gândit niciodată să le cerem acestor prieteni să caute numele lui și să vedem ce apare."
"Dar lasă-mă să ghicesc", a spus Marcus. "Ieri ați făcut-o."
"Din nou neoficial, da", a spus prințul. "Am aflat că în vara anului 2010, în timp ce Ghulam se afla la Istanbul, și-a schimbat numele legal în Ali Haqqani. Câteva luni mai târziu, a emigrat în Marea Britanie." Acolo locuiește de atunci.
"Este o pauză uriașă", a răspuns Marcus. "Mulțumesc, Înălțimea Voastră."
"Pentru ce sunt aliații?"
Marcus a închis, apoi a primit un mesaj de intrare. A deschis fișierul criptat de la prințul Abdullah, l-a revizuit pe scurt, apoi l-a trimis imediat lui Oleg înainte de a-l suna pe cârtița rusă.
"Mă bucur să te aud, prietene - care-i treaba?" a spus Oleg.
"Tocmai ți-am trimis un fișier cu toate numerele de telefon și adresele de e-mail cunoscute ale lui Ali Haqqani", a răspuns Marcus. "A folosit numele Mohammed Peshawar pentru a intra în Israel. Dar numele lui real este Ghulam Salik. Fă-ți magia și întoarce-te la mine cât de repede poți."
81
CASA DE SIGURANȚĂ KAIROS, MUNTELE MĂSLINILOR, ESTUL IERUSALIMULUI
Mohammed al-Qassab a încărcat un cartuș în pistolul său Glock cu amortizor.
Apoi s-a uitat peste imaginea străzii aglomerate de la trei etaje mai jos.
Sosit vineri după-amiază de la Londra, aceasta era a șasea sa zi în apartamentul de deasupra cabinetului stomatologic care servea drept adăpost pentru Kairos. Își bărbierise capul și acum era chel, dar nu-și bărbierise fața curată de până atunci. Barba și mustața îi creșteau, fiind prima dintr-o serie de măsuri pe care intenționa să le ia pentru a-și schimba înfățișarea înainte de următoarea etapă a misiunii. Chiar și așa, nu se simțea încă confortabil să iasă pe unul dintre cele trei balcoane sau să urce pe acoperiș, de teamă să nu fie reperat și identificat.
Obsedat de securitatea operațională, al-Qassab își propusese să fotografieze din oră în oră Rabaa al-Adwaya, strada care trece pe dedesubt spre est, precum și drumul de serviciu dinspre vest care șerpuia dinspre Valea Kidron până dincolo de Mormântul Profeților. A folosit un aparat foto digital, apropiind obiectivul de o mică ruptură pe care o făcuse în două perdele diferite. Apoi, fără să tragă în spate sau să ridice perdelele, făcea o fotografie și studia imediat imaginile, căutând orice amenințare și încercând să stabilească cum arată viața "normală". Făcea acest lucru de optsprezece ori pe zi.
Mulțumit că nu erau pe cale să fie atacați de poliția israeliană sau de unități ale forțelor speciale, al-Qassab s-a uitat la ceas. Era aproape zece dimineața. Trebuiau să se pună în mișcare. În tăcere, i-a dat semnalul doctorului Haqqani. Pakistanezul a dat din cap, apoi le-a șoptit dentistului și celor doi asistenți ai săi - toți erau pe statul de plată

al Kairos și își făcuseră cuiburi considerabile în conturile lor cu numere elveţiene - că era timpul să înceapă.
Două etaje mai jos, o secretară singuratică vorbea la telefon și reprograma programările pentru săptămâna următoare, după summitul pentru pace. Aici, în apartamentul personal al dentistului de la ultimul etaj al clădirii, sala de mese fusese transformată într-o sală de operaţii improvizată. Dentistul își trimisese familia în vacanţă în Germania cu o săptămână înainte. Nici soţia sa, nici cei patru copii nu știau cine va veni să stea în camerele lor sau că va veni cineva. Acest lucru le-a oferit tot spaţiul și intimitatea de care ar fi avut nevoie.
Deja sub anestezie generală și complet inconștient, Hussam Mashrawi zăcea pe masa din sufragerie, înconjurat de perne și acoperit de cearșafuri. O prelată mare de plastic fusese întinsă pe podea pentru a proteja frumosul covor persan să nu fie pătat de sânge sau alte fluide corporale. Al-Qassab privea ochii lui Haqqani scanând dispozitivele medicale care fuseseră aduse și așezate în jurul mesei. Semnele vitale ale lui Mashrawi erau puternice, iar aparatul de oxigen funcţiona corect. Haqqani își îmbrăcă mănușile chirurgicale, aruncă o ultimă privire la mărimea și forma bombei care se afla pe masa de bucătărie din apropiere, apoi luă un bisturiu și trecu la treabă.
Ryker și Roseboro au fost la faţa locului când primul C-5M Galaxy a aterizat la Aeroportul Internaţional Ben Gurion.
Tomer Ben Ami a fost alături de ei când două Starlifters au aterizat succesiv, la câteva minute după primul avion. Indiferent de câte ori le văzuse Marcus în acţiune, tot era uimit de enormitatea acestor avioane de marfă Lockheed. Erau printre cele mai mari avioane militare din lume, fiecare părând capabil să transporte oamenii și proviziile unui oraș mic. Curând, bărbaţii au văzut cum trei elicoptere Sikorsky Marine One erau scoase cu grijă din cala primului avion. Șase versiuni identice ale "Bestiei" - limuzina prezidenţială - au coborât din al doilea avion, împreună cu o flotă de Chevrolet Suburbans blindate, alte vehicule ale Serviciului Secret și drone de supraveghere fără pilot. Celelalte camioane, sedanuri, ambulanţe și alte vehicule necesare caravanei lui POTUS și caravanei secretarului de stat au coborât din al treilea avion, urmate de alte vehicule care urmau să fie prepoziţionate de-a lungul rutei principale a caravanei ca vehicule de rezervă. Pe lângă toate acestea, cei trei bărbaţi supravegheau descărcarea unui adevărat arsenal de arme, muniţii, radiouri și echipamente de comunicaţii ale serviciilor secrete și ale DSS, precum și o listă de echipamente și provizii suplimentare.
Aveau în faţă cele mai antiglonţ, mai rezistente la bombe, cele mai impregnate vehicule RPG de pe faţa pământului, se gândi Marcus. Totul era foarte impresionant. Dar niciunul dintre ei nu se aștepta de fapt la un atac împotriva caravanei. Se așteptau la un atentator sinucigaș - mai exact, la un atentator ucigaș - dar nu aveau nicio idee unde. Sau cum să îl oprească.
82
MUNTELE MĂSLINILOR, ESTUL IERUSALIMULUI
Trecuse bine de ora 19.00 când a sosit ambulanţa Semilunii Roșii.
Doi paramedici - ambii plătiţi de Kairos - au intrat în biroul de la primul etaj și l-au găsit pe Hussam Mashrawi prăbușit într-un scaun de dentist, inconștient. Pentru a menţine acoperirea operaţiei, dentistul îi făcuse bărbatului un tratament de canal complet inutil după ce operaţia BCB fusese finalizată cu succes. Îi scosese și o măsea de minte perfect sănătoasă. Ca urmare, ambele părţi ale feţei lui Mashrawi erau umflate, iar saliva îi curgea pe cămașă. Soţia bărbatului, care îl lăsase în acea dimineaţă pentru ceea ce ea credea că va fi un tratament de rutină pentru canal, avea să pună întrebări.

Niciunul dintre paramedici nu avea idee prin ce trecuse Mashrawi sau cine stătea în apartamentul de la etajul doi. Tot ce știau era că au fost plătiți pentru a-l transporta pe directorul executiv al Waqf înapoi la casa sa din Orașul Vechi.
Cu ajutorul dentistului, cei doi bărbați l-au ridicat cu grijă pe Mashrawi pe o targă. L-au scos pe roți și l-au urcat în spatele ambulanței. Dentistul a spus apoi că ar dori să îi însoțească pe toți înapoi la reședința lui Mashrawi, doar pentru a se asigura că totul a decurs fără probleme.
Al-Qassab s-a uitat prin perdea.
A urmărit cum Mashrawi a fost urcat în ambulanță. S-a uitat să se asigure că telefonul mobil pe care îl pusese în buzunarul jachetei lui Mashrawi nu cade și nu se împrăștie pe trotuar. La urma urmei, acesta era telefonul pe care Mashrawi urma să îl folosească pentru a se detona când va veni momentul. Înainte de operație, al-Qassab l-a dus pe palestinian într-o cameră privată, i-a dat telefonul și i-a explicat fiecare pas, răspunzându-i la fiecare întrebare.
Da, va exista o mică întârziere, îi spusese el lui Mashrawi. De fapt, ar putea trece până la trei secunde între momentul în care a apăsat numărul corect de apelare rapidă și momentul în care bomba a detonat efectiv. Da, explozia ar fi fost masivă. Îi va ucide pe toți cei aflați pe o rază de zece metri, aproximativ treizeci de picioare. Nu, el nu va simți nimic. Ar fi distrus instantaneu. Într-o clipă ar striga "Allahu akbar!" În clipa următoare ar fi în paradis, amintit pentru totdeauna ca martir și, prin urmare, ca erou aici, pe pământ.
Al-Qassab a fost impresionat de cât de calm era Mashrawi. Într-adevăr, bărbatul părea nerăbdător să-și facă partea pentru Califat. Nu părea nervos. Nu părea îngrijorat de ce se va întâmpla cu iubita lui soție și cu copiii săi. A acceptat asigurarea lui al-Qassab că vor fi bine îngrijiți și asigurați.
Ceea ce al-Qassab nu i-a spus însă lui Mashrawi a fost că nu avea nicio intenție să îi încredințeze palestinianului o misiune atât de importantă. Apelarea rapidă a telefonului mobil fusese programată corespunzător. Dar al-Qassab se uita acum la telefonul mobil din mâinile sale. El programase funcția de apelare rapidă pe acesta cu exact același număr. Nu mai exista cale de întoarcere, nu mai era loc de ezitare. Când va veni momentul, nu va avea încredere în Mashrawi pentru a-și forma numărul propriei morți. Al-Qassab va face asta pentru el.
Luminile roșii clipeau, ambulanța s-a îndepărtat de bordură.
Și-a croit drum prin Ierusalimul de Est și s-a oprit cât de aproape a putut de Poarta Damascului. Cei doi paramedici și dentistul au descărcat targa, au trecut de un punct de control al securității israeliene și l-au dus pe Mashrawi în apartamentul său de la etajul trei, unde îl aștepta soția sa, Yasmine.
"Ce s-a întâmplat?", a oftat ea la vederea soțului ei. "Arată de parcă l-ar fi bătut cineva!"
"Au existat câteva complicații, dar, în general, totul a decurs bine", a răspuns dentistul, nu chiar minținд, dar cu siguranță nu spunând adevărul.
"De ce nu este treaz?", a întrebat ea.
"Mă tem că a avut o reacție alergică la primul tip de anestezie pe care l-am folosit, așa că a trebuit să folosesc un alt tip", a explicat dentistul, urmând la literă scenariul pe care i-l dăduseră doctorii Haqqani și al-Qassab. "Mă aștept să doarmă toată noaptea, dar mâine ar trebui să înceapă să se simtă mai bine".
Paramedicii l-au ridicat pe Mashrawi de pe targă și l-au așezat pe canapeaua din camera de zi. Dentistul i-a dat Yasminei o pungă plină cu diferite tipuri de medicamente eliberate pe bază de rețetă pentru a

controla durerea și a reduce umflăturile. I-a explicat cât și când să administreze fiecare pastilă, apoi i-a promis că va trece pe la ea mâine dimineață pentru a-și verifica pacientul. Cu doi dintre copiii ei mici agățându-se de faldurile rochiei, Yasmine și-a ajustat voalul, și-a șters ochii și le-a mulțumit bărbaților pentru bunătatea lor, după care au plecat.
Prima persoană pe care Yasmine a sunat-o a fost tatăl ei. În momentul în care Marele Muftiu a răspuns la telefonul mobil, ea a izbucnit în lacrimi. Habar nu avea ce îi spunea, dar i-a promis că va veni imediat alături de ea.
83
U.S. AMBASADA AMERICANĂ, JERUSALEM
"Agent Ryker, aveți un moment? Am ceva ce ar trebui să vezi."
Marcus tocmai intrase în "camera de război", dar nu avea chef să vorbească cu nimeni. Îi era foame. Îi era sete. Era aproape opt și jumătate seara. Nu luase cina și încă mai avea ore de muncă în fața lui. Roseboro transformase sala de conferințe din capătul holului de la biroul ambasadorului într-un centru de operațiuni improvizat pentru membrii seniori ai echipei sale de avansare, chiar dacă în ultimele zile sosiseră alți patruzeci de funcționari și angajați de nivel inferior ai Serviciilor Secrete, DSS, Casei Albe, Departamentului de Stat și Pentagonului, care ocupaseră cafeneaua ambasadei pentru a continua pregătirile pentru summit. Acum, în timp ce Marcus își turna o ceașcă de cafea și încerca să își tragă răsuflarea după o altă zi extrem de lungă, Noah Daniels îi cerea timp pe care el nu voia să i-l acorde.
A fost tot ce a putut face Marcus ca să nu-l respingă pe tip și să-i spună că orice ar fi, va trebui să aștepte. Dar știa că puștiul de treizeci și patru de ani, un geniu al comunicațiilor, nu lucra de fapt pentru Agenția de Comunicații a Casei Albe. În realitate, Daniels lucra în secret pentru CIA. Stephens îi spusese lui Marcus, înainte de a părăsi Washingtonul, că Daniels era una dintre cele mai valoroase resurse ale Agenției. Așa că Marcus a intrat în joc.
"Ce ai aflat?"
"Ei bine, vineri mi-ai cerut să mă asigur că interceptăm apelurile și e-mailurile fiecărui angajat actual și fost al Waqf, nu?"
Marcus a suspinat, apoi a luat o înghițitură de cafea atât de râncedă încât a trebuit să o scuipe înapoi în cană.
"Corect - deci?", a întrebat el, ștergându-se la gură și aruncând noroiul în chiuvetă.
"Am primit două apeluri despre care m-am gândit că ai vrea să știi."
Noah i-a înmânat lui Marcus două seturi de transcrieri capsate - una în arabă, cealaltă în engleză. Prima era o conversație între președintele Autorității Palestiniene, Ziad, și Marele Muftiu, din ziua următoare discursului lui Clarke. Noah a indicat fraza cheie din transcriere, în care Ziad insista ca Marele Muftiu să facă tot ce-i stă în putere pentru a împiedica desfășurarea summitului de pace, pe care îl numea "blasfemie".
Marcus a tresărit. Era exact ceea ce se temea. Marele Muftiu era un risc serios. Întrebarea era, cum aveau de gând să se ocupe de el și să se asigure că nu va acționa la instrucțiunile explicite ale lui Ziad?
"Cine a mai văzut asta?" a întrebat Marcus.
"Până acum, doar traducătorul și cu mine".
Apoi Noah a explicat că a doua transcriere, cu câteva pagini mai lungă decât prima, implica o serie de interceptări de pe telefonul mobil al soției doctorului Mashrawi, Yasmine.
"A fost ea măcar pe lista de urmărire?" a întrebat Marcus.
"Nu, dar m-am gândit că dacă vom pune NSA să intercepteze și să înregistreze toate apelurile, mesajele text și e-mailurile trimise sau

primite de angajații Waqf, aș putea la fel de bine să-i pun să verifice și soțiile și copiii."
"Bună idee. Deci, ce este asta?"
"Acestea sunt din ultimele douăzeci și patru de ore", a spus Noah. "Treisprezece apeluri și mesaje text. Toate au legătură cu faptul că Dr. Mashrawi are nevoie de un canal radicular de urgență. Sunt interacțiuni cu dentistul, conversații cu prietenii și, în cele din urmă, un apel înlăcrimat al doamnei Mashrawi către tatăl ei, Marele Muftiu."
Marcus scana rapid paginile. "Bine, dar știam deja despre canalul radicular. Și ce dacă?"
"Ei bine, domnule, ați transmis prin radio în această dimineață că Mashrawi nu a fost la întâlnirea dvs. cu Marele Mufti și că Marele Mufti a spus că ginerele său a trebuit să meargă să facă o obturație de urgență a rădăcinii. Ați vrut să ne asigurăm că este adevărat."
"Se pare că este."
"Da, domnule", a spus Noah. "Se pare că Dr. Mashrawi a spus adevărul."
"E bine de știut", a răspuns Marcus. "Scrie un memoriu de acoperire în care să explici exact ce mi-ai spus și trimite ambele seturi de transcrieri lui Roseboro, directorului DSS, și directorului Stephens de la Langley. Apoi dă-mi tot ce poți despre Marele Muftiu. Îngrijorările mele în privința lui cresc de la un minut la altul."
"Da, domnule", a spus Noah. "Mă ocup de asta."
În timp ce tânărul se îndepărta, telefonul prin satelit al lui Marcus a sunat. Era Kailea din Londra.
"Te rog, spune-mi că ai vești bune", a spus Marcus, ferindu-se din camera de război în hol, unde era mai liniște.
"Am", a răspuns ea. "O să-ți placă asta."
"Ce?"
"După ce am trecut prin toate fișierele de calculator și jurnalele telefonice ale clinicii medicale pe care am percheziționat-o, am găsit câteva e-mailuri ciudate și trei apeluri telefonice de la doctorul Haqqani către un bancher pe nume Michel al-Jalil", a explicat Kailea. "Potrivit tuturor celor cu care am vorbit până acum, al-Jalil este un catolic palestinian. Familia sa a trăit în regiunea Galileea din Palestina în timpul mandatului britanic. Când a venit războiul în '48, au fugit în Liban și s-au stabilit într-una dintre taberele de refugiați. Acolo, se presupune, s-a născut acest tip, Michel. Dar a fost un copil isteț. A ieșit din tabere și a obținut o diplomă de licență de la Universitatea Americană din Beirut, apoi s-a îndreptat spre Marea Britanie și și-a luat MBA-ul de la London School of Economics."
"Și?"
"Și pur și simplu nu există nicio înregistrare a unui Michel al-Jalil care să se fi născut vreodată în Liban sau să fi mers la UA în Beirut", a explicat Kailea.
"Și?"
"Deci numele real al tipului este Mohammed al-Qassab. Din câte putem spune, nu a pus niciodată piciorul în Palestina sau Israel. S-a născut și a crescut în Damasc. Tatăl său a fost general sirian sub regimul Assad. Al-Qassab a servit în serviciile de informații siriene și a fost ultima dată staționat în Beirut."
"Treci la subiect."
"În această dimineață devreme, am percheziționat o bancă de investiții din secțiunea Canary Wharf din Londra, unde lucra acest tip, și apartamentul în care locuia, un penthouse cu vedere la Tamisa. Acum credem că al-Qassab lucrează pentru Kairos și a acționat ca intermediar al lui Haqqani. Cazul este circumstanțial în acest moment, dar convingător. Laptopul din apartamentul său a fost șters. Dar tehnicienii

FBI au reușit să recupereze istoricul căutărilor sale pe internet din cloud. Nu veți ghici niciodată în ce s-a băgat."
Marcus a suspinat. "N-am nicio idee. Spune-o."
"A studiat cele patru asasinate ale președinților americani și zeci de tentative eșuate, de asemenea."
Asta i-a atras atenția lui Marcus.
"De asemenea, a fost în Grecia de douăsprezece ori în ultimii doi ani", a continuat Kailea. "Și acum două ore, MI5 a ridicat-o pe logodnica lui. Acum o interoghează. Îți voi da tot ce pot în momentul în care vor termina. Dar Geoff tocmai ți-a trimis o fotografie și un dosar rapid despre acest tip, tot ce știm până acum."
"Ai idee unde este acum?"
"Din păcate, da, și acesta este principalul motiv pentru care sun."
"Nu-mi spune că e în Israel."
"A ajuns acolo vineri."
84
CAMERA DE SITUAȚII A CASEI ALBE, WASHINGTON, D.C.
Conferința video securizată a început la ora locală 17:00, miezul nopții în Israel.
În calitate de consilier interimar pentru securitate națională, Bill McDermott a organizat întâlnirea. Președintele nu a participat, deoarece se îndrepta în cealaltă parte a orașului pentru a vorbi în fața Asociației Naționale a Guvernatorilor. Nici vicepreședintele sau alți membri ai cabinetului nu au participat.
Aceasta nu a fost o reuniune formală a Consiliului Național de Securitate, ci a înalților funcționari din serviciile de informații și de securitate responsabili cu evaluarea amenințărilor și cu limitarea acestora pentru viitorul summit de pace. Astfel, directorul CIA, Stephens, s-a alăturat de la Langley; directorii Secret Service, Diplomatic Security Service și FBI s-au alăturat de la centrele lor operaționale respective; iar Roseboro și Ryker au fost conectați de la ambasada din Ierusalim.
"Apreciez faptul că toată lumea s-a adunat atât de repede", a început McDermott. "Să trecem direct la subiect. Agent Ryker, am înțeles că aveți informații noi pentru noi."
"Mă tem că da", a început Marcus. "După cum v-am informat pe toți ieri, doctorul Ali Haqqani - chirurgul pakistanez care a implantat bomba în cavitatea corpului femeii care s-a aruncat în aer pe Downing Street acum două săptămâni - a sosit aici în Israel sâmbătă. Tocmai am aflat că un alt agent Kairos se află în Israel. Echipa noastră din Londra a identificat un bărbat pe nume Mohammed al-Qassab ca fiind omul de legătură al lui Haqqani în Londra. Potrivit Mossad, al-Qassab a aterizat la Tel Aviv vineri, la ora 15:00, ora Israelului, cu zborul 165 al British Airways, direct de la Heathrow."
"Folosind numele al-Qassab?", a întrebat McDermott.
"Nu - folosind pseudonimul sub care este cunoscut în lumea băncilor de investiții din Londra, Michel al-Jalil. Vă trimit tuturor o copie a listei de zbor. De asemenea, vă trimit o fotografie a bărbatului care a trecut de controlul pașapoartelor israeliene și pot confirma că al-Qassab și al-Jalil sunt una și aceeași persoană."
"Au israelienii vreo idee unde se află acum?", a întrebat directorul FBI.
"Din păcate, nu - au imagini de pe camerele de supraveghere cu al-Qassab urcând într-un taxi în afara aeroportului și au stabilit că taxiul se îndrepta spre Tel Aviv", a explicat Marcus. "L-au găsit pe șofer și îl interoghează chiar acum. Dar, până acum, se pare că șoferul l-a lăsat lângă plajă, nu departe de consulatul american, și de acolo se pierde urma."
"Care este teoria lor de lucru?", a întrebat directorul Secret Service.

"Tocmai am vorbit la telefon cu Asher Gilad", a spus Marcus. "El crede că este mai mult decât probabil că al-Qassab s-a urcat într-un alt taxi și s-a îndreptat spre Ierusalim. El crede că este posibil ca Haqqani să fi luat, de asemenea, o serie de taxiuri pentru a-și schimba mereu locația odată ajuns în Ierusalim. Gilad crede că cei doi plănuiau să se întâlnească, cel mai probabil în Ierusalimul de Est, unde se puteau amesteca cel mai ușor."
"Nu am văzut un raport conform căruia MI5 o interoga pe logodnica lui al-Qassab?" a întrebat McDermott.
"Ați văzut, domnule, iar agenții Geoff Stone și Kailea Curtis - ambii de la DSS - au ajutat la intervievarea ei", a răspuns Marcus. "Agentul Curtis mi-a spus că ei cred că logodnica nu are nicio idee cine este cu adevărat al-Qassab și nu știe nimic despre implicarea sa în Kairos sau despre locul unde se află în prezent."
"Aceasta este evaluarea MI5?" a întrebat Stephens.
"Aceasta este, domnule. Și ar trebui să observ că ancheta din Londra și-a urmat efectiv cursul, așa că aș dori să solicit ca agenții Stone și Curtis să fie transferați la Ierusalim pentru a ajuta la vânătoarea ambilor suspecți Kairos."
Solicitarea a fost aprobată fără dezacord.
"Domnilor", a continuat Marcus sumbru, "ne confruntăm acum cu un mediu în care nu unul, ci doi agenți Kairos se află în Israel, probabil în Ierusalim și probabil la mai puțin de un kilometru de Muntele Templului, și toate acestea cu doar câteva zile înainte de sosirea lui POTUS și a regelui saudit. Încă nu știm prea multe despre Kairos, dar, pe baza modului în care i-am văzut operând în Washington și Londra, știm că sunt foarte sofisticați și eficienți în planificarea și executarea atacurilor asupra înalților oficiali americani. Dacă adăugăm acest lucru la rapoartele privind amenințările pe care le-am primit în ultima lună - și la logica pură privind intențiile iranienilor și ale rușilor - cred că pot spune cu mare încredere că avem de-a face cu un complot de asasinare împotriva celor implicați în summitul pentru pace."
Deși utilizarea unei bombe în cavitatea corporală era foarte probabilă, Marcus a continuat să avertizeze că Kairos ar putea plănui și alte metode de atac. Apoi a împărtășit povestea pe care o aflase de la șeful serviciilor secrete saudite despre bomba umană folosită împotriva unui membru al familiei regale saudite cu câțiva ani înainte.
"Recomandări?" a întrebat McDermott.
"Ei bine, domnule, directorul adjunct Roseboro și cu mine suntem împărțiți pe această temă", a răspuns Marcus. "Îl voi lăsa pe Carl să vorbească pentru el însuși într-un moment, dar versiunea scurtă este că el crede că summitul ar trebui să continue. Eu nu sunt de acord."
"Dar asta a fost ideea ta, Ryker", a spus McDermott.
"De fapt, a fost ideea saudiților, dar da, am fost cu siguranță de susținere."
"Și acum v-ați răzgândit?"
"M-am răzgândit. Uite, fac evaluări ale amenințărilor de mult timp și vă spun că acesta este cel mai periculos și mai volatil mediu pe care l-am văzut vreodată. Lăsând implicațiile geopolitice deoparte pentru o clipă, l-aș sfătui cu tărie pe președinte să invite regele și premierul la Casa Albă sau la Camp David și să amâne vizita la Ierusalim cu câteva săptămâni, cel puțin până îi putem vâna pe acești tipi de la Kairos și să fim mult mai încrezători că mediul este sigur."
"POTUS a făcut călătorii la Bagdad și Kabul", a spus directorul FBI. "Cu siguranță această situație nu este mai periculoasă de atât."
"Cu tot respectul, nu sunt de acord", a replicat Marcus. "Acelea sunt întotdeauna vizite secrete, anunțate doar după ce Air Force One a urcat pe roți și a ieșit din spațiul aerian irakian sau afgan. Aici, am anunțat

nu numai cine vine și când, ci și itinerariul exact, inclusiv la ce oră POTUS și ceilalți vor fi la Yad Vashem, la Biserica Sfântului Mormânt și așa mai departe. Adăugați la toate acestea discuțiile pe care NSA le captează de la grupurile teroriste din regiune. Adăugați faptul că Raven a interceptat mesaje conform cărora două guverne străine - Rusia și Iranul - varsă milioane de dolari în Kairos. Apoi adăugați ceea ce Ziad i-a spus Marelui Muftiu și faptul că Marele Muftiu are un lung istoric de declarații antiamericane, iar evaluarea mea este că este mult prea periculos să îl aducem pe POTUS la Ierusalim în acest moment, mai ales având în vedere că nu avem o modalitate dovedită de a ne proteja împotriva utilizării unei bombe în cavitatea corporală."
85
CASA CONSPIRATIVĂ KAIROS, MUNTELE MĂSLINILOR, IERUSALIMUL DE EST - 11 DECEMBRIE
Mohammed al-Qassab era din ce în ce mai neliniștit.
Își petrecuse seara și cea mai mare parte a nopții în sufragerie, cocoțat pe computerul său portabil, scanând cele mai recente titluri în arabă și engleză și încercând să adune toate informațiile posibile despre pregătirile care se făceau pentru summitul pentru pace. Multe dintre articole se concentrau pe măsurile de securitate elaborate care erau puse în aplicare. Sirianul nu avea nicio îndoială că acestea erau îndreptate împotriva Kairos, pentru a-i descuraja să încerce ceva atunci când summitul va ajunge în oraș.
Ceea ce îl deranja în mod special pe al-Qassab era cât de puține detalii dădea guvernul britanic cu privire la ancheta de la Londra. Din câte știa el, nu fusese făcută nicio arestare. Nici măcar o casă sau un birou nu fusese percheziționat. Asta nu putea fi adevărat. Cu siguranță MI5 răscolea orașul pentru a găsi agenții Kairos și casele sigure. Dar britanicii erau neobișnuit de tăcuți, forțându-l pe sirian să pună o serie de întrebări - cine vorbea? ce spuneau? cât de aproape erau autoritățile de a-l localiza? cât timp avea la dispoziție înainte de a trebui să fugă? -pentru care pur și simplu nu avea răspunsuri.
Dintr-o dată, Haqqani stătea deasupra lui, oferindu-i un castron cu ceva care arăta ca mâncarea pentru câini și mirosea indescriptibil de rău. Bărbatul a spus că era curry de miel, rețeta mamei sale. Dar nu exista nicio șansă ca al-Qassab să pună ceva atât de putred la buzele lui.
Cei doi bărbați erau deja nervoși unul pe celălalt, închiși în casa altcuiva, neputând nici măcar să iasă afară pentru o gură de aer proaspăt de teamă să nu fie reperați de un vecin sau de un elicopter sau o dronă israeliană. Au intrat într-o ceartă după alta. Cele mai multe erau legate de chestiuni mărunte - cu excepția uneia. Haqqani tot cerea să știe care era planul pentru a-l scoate din țară. Care era planul? Care era planul? Dacă Haqqani a spus-o o dată, a spus-o de o sută de ori. Al-Qassab a insistat că planul nu putea fi finalizat până când nu înțelegeau cum aveau de gând israelienii să gestioneze atentatul sinucigaș. Da, vor părăsi acest adăpost pentru altul înainte de atac. În rest, Haqqani va trebui să aibă răbdare, va trebui să aibă încredere în el. Totuși, Haqqani a persistat.
Al-Qassab s-a gândit că poate această lipsă de încredere, nu doar mâncarea dezgustătoare, îi întorcea stomacul pe dos. Dar nu a spus nimic. L-a respins pur și simplu pe pakistanez și bolul său cu un gest din mână și un rânjet.
"Care este recomandarea ta, Carl?"
"Sunt de acord cu Marcus că nivelul amenințării este foarte ridicat și, ca să fiu sincer, aș susține cu siguranță o decizie de a anula călătoria", a început directorul adjunct al Serviciilor Secrete. "Cu toate acestea, dacă POTUS dorește să continue, este cu siguranță

realizabil. Dar va trebui să luăm unele măsuri neobișnuite, poate chiar fără precedent, pentru a-l menține în siguranță."
"Cum ar fi?"
"Pentru început, trebuie să limităm drastic numărul de persoane care au acces la el, la premier și la rege, chiar mai mult decât de obicei. În al doilea rând, trebuie să împiedicăm orice persoană care se va afla în apropierea POTUS să aibă un telefon mobil. În al treilea rând, aș recomanda să bruiem toate semnalele de telefonie mobilă pe o rază de un kilometru de locația lui POTUS."
McDermott lua notițe, dar când și-a întors privirea, l-a văzut pe Marcus clătinând din cap. "Agent Ryker, nu ești de acord?"
"Absolut - nu putem lua telefoanele mobile ale fiecărui reporter, producător și cameraman. Și cu siguranță nu putem bruia toate apelurile mobile pe o distanță de un kilometru de la locația președintelui. Acest lucru ar bloca serviciul de telefonie pentru întregul Oraș Vechi al Ierusalimului și pentru o mare parte din Noul Ierusalim, timp de două zile întregi. În plus, am interfera cu poliția și cu alte sisteme de comunicații de urgență. Dacă vom încerca să impunem astfel de măsuri de securitate draconice, acest lucru va deveni știrea principală și va îneca mesajul călătoriei."
Directorul Serviciului Diplomatic de Securitate a fost următorul care a intervenit. "Bill, ce-ar fi dacă ați coborî profilul acestui lucru și ați face o întâlnire a miniștrilor de externe, mai degrabă decât a șefilor de stat? Ar fi în continuare o știre uriașă, dar ar scădea dramatic profilul amenințării. Ministrul saudit de externe vine la Ierusalim. El, ministrul israelian de externe și secretarul Whitney pun bazele unui viitor tratat de pace. Ei pun bazele unui summit complet în ianuarie. Cele trei părți principale se întâlnesc apoi la Camp David, așa cum discutase inițial președintele. Este un mediu complet sigur. Și ne dă timp să îi vânăm pe acești agenți Kairos și să ne dăm seama cu ce ne confruntăm de fapt."
"Crede-mă, nimic nu mi-ar plăcea mai mult", a spus McDermott. "Dar președintele simte că este deja prea implicat în acest lucru."
"Chiar și cu doi agenți cunoscuți ai Kairos în Israel, posibil în Ierusalim, împreună cu, fără îndoială, mulți alții despre care nu știm?"
"Uitați, domnilor, lăsați-mă să fiu perfect clar", a replicat McDermott. "Președintele merge la Ierusalim. Punct. Sfârșitul discuției. Sunt în căutarea de recomandări cu privire la modul de a face acest lucru să funcționeze, nu cum să deep-six-l. Bine?"
"Ce spun israelienii?", a întrebat directorul FBI.
Marcus a luat-o pe asta. "Sunt îngrijorați, dar, sincer, nu vor să îl dezamăgească pe președinte. Și cu siguranță nu vor să îi dezamăgească pe saudiți." Marcus a precizat că premierul Eitan a ordonat închiderea tuturor școlilor israeliene și a instituțiilor guvernamentale din municipalitatea Ierusalim în cele două zile ale summitului. De asemenea, el urma să anunțe a doua zi că toate întreprinderile neesențiale din capitală ar trebui să se închidă timp de două zile, având în vedere numărul enorm de drumuri închise și prezența a până la cincisprezece mii de polițiști și soldați pe care israelienii intenționau să îi desfășoare. Roseboro a subliniat că în jurul Ierusalimului au fost instalate baterii antirachetă Patriot, precum și baterii antirachetă Iron Dome. Pe Muntele Măslinilor, Muntele Scopus și pe acoperișurile Hotelului Leonardo Plaza, Knessetului și Hotelului King David au fost instalate lunetiști antidrone. Punctele de control ale armatei vor fi instalate cu patruzeci și opt de ore înainte de summit pe toate drumurile care duc în oraș. IDF va opri fiecare mașină, va scana fiecare act de identitate, va verifica dacă există arme, va căuta explozibili și va fi cu ochii pe Haqqani și al-Qassab.

"Cât timp va dura până când se vor face verificări ale antecedentelor tuturor celor care lucrează la fiecare dintre locurile pe care le va vizita POTUS?" a întrebat McDermott.
"Duminică, la închiderea activității", a răspuns directorul Secret Service. "Asta ar trebui să ne dea nouă și Shin Bet patruzeci și opt de ore pentru a efectua verificări suplimentare asupra oricărei persoane care ne îngrijorează."
"Dar saudiții? Cum se simt?", a întrebat directorul FBI. "Richard, când ai vorbit ultima oară cu prințul Abdullah?"
"Chiar în această dimineață", a răspuns Stephens. "Acum facem o convorbire zilnică pentru a ne ține reciproc la curent cu ultimele evoluții."
"Sunt nervoși?"
"Din întrebările pe care le pune prințul, da, aș spune că sunt."
"Dar nu vorbesc despre anularea sau măcar reprogramarea?"
"Nici o șansă", a spus Stephens. "Pentru ei este o chestiune de rușine și onoare. Prințul spune că au făcut acest lucru în mod extensiv înainte de a ajunge la POTUS. Ei știu cu ce se confruntă, dar sunt hotărâți. I-au dat președintelui și israelienilor cuvântul lor că vor veni. Ar fi de neconceput să renunțe acum, mai ales în lumina unei amenințări din partea iranienilor sau a proxeneților lor. Prințul mi-a spus, în mod confidențial, că a recomandat să nu se facă această călătorie, cel puțin pentru moment. Dar regele este hotărât să vină la Ierusalim, orice s-ar întâmpla".
86
ORAȘUL VECHI, IERUSALIM -12 DECEMBRIE
Ciocănitul la ușă o speriase.
Nu era încă șapte dimineața, iar Yasmine nu-și putea aminti ultima dată când avuseseră un vizitator atât de devreme. Era acoperită cu făină și aluat de clătite în timp ce pregătea micul dejun pentru copiii ei. Dar Hussam încă dormea profund pe canapea și probabil că nu s-ar fi putut ridica în picioare nici dacă ar fi fost treaz. Luând un prosop de vase pentru a-și șterge fața și mâinile și pentru a încerca să arate cât de cât prezentabilă, s-a îndreptat spre ușă, a tras cu ochiul printre perdelele cusute manual care acopereau vizorul și a desfăcut lacătul.
"Tati", a exclamat ea, "ce faci aici?"
Marele Muftiu stătea afară, înconjurat de o jumătate de duzină de gărzi de corp. Zâmbea și căra un braț plin cu pâine pita proaspăt coaptă și produse de patiserie cu ciocolată pentru copii. "Ți-am adus astea, dragostea mea, și am vrut să-ți văd pacientul înainte să mă duc la moschee", a răspuns el în timp ce ieșea din holul rece și intra în apartamentul cald. "E în regulă?"
"Desigur, desigur; intră", a spus Yasmine, luând produsele de patiserie în brațe. "Nu mă așteptam să te văd într-o zi atât de importantă."
"Este o zi mare - s-ar putea să avem un sfert de milion de suflete pioase care vin să se roage astăzi", a spus al-Azzam. "Dar tu și copiii veniți mai întâi."
Yasmine a așezat pâinea pe masa din bucătărie, apoi și-a îmbrățișat și și-a sărutat tatăl. I-a invitat pe cei de la securitate înăuntru pentru o cafea, dar aceștia au ezitat și au spus că vor aștepta afară. Chiar și tatăl ei a spus că nu poate sta decât câteva minute.
"Iubito, iubito, hei, uite - tati a venit să te salute", a spus Yasmine, îngenunchind lângă soțul ei și trezindu-l.
Hussam Mashrawi a clipit puternic, a privit în jurul camerei și a încercat, cu multă dificultate, să se ridice într-o poziție așezată. Ambele părți ale feței îi erau încă umflate, iar ochii îi erau umflați și injectați cu sânge. Arăta ca și cum ar fi fost bătut și, când și-a

revenit, Yasmine s-a dus să-i aducă medicamentele și o pungă de gheață proaspătă.
"Cum te simți, fiule?", a întrebat al-Azzam, stând deasupra lui.
"Bine, voi fi bine", a răspuns Mashrawi. "Iartă-mă, o să . . ."
"Nu, nu, nu fi prostuț", a spus al-Azzam. "Odihnește-te. Avem nevoie de tine la putere maximă săptămâna viitoare, când președintele și regele vor veni în vizită."
"Dar mâine este ziua cea mare", a protestat Mashrawi. "Vin atât de mulți pentru rugăciunile de vineri. Trebuie să fiu acolo să ajut".
Marele Muftiu și fiica sa s-au uitat unul la celălalt, perplecși.
"Ce zi crezi că este, scumpo?" a întrebat Yasmine.
"Joi. De ce?", a răspuns soțul ei.
Yasmine a clătinat din cap. "Este vineri", a spus ea.
"Dar operația mea a fost miercuri."
"Și ai dormit de atunci."
"Vrei să spui că am pierdut o zi întreagă?"
Yasmine a dat din cap, ca și tatăl ei.
"Totul din cauza unui canal?" a spus Mashrawi, cu gândurile încă înceţoșate.
"Ei bine, și ție a trebuit să-ți scoată o măsea de minte, iar medicamentele pe care ți le-au dat te-au doborât destul de tare."
"Dar totuși", a spus un Mashrawi din ce în ce mai agitat. "N-ar fi trebuit să . . ."
"Ce să trebuiască?" a întrebat Yasmine.
Dar soțul ei nu a mai spus nimic. Pur și simplu se oprise din vorbit la mijlocul frazei și acum avea o expresie distantă, tulburată pe față.
"Ce este?", a întrebat al-Azzam.
"Nimic", a spus Mashrawi.
"Ce s-a întâmplat?", a insistat al-Azzam. "Nu înțeleg."
"Nimic. Sunt bine. Doar că..."
"Doar ce?"
"Eu nu. . . Nu pot . . . Nu contează", s-a bâlbâit Mashrawi. "Trebuie doar să merg la toaletă. Vă rog să mă scuzați."
Yasmine și tatăl ei și-au oferit ajutorul, dar Mashrawi le-a făcut semn cu mâna. S-a ridicat în picioare cu o dificultate considerabilă, stabilindu-se la un moment dat punându-și mâna pe spătarul unui scaun și apoi pe un perete.
"Crezi că ar trebui să chem un doctor?", și-a întrebat al-Azzam fiica. "Asta nu pare în regulă, nu-i așa?"
"Nu pentru niște lucrări dentare, nu", a spus Yasmine în timp ce mezina ei începea să plângă, iar ea a luat-o în brațe și i-a dat un pupic pe obraz. "Dar trebuie să pleci. Ai o zi atât de importantă. O să vorbesc eu cu el. O să vorbesc cu el. Nu-ți face griji. Sunt sigură că totul va fi bine."
Hussam Mashrawi a intrat în toaletă și a încuiat ușa după el. Aprinzând lumina, și-a privit chipul în oglindă în timp ce se sprijinea de vanitate. Își auzea soția și socrul vorbind despre el. Ultimul lucru pe care și-l putea permite era ca cei doi să-și facă griji pentru el și să insiste ca un doctor să vină la ei acasă și să-l examineze. Nici nu se punea problema.
Dar cum de pierduse o zi întreagă? Acceptase de bunăvoie operația dentară. Orice pentru a-i face pe familie și pe prieteni să nu înțeleagă ce avea de gând să facă cu adevărat. Dar nimeni nu spusese că analgezicele îl vor doborî atât de tare. Totuși, nu-și putea imagina să nu le ia.
Mashrawi a descheiat și a scos cămașa în care adormise cu aproape patruzeci și opt de ore înainte. Apoi, cu o durere atroce, și-a dat jos tricoul de corp pentru a expune bandajul mare care îi fusese lipit cu

bandă adezivă pe piept. Încercând să ignore agonia aproape orbitoare, a ridicat banda adezivă și s-a uitat sub bandaj.
Cicatricea era lungă de cel puțin 15 centimetri și de un roșu aprins. I se spusese că va fi pe picioare a doua zi, că va funcționa ca de obicei într-o zi sau două după aceea și că, cu siguranță, se va putea întoarce la muncă. I-au spus că incizia va fi sensibilă la atingere și că ar putea simți durere atunci când respiră, dar că, cu niște medicamente prescrise și puțină disciplină, va fi bine, că nimeni nu va fi mai înțelept. În plus, i-au spus că dispozitivul exploziv care se afla acum în pieptul său nu putea fi detectat de detectoare de metale sau de câini detectivi de bombe sau de orice altă tehnologie externă, ci doar de un aparat cu unde milimetrice sau RMN care nu a fost și nu va fi niciodată folosit de serviciile secrete ale Statelor Unite.
Cu toate acestea, Mashrawi își dădea seama acum că atât de mult din ceea ce îi spuseseră era greșit. În legătură cu ce altceva se mai înșelaseră?
87
DOHA, QATAR -13 DECEMBRIE
Hamdi Yaşar stătea pe balconul său, bucurându-se de răsăritul soarelui deasupra Golfului.
Temperatura era confortabilă, de șaptezeci și cinci de grade Fahrenheit, iar o briză ușoară venea dinspre est. Soția și copiii lui Yaşar încă dormeau. În mod normal, el ar fi fost deja în studiourile Al-Sawt. Dar primea prea multe telefoane de la Abu Nakba și de la cercul său de apropiați pentru a le răspunde pe toate la birou. Mare parte din noapte își informase superiorii cu privire la ultimele detalii. Acum era obosit, dar poate mai liniștit și mai mulțumit decât se simțise vreodată în viața lui. Totul se întâmpla, totul, iar el se afla în vârtej și abia putea să creadă norocul pe care Allah i-l acordase.
Lui Yaşar îi era dor de agitația și mistica orientală din Istanbul, orașul tinereții sale. Își dorea cu ardoare să își mute familia înapoi în Turcia și simțea că se apropia cu pași repezi momentul să facă această schimbare. Președintele Mustafa lăsase să se înțeleagă că, oricât de util ar fi fost pentru Yaşar să îl servească pe Abu Nakba și să contribuie la transformarea Kairos dintr-o entitate necunoscută în cea mai de temut organizație teroristă din lume, poate era timpul să vină să lucreze pentru următorul sultan și să contribuie efectiv la construirea Califatului. Yaşar nu se putea gândi la nimic mai bun. Acesta era visul lui. Emirul Qatarului, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene și chiar - deși indirect - Kremlinul îi făcuseră oferte convingătoare. Oameni bogați și puternici, oameni pe care îi respecta foarte mult, nu numai că îi vedeau, dar îi apreciau și îi râvneau abilitățile, relațiile și îndrumarea strategică pe care le-o dădea în liniște, sub acoperirea faptului că era un producător senior pentru una dintre cele mai importante rețele de știri prin satelit din lumea arabă. Dar Mustafa era omul pe care îl respecta cel mai mult, iar să servească drept consigliere al președintelui turc, în special într-un moment ca acesta, era pe cât de intrigant, pe atât de îmbătător.
Yaşar sorbea un pahar rece de suc de portocale cu pulpă pe care tocmai îl storcuse el însuși și se minuna de priveliștea impunătoare a orașului Doha din fața sa. Îi plăcea noutatea tuturor lucrurilor. Qatar însuși nu se născuse ca stat național independent până în 1971. Capitala ca oraș datează din anii 1820, dar chiar și în anii 1920 nu era decât o împrăștiere de case din lut și cărămidă. Descoperirea petrolului, desigur, a schimbat totul. Embargoul petrolier al arabilor împotriva americanilor a schimbat totul și mai mult. Odată cu creșterea prețului petrolului, a crescut și bogăția Qatarului, iar oamenii au venit din toată regiunea și de pe tot globul pentru a-și face averi.

În anii '50, populaţia oraşului adormit crescuse la paisprezece mii. În anii şaptezeci, aceasta crescuse la mai mult de optzeci de mii. Astăzi, în Doha locuiau mai mult de un milion de oameni. Odată cu creşterea numărului de locuitori au apărut şi construcţiile. Cu un teren atât de mic, populaţia nu se putea răspândi, aşa că a crescut vertiginos. Din nisip s-au ridicat turnuri spectaculoase de oţel şi sticlă. Toate acestea erau impresionante, o dovadă a geniului ingineresc al omului.
Cu toate acestea, nimic din toate acestea nu a fost suficient pentru a-l reţine pe Hamdi Yaşar. Când operaţiunea sa din Ierusalim va triumfa, el va fi în măsură să ceară aproape orice de la liderul turc. Poate că consigliere nu ar fi suficient, s-a gândit el. De ce să nu fie al doilea comandant al naţiunii, de fapt prinţul moştenitor şi astfel moştenitorul aparent al sultanului?
Telefonul său prin satelit a sunat. Yaşar şi-a aşezat paharul de cristal şi a luat telefonul de pe masa de lângă el.
"Eu sunt", a spus al-Qassab.
"Probleme?" a întrebat Yaşar.
"Nu chiar."
"Şi atunci ce? Credeam că ne-am înţeles să nu vorbim decât în caz de urgenţă."
"Există un subiect pe care nu l-am discutat şi am nevoie de sfatul tău."
"Ce anume?"
"Echipajul", a răspuns al-Qassab. "Cum îi voi compensa atunci când îşi vor termina munca?"
Yaşar a analizat cu atenţie întrebarea. Directorul de operaţiuni al Kairos nu se putea referi decât la o singură persoană - doctorul Ali Haqqani. Şi putea pune o singură întrebare. Trebuia să-l omoare pe Haqqani acum că omul terminase de operat pe Hussam Mashrawi? După ce chirurgul se va asigura că Mashrawi este suficient de sănătos pentru a-şi îndeplini misiunea peste patru zile, va fi el sacrificabil? Sau al-Qassab trebuia să îl ajute pe Haqqani să iasă în siguranţă din Israel pentru a efectua viitoare operaţii pentru Kairos?
"Am discutat despre asta, în detaliu, de fapt, când am fost la Roma", a spus Yaşar, încercând să îşi stăpânească iritarea.
"Nu sunt convins că am fost suficient de minuţioşi".
Acum era clar ce recomanda al-Qassab: să-l elimine pe bunul doctor fie pentru că nu-şi îndeplinise sarcinile în mod satisfăcător, fie pentru că al-Qassab nu era convins că, până la urmă, îl putea scoate pe om din Israel.
Oricum ar fi, a decis Yaşar, nu era problema lui. El îl recrutase pe al-Qassab pentru a lua astfel de decizii tactice. Acum nu era momentul să se îndoiască de instinctele lui. "E decizia ta, prietene", a răspuns Yaşar. "Asigură-te doar că tot ce începi, termini."
88
TEL AVIV, ISRAEL -14 DECEMBRIE
Marcus s-a întors cu maşina la Aeroportul Internaţional Ben Gurion. Geoff Stone şi Kailea Curtis veneau de la Londra, iar el se oferise să îi ia de la aeroport. Pe drum, l-a sunat pe Oleg, sperând că Raven a găsit ceva util, ceva care să-i ajute să rezolve cazul şi să expună reţeaua Kairos înainte ca aceasta să lovească din nou. Dar, din nou, Oleg nu avea nimic.
Preşedintele s-a întâlnit cu ei în sala de şedinţe.
În următoarele patruzeci şi cinci de minute, McDermott, Stephens şi directorii Serviciilor Secrete şi ai DSS l-au informat din nou pe preşedinte cu privire la riscurile ridicate şi în creştere ale deplasării la Ierusalim. Aceştia au subliniat faptul că nu erau încă pe punctul de a găsi, cu atât mai puţin de a captura, Haqqani sau al-Qassab sau de a

identifica pe oricine altcineva cu care Kairos lucra în Israel în general sau în Ierusalim în special.
Și nu numai. Stephens a explicat că șeful serviciilor de informații iordaniene îl sunase cu o seară înainte pentru a-și exprima îngrijorarea cu privire la viitorul summit și pentru a-i cere ocazia de a veni la Washington pentru a explica de ce.
"I-am spus să nu se deranjeze", a spus Stephens.
"De ce nu?" a întrebat Clarke.
"Pentru că știam deja ce avea de gând să spună".
"Atunci luminează-mă", a spus un comandant în șef din ce în ce mai exasperat.
"Pentru început, hașemiții sunt convinși că saudiții încearcă să preia controlul asupra Muntelui Templului de la ei."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Articolul 9 din Tratatul de pace din 1994 dintre Israel și Iordania prevede în mod explicit: "Israelul respectă rolul special actual al Regatului Hașemit al Iordaniei în sanctuarele sfinte musulmane din Ierusalim. Atunci când vor avea loc negocieri privind statutul permanent, Israelul va acorda o prioritate ridicată rolului istoric iordanian în aceste sanctuare"", a răspuns Stephens, citând tratatul din memorie.
"Textul continuă afirmând că "părțile vor acționa împreună pentru a promova relațiile interconfesionale între cele trei religii monoteiste, cu scopul de a lucra pentru înțelegerea religioasă, angajamentul moral, libertatea cultului religios, toleranță și pace". Ca atare, în timp ce israelienii asigură securitatea generală a Muntelui Templului și insistă că își mențin suveranitatea asupra orașului, iordanienii sunt responsabili de Waqf. Mai mult, regele Iordaniei - care este el însuși un descendent direct al profetului Mahomed - consideră că protecția și supravegherea acestor locuri sfinte musulmane reprezintă responsabilitatea sa personală. Dar există o îngrijorare reală și în creștere la Amman cu privire la faptul că saudiții, care, desigur, supraveghează Mecca și Medina, sunt hotărâți să îi convingă pe israelieni să le ofere controlul asupra locurilor sfinte islamice din Ierusalim. Ei sunt îngrijorați că, dacă israelienii spun da, acest lucru nu numai că ar încălca tratatul lor, dar ar putea declanșa o explozie politică în interiorul Iordaniei care ar putea destabiliza regiunea."
"Cum?", a întrebat președintele.
"Revolte masive împotriva Israelului ar putea izbucni în toată Iordania, cerându-i regelui să rupă tratatul cu Israelul", a răspuns Stephens.
"Dacă regele ar refuza, teama este că masele s-ar putea întoarce împotriva lui și i-ar cere să demisioneze."
"S-ar putea întâmpla așa ceva?"
"Cu siguranță nu pot să exclud. Uite, după cum știți, domnule, am cel mai mare respect pentru rege. S.U.A. nu are un prieten mai mare sau mai loial în lumea arabă. Dar să fim sinceri - el stă pe un vulcan, înconjurat de un incendiu de pădure, așteptând un cutremur. Cel puțin 70 la sută din populația sa este palestiniană. În plus, are mai mult de un milion de refugiați sirieni în țara sa. Cei mai mulți dintre ei nu suportă faptul că Iordania are un tratat de pace cu Israelul. La fiecare câteva luni, parlamentul îi cere regelui să anuleze tratatul, să închidă ambasada israeliană, să-l trimită acasă pe ambasadorul israelian, să anuleze acordul prin care Iordania cumpără gaze naturale din Israel - lista cererilor continuă la nesfârșit. În plus, majoritatea iordanienilor nu vă suportă, sunt furioși să vadă ambasada noastră mutată la Ierusalim și cred că nu tratăm palestinienii din Cisiordania în mod corect, ca să nu spun mai mult. Deci, ar putea exploda vulcanul? Da, este posibil. Și ar putea summitul dvs. cu saudiții să declanșeze cutremurul politic din

Iordania care ar putea provoca erupţia vulcanului? Aș vrea să pot exclude această posibilitate, dle preşedinte. Dar nu pot."
Clarke s-a lăsat pe spate în scaun pentru câteva momente, procesând tot ceea ce auzise. Tocmai atunci a sunat telefonul securizat de pe masă. Ridicându-l, i s-a spus că regele saudit era la telefon.
"În regulă, este suficient, domnilor", a spus preşedintele, punând capăt întâlnirii. "Mă duc la Ierusalim. Voi organiza acest summit. Voi faceți-vă treaba și totul va fi bine".
Ali Haqqani stătea întins pe patul său din casa sigură Kairos din Ierusalim.
Patul era înțesat cu pături. Apartamentul nu era încălzit central, așa cum fusese apartamentul său din Londra. În plus, încălzitorul din colț nu funcționa. Pe măsură ce se lăsa noaptea, temperaturile de afară și din interiorul clădirii de apartamente scădeau rapid. De asemenea, vântul se întețea, zdruncinând ferestrele și sufletul lui.
Haqqani se simțea prins în capcană. De fapt, s-a lămurit el însuși, nu se simțea doar prins în capcană. Era prins în capcană. Făcuse ceea ce i se ceruse. Acum era treaba lui al-Qassab să îl scoată din calea pericolului. Cu siguranță, al-Qassab avea un nou set de acte și pașaport pentru el, împreună cu noi cărți de credit și un nou telefon mobil. Aeroportul din Tel Aviv nu era sigur. Haqqani știa asta. Dar cum ar fi să se îmbarce pe unul dintre vasele de croazieră care acostau în fiecare zi la Haifa? În afară de aceasta, șeful său avea cu siguranță o modalitate de a-l strecura în Iordania sau poate în Egipt prin postul de frontieră de la sud de Eilat, nu-i așa?
Refuzul lui Al-Qassab de a prezenta un plan, cu atât mai puțin de a-i oferi lui Haqqani toate documentele noi de care ar avea nevoie, nu avea sens. Învățarea unui alibi complet nou nu era ușoară. Nu ar trebui încercat în câteva ore sau chiar într-o zi. Trebuia să fie gândit cu atenție și memorat cu precizie, mai ales pentru a ieși din Israel, dintre toate locurile. El opera în inima teritoriului inamic. Nu era vorba dacă va fi interogat la ieșirea din țară, ci pentru cât timp și cât de necruțător. Haqqani putea să mintă atunci când era nevoit, dar nu era foarte bun la asta. El nu era un spion. Era medic - chirurg - și nu avea niciun rost să se prefacă a fi ceea ce nu era.
În timp ce stingea lampa de lângă pat și stătea întins în întuneric, ascultând vântul de iarnă șuierând pe vârful muntelui, a continuat să mediteze la refuzul lui al-Qassab de a stabili o strategie de ieșire. A fost enervant, desigur, dar a fost mai mult decât atât, a concluzionat Haqqani. A fost un act de iresponsabilitate profesională. Putea pune în pericol succesul întregii operațiuni și -
Haqqani se așează brusc în picioare în patul antic care scârțâia. Tocmai îi venise în minte un gând care nu-i trecuse prin cap până atunci și, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai mult se întreba cum de nu-l văzuse mai devreme.
Dacă Mohammed al-Qassab nu avea niciun plan pentru a-l scoate din țară? Dacă sirianul plănuia să fugă pe cont propriu și să-l lase pe Haqqani la mila Mossadului israelian?
89
15 DECEMBRIE -52 DE ORE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Marcus s-a trezit mai devreme decât de obicei, a îmbrăcat treningul și a alergat până la ambasadă.
Păstrând rutina pe care o stabilise la sosirea în Israel, s-a antrenat în sala de gimnastică a ambasadei, a petrecut o oră în poligonul din subsol, apoi a alergat înapoi la hotel pentru a se spăla. La fiecare pas, gândurile îi erau absorbite de al-Qassab și Haqqani. În timp ce stătea la duș, cu apa fierbinte revărsându-se peste încheieturile și mușchii lui

îndureraţi, cu aburii umplând baia, Marcus a ajuns la concluzia că, dacă aveau vreo şansă să găsească la timp teroristul, Haqqani era cheia.
Nu aveau cum să-l găsească pe al-Qassab. Omul era un terorist profesionist. Îşi petrecuse întreaga viaţă plănuind haosul şi evitând capturarea. Cu siguranţă, făcuse multe greşeli, dar acum ar fi fost deosebit de atent să nu le repete.
Haqqani, pe de altă parte, era un medic de formaţie, nu un terorist. Astfel, era mult mai capabil să facă greşeli - chiar probabil, având în vedere că se afla acum pe un teritoriu inamic necunoscut şi sub un stres enorm. Dacă teoria operaţională a lui Marcus privind crima iminentă era corectă, Haqqani efectuase deja operaţia asupra celui pe care al-Qassab îl alesese pentru a-i ucide pe preşedinte, prim-ministru şi rege. Bomba era deja la locul ei. Asasinul avusese deja câteva zile pentru a se recupera după operaţie. El sau ea opera acum la capacitate maximă sau aproape de capacitate maximă, mai mult sau mai puţin. Asta însemna că chirurgul pakistanez, deşi extrem de valoros pentru Kairos, nu mai era necesar pentru această operaţiune. Dacă Haqqani avea de gând să fugă, avea de gând să fugă acum - astăzi sau mâine cel târziu. Aceasta era cea mai bună şansă de a-l găsi, încercând să se strecoare prin Ben Gurion, să treacă graniţa cu Iordania sau Egiptul sau să se urce pe o barcă într-unul dintre porturile maritime ale Israelului din Tel Aviv, Ashdod sau Haifa.
Cel mai inteligent lucru pe care Haqqani l-ar putea face ar fi să rămână pe loc şi să nu se dea de gol. Dacă ar face asta, nu l-ar găsi niciodată la timp. S-ar fi ascuns undeva într-o casă sigură suficient de bine dotată pentru a-i permite să rămână în Israel - sau în Cisiordania - timp de câteva săptămâni, poate câteva luni, până când furtuna s-ar fi potolit şi vânătoarea de oameni s-ar fi încheiat. Cu toate acestea, pe baza tuturor informaţiilor pe care le strânseseră despre pakistanez, Marcus era convins că bărbatul va încerca să fugă. La urma urmei, fugise din Yemen, înainte ca Abdullah al-Asiri să se arunce în aer. Fugise şi din Londra, chiar înainte ca Şeripovii să se arunce în aer. De ce nu ar urma acelaşi tipar acum?
Haqqani nu era un strateg. Era posibil să nu fi ştiut numele aşa-zisului martir în care plasase bomba. Dar era mai probabil să fi ştiut numele, având în vedere toate celelalte informaţii pe care ar fi trebuit să le obţină despre pacientul său înainte de a efectua operaţia, de la grupa sanguină şi alergii la orice medicamente pe care le lua în prezent teroristul, precum şi istoricul medical al familiei acestuia. De asemenea, era posibil ca el să nu fi văzut faţa persoanei. Teoretic, faţa atentatorului ar fi putut fi acoperită cu o mască, un cearşaf sau ceva asemănător, iar Haqqani nu ar fi avut voie să o vadă deloc. Dar Haqqani trebuie să-l fi intervievat îndelung pe atentator pentru a construi profilul medical şi, cu siguranţă, el însuşi a aplicat masca de oxigen şi anestezia.
Oricum ar fi fost, pakistanezul ar fi ştiut cel puţin dacă teroristul era bărbat sau femeie. Ar fi ştiut înălţimea şi greutatea persoanei. Şi probabil că va şti exact ce fel de dispozitiv a fost folosit, cât de mare era, cum funcţiona şi care era raza sa de explozie. De asemenea, ar putea şti unde îl poate găsi pe Mohammed al-Qassab, care ar fi următoarele sale mişcări şi care ar fi planurile sale pentru a scăpa din ţară. Şi cu siguranţă ar fi văzut şi interacţionat cu alţi agenţi Kairos aici, în Israel şi poate în Cisiordania. Supus unui interogatoriu adecvat, Haqqani ar fi fost probabil în măsură să furnizeze nume, vârste, ce tipuri de vehicule foloseau şi ce tipuri de arme aveau, printre alte date esenţiale, toate acestea putând ajuta la oprirea atentatorului şi la doborârea oricărei celule Kairos care opera în ţară.

Marcus închise dușul și se șterse cu prosopul. În timp ce se spălase și se bărbierise pe față, gândurile i se îndreptară spre al-Qassab. Mai mult ca sigur, și-a dat seama Marcus, acest sirian era cel care avea telefonul mobil care urma să fie folosit pentru a detona bomba umană la momentul exact. Dar dacă al-Qassab juca rolul lui Maxim Șeripov în acest scenariu, cine juca rolul Aminei? Cu toate acestea, cu excepția cazului în care purta un fel de deghizare magistrală, părea foarte puțin probabil ca al-Qassab să poată fi literalmente alături de șahist, așa cum fusese Maxim alături de sora sa în sala de presă de la numărul 10 Downing Street. Unde s-ar fi aflat al-Qassab? De unde ar fi știut el când shahidul său era în poziție dacă nu era lângă el sau lângă ea?
După ce a terminat de bărbierit, Marcus a scos din dulap un costum, o cămașă și o cravată, apoi a așezat o masă de călcat și le-a călcat pe toate. După ce s-a îmbrăcat, și-a lustruit pantofii și i-a încălțat. Apoi și-a luat pistolul Sig Sauer și restul echipamentului și s-a îndreptat spre lift.
Între etajele cinci și patru și-a dat seama în cele din urmă. Mohammed al-Qassab nu avea cum să fie alături de teroristul său sinucigaș. În primul rând, trebuia să știe că toate forțele de ordine americane și israeliene îl căutau deja, chiar dacă fuseseră foarte atenți să nu lase să se afle că biroul și apartamentul său fuseseră percheziționate de MI5 și FBI cu doar câteva zile înainte. Știa, prin urmare, că nu va ajunge niciodată la un eveniment cu POTUS și ceilalți directori. Dar al-Qassab își dăduse seama și că nu avea nevoie să fie în cameră. Fiecare mișcare a președintelui Clarke urma să fie transmisă în direct pe rețelele de televiziune israeliene, americane și arabe și, probabil, și pe canalele europene și rusești. Asta însemna că putea sta oriunde, uitându-se la televizor în orice apartament din Israel sau din Autoritatea Palestiniană, și să știe exact momentul potrivit pentru a da un telefon și a arunca în aer procesul de pace și participanții săi.
Marcus a concluzionat că nu-l vor găsi niciodată pe al-Qassab. Nu înainte ca bomba să explodeze, cel puțin. Poate că Roseboro avea dreptate, s-a gândit Marcus în timp ce ușa liftului se deschidea. Poate că ar trebui să bruieze fiecare turn de telefonie mobilă pe o rază de 1,5 km de locația lui POTUS, indiferent de cât de mare ar fi scandalul presei și al altora.
Când Marcus a intrat în holul hotelului King David, Roseboro îl aștepta deja. O clipă mai târziu, Kailea a venit în spatele lor, iar Geoff Stone a sosit la scurt timp după aceea, urmat de Noah Daniels și de restul echipei de conducere. La 7 dimineața fix, s-au urcat cu toții în două Suburbane blindate și au pornit în scurta călătorie spre Ambasada SUA pentru a se aduna în camera de război și a-și începe micul dejun de lucru zilnic.
Trebuiau să rezolve această problemă. Trebuiau să îl găsească pe Haqqani și mai aveau doar două zile.

48 DE ORE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Marcus a apărut neanunțat la birourile Waqf.
Agenții Curtis și Stone erau cu el, ca și Tomer Ben Ami. De asemenea, zeci de agenți Secret Service, DSS și Shin Bet erau deja la fața locului, împreună cu mai multe unități K-9, efectuând raiduri de securitate, testând magnetometrele și aparatele cu raze X și verificând identitatea fiecărui angajat care intra și ieșea, chiar și în timp ce echipa de avansare a Casei Albe instala și testa bancuri de lumini, camere și echipamente de sunet.
"Trebuie să îl vedem pe Marele Muftiu", i-a spus Marcus femeii cu voal de la birou.
"Vă așteaptă?"

"Ar trebui să ne aștepte la fiecare câteva minute până la încheierea summitului", a spus Marcus fără pic de umor în voce.
Femeia se uită la el pentru o clipă. Era prima dată în numeroasele lor interacțiuni când Marcus îi vorbea atât de brusc.
"O să văd dacă este liber", a spus ea, ridicând un telefon și apăsând câteva butoane. "Dr. Mashrawi, agentul Ryker și mai mulți colegi sunt aici pentru a-l vedea pe Marele Muftiu. Nu, nu au programare. Da, asta am spus și eu. Sigur că da. O să le spun."
Femeia a pus telefonul jos și s-a uitat la cei patru. "Marele Muftiu este la un telefon chiar acum. Dar Dr. Mashrawi va veni imediat."
Marcus nu era mulțumit, dar ochiul lui Tomer îi spunea să se liniștească și să-și amintească importanța formalității și a decorului în lumea arabă. Au trecut câteva minute și nu se vedea nicio mișcare. Marcus și-a verificat ceasul în mod repetat și era pe punctul de a spune ceva când Mashrawi a ieșit în sfârșit din biroul său.
"Am încredere că te simți mai bine?" a spus Marcus în timp ce Mashrawi își cerea scuze pentru întârziere.
Marcus îl văzuse pe Mashrawi sâmbătă dimineața, când el și Tomer trecuseră pe la birourile Waqf pentru a-și începe pregătirile de securitate. Fusese luat prin surprindere de cât de umflată era fața bărbatului și de cât de sticlos părea. Mashrawi nici măcar nu se ridicase din spatele biroului său pentru a-i întâmpina. Acum, cea mai mare parte a umflăturii dispăruse, deși părea să tremure puțin când mergea. Vocea îi era încă răgușită și rămăsese un pic palid.
"Să spunem doar că nu aș recomanda o operație dentară în ajunul celui mai important eveniment din cariera ta, dacă nu chiar din viața ta", a răspuns directorul executiv al Waqf, cu un telefon mobil în mână. "Dar da, mă simt mult mai bine. Vă mulțumesc."
După câteva minute, Mashrawi i-a condus la Marele Muftiu. Agenții Stone și Curtis stăteau de pază în hol. Marcus și Tomer au intrat și au fost întâmpinați călduros de bătrân. "Iertați-mă că a durat atât de mult apelul", s-a oferit el. "Cu ce vă pot ajuta?"
"Pentru început, Excelență, v-am adus astea", a spus Marcus, așezând două lănțișoare pe biroul Marelui Muftiu. "Acestea sunt acreditările dumneavoastră - permisele de acces - una pentru dumneavoastră, una pentru Dr. Mashrawi. Purtați-le tot timpul. Altfel, nu vi se va permite să intrați în sit."
"Am înțeles", a spus al-Azzam.
"Trebuie să discutăm despre câteva persoane de pe lista VIP pe care ați prezentat-o", a adăugat Tomer. "Dar mai este și altceva. Începând de mâine dimineață, nimeni nu va avea voie să aducă un telefon mobil sau un telefon prin satelit pe munte până la finalizarea summitului."
Marcus l-a observat pe Mashrawi încruntându-se când israelianul a menționat noua măsură de securitate. Marele Muftiu, însă, a întrebat pur și simplu de ce.
"Astea sunt ordinele noastre - asta e tot ce știu", a mințit Tomer.
37 DE ORE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
"Unde suntem?" a întrebat Reuven Eitan în timp ce își turna o ceașcă de cafea.
"Nicăieri", a spus Asher Gilad.
"Adică ce?"
"Înseamnă că avem în desfășurare o vânătoare de oameni la nivel național, dar ne-ați cerut să nu dăm presei numele sau fotografiile lui Haqqani și al-Qassab, așa că nu am făcut-o", a spus directorul Mossad. "Dar, ca să fiu sincer, asta limitează foarte mult numărul de ochi care caută".
"Dacă vom face publice aceste informații, vom avea de-a face cu o panică", a spus prim-ministrul, amestecând frișcă și zahăr și luând loc la masa de conferințe mică și rotundă din colțul biroului său. "Dacă

există panică, regele va anula. La fel și președintele. Vom fi stânjeniți. Iar summitul va fi ruinat. Vrei ca aceasta să fie imaginea Israelului în lume, chiar în momentul celei mai mari descoperiri diplomatice a secolului?"
"Ruvi, cu tot respectul, avem mai puțin de două zile până la sosirea președintelui Clarke și a regelui Faisal și avem cel puțin un atentator în libertate a cărui identitate pur și simplu nu o cunoaștem. Dacă unul dintre acești oameni - sau, Doamne ferește, amândoi - sunt uciși sub supravegherea noastră -"
Eitan și-a ridicat brusc privirea din cafea și și-a întrerupt colegul. "Ce vrei să spui cu "cel puțin"?"
"Exact ce am spus -prezența atât a al-Qassab, cât și a lui Haqqani în țară sugerează puternic că Kairos plănuiește un atentat sinucigaș. Dar Haqqani este deja aici de peste o săptămână. Cine știe câte operații a efectuat?"
"Credeți că ar putea fi mai mult de un atentator?"
"Nu pot să o exclud".
Eitan a oftat și și-a așezat ceașca înapoi pe farfurioară. "Ce ai vrea să fac, Asher? Nu pot anula summitul - nu acum."
"Nu ți-am cerut să o faci."
"Atunci ce?"
"Lasă-mă să public un buletin -două nume, două fotografii, fără nicio mențiune despre Kairos, spune doar că sunt persoane de interes, căutate pentru interogatoriu pentru ceva, pentru o încălcare a vizei, orice; nu contează."
"Asta nu-i alertează pe Haqqani și al-Qassab că suntem pe urmele lor? Asta nu-i duce în subteran?"
"Este o posibilitate, dar suntem în criză de opțiuni. Șansele să-l găsim pe al-Qassab, chiar și cu ajutorul publicului, sunt minime. Omul este un profesionist. S-a ascuns toată viața. Dar Haqqani este o altă poveste. Agentul Ryker crede că îl putem scoate la lumină, iar eu sunt de acord. Dar numai dacă acționăm acum."
Prim-ministrul și-a frecat ochii, apoi și-a încrucișat picioarele și și-a netezit cute de pe pantalonii de costum. "Bine, Asher - așa cum ai cerut, voi anunța închiderea Iudeii și Samariei, cu efect imediat și până la sfârșitul summitului. Niciun palestinian nu intră sau iese din teritorii. Fără permise de muncă. Niciun turist. Nimic. Nu până la două ore după încheierea summitului și după ce Air Force One va fi ridicat. În același timp, voi închide punctele de trecere a frontierei cu Iordania și Egiptul până duminică la ora 9 a.m. În timp ce fac acest lucru, puteți emite imediat un buletin despre Haqqani - ca "persoană de interes, căutată pentru interogatoriu" - dar numai despre el. Nu pe al-Qassab. Nu încă. Și să vedem ce poate face echipa ta."
91
16 DECEMBRIE - CU 27 DE ORE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Hussam Mashrawi s-a trezit devreme, hotărât să își urmeze rutina obișnuită.
A făcut duș, s-a îmbrăcat și a pregătit prânzul copiilor, apoi a aranjat prin apartament. Dar în această zi, mai degrabă decât să se strecoare pe ușă în liniște, a pășit înapoi în dormitor înainte de a pleca la rugăciunile de dimineață și s-a așezat pe pat.
"Yasmine, ești trează?"
Ea nu era, dar a zâmbit la auzul vocii lui, a căscat și s-a rostogolit pentru a-l întâmpina cu un sărut.
"Yasmine, scumpo, vreau să mă asculți, bine?"
Deși amețită, ea a dat din cap și i-a luat mâna.

"Mâine, după cum știi, va fi o zi foarte importantă, iar securitatea va fi foarte strictă și toate școlile vor fi închise", a început el. "Așa că iată ce vreau să faci. Mă asculți? Uită-te la mine, scumpo."
Yasmine adormise, dar la auzul acestui gest s-a trezit și s-a așezat în pat.
"Ești atentă?"
"Da, da, îmi pare rău", a spus ea.
"Bine. Acum, când te ridici și te îmbraci, vreau să duci copiii la sora ta, bine?"
"În Abu Ghosh?"
"Exact."
"De ce?"
"Pentru că mâine se va întâmpla ceva foarte special."
"Ce?"
"Am aranjat astfel încât să ai ocazia să mi te alături la recepția VIP pentru regele Faisal, președintele Clarke și prim-ministrul."
La asta, Yasmine s-a luminat. "Ai făcut-o?"
"Bineînțeles."
"Dar de ce?"
"Pentru că te iubesc și vreau să fii alături de mine în această ocazie istorică."
"Dar am crezut că îl disprețuiești pe prim-ministrul Eitan."
"Aceasta este istoria în devenire. Voi fi în vârtejul tuturor. Și nu ar fi la fel fără tine."
Yasmine a zâmbit somnoroasă și apoi l-a îmbrățișat și l-a sărutat. "Ești atât de grijuliu, Hussam", a spus ea încet. "Mulțumesc."
"Cu plăcere - acum mai e ceva ce trebuie să faci."
"Orice."
"Începând de astăzi, nimeni nu poate aduce un telefon mobil până la Haram al-Sharif."
"De ce nu?"
"Cine știe sigur? Ceva legat de securitate. Oricum, zilele trecute chiar mi-am cumpărat un telefon nou și ți-l dau ție."
L-a scos din buzunarul hainei și i l-a pus în mână. "Să nu-l pierzi."
"Bineînțeles că nu."
"Trebuie să plec mâine dimineață devreme ca să mă instalez înainte ca liderii să ajungă la moschee. Când te trezești, vreau să-ți pui cea mai frumoasă rochie și voalul tău preferat. Apoi vreau să mergi pe jos până la Ahmed, cizmarul - îl știi pe acela?"
"Lângă mănăstire?"
"Asta e."
"De ce?"
"Vreau să fii aproape de intrarea în Haram al-Sharif ca să poți ajunge repede lângă mine când începe. Bine?"
Ea a dat din cap.
"Ahmed și soția lui te vor aștepta. Poți urmări cu ei toată transmisiunea în direct pe Al-Sawt; doar nu le spune de ce ești acolo. Adu câteva perechi de pantofi care au nevoie să fie reparați. Asta le-am spus că vei face, dar le-am mai spus și că nu vrei să pierzi nimic din reportaj."
Yasmine a dat din nou din cap.
"Acum ascultă cu atenție - este foarte important - când ne vezi pe mine și pe tatăl tău întâlnindu-ne cu regele, președintele și premierul, chiar în acel moment, vreau să pornești telefonul și să apeși numărul cinci pe apelare rapidă."
"Numărul cinci?"
"Exact -și trebuie să o faci exact în acel moment."
"Când te văd cu tati și cu liderii?"
"Corect, și nici o clipă înainte și nici o clipă după."

"Da, desigur, dar de ce?"
"Pentru că acel număr te va pune în legătură cu șeful securității de la intrarea în Waqf", a mințit Mashrawi. "Când va răspunde, îi vei spune exact cine ești, iar el îți va da un cod de securitate. Notează-l ca să nu-l uiți. Apoi închide și mergi imediat la intrare. Acolo va fi un punct de control. Dă-le ofițerilor actul tău de identitate și spune-le acest cod. Ei te vor aduce la mine în sala de recepție, bine?"
Nimic din toate acestea nu era adevărat, desigur. Nu exista niciun cod de securitate. Nu ar fi existat nicio recepție VIP. Dar Mashrawi nu reușise să se gândească la nimeni altcineva în care ar fi putut avea încredere pentru a ține telefonul și a efectua apelul la momentul exact. Era sigur că al-Qassab deținea un alt telefon și putea, dacă avea nevoie, să formeze numărul și să declanșeze explozia. Dar dacă al-Qassab era distras sau, mai rău, reținut? Conducerea Kairos conta pe Mashrawi însuși pentru a fi responsabil de această operațiune, iar el nu-i va dezamăgi.
"Mai este un ultim lucru", a spus Mashrawi.
"Da, iubirea mea?"
"Nu poți spune nimănui ceea ce tocmai ți-am spus. Niciunui suflet. Nici surorii tale. Nici mamei tale. Nici copiilor. Nici măcar tatălui tău."
"Nici tata?"
"Are atât de multe pe cap în acest moment, încât nu ar fi bine să-l împovărăm cu nimic altceva. Și va fi o surpriză pentru el să te vadă sosind. Bine?"
"Da - îi plac surprizele."
"Deci pot conta pe tine?"
Yasmine l-a sărutat ușor pe buze. "Poți conta pe mine."
92
CU 16 ORE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Soarele apunea deasupra Aeroportului Internațional Ben Gurion.
Kailea i-a mai adus lui Marcus o ceașcă de cafea; apoi au părăsit terminalul principal și s-au îndreptat spre hangar. Avea să fie ultima lor trecere prin ceremonia de primire înainte de a se întoarce la Ierusalim pentru noapte. Și încă nu aveau nicio pistă despre Haqqani sau al-Qassab.
A fost o altă zi obositoare și exasperantă. Se întâlniseră cu fiecare agent și ofițer responsabil de fiecare sector, întrebându-i dacă ceva părea deplasat și dacă aveau nevoie de ceva. Toți păreau încrezători că făcuseră tot ce puteau, dar Kailea putea să vadă că lui Marcus i se zvârcolea stomacul, și cu siguranță înțelegea de ce. Președintele Statelor Unite urma să fie în aer în mai puțin de cinci ore, iar echipa de avansare nu era încă pe punctul de a-i asigura siguranța.
Cei din echipa de pregătire a Casei Albe erau încă la fața locului, verificându-și listele de verificare și făcând ajustări de ultim moment. Echipa de la Biroul de presă al Casei Albe făcea același lucru. Totul părea cu siguranță impresionant. Scena fusese construită. Podiumul cu sigiliul prezidențial fusese așezat la locul lui. Un covor roșu frumos fusese întins, iar cineva îl aspira încă o dată. Steaguri uriașe americane, israeliene și saudite fuseseră călcate și atârnate de cabluri fixate de traversele acoperișului. Un rând de steaguri pe suporturi se afla în spatele scenei. Au fost instalate tribune pentru corpul de presă, precum și o secțiune pentru fanfara IDF și garda de onoare. Tehnicienii verificau din nou luminile și sistemul de sunet. În partea din spate a hangarului, rânduri întregi de camioane cu sateliți TV erau parcate și așteptau. Fiecare dintre acestea fusese verificat amănunțit de către Secret Service, DSS și Shin Bet și apoi sigilat cu garduri din sârmă ghimpată înalte de 18 picioare, acoperite cu sârmă ghimpată și păzite de o unitate de elită a poliției israeliene.

Între timp, unitățile K-9 lucrau în sus și în jos pe rândurile de scaune pliabile din lemn alb, pregătite pentru o mie de invitați VIP, adulmecând orice urmă de explozibil. La insistențele lui Roseboro - și în ciuda obiecțiilor vehemente ale Casei Albe și ale Biroului Primului Ministru - primul rând de scaune a fost retras la zece metri de scenă, în speranța de a minimiza, dacă nu chiar de a elimina complet, daunele care ar putea fi provocate principalilor actori de pe scenă în cazul în care un atentator s-ar detona în mulțime.
Kailea era impresionată de faptul că Roseboro obținuse și o altă victorie: în hangar nu aveau voie telefoane de niciun fel. Consilierii directorilor fuseseră informați că vor trebui să își lase telefoanele în mașini. Invitații au fost informați prin e-mail că ar trebui să își lase telefoanele în mașină sau acasă. De asemenea, reporterii au fost informați prin e-mail că vor exista dulapuri în care își vor putea lăsa telefoanele înainte de a intra în hangar.
Roseboro a încercat chiar să aducă jammere portabile pentru a bloca toate semnalele electronice care intrau sau ieșeau din hangar. Din păcate, sistemele au fost atât de puternice încât au interferat nu numai cu sistemul de sonorizare, ci și cu radiourile folosite de agenții de securitate. Astfel, spre marea frustrare a lui Roseboro, în ultimele ore, bruiajele fuseseră îndepărtate din incintă și din toate locurile pe care urma să le viziteze POTUS.
În timp ce își continuau plimbarea prin incintă, Kailea a observat echipele de lunetiști cu ochelari de vedere pe timp de noapte staționate în fiecare colț al fiecărui acoperiș al terminalului și al instalațiilor de întreținere. Vedea sute de soldați israelieni înarmați până în dinți, în echipament de luptă, postați în jurul gardului perimetral și Humvee-uri echipate cu mitraliere de calibrul 50, care patrulau pe drumurile de serviciu. Auzea elicopterele deasupra capului și își imagina piloții și echipajele acestora folosind ochelari de vedere pe timp de noapte și termoviziune pentru a căuta amenințări.
Ceea ce nu putea auzi era sunetul motoarelor cu reacție. Pentru prima dată în istoria Israelului, tot traficul aerian comercial a fost oprit la sol în cele două zile ale summitului și în întreaga zi anterioară. Zborurile urmau să reînceapă să decoleze și să aterizeze joi, la ora 18.00, dar nu și cu o clipă înainte.
Convins că nu mai pot face nimic, Kailea a transmis prin radio la postul de comandă al DSS de la ambasadă că se îndreaptă "acasă". Pe drum, Kailea a încercat să-i distragă atenția lui Marcus de la logistică. L-a întrebat cum se vindecă coasta lui fisurată. L-a întrebat despre timpul petrecut cu mama lui în Colorado. L-a întrebat dacă a găsit timp să citească ceva din romanul lui Dostoievski. Dar el nu a mușcat.
Marcus era numai afaceri. El a vrut ca ea să verifice de trei ori dacă rezervele suplimentare de sânge din grupa POTUS - și a regelui și a secretarului Whitney - au fost livrate la toate cele cinci spitale care erau pregătite în caz de probleme. Ea l-a asigurat că totul a fost rezolvat, dar el a pus-o să sune din nou la Roseboro, doar pentru a fi sigură. Apoi a insistat să îl sune pe ofițerul responsabil cu parcul auto și să se asigure că au fost prepoziționate camioane de remorcare și o mulțime de anvelope de rezervă de-a lungul rutelor caravanei, pentru orice eventualitate. Ea l-a asigurat din nou că a făcut deja acest lucru, dar asta nu a fost suficient pentru el. Așa că a sunat din nou. Același răspuns. Același ton enervat. Dar ea i-a transmis totul și a ales să nu-l provoace.
Din punct de vedere tehnic, bineînțeles, Kailea era mai mare decât el. La urma urmei, ea făcuse parte din forțele de ordine toată viața ei profesională. El făcea parte din echipa DSS de, cât, câteva luni? Totuși, Marcus Ryker era o legendă printre profesioniștii din domeniul

securității din Washington. Câștigase cele mai înalte distincții pentru curaj sub foc care puteau fi acordate unui agent special al Serviciului Secret al Statelor Unite. Și mai erau și zvonurile despre ceea ce făcuse în Rusia, Coreea de Nord și Marea Chinei de Est.
Kailea încă nu era sigură că credea că poveștile erau adevărate. Oricum, nu toate. Cu siguranță, cel puțin unele dintre ele, trebuiau să fi fost înfrumusețate. Dar chiar dacă doar câteva erau adevărate, știa că fusese parteneră cu cel mai interesant - și cu siguranță cel mai devotat - om pe care îl cunoscuse vreodată. Marcus era tăcut. Și avea o tristețe în el. Dar cum ar putea să nu fie? se întrebă ea în timp ce conduceau în tăcere pe dealurile Iudeii. După ce își petrecuse o viață întreagă protejându-și țara, pierduse cele două mari iubiri ale vieții sale. Era oare de mirare că era atât de hotărât să nu mai piardă niciuna?

11 ORE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
O furtună de iarnă brutală se abătea asupra statelor din mijlocul Atlanticului.
Cu Marine One la sol din cauza vântului puternic și a zăpezii, președintele Clarke, secretarul de stat Whitney, senatorul Dayton și Annie Stewart au călătorit cu coloana de mașini spre Camp Springs, Maryland. Când au ajuns în cele din urmă la bază, bărbații și femeile devotați din Eighty-Ninth Airlift Wing - cunoscut și sub numele de Presidential Airlift Wing - erau pregătiți să îi primească, dar erau deja cu o jumătate de oră în urmă.
Anturajul a fost încărcat rapid în strălucitorul Boeing VC-25A albastru, alb și galben. Câteva clipe mai târziu, Air Force One a rulat pe linia de zbor, a accelerat la putere maximă și s-a avântat pe pista 19R. Imediat s-au lovit de turbulențe puternice. Versiunea militară modificată a unui 747 s-a zguduit violent, iar piloții au ținut aprins semnul "Fasten Seat Belt" mult timp după ce au ajuns la altitudinea de croazieră.
Senatorul a prins mâna lui Annie, deși a încercat să nu o strivească. Annie doar a zâmbit și a închis ochii. Nu era prima dată. Cu siguranță nu urma să fie nici ultima. De-a lungul anilor în care au lucrat împreună, originara din Carolina de Sud devenise mai mult decât un consilier de încredere și un prieten. Ea devenise o fiică pentru el. Călătoriseră împreună peste tot în lume, în unele dintre cele mai întunecate și periculoase colțuri ale planetei și, cu tot curajul politic al bărbatului, Annie știa că acesta ura să zboare. Nu fusese întotdeauna așa. Doar din Afganistan, din ziua în care ea și Dayton aproape fuseseră doborâți de forțele talibane, din ziua în care îi întâlniseră pentru prima dată pe McDermott, Ryker, Hwang și Vinetti, din ziua în care acei tineri și curajoși pușcași marini le salvaseră viețile.
Era ireal să te gândești cât de mult timp trecuse din acea zi, cât de multe se întâmplaseră în viețile lor. McDermott, căsătorit și cu trei copii, era acum noul consilier pentru securitate națională al țării. Vinetti era mort. Frumoasa lui soție, Claire, era văduvă și încerca să crească singură doi copii. Hwang era divorțat, rănit și lucra pentru DSS. Ryker era . . . Ryker. Și ea ce era? O consilieră încă singură a unui candidat prezidențial ratat? Asta era tot ce putea să facă? Se întrebă ea.
Când avionul a încetat în sfârșit să se clatine, secretarul Whitney și-a băgat capul în cabina lor și i-a invitat pe senator și pe Annie să vină în sala de conferințe.
"Robert, Annie, am vrut să vă mulțumesc amândurora", a spus președintele în timp ce treceau pe lângă doi agenți Secret Service. "Dacă nu ar fi fost eforturile voastre, acest summit nu ar fi avut loc."
"Nu ne mulțumiți încă, domnule președinte", a ezitat Dayton. "Nu până nu ajungem cu toții întregi acasă."

Clarke a râs. Whitney nu a făcut-o. Dar amândoi le-au făcut semn celor doi să li se alăture pentru cină.
"Vreun progres în găsirea lui Haqqani și al-Qassab?" a întrebat Annie în timp ce se așeza, iar un steward i-a pregătit un loc în plus.
"Nu", a spus președintele, zâmbetul dispărându-i de pe față. "Mă tem că nu."
4 ORE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Ali Haqqani a închis dușul și s-a sprijinit de peretele de gresie.
Era 4:36 dimineața. Abia dormise, se zvârcolise toată noaptea, încercând să-și dea seama de următoarea mișcare. Al-Qassab nu putea fi de încredere. Asta era sigur. Sirianul refuza în continuare să îi ofere o nouă identitate, cu atât mai puțin un plan pentru a evada din țară, iar Haqqani își pierduse orice speranță că o va face.
Împingând perdeaua de la duș la o parte, a luat un prosop de pe un cârlig din apropiere și s-a uscat. Apoi s-a privit în oglindă și s-a blestemat pentru că era atât de duplicitar. Tatăl său nu ar fi fost niciodată atât de laș. Nici unul dintre frații lui. Ei erau oameni convinși, oameni de acțiune. Și el trebuia să fie la fel, acum mai mult ca niciodată.
Verificând de două ori ușa de la baie pentru a se asigura că era într-adevăr încuiată, Haqqani a băgat mâna în buzunarul pantalonilor și și-a scos telefonul mobil. Nu telefonul prin satelit pe care i-l dăduse echipa Kairos. Cel pe care îl abandonase în Marea Mediterană înainte de a părăsi Mallorca. Acesta era telefonul său personal, unul pe care Kairos nu putea să-l monitorizeze pentru că nu aveau nicio idee că îl adusese cu el.
Respirând adânc, a pornit telefonul. O clipă mai târziu, acesta a bâzâit. Îl aștepta un singur mesaj text. Mâinile îi tremurau când îl deschise.
Telegrama trimisă. Documentele sunt pregătite. Du-te la o locație sigură. Revino când ajungi acolo.
Haqqani s-a trezit sfâșiat de emoții contradictorii. Cel mai de încredere prieten al său mișca cerul și pământul pentru a-l ajuta. Dar era deja prea târziu?
94
CU 2 ORE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Hussam Mashrawi nu avea nevoie de alarma de pe telefon.
Era treaz de ore întregi.
Acum, auzind muezzin-ul chemând credincioșii la rugăciune, s-a dat jos din pat și a intrat în baie. Și-a schimbat bandajele și a efectuat ritualul zilnic de spălare. Apoi s-a îmbrăcat în hainele clericale formale de la birou, a ieșit în sufragerie, s-a aplecat pe covor cu fața la Mecca și și-a spus rugăciunile de dimineață. Ziua sosise. Toate pregătirile sale se rezumaseră la asta și niciodată nu se simțise mai viu.
Din obișnuință, a pășit în dormitorul din spate pentru a-și săruta fiecare dintre frumoasele sale fete și prețiosul său fiu în timp ce dormeau, dar bineînțeles că nu erau acolo. Surprins de el însuși pentru că uitase că stăteau cu sora Yasminei, s-a întors în dormitorul principal, și-a sărutat soția și i-a mângâiat părul când s-a trezit. Apoi a așezat telefonul mobil pe noptiera de lângă ea și a revizuit planul cu ea încă o dată. Cu ce se va îmbrăca. Pantofii pe care îi va duce la cizmar. Momentul în care ar trebui să-l sune. Numărul de apelare rapidă pe care ar trebui să-l apese.
"Numărul cinci", a spus ea, zâmbind. "Nu vă faceți griji. Nu voi uita."
Sărutând-o o ultimă dată, Mashrawi a ieșit pe ușa din față. Norii erau groși și amenințători, dar nu ploua. Aerul de decembrie era răcoros, dar proaspăt, cu un vânt puternic venind dinspre vest. Mashrawi s-a plimbat pe străduțele înguste pentru ultima oară cu un sentiment profund de seninătate. Nu era nervos. Nu se temea de durere sau de moarte. Mai degrabă, se simțea aproape amețit de perspectiva de a deveni shahid și de

a intra în paradis. I-ar fi lipsit Yasmine și copiii. Dar vor fi bine îngrijiți. Despre asta nu avea nicio îndoială. Abu Nakba era multe lucruri, știa Mashrawi, dar mai presus de toate era un om de cuvânt.
Ajungând la punctul de control, le-a arătat soldaților israelieni și agenților serviciilor secrete americane cartea sa de identitate și lănțișorul VIP de la gât. Ei le-au analizat pe amândouă și i-au pus multe întrebări. Dar în cele din urmă, așa cum îi promisese agentul Ryker, l-au lăsat să treacă. Stomacul i se strânse când trecu prin magnetometru. Dar când nu s-a declanșat nicio alarmă, s-a relaxat din nou, a zâmbit pentru sine și s-a îndreptat spre Haram al-Sharif pentru a se ruga în moschee și a-și face ultimele pregătiri.
Asta a fost, și-a dat seama, cu greu crezând că a fost atât de ușor.
CU O ORĂ ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Marcus și Kailea s-au oprit la punctul de control și și-au arătat actele de identitate.
O clipă mai târziu, au trecut prin Poarta Jaffa, au găsit un loc lângă Biserica Christ Church și au parcat sedanul ambasadei pe bordură, având grijă să pună permisul special pe bord, pentru a nu fi remorcat de poliția israeliană.
Roseboro - care lucra din camera de război a ambasadei - îi desemnase să servească drept "agenți de securitate liberi". Aceștia nu aveau responsabilități de protecție pentru un anumit lider sau un anumit loc. Mai degrabă, aveau libertatea de a merge oriunde și de a verifica de patru ori orice loc pe care îl considerau necesar. Acest lucru nu îi convenise Kailei. Voia să facă parte din echipa secretarului Whitney, dar Geoff Stone primise această misiune în schimb. Așa că ea și Marcus s-au îndreptat spre shuk, apoi spre cartierul creștin și Biserica Sfântului Mormânt pentru o ultimă vizită prin structura din secolul al IV-lea.
Kailea nu mai încerca să-l implice pe Marcus într-o conversație personală, deși era mai curioasă ca niciodată să afle cine era tipul ăsta și ce-l făcea să ticăie. Ea însăși agnostică, fiică a unor atei convinși, se afla acum în "Orașul Sfânt" pentru prima dată în viața ei. Știa că Marcus era un creștin devotat, chiar dacă tăcea din gură. Dar, deși acesta era locul ideal pentru a-l întreba de ce credea ceea ce credea, nu prea era momentul. Era mult prea mult trafic radio prin căștile lor de la agenții de la fața locului de la Ben Gurion și de pe traseul caravanei. Încă nu existau indicii despre Haqqani sau al-Qassab și toată lumea era în alertă maximă.
La intrarea în vechea catedrală mamut, cei doi agenți s-au întâlnit cu preoții romano-catolici, greco-ortodocși și apostolici armeni care erau îngrijitorii acesteia. Au stat de vorbă cu agenții americani și israelieni staționați în întreaga clădire, fără să le spună nimic reporterilor și echipelor de televiziune care erau poziționate acolo. S-au plimbat pe coridoarele întunecate, pe lângă operele de artă neprețuite și mormântul gol, respirând tămâie și fiind atenți la orice lucru ieșit din comun.
Chiar atunci, Tomer a sunat de la centrul de comandă mobil Shin Bet care fusese instalat în restaurantul de la subsolul hotelului King David. Sperau să aibă vești, dar tot ce voia era un raport de situație.
Air Force One traversa Mediterana în viteză.
95
CU 30 DE MINUTE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Ali Haqqani își aprinde telefonul pentru a doua oară în patru ore. Prietenul său îi spusese să ajungă într-un loc sigur pentru a se pregăti de evadare. Dar unde ar fi trebuit să găsească un loc sigur - departe de al-Qassab - la această oră? Cisiordania fusese izolată. Majoritatea drumurilor care intrau și ieșeau din Ierusalim fuseseră închise. Doar vehiculele de urgență și vehiculele oficiale ale guvernului aveau voie să

treacă prin multitudinea de puncte de control ale armatei și poliției care fuseseră instalate. Cu toate acestea, Haqqani știa că nu putea rămâne sub același acoperiș cu sirianul și să trăiască pentru a vedea o altă zi.
Plecând acum, i-a trimis un mesaj prietenului său. Îl voi suna când ajung.
Apoi a închis telefonul, l-a pus în buzunar și s-a îndreptat spre ușa dormitorului.
Era timpul să se mute.
Al-Qassab și-a turnat o ceașcă de cafea și a intrat în camera de zi. S-a dus direct la scaunul în care aproape că locuise în ultimele zile, s-a așezat și a pornit telefonul mobil pe care i-l lăsase dentistul. Apoi a format numărul pe care dentistul îl mâzgălise pe un șervețel și s-a lăsat pe spate în scaun.
"Da, alo, mă auziți?", a spus sirianul când, în sfârșit, a răspuns cineva. "Da, pot, și a avut loc un accident. Avem nevoie de o ambulanță - imediat".
Haqqani a venit după colț. "Ce faci?", a întrebat pakistanezul alarmat.
"Adresa mea? Da, aici este", a răspuns al-Qassab într-o ebraică aproape impecabilă, ridicând mâna pentru a-l reduce la tăcere pe Haqqani și recitând adresa apartamentului în care erau cazați, apoi mulțumindu-i politicos interlocutorului și încheind apelul.
"Cu cine vorbeai, Mohammed?" a întrebat Haqqani. "Știi că nu trebuie să dăm niciun telefon".
"Este timpul, Ali."
"Timpul pentru ce?"
"E timpul să plec, să schimb locația cât încă mai pot."
"Tu să pleci?", a întrebat pakistanezul. "Cum rămâne cu mine?"
"Unde mă duc eu, Ali, tu nu mă poți urma."
"Destul, Mohammed, destul", s-a înfuriat Haqqani. "În tot acest timp ți-am cerut planul de a mă evacua, iar acum este clar de ce. Vrei să mă eliberezi și să te salvezi pe tine".
"Nu fi ridicol", a replicat sirianul. "Am un plan pentru tine. Este pur și simplu diferit de -"
Brusc, Haqqani a scos de la spate un pistol de 9 mm prevăzut cu amortizor și l-a îndreptat spre pieptul sirianului.
"Destul cu minciunile tale, Mohammed. Pui în pericol tot pentru ce am muncit, tot ce ne-a cerut tata să facem. Dar nu mai vreau. Nu te voi lăsa să distrugi această misiune".
Al-Qassab s-a uitat la pistol, apoi înapoi la ochii lui Haqqani. Mâinile bărbatului tremurau, dar ochii lui erau de o seriozitate mortală.
"Vorbește mai încet, Ali - cineva te va auzi."
"Taci din gură, Mohammed. Am terminat cu tine. Ești un trădător al cauzei, iar Allah te va pedepsi pentru eternitate."
Cu asta, Haqqani a apăsat pe trăgaci. Dar arma nu a tras. S-a uitat în jos, a țintit-o din nou și a apăsat din nou pe trăgaci. Din nou nu a tras, iar sirianul a izbucnit în râs.
"Ce prost ești, Ali", a rânjit el în timp ce ridica un ziar de pe măsuța de cafea de lângă el, dezvăluind o grămadă de gloanțe.
Ochii lui Haqqani s-au făcut mari.
"Credeai că nu știu că ai adus o armă în casă?", a întrebat al-Qassab.
"Sunt directorul de operațiuni al celei mai mari organizații teroriste din lume. Tata nu m-a ales pentru aspectul meu. M-a ales pentru că sunt bun la ceea ce fac. Ar fi trebuit să rămâi la medicină, Ali - crima nu te transformă."
"Dar când . . . ? Cum . . . ?" s-a bâlbâit pakistanezul, eliberând încărcătorul pistolului și realizând cu groază că acesta era gol.

"Tu - nu eu - ne-ai trădat cauza, iar pentru asta vei arde pentru totdeauna."
Sirianul a întins mâna în spatele său, și-a scos propriul pistol cu amortizor și l-a împușcat pe Haqqani de trei ori - o dată în față și de două ori în piept.
Cinci minute mai târziu, o ambulanță Magen David Adom - una vopsită pentru a arăta exact ca cele folosite de evreii israelieni, nu de arabii palestinieni - a tras în față. Unul dintre paramedici a venit la ușă cărând o valiză mare. Al-Qassab l-a lăsat pe bărbat să intre, i-a luat servieta și a intrat în toaletă. S-a dezbrăcat rapid și și-a aruncat hainele într-un coș de rufe aproape plin. A deschis valiza, a scos o uniformă Magen David Adom și a îmbrăcat-o. Apoi și-a pus arma, o colecție de telefoane mobile și telefonul prin satelit în valiză, a închis-o și a dus-o pe ușa din față și în spatele ambulanței.
O clipă mai târziu, au plecat, cu luminile aprinse și sirena răsunând, îndreptându-se spre Orașul Vechi.
96
CU 15 MINUTE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Oleg Kraskin se trezi brusc.
După ce a dormit mai puțin de trei ore în fiecare din ultimele șase nopți, Corbul nu și-a dat seama că a adormit. Dar o serie de semnale sonore pe computerul său i-au atras atenția.
Încercând cu disperare să se scuture de oboseală și să se concentreze din nou asupra muncii sale, Oleg a deschis cele două alerte de pe ecranul computerului său. Le-a citit pe amândouă, apoi le-a citit a doua oară. Confuz, s-a uitat la ora de pe fiecare și brusc i s-a făcut rău la stomac. Acum complet treaz, și-a luat telefonul prin satelit și a apăsat tasta de apelare rapidă unu.
"Da?", a sunat vocea familiară de la celălalt capăt al firului.
"Sunt eu. Am găsit ceva."
"Ce este?"
"NSA tocmai a găsit o potrivire la unul dintre numerele de telefon cunoscute ale lui Ali Haqqani."
"Unde?"
"Un complex de apartamente de pe Muntele Măslinilor."
"Ești sigur că e el?"
"Sunt sigur că este telefonul lui", a spus Oleg.
"Ai coordonatele?"
"Ți le trimit chiar acum pe telefon."
Oleg îl auzea pe Marcus transmițând informația cuiva - Kailea Curtis, presupunea el - și încercând să găsească cea mai rapidă cale de a ajunge acolo.
"Câte ping-uri ai primit?" a întrebat Marcus.
"Două."
"La rând?"
A existat o pauză lungă.
"Alo? Alo? Ești încă acolo?" a apăsat Marcus.
"Da, sunt aici."
"Cele două lovituri au fost consecutive?"
"Nu, nu au fost", a mărturisit Oleg. "Îmi pare foarte rău, Marcus. Am adormit la birou. Una a venit acum câteva ore, cealaltă acum 20 de minute."
Marcus a încheiat convorbirea și a alergat înapoi prin Cartierul Creștin. Kailea era chiar în spatele lui.
Când au ajuns la Poarta Jaffa, Marcus i-a aruncat cheile și i-a ordonat să conducă în timp ce el îl suna pe Tomer. Nouă în oraș și încă nefamiliarizată cu drumurile, Kailea a introdus adresa pe care Raven tocmai le-o trimisese în Waze, apoi a pornit motorul, a făcut un viraj în

K și s-a întors în trombă prin poartă și pe rampă. La semafor, aplicația GPS i-a spus să vireze spre sud pe Hebron Road. Așa a făcut, făcând un viraj ilegal la stânga pe strada HaMefaked. În timp ce se învârteau în jurul părții de sud a Muntelui Zion, Marcus a ajuns în cele din urmă la ofițerul Shin Bet și i-a spus încotro se îndreptau.
"Sunt pe drum", a spus Tomer. "Care este timpul estimat de sosire?"
"Waze spune nouă minute".
"Cu toate punctele de control, o să-mi ia aproape douăzeci", a spus Tomer. "Dar ține-te bine și nu intra până nu ajung eu acolo."
"Nu-ți face griji", l-a asigurat Marcus. "Vom fi atenți".
"Vorbesc serios, Ryker. Locul ar putea fi o capcană. Voi trimite o echipă de geniști și o unitate tactică de la sediul poliției. Sunt chiar pe Muntele Scopus, nu departe. Și voi chema și sprijin aerian, în caz că Haqqani încearcă să fugă. Dar nu intrați până nu ajung eu."
"O să te țin la curent -trebuie să plec", spuse Marcus, refuzând să-l asigure pe israelian că va aștepta întăriri.
Kailea a urcat muntele în zig-zag. A luat-o brusc la dreapta pe strada Gey Bin Hinom, apoi la stânga pe strada Ma'alot Ir David. Curând au făcut dreapta pe Derech HaOfel, apoi dreapta pe strada El-Mansuriya. Două minute mai târziu au ajuns. Kailea a sărit peste bordură și a frânat brusc. Marcus a ieșit pe partea pasagerului și și-a scos arma, spunându-i lui Kailea să rămână la volan cu motorul pornit.
Fiecare instinct din corpul său îl îndemna să se năpustească asupra clădirii și să spargă ușa din față, dar avertismentul lui Tomer îi răsuna în urechi. Aceasta nu era țara sau spectacolul lui. Din fericire, patru mașini de poliție și o unitate tactică au coborât strada. O clipă mai târziu, au apărut și geniștii și, deși Marcus nu îi putea vedea încă, auzea deja o pereche de elicoptere ale poliției apropiindu-se dinspre sud.
Marcus l-a apelat rapid pe Tomer în timp ce unitățile israeliene înconjurau casa.
"Suntem aici - toți - cât de aproape ești?"
"Sunt încă la 12 minute distanță", a spus el.
"Nu putem aștepta", a spus Marcus. "Intrăm".
Marcus a închis și i-a dat ordin comandantului israelian să se miște. Marcus nu era sigur de ce omul îl asculta, dar a făcut-o. Comandourile israeliene au dat buzna simultan în cabinetele stomatologice de la primul etaj prin ușile din față, din spate și laterale, apoi - neîntâlnind nicio rezistență inițială - au trimis în fața lor roboți de detectare a bombelor. Marcus știa că era mai bine decât să riște viețile ofițerilor umani, dar le lua și timp prețios pe care nu îl aveau.
97
CU 10 MINUTE ÎNAINTE CA AIR FORCE ONE SĂ ATERIZEZE ÎN ISRAEL
Ambulanța israeliană fusese ideea lui Hamdi Yaşar.
Și a fost o lovitură de geniu.
Pe străzile Ierusalimului nu se afla niciun vehicul care să nu fie de urgență și, în timp ce al-Qassab vorbea la radio în ebraică, li s-a făcut semn să treacă prin toate punctele de control până când au ajuns la Poarta Damascului și s-au oprit brusc.
În uniforma Magen David Adom, al-Qassab a sărit din ambulanță împreună cu unul dintre paramedicii Kairos. Luând lăzile cu echipament medical, au coborât în fugă treptele de la poartă, s-au apropiat de soldații IDF care asigurau controlul, și-au arătat legitimațiile false și au înjurat în ebraică că au un pacient cu atac de cord la care trebuie să ajungă. Tinerii soldați s-au dat repede la o parte, iar al-Qassab și colegul său au fugit în cartierul musulman. Au alergat pe un labirint de alei pustii până au ajuns la filiala din Orașul Vechi a cabinetului stomatologic al bărbatului lor.

Intrând pe ușa din față, al-Qassab a scos Glock-ul amortizat și i-a făcut semn colegului său să aștepte lângă ușa din față. Și-a croit drum pe holul principal, verificând fiecare sală de examinare, una câte una. În cele din urmă, i-a găsit pe dentist și pe asistenții săi râzând, vorbind și sorbind ceai într-un birou din spate.
Și-au ridicat privirea șocați când l-au văzut pe al-Qassab, dar șocul lor nu a durat mult. Sirianul și-a ridicat arma și i-a lovit pe fiecare de două ori în frunte. După ce s-a asigurat că toți sunt morți, al-Qassab l-a chemat pe paramedicul care aștepta la ușa din față să vină în biroul din spate și să îl ajute. În momentul în care acesta a sosit, sirianul l-a împușcat de două ori și pe el. Apoi a luat radioul bărbatului și a ținut apăsat butonul Talk.
"Pacient stabilizat", i-a spus el șoferului ambulanței în ebraică. "Dar va dura mai mult decât ne așteptam. Întoarceți-vă la bază și vă voi contacta".
"Afirmativ", a răspuns șoferul prin radio.
Al-Qassab s-a întors la recepție. A scos o bucată de hârtie din imprimantă și a răscolit prin sertarele biroului până când a găsit un Sharpie. A scris în arabă "ÎNCHIS PÂNĂ DUPĂ SUMMIT", a lipit semnul pe fereastra din față, a încuiat ușa și a coborât jaluzelele. După ce a terminat, a ascuns valizele cu echipament medical într-una dintre sălile de examinare, oprindu-se doar pentru a-și retrage colecția de telefoane mobile și prin satelit și muniție. Le-a îndesat într-un rucsac, împreună cu un set de haine de rezervă, apoi a găsit scara și a urcat spre apartamentul privat cu două niveluri de deasupra clinicii.
Dentistul avea în jur de 30 de ani, era căsătorit și avea doi copii. Asta aflase al-Qassab de la Hamdi Yaşar când plănuiseră această misiune. Familia fusese trimisă departe. Asta era ideal, pentru că îi oferea intimitatea de care avea nevoie acum, alături de un frigider bine aprovizionat, apă curentă și un televizor la care putea urmări sosirea președintelui și a regelui, lucru de care al-Qassab își dădu brusc seama că se întâmpla chiar atunci.
98
AEROPORTUL INTERNAȚIONAL BEN GURION, TEL AVIV
Lui Annie Stewart nu-i venea să creadă că erau deja la sol.
Fusese cea mai lină aterizare pe care o experimentase vreodată și cel mai odihnitor zbor, după toate turbulențele inițiale. Era prima ei călătorie cu Air Force One și simțea doar un strop de regret că senatorul nu avea de gând să candideze până la urmă.
Pete Hwang stătea în centrul de operațiuni al DSS, urmărind transmisiunile în direct.
Chiar dacă trimitea mesaje și transmitea prin radio actualizări constante agenților DSS din Israel, era greu să nu privească Air Force One cum se oprește complet în fața hangarului desemnat, fără să simtă un strop de invidie. Dacă nu ar fi fost brațul său rănit, ar fi fost și el acolo, cu cel mai bun prieten al său, chiar în mijlocul acțiunii. Cu toate acestea, în timp ce ușa se deschidea, scara era așezată la locul ei, fanfara militară a IDF începea să cânte "Hail to the Chief" și un POTUS zâmbitor și fluturând din mâini ieșea pe o zi înnorată, dar uscată, în ropote de aplauze, Pete era la cinci mii de mile depărtare, ratând totul.
Comandantul israelian a fost în cele din urmă convins că primul etaj era liber.
La ordinul său, comandourile au năvălit în clădire și au confirmat constatările robotului. Dar procedura a trebuit să fie repetată minuțios la etajele doi și trei. În cele din urmă, nu au fost găsite capcane, deși comandantul i-a transmis prin radio lui Marcus că au găsit urme extinse de explozibili la etajul al treilea.
Și un cadavru.

Afară din Aspen, Corbul era cu ochii lipiți de transmisiunile în direct. Privea cum 747-ul regelui Faisal ateriza după două ore și două minute de zbor de la Riad. A urmărit RT, rețeaua de propagandă rusă, pentru a vedea cum au acoperit știrea. Deocamdată, ei au fost sinceri. Prezentatorii au menționat că aceasta a fost prima cursă directă din istorie între orașele saudit și israelian efectuată de compania aeriană națională saudită. Va fi pentru prima dată când un lider saudit se va întâlni cu un lider israelian, cel puțin în mod public. De asemenea, urma să fie prima dată când remarcile unui prim-ministru israelian vor fi transmise în direct la televiziunea saudită și la posturile arabe din întreaga regiune a Golfului.
Era, Oleg știa, o zi cu multe premiere. Cu toate acestea, îngrozit de pericolul imens în care se aflau acum cei trei lideri mondiali, Oleg Kraskin a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci - și-a plecat capul și s-a rugat unui Dumnezeu în care încă nu era sigur că crede, să îi ferească pe acești oameni de tot răul și de orice rău.
Yasmine Mashrawi stătea fermecată în timp ce urmărea reportajul de pe Al-Sawt.
Prezentatorii profitau de fiecare ocazie pentru a-l denigra pe regele saudit pentru că a trădat nu numai cauza palestiniană, ci și "pe cea a fiecărui musulman", îndrăznind să "normalizeze" relațiile cu "sioniștii criminali". Între timp, cizmarul și soția sa, alături de care stătea Yasmine, nu încetau să vorbească, nu încetau să repete fiecare cuvânt critic rostit de prezentatori și mult mai rău.
Yasmine nu spunea nimic. Dădea din cap din când în când, dorind ca gazdele ei să simtă că este alături de ele. Dar, în sinea ei, nu se putea abține să nu se gândească că poate regele saudit face ceea ce trebuie. Yasmine nu era o persoană politică. Cu siguranță, nu l-ar fi contrazis niciodată pe tatăl ei, care îi critica constant pe sioniști și pe "sprijinitorii" lor americani. Și nu exista nicio îndoială că ocupația israeliană a Ierusalimului, a Cisiordaniei și a Gazei o întrista. Cu toate acestea, în secret, ea nu putea înțelege de ce Ismail Ziad refuza constant orice ofertă de pace și reconciliere propusă de americani sau israelieni. Desigur, ofertele israelienilor erau ridicole și nedrepte. Dar ce așteptau Ziad și poporul său? De ce să nu se întoarcă la masa negocierilor și să negocieze? Cum aveau să se îmbunătățească viețile palestinienilor dacă nu se ajungea la o înțelegere și nu se începea cu adevărat construirea statului lor?
Căutând în buzunar, Yasmine a scos telefonul pe care i-l dăduse soțul ei. L-a pornit și l-a așezat în poală, plină de nerăbdare să i se alăture lui Hussam în curând.
99
Amin al-Azzam stătea în biroul său, urmărind reportajul împreună cu personalul său.
Toți în afară de ginerele său.
"Unde este Hussam?", a întrebat Marele Muftiu în timp ce imaginile cu avionul regelui Faisal rulând pâlpâiau pe ecranul din fața lor. "L-a văzut cineva?"
"A fost aici mai devreme", a spus un tânăr cleric. "Cred că se ducea la moschee."
"Poate că este la toaletă", a spus altul.
"Nu, nu, l-am văzut în Sanctuarul Nobil", a spus un al treilea. "A spus că trebuie să facă unele pregătiri finale".
Al-Azzam nu spuse nimic, dar în timp ce se juca cu șnurul care îi atârna de gât, nu se putea hotărî dacă ar trebui să fie supărat sau îngrijorat. Toate pregătirile pe care le puteau face fuseseră terminate cu o zi înainte. Pur și simplu nu mai era nimic de făcut. Deci, unde era Hussam? De ce nu era aici cu restul personalului?

În timp ce avionul jumbo se oprea lângă Air Force One, al-Azzam se trezi admirând combinația de culori a avionului saudit. Fuselajul zborului 001 era vopsit cu bej pe jumătatea superioară și alb pe cea inferioară. Cuvintele Saudi Arabian erau pictate pe lateral în arabă și engleză într-un albastru regal bogat. Coada era vopsită în aceeași nuanță de albastru și prezenta simbolul național al celor două săbii încrucișate sub un palmier uriaș. Cele două avioane arătau bine unul lângă altul.
O scară a fost rulată în poziție. Ușa s-a deschis. Regele, aplecat, dar zâmbitor, a apărut în ușă. Mulțimea israeliană a răcnit și a aplaudat chiar mai tare decât pentru președintele american. În curând, monarhul în vârstă a coborât treptele și a fost întâmpinat de Clarke și Eitan.
Spre uimirea lui al-Azzam, scena a trezit ceva profund, ceva plin de speranță, în sufletul său. Nu putea spune de ce, nici măcar lui însuși. Dar, în acel moment, s-a trezit uitându-se în jurul camerei și pe ferestrele din stânga sa, întrebându-se ce l-ar fi putut face pe Hussam să nu observe.
Îmbrăcând o vestă Kevlar dată de un ofițer israelian, Marcus a intrat în casă.
A urcat repede scările și a intrat în apartamentul în care îl așteptau comandantul și echipa sa. I-a luat doar o clipă să-și dea seama la cine se uită - trupul ciuruit de gloanțe și pătat de sânge al lui Ali Haqqani.
"Este omul tău?", a întrebat comandantul, aplecându-se pentru a examina găurile de glonț și sângele coagulat din jurul lor.
"Unul dintre ele", a răspuns Marcus.
"Nouă milimetri", a spus comandantul. "La mică distanță. Probabil un Glock. Și nu a murit de mult. Mai puțin de o oră. Dar cine l-a împușcat?"
"Mohammed al-Qassab", a spus Marcus, aproape fără să respire.
Nu era o presupunere. Era o certitudine. Teroristul sirian nu era un novice. Omul știa exact ce face. Obținuse tot ce avea nevoie de la Haqqani. Acum se ocupa de ultimele detalii.
Privind în jurul camerei, Marcus a inspectat echipamentul medical, cearșafurile și fețele de pernă pline de sânge îngrămădite în coșul de gunoi din bucătărie și sângele uscat de pe prelata de plastic aflată încă pe podeaua sufrageriei. Tehnicienii luau probe. Acestea urmau să fie trimise la un laborator pentru analize și teste ADN. Toate acestea confirmau existența unui atentator undeva și, dintr-o dată, Marcus se întreba: Ar putea fi chiar al-Qassab?
În timp ce sirianul privea ceremonia de primire, furia din el creștea. Remarcile lui Eitan și ale lui Clarke au fost revoltătoare, dar previzibile. Totuși, discursul regelui Faisal Mohammed Al Saud a fost cel care l-a dezgustat. Fiecare rând era mai reprobabil decât precedentul.
"Ce bucurie este să pășești pe pământul călcat cândva de profeți, preoți și regi".
"Trebuie să spun cât de dezamăgit sunt de frații mei din Autoritatea Palestiniană."
"Națiunile arabe au îmbrățișat mult prea mult timp respingerea, dar astăzi, în Orientul Mijlociu suflă brize noi - brize proaspete."
"S-a spus: "Există o vreme pentru război și o vreme pentru pace". Acesta, prietenii mei, este un timp pentru pace."
Asta, din partea unui musulman?
Asta din partea Custodelui celor Două Moschei Sfinte?
Al-Qassab era furios. O bombă era prea bună, prea rapidă și nedureroasă pentru un astfel de om care întruchipa însăși definiția apostaziei. Un astfel de om merita mai degrabă să fie spânzurat. Sau, și mai bine, decapitat în piața publică.
Era prea târziu pentru asta, desigur. Totuși, pentru o clipă, oricât de scurtă, al-Qassab s-a întrebat dacă nu cumva se grăbise prea mult. Poate că, în loc să-l ucidă pe Haqqani, ar fi trebuit să insiste ca bunul

doctor să mai facă o operație, să mai pună o bombă într-un shahid - în al-Qassab însuși. Adevărat, el nu s-ar fi apropiat niciodată suficient de mult de rege, de un asemenea kafir, de un asemenea necredincios. Dar oh, să intre într-o sinagogă aglomerată peste trei zile, în Sabatul evreiesc, și să se arunce în aer pe sine și pe toți cei din jurul său în eternitate.
Al-Qassab a savurat fantezia, apoi s-a blestemat pentru ea. Planul pe care el și turcul îl dezvoltaseră era solid. Dacă va funcționa, va schimba lumea musulmană pentru totdeauna. Dar trebuia să rămână concentrat. Erau atât de multe lucruri care încă puteau merge prost.
100
Marcus a sunat în camera de război.
"L-am găsit pe Haqqani", a spus el.
"Este extraordinar", a spus Roseboro. "Unde?"
"Într-un apartament de pe Muntele Măslinilor."
"Vorbește?"
"Nu, e mort."
"Cât timp?"
"Cel mult o oră."
"Cum?"
În timp ce Tomer și Kailea, acum amândoi în apartament cu el, se uitau prin cameră - având grijă să nu împiedice munca investigatorilor de la locul crimei -Marcus a transmis ceea ce știa.
"Ați găsit telefonul lui Haqqani?" a întrebat Roseboro.
"Nu", a spus Marcus. "Israelienii răscolesc locul, dar nu au găsit telefonul. Totuși, Raven colaborează cu NSA pentru a-i verifica jurnalul de apeluri. Aparent, Haqqani a primit un mesaj și a trimis altul. Unul a fost în această dimineață, înainte de zori. Celălalt a fost trimis câteva ore mai târziu. Ambele au fost trimise către același număr din Pakistan. Nu suntem încă siguri cui, dar Corbul lucrează la asta."
"Deci al-Qassab și atentatorul - sau atentatorii - sunt încă în libertate", a spus Roseboro.
Nu a fost o întrebare. A fost o declarație despre cât de multe probleme aveau încă.
"Unde este POTUS acum?" a întrebat Marcus.
"Se îmbarcă în coloana de mașini - următoarea oprire este la Memorialul Holocaustului."
"Apoi Muntele Templului?"
"Te-ai prins."
Marcus a suspinat. "În regulă. O să te țin la curent."
A închis telefonul. Kailea și Tomer terminaseră de căutat prin apartament. Acum se uitau la trupul fără viață al lui Haqqani, înconjurat de o baltă de purpuriu.
"Cine deține acest loc?" l-a întrebat Tomer pe comandant.
"Un dentist", a spus el. "Cineva pe nume Daoud Husseini".
"Ce știm despre el?"
"Locuiește aici cu soția și copiii săi, care se pare că sunt în străinătate în acest moment. Fratele locuiește la parter. Clinica este la primul etaj."
"L-ați contactat?"
"Încercăm."
"Cum adică, încercăm?" a strigat Tomer. "Dă-mi-l la telefon. Vreau să vorbesc cu el - acum."
"L-am sunat în mod repetat", a răspuns un detectiv. "Nu răspunde."
"Poate că e pe fugă", a spus comandantul.
"Sau mort", a adăugat Kailea.
"Sau poate că dentistul l-a mutat pe al-Qassab într-o altă casă sigură", a spus Marcus. "Adică, oricine ar fi tipul ăsta, Husseini, probabil

cunoaște orașul și țara ca-n palmă. Odată ce operația - sau operațiile - au fost finalizate, Husseini ar fi mult mai util pentru al-Qassab decât un pakistanez din Londra, nu?"
"Poate că da", a spus Tomer, întorcându-se spre comandant și punând întrebări în ebraică rapidă, apoi transmițând răspunsurile lui Marcus și Kailea în engleză. "Husseini are o altă clinică. Poate că acolo putem găsi mai multe indicii."
"Unde?" a întrebat Marcus.
"Orașul Vechi - cartierul musulman", a spus Tomer.
"Cât de aproape de Muntele Templului?" A întrebat Marcus.
"Câteva sute de metri, dacă atât."
"Atunci să mergem."
Cei trei au coborât scările în fugă. Marcus a sărit în scaunul șoferului sedanului lor, în timp ce Kailea i-a aruncat cheile. Cu luminile aprinse și sirena răsunând, Tomer a preluat conducerea. Pe drum, l-au auzit dând ordine prin radio forțelor din Orașul Vechi. Acestea nu trebuiau să intre în clinică și nici măcar să nu-și facă simțită prezența. Cu toate acestea, trebuiau să blocheze toate străzile și aleile care duceau la clinică și să pună o dronă - nu un elicopter - deasupra clădirii pentru a furniza imagini în direct. În același timp, două unități tactice trebuiau să ocupe poziții la un bloc la nord și la un bloc la sud de clinică. "Și puneți geniștii în așteptare".
Yasmine Mashrawi și-a ajustat voalul și și-a ținut gura închisă.
Își dorea doar ca și cizmarul să-și țină și el gura.
Nu fusese niciodată la Yad Vashem, memorialul și muzeul național al Holocaustului din Israel. Nu fusese niciodată interesată și, chiar dacă ar fi fost, nu și-l putea imagina pe soțul ei, cu atât mai puțin pe tatăl ei, permițând un asemenea lucru. Hussam era un suflet bun, liniștit, și nu s-ar fi supărat cu adevărat, se gândea ea. Dar tatăl ei era un om mândru și public. N-ar fi fost normal ca fiica lui cea mică să studieze suferințele evreilor de acum atât de mult timp, când evreii îi făceau pe ai ei să sufere chiar aici și acum.
Cu toate acestea, i s-a părut fascinant să urmărească reportajul în care monarhul saudit se plimba prin muzeu împreună cu directorul acestuia, punând întrebări, alternativ, despre motivul pentru care naziștii au măcelărit atât de mulți evrei și despre modul în care cercetătorii puteau fi siguri că numărul acestora era într-adevăr de șase milioane. Aceasta a fost singura întrebare pe care cizmarul a aplaudat-o, până când regele și-a clarificat întrebarea întrebându-l pe directorul muzeului cum poate fi sigur că nu au fost uciși și mai mulți evrei.
101
Amin al-Azzam s-a uitat la ceas, apoi înapoi la televizor.
Acum cu adevărat îngrijorat că ginerele său încă nu li se alăturase, se simțea frustrat că nimeni nu avea telefon mobil. Neputând nici să-l sune, nici să-i trimită mesaje lui Hussam, va trebui să recurgă la metode de modă veche. Chemându-și discret tânăra asistentă cu voal, i-a cerut în șoaptă să scotocească împrejurimile și clădirile în căutarea lui Hussam. A avertizat-o să nu facă nimic care ar putea alarma serviciile secrete sau Shin Bet și, cu siguranță, să nu spună nimănui ce face cu adevărat. Dacă era întrebată, ea trebuia să spună că doar verifica totul la cererea Marelui Muftiu.
"Raportează-mi în cel mult treizeci de minute, indiferent dacă îl găsești sau nu", a șoptit el, având grijă să nu atragă atenția celorlalți. "Dar dacă îl găsești, spune-i că trebuie să îl văd imediat - este de cea mai mare importanță."
Mohammed al-Qassab nu mai putea privi gunoiul ăsta.
Yad Vashem?

Oare liderul lumii islamice sunnite își pierduse complet mințile?Abia reușind să-și controleze furia, dar incapabil să țipe sau să spargă lucruri de teamă să nu fie auzit de vecini, sirianul a decis să se schimbe de uniforma de paramedic și să facă un duș. Mai întâi, însă, și-a desfăcut rucsacul și a scos mitraliera Uzi. A verificat de două ori pentru a se asigura că încărcătorul era încărcat corespunzător și a așezat totul pe patul principal. Apoi a scos diversele telefoane din geantă și a verificat dacă avea vreun mesaj în așteptare. Din fericire, nu era niciunul. Oricum, nimeni nu trebuia să ia legătura cu el, nici măcar Hamdi Yaşar, nici măcar pe telefonul prin satelit pe care îl foloseau tot timpul. Șansele ca cineva să le intercepteze mesajele sau să le asculte convorbirile erau mici sau inexistente, dar nu era o zi în care să-și asume riscuri.
Dându-și seama că nu verificase încă acoperișul, a cotrobăit prin apartament până când a găsit un dulap lângă sufragerie cu o scară care ducea la o trapă. Aprinzând lumina din dulap, a urcat scara, a deblocat trapa și a deschis-o ușor. În loc să zăbovească, însă, a pornit funcția video de pe unul dintre telefoanele sale, a ridicat telefonul deasupra capului și a capturat o imagine de 360 de grade. Apoi a coborât trapa și a redat înregistrarea video în timp ce încă se afla pe scara din dulap. La est era o priveliște directă și superbă a Haram al-Sharif, a domului auriu și a faimoasei Moschei din colț. La vest, cea mai proeminentă clădire era turnul Bisericii Sfântului Mormânt. În toate celelalte direcții, a văzut acoperișuri acoperite cu rezervoare de apă și încălzitoare solare de apă, o pădure de antene de radio și televiziune, antene parabolice și șiruri de rufe, deși, din cauza ploii din ultimele zile, erau puține articole de îmbrăcăminte agățate pe vreunul dintre ele. Al-Qassab dorea să vadă explozia de pe acoperiș și, așa cum promisese Hamdi Yaşar, era un punct de observație ideal. Toate rețelele de televiziune urmau să difuzeze la nesfârșit imaginile de aproape ale detonării. Cu siguranță Al-Sawt o va face. Yaşar se va asigura de asta. Cele mai oribile imagini ar fi încărcate imediat pe YouTube și Twitter de către jihadiștii din întreaga lume. El le va savura pe toate acestea la momentul potrivit. Dar era ceva îmbătător pentru al-Qassab în perspectiva de a asista la explozie de la doar câteva sute de metri distanță - auzind explozia, simțind unda de șoc - așa că acolo urma să se afle când se va întâmpla.
Lăsând trapa descuiată, a coborât scara și s-a întors în camera de zi. Ceremonia de la Yad Vashem se încheia. Adaugând insulta la prejudiciu, regele saudit tocmai depusese o coroană de flori în fața Flăcării Eterne din Sala Amintirilor, spunându-le criminalilor sioniști că "durerea voastră este durerea noastră și împreună trebuie să lucrăm pentru a vindeca rănile vechi și a construi o lume nouă a păcii și securității". Gustând bila din gură, al-Qassab a alergat la toaletă și a trântit ușa în urma lui. A stat acolo, cu capul plecat, respirând adânc până când valul de greață a trecut. Apoi a pornit dușul și a intrat înăuntru, calculând cât timp îi mai rămăsese. Delegația mai trebuia să iasă din muzeu și să se urce înapoi în coloana de mașini. Apoi ar fi urmat un drum de cincisprezece sau douăzeci de minute până în Orașul Vechi, urmat de o plimbare pe rampă, prin Poarta Mughrabi și pe Haram al-Sharif. Per total, își dădea seama că mai avea doar patruzeci și cinci de minute până la momentul adevărului și era electrizat.
102
Marcus s-a oprit brusc în fața Porții Damascului.
Tomer ieșise deja din mașină și alerga spre punctul de control. Kailea îl urma îndeaproape. Marcus a avut nevoie de un moment în plus pentru a opri motorul și a-și lua cheile, dar în curând a ajuns și el la punctul de

control. Alte vehicule de urgenţă convergeau spre locul respectiv, dar Tomer le ordonase tuturor celorlalţi să nu-şi pornească sirenele.
"Cine a trecut pe aici în ultimele câteva ore?" l-a întrebat Tomer pe ofiţerul responsabil.
"Nimeni", a răspuns tânărul. "Am izolat zona, aşa cum ni s-a ordonat."
"Sunteţi absolut sigur că nu a trecut nimeni? Absolut nimeni?"
"Ei bine, a fost un atac de cord. Câţiva paramedici au venit să ajute."
"Aţi văzut victima?"
"Nu, medicii ne-au spus despre asta."
"Câţi au fost acolo?"
"Doi."
"Arab sau evreu?"
"Evrei, desigur."
"De unde ştii?" a întrebat Tomer.
"Erau Magen David Adom. Vorbeau ebraică. Erau evrei, crede-mă."
"Le-ai verificat actele de identitate?"
"Desigur."
"Aţi spus că vorbeau ebraică?"
"Da."
"Aveau accente?"
"Unul era un sabra, cu siguranţă."
"Şi celălalt?"
"Nu ştiu, probabil un oleh", a spus ofiţerul.
"Ce este un oleh?" a întrebat Marcus.
"Un oleh chadash - un nou imigrant", a spus Tomer.
"Din ce ţară era?" a întrebat Marcus.
"De unde să ştiu eu?", a spus ofiţerul.
"Adică, ce accent avea? Rus, francez, arab, persan . . . ?"
"Englez".
"Ce fel de engleză?"
"Engleză engleză."
"Britanică, americană, sud-africană, kiwi, ce?"
"Britanic", a spus ofiţerul, apoi s-a uitat în jur la restul unităţii sale, care au dat cu toţii din cap că fusese engleză britanică.
"Trebuie să fie el", a spus Marcus.
"Poate", a spus Tomer. "Chem armata".
"Nu", a ripostat Marcus. "Ne mişcăm în forţă, iar el o să ne audă venind."
"Locul ar putea fi plin de capcane."
"Cu el înăuntru?" A întrebat Marcus. "De ce să echipezi uşile cu explozibili dacă plănuieşti să evadezi?"
"De ce să presupunem că el plănuieşte să evadeze?"
"Uite, nu avem timp să ne certăm", a insistat Marcus. "Dacă trimiţi armata, cineva ar putea să apuce să tragă. Nu ne putem permite să ne asumăm acest risc. Avem nevoie de tipul ăsta în viaţă şi vorbind, şi trebuie să-l prindem repede."
Tomer nu era convins.
"Uite, agentul Curtis şi cu mine vom intra primii", s-a oferit Marcus. "Dacă ne aruncăm în aer, trimitem geniştii să se asigure că nu există alte capcane. Dar dacă supravieţuim, îl avem pe al-Qassab. Bine?"
"Eşti sigur?" A întrebat Tomer.
"Sunt sigur", a spus Marcus.
"Dar tu?" Tomer a întrebat-o pe Kailea.
"Unde merge el, merg şi eu", a răspuns ea.
"Bine", a spus Tomer. "Dar amândoi sunteţi nebuni".
Israelianul s-a îndreptat spre Poarta Damascului cu Marcus şi Kailea în remorcă, ambii purtând veste antiglonţ, dar fără căşti. În timp ce se deplasau prin labirintul de alei înguste, Tomer a cerut prin radio un

raport de situaţie de la dronă, în limba engleză, în beneficiul americanilor. I s-a spus că nu era nimeni pe aleea care ducea la clinică şi că exista o singură intrare. "Nicio uşă din spate?", a şoptit el. "Sunteţi sigur?"
Răspunsul a venit afirmativ - unitatea de supraveghere era sigură.
"Avem lunetişti pe poziţie?" a întrebat apoi Tomer.
"Ne-aţi spus să păstrăm un profil scăzut, nimic vizibil - deci nu", i s-a răspuns. "Ar trebui să-i punem pe poziţii?"
Tomer s-a întors spre Marcus, care auzea prin căşti tot ce auzea israelianul.
"Nu -o împuşcătură de lunetist l-ar ucide", i-a răspuns Marcus în şoaptă. "Îţi spun, avem nevoie de tipul ăsta în viaţă. Al-Qassab este ultima şansă pe care o avem să aflăm câţi atentatori sunt, cine sunt şi unde."
103
Au ajuns la blocada de după colţul clinicii.
Două duzini de comandouri puternic înarmate de la Mishmar Hagvul - poliţia de frontieră israeliană - aşteptau ordinul de a acţiona. În spatele lor se aflau ofiţeri de la unitatea de saperi, deja îmbrăcaţi complet în ţinutele lor de detectare şi dezamorsare a bombelor.
Marcus şi-a scos Sig Sauer-ul. Kailea l-a scos pe al ei. Tomer nu a vrut să facă asta. Aveau nevoie de o putere de foc mai mare decât aceea. A luat puştile de asalt M4 de la doi dintre comandouri, le-a înmânat colegilor săi americani şi le-a ordonat comandourilor să predea şi încărcătoarele de rezervă. Ei au făcut acest lucru, iar Marcus şi-a întors pistolul la tocurile de umăr.
Tomer a luat apoi un M4 şi muniţie pentru el. El le-a explicat comandourilor ce urma să se întâmple. A transmis prin radio aceeaşi informaţie echipei în oglindă de la celălalt capăt al străzii. Cu toţii s-au asigurat că sunt pe aceleaşi frecvenţe. Apoi Marcus l-a sunat pe Roseboro pentru a-l pune rapid la curent.
În momentul în care a închis, au plecat.
Marcus i-a condus, având grijă să nu se deplaseze pe centrul aleii. În schimb, s-a apropiat de clădirile din partea dreaptă a aleii pentru a reduce atât linia de vizibilitate, cât şi unghiul de atac în cazul în care al-Qassab privea de la una dintre ferestrele doctorului Husseini. Kailea era chiar în spatele lui. Tomer era în spate. Neavând timp de pierdut, nu avea rost să se apropie încet, aşa că Marcus a pornit în sprint.
Câteva secunde mai târziu, erau la uşa clinicii stomatologice. Toate inscripţiile de pe ferestre erau în arabă, ceea ce Marcus nu putea citi. Când Tomer a confirmat că acesta era locul, Marcus s-a întins după mânerul uşii şi a întors. Era încuiată. Tomer i-a înmânat explozibili din plastic Semtex şi un detonator. Marcus a ataşat Semtex-ul la mâner, a introdus detonatorul şi a derulat suficient cablu pentru a se retrage la o distanţă sigură în stânga uşii. Kailea şi Tomer s-au retras la o distanţă egală în dreapta. Marcus a rostit în tăcere o numărătoare inversă de la trei.
Explozia a fost instantanee şi asurzitoare. Nu a aruncat pur şi simplu uşa din balamale; a dezintegrat-o în întregime. Niciunul dintre ei nu purta ochelari de protecţie, dar Marcus a intrat oricum înăuntru, plecând de la premisa că oricine se afla de cealaltă parte a uşii trebuia să fi fost grav rănit sau cel puţin să fi avut urechile zburate. În orice caz, avea elementul surpriză.
Măturând M4 de la o parte la alta, Marcus nu văzu pe nimeni în sala de aşteptare. S-a îndreptat spre coridorul principal, ţinându-şi arma îndreptată drept înainte. Folosind semnale cu mâna, i-a îndrumat pe Kailea şi Tomer să verifice birourile şi sălile de examinare din stânga şi din dreapta. Fiecare a strigat "Liber!" în timp ce o făceau.

La capătul holului, Marcus a găsit patru cadavre însângerate în sala de pauză. Ținându-și arma îndreptată spre ei în caz că era o capcană, și-a chemat imediat colegii să i se alăture. Kailea i-a păzit pe cei șase, ținându-și arma îndreptată spre hol, în timp ce Tomer a intrat în sala de pauză și a verificat pulsul fiecărei persoane.
"Au dispărut", a spus el. "Două lovituri la cap."
"Nouă milimetri?" a întrebat Marcus.
Tomer a dat din cap. "Da."
"La fel ca Haqqani?"
"Așa se pare."
"Trebuie să fie al-Qassab", a spus Marcus. "Cu cât timp în urmă au fost împușcați?"
"Nu de mult", a spus Tomer. "Corpurile sunt încă calde."
"Atunci ar putea fi încă în clădire", a spus Kailea.
"Găsiți scările", a spus Marcus. "Haideți - să ne mișcăm."
104
Al-Qassab tocmai ieșise de la duș când a auzit explozia.
Pe măsură ce clădirea se zguduia, a știut instantaneu ce se întâmplă. Sioniștii îl găsiseră și forțaseră ușa. Singura întrebare era cât de multe comandouri se revărsau în clădire și dacă mai multe erau aruncate rapid din elicoptere pe acoperiș.
Luându-și pistolul Glock de 9 mm, a ieșit din baie complet dezbrăcat. Întinzând mâna spre rucsacul de pe pat, a scos setul său de haine de rezervă. Unul dintre agenții Kairos furase o uniformă a poliției israeliene, cu tot cu curea, toc, cizme și ochelari de soare. Al-Qassab le-a pus rapid pe el. De asemenea, a luat un portofel și un set de acte false din rucsac și le-a băgat în buzunare, împreună cu telefonul prin satelit și telefonul mobil pregătit pentru detonarea bombei din interiorul lui Hussam Mashrawi.
Punându-și pistolul în toc și încărcătoarele de rezervă în centură, al-Qassab a luat acum Uzi-ul și a alergat spre dulap. A urcat scara, a împins trapa în sus și a împins țeava mitralierei în aerul rece al dimineții, așteptându-se să intre în luptă cu forțele israeliene. S-a învârtit spre stânga, apoi rapid spre dreapta, dar, spre uimirea sa, nu era nimeni pe acoperiș.
Ar putea fi o capcană, știa el. Trebuiau să fie lunetiști ascunși pe acoperișurile adiacente, dar ce dacă erau? O împușcătură în cap ar fi fatală, dar ar fi și instantanee și, prin urmare, mult mai bună decât să fie capturat și torturat și apoi prezentat în fața presei ca primul agent Kairos prins vreodată, și nu mai puțin de sioniști. Aruncând Uzi-ul prin trapă, a terminat de urcat scara, s-a târât pe acoperiș și a luat arma din nou. Scanând acoperișurile din apropiere și comparând scena din mintea sa cu filmarea pe care o făcuse mai devreme, a trasat rapid un traseu și a început să fugă.
Marcus s-a târât încet pe scări.
Se mișca mai atent acum. Dacă erau oameni la etajul al doilea, cu siguranță auziseră explozia. Dacă era al-Qassab, era înarmat și periculos și îi aștepta.
Deși Marcus îl voia pe om în viață, știa că s-ar putea să nu fie posibil. Dacă bărbatul purta o vestă sinucigașă, Marcus ar fi avut o singură șansă - o lovitură în cap, între ochi - pentru a-l doborî înainte ca acesta să apese pe buton și să detoneze bomba. În cazul în care al-Qassab ar fi fost supus unei intervenții chirurgicale pentru a-și implanta o bombă în interiorul pieptului, ar mai fi avut la dispoziție o secundă sau două înainte ca bărbatul să apese butonul de apelare rapidă și să declanșeze explozia. Dacă nu cumva apăsase deja tasta de apelare rapidă.
Dorindu-și să aibă o grenadă paralizantă, dar realizând că timpul era esențial, Marcus s-a oprit din urcatul scărilor. A sprintat pe treptele

rămase, a ocolit colțul și a dat buzna la etajul al doilea cu zgomot și furie. De ce să aștepte? De ce să-i dea lui al-Qassab timp suplimentar să se gândească sau să acționeze?
Măturând M4 de la stânga la dreapta, Marcus nu găsi pe nimeni pe hol. A auzit un televizor în stânga sa și a decis să pătrundă prin dreapta, în dormitorul principal, în cazul în care televizorul în funcțiune era menit să-l atragă spre stânga. Rămânând jos, a dat cu piciorul în ușa ușor deschisă, plimbând arma de la dreapta la stânga de data aceasta. Din nou nu a găsit pe nimeni. În schimb, a văzut un rucsac pe jumătate gol pe pat. Trecând la baie, a putut vedea aburul, apa de pe podea și uniforma de paramedic aruncată. A verificat sub pat și în dulap, dar nu a găsit pe nimeni. Era clar. Era pe cale să strige asta când a auzit-o pe Kailea țipând din sufragerie.
105
Temându-se de ce era mai rău, Marcus a alergat spre sufragerie.
Când a ajuns acolo, a văzut imediat ușa deschisă a dulapului, scara, trapa. Kailea urcase deja pe acoperiș.
"Îl văd", a strigat ea și a plecat în urmărire.
Marcus a urcat repede scara și în scurt timp a sprintat pentru a o ajunge din urmă, chiar dacă a transmis prin radio lui Tomer și echipei că se îndreaptă spre est, peste acoperișuri. Se mișcau prea repede pentru a deschide focul, dar la fel făcea și al-Qassab. Trecând pe lângă încălzitoarele de apă și pe sub sârmele de rufe, Marcus se apropia rapid de Kailea și amândoi se apropiau de sirian. Câteva momente mai târziu, Tomer a anunțat prin radio că și el se afla acum pe acoperiș. Împingea din greu pentru a-i ajunge din urmă și le ordona forțelor Mishmar Hagvul de lângă Muntele Templului să ajungă pe acoperișuri și să înceapă să vină spre ei dinspre est.
În față, Marcus l-a văzut pe al-Qassab sărind de pe o clădire pe alta, dar când a ajuns pe acoperiș, nu a continuat să alerge. În schimb, a căzut într-un genunchi, s-a întors și a deschis focul asupra Kailei. Ea a sărit imediat la adăpost, la fel ca Marcus. Kailea era mai aproape de sirian și a răspuns la foc. Marcus nu avea o țintă clară. Kailea era chiar în fața lui, la aproximativ zece sau doisprezece metri, ghemuită în spatele unei unități de aer condiționat. Marcus auzea gloanțele lovindu-se de unitatea metalică.
Aruncând o privire în dreapta sa, a văzut o cale spre un alt aparat de aer condiționat și a fugit spre el. Mișcarea a atras atenția lui al-Qassab și focul lui. Marcus a auzit gloanțele trecând pe lângă capul său și a făcut un Pete Rose, plonjând cu capul înainte și aterizând pe burtă în spatele unității, exact când sirianul a declanșat două rafale automate.
În același moment, Kailea a tras două rafale din M4, apoi le-a urmat cu o a treia. Asta a atras atenția lui al-Qassab asupra ei. În timp ce ea scotea un încărcător uzat și reîncărca, sirianul a aprins-o cu tot ce avea într-un încărcător nou.
Simțindu-și oportunitatea, Marcus și-a strâns M4 la piept, a sărit în picioare, a sprintat spre marginea clădirii și a sărit peste o alee. A reușit, dar cu greu, și a fost norocos că a aterizat pe picioarele lui. Un rând de o jumătate de duzină de răcitoare mari de apă îi ascundea lui al-Qassab vederea spre sud. Acest lucru - combinat cu alte trei rafale de răspuns de la Kailea - i-a oferit lui Marcus timpul și acoperirea de care avea nevoie pentru a ocoli câteva aparate de aer condiționat și a se poziționa în spatele sirianului.
S-a gândit pentru scurt timp să strige un avertisment și să-i dea omului o șansă să se predea, dar a renunțat rapid la idee. Dacă omul avea într-adevăr o vestă sinucigașă sau o bombă în cavitatea corporală, avertismentul i-ar fi dat timpul necesar să se arunce în aer. Atât

Marcus, cât și Kailea erau probabil suficient de departe pentru a supraviețui exploziei, dar nu asta era ideea. Așa cum îi spusese Marcus lui Tomer în repetate rânduri, aveau nevoie de tipul ăsta în viață. Chiar atunci, însă, a auzit-o pe Kailea spunând prin radio că fusese lovită. Se pregătea să o întrebe cât de grav a fost rănită, când în dreapta lui a zărit o echipă de comandouri israeliene urcând pe acoperiș și îndreptându-se în direcția lor. Erau la cel puțin un teren de fotbal distanță, dar Marcus se temea că, atunci când vor ajunge în raza de acțiune, vor trage să omoare, indiferent de ce le spusese Tomer.
În criză de timp și de opțiuni, Marcus a ridicat carabina M4, a îndreptat vizorul laser infraroșu spre umărul drept al lui al-Qassab și a apăsat pe trăgaci. Glonțul de calibrul 223 a ieșit din țeavă la o viteză de 2.970 de picioare pe secundă. O fracțiune de secundă mai târziu, Marcus a văzut un nor de ceață roz. L-a văzut pe bărbat clătinându-se în față și prăbușindu-se pe partea stângă. Apoi al-Qassab a scos un țipăt înfiorător care s-a auzit în tot orașul.
"Tomer, al-Qassab e la pământ - mă îndrept spre el", a strigat Marcus în căști. "Du-te la Kailea și asigură-te că e bine".
106
Vestea a revenit aproape imediat.
Kailea nu era bine. Fusese lovită în piciorul stâng. Glonțul îi sfâșiase artera femurală și era în pericol să sângereze. Tomer a raportat că deja își smulsese cureaua pentru a crea un garou improvizat. Dar a ordonat unui elicopter să aterizeze - sau cel puțin să planeze - în apropierea poziției sale și să o evacueze imediat pe femeie.
Chiar și în timp ce Marcus auzea cuvintele și încerca să proceseze gravitatea rănilor partenerei sale, se grăbea spre al-Qassab. Când a ajuns la sirian, și-a îndreptat pușca automată spre capul bărbatului și a lovit cu piciorul arma tipului, scoțând-o din raza de acțiune. În spatele lui auzea comandourile israeliene apropiindu-se rapid. Când au ajuns, el a ridicat o mână și le-a ordonat să se retragă și să-i lase spațiu de manevră. Apoi și-a aruncat propriul M4 celui mai apropiat soldat și i-a spus altuia să ia Uzi-ul.
Cu mediul imediat asigurat, Marcus a apelat rapid camera de război și l-a anunțat pe Roseboro că al-Qassab era rănit și în custodie.
"Vorbește?" a întrebat Roseboro.
"Va vorbi", a răspuns Marcus. "Unde este POTUS?"
"Sunt cu toții la biserică."
"Au auzit focurile de armă?"
"Directorii nu, dar agenții postați afară au auzit."
"Dar presa?"
"Nu prea cred. Toți cei care acoperă vizita la biserică sunt în interiorul catedralei în acest moment."
"În regulă. Te voi suna înapoi în momentul în care voi avea ceva."
"Bună treabă, Ryker - serios."
"Nu da ghinion, Carl. Nu am ieșit încă din chestia asta."
Asistentul Marelui Muftiu, fără suflare și palid, s-a întors la birou. Personalul era încă lipit de transmisiunea în direct a celui mai puternic musulman din lume, un hajji din Mecca, care trecea printr-o biserică în care niciunul dintre ei nu fusese vreodată și nici nu se gândise să meargă, deși situl istoric era aproape de locul unde stăteau acum. Într-adevăr, grupul era atât de captivat de drama care se derula, încât nimeni nu l-a observat pe colegul lor strecurându-se înapoi în cameră.
"Ei bine?", a întrebat al-Azzam în șoaptă.
"Serviciile secrete au spus că a plecat", a spus secretara sa în liniște.
"Cum adică, a plecat?"
"A plecat din piață, a părăsit incinta -gone", a spus ea.
"Asta e imposibil. El trebuia să conducă întregul eveniment."

"Asta e ceea ce am spus și eu. Dar se pare că i-a spus unuia dintre agenți că soția lui are o urgență și că trebuie să plece. A spus că tu ești la conducere și că te va suna pe un telefon fix în momentul în care va avea ocazia. Agentul mi-a dat asta."
Din poșeta ei, a scos un lănțișor. Marele Muftiu l-a luat în mâini și s-a uitat la numele imprimat sub plastic. Desigur, scria: Dr. Hussam Mashrawi, director executiv -VIP / ALL-ACCESS PASS.
Fața lui Al-Azzam a devenit palidă. "Dă-mi-o pe Yasmine la telefon", a șoptit el.
Asistenta s-a supus imediat. Ea a luat telefonul fix și a format pe de rost numărul de acasă al familiei Mashrawi. După zece apeluri, a clătinat din cap și a închis.
"Încearcă mobilul ei."
Asistenta a ridicat din nou receptorul și a format numărul din memorie. De data aceasta, Yasmine a răspuns la a doua sonerie.
"Bună ziua, doamnă Mashrawi, îl am pe tatăl dumneavoastră la telefon."
Marele Muftiu a răsuflat ușurat și a luat receptorul. "Scumpo, totul este în regulă?"
"Da, bineînțeles", a răspuns ea.
"Ești acasă?"
"Nu, cu niște vecini."
"Ce faceți?"
"Urmăresc reportajul, ce altceva?"
"Hussam este cu tine?"
"Nu, de ce ar fi?", a spus ea. "Nu e cu tine? Momentul tău cel mare se apropie. Sunt atât de încântată să-l văd."
"Te-a sunat Hussam azi?"
"Nu."
"Ți-a trimis mesaje?"
"Nu, a trebuit să își lase telefonul acasă. Nu ați făcut-o toți?"
Al-Azzam a ignorat întrebarea. "Când l-ați văzut sau ați vorbit ultima dată cu el?"
"În această dimineață, chiar înainte să plece la moschee. De ce?"
"Fără motiv, presupun. Doar o neînțelegere."
"Ce fel de neînțelegere?"
"Genul care se întâmplă când nu avem telefoane mobile. Nu-ți face griji. Te iubesc, dar sunt foarte ocupat și trebuie să plec acum."
"Bine, tată - și eu te iubesc."
Al-Azzam a închis telefonul. Putea vedea în ochii asistentei sale că era disperată să afle ce se întâmplă, dar nici el nu știa. I-a făcut semn să se alăture restului grupului; apoi s-a întors și s-a uitat pe fereastră. Ceva era în neregulă. Foarte rău. Și bătrânul se temea brusc că știe ce.
107
Marcus a închis telefonul și l-a strecurat în buzunarul de la spate. Un medic de la Mishmar Hagvul s-a oferit să îi dea sirianului sedative. Dar Marcus a clătinat din cap. Alungarea durerii acestui om nu era calea de a-l face să vorbească. În schimb, Marcus s-a apropiat și și-a apăsat cizma stângă pe umărul drept al lui al-Qassab. Pentru o clipă, omul a devenit rigid și nu a scos niciun sunet. Dar numai pentru o clipă. Apoi a scos un țipăt care nu părea uman.
"Bună dimineața, Mohammed", a spus Marcus, apăsând și mai tare.
"Faceți o greșeală!" a țipat bărbatul din toți plămânii - în ebraică, nu mai puțin. "Sunt evreu. Sunt israelian!"
Comandantul patrulei de frontieră i-a tradus replicile lui Marcus, apoi a râs în hohote. "Acest om nu este evreu și cu siguranță nu este israelian."
"Dar eu sunt, eu sunt", a spus acum al-Qassab în engleză, dar cu accent israelian.

Comandantul a ironizat. "Agent Ryker, am crescut în această țară. Sunt în Patrula de Frontieră de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Acest om poate că știe ebraică, dar este un arab, nu un evreu."
"Ei bine, cred că există o modalitate simplă de a afla", a spus Marcus. "Dezbracă-l."
Ochii comandantului s-au făcut mari, la fel ca și cei ai prizonierului care se zvârcolea.
"Dezbracă-l acum și vom ști sigur."
Comandantul a ridicat din umeri când a văzut unde se va ajunge. A făcut cu mâna adjunctului său și altor câțiva oameni. În cele din urmă, a fost nevoie de șase israelieni pentru a-l ține imobilizat pe al-Qassab. Dar l-au dezbrăcat, bineînțeles, până când a fost complet gol. Când au văzut că nu era circumcis, au avut răspunsul. Acesta nu era evreu. Dar Marcus a fost ușurat pentru un motiv mult diferit. Pe stomacul sau pieptul lui al-Qassab nu erau semne că ar fi suferit recent o intervenție chirurgicală. Asta însemna că nu era pe cale să explodeze. Dar însemna, de asemenea, că mai era cineva acolo care era gata.
"Căutați în buzunare", i-a ordonat Marcus comandantului, arătând spre pantalonii lui al-Qassab, "și puneți-i acestui om cătușe, la mâini și la picioare".
Când comandourile au găsit telefonul mobil, Marcus a făcut semn din cap, iar unul dintre soldați i l-a înmânat.
"Ascultă", i-a spus Marcus prizonierului său, "știm că ești Mohammed al-Qassab. Știm că ești Kairos. Știm că ai intrat în țară vinerea trecută, puțin după ora 15.00, cu un zbor direct din Londra. Ți-am găsit casa sigură de pe Muntele Măslinilor. Am fost acolo. Am văzut cadavrul lui Ali Haqqani. Am văzut ce i-ați făcut lui și dentistului, Daoud Husseini, asistenților săi și paramedicului."
O expresie de șoc a trecut prin fața bărbatului.
"Așa este, Mohammed - știu exact ce ai pus la cale", a continuat Marcus în timp ce vântul începea să se întețească și al-Qassab tremura de frig. "I-ai ordonat lui Haqqani să îl opereze pe shahidul tău, să îi planteze o bombă în piept și să îl coasă la loc. Și apoi nu ai mai avut nevoie de bunul doctor, așa că l-ai irosit."
Marcus s-a ghemuit până a ajuns la câțiva centimetri de fața chinuită a sirianului."Acum vreau să mă asculți foarte atent, pentru că o să spun asta o singură dată. Mă înțelegi? Îți voi da o singură șansă să-mi spui adevărul. Dacă îmi spui ceea ce trebuie să știu, te vom acoperi cu o pătură, îți vom da niște morfină pentru durere, te vom urca într-o mașină călduroasă și te vom duce undeva unde vom putea discuta în continuare într-un mod calm și civilizat."
Marcus a făcut o pauză de efect, apoi și-a coborât vocea în timp ce continua.
"Totuși - și aceasta este partea importantă, Mohammed - dacă refuzi să-mi răspunzi la următoarele trei întrebări sau dacă cred că nu-mi spui adevărul, atunci voi uita de umărul tău. Nu-ți voi da niciodată morfină. În schimb, o să-ți bag un glonț în rotula dreaptă. Dacă tot nu vrei să vorbești cu mine, îți voi înfige un glonț în rotula stângă. Și apoi vom reevalua cum ne descurcăm. Ai înțeles?"
Al-Qassab nu mai țipase. Se lupta să păstreze o ultimă fărâmă de demnitate, dar timpul nu era de partea lui și, în ciuda sfidării din ochii lui, știa asta.
"Întrebarea numărul unu", a spus Marcus. "Câți oameni de aici din Israel au o bombă în cavitatea corporală inserată chirurgical într-o parte a corpului lor?"
A așteptat câteva secunde, apoi a continuat.
"Întrebarea numărul doi - care sunt numele și locațiile exacte ale fiecăruia dintre atentatori în acest moment?"

Din nou, Marcus a făcut o pauză de câteva secunde.
"Întrebarea trei - cum putem trece peste sistem și să împiedicăm explozia bombelor?"
Pentru o clipă, Marcus a crezut că bărbatul chiar avea de gând să îi răspundă. Al-Qassab s-a uitat în altă parte, fixând cerul și apoi acoperișul pe care se aflau. Apoi și-a ridicat privirea cu răzbunare și l-a scuipat în față pe Marcus.
Marcus a dat instinctiv înapoi, apoi a șters calm saliva însângerată cu mâneca. "Răspuns greșit, Mohammed."
S-a ridicat, a scos Sig Sauer-ul din tocurile de umăr și și-a înfipt piciorul sub umărul însângerat al lui al-Qassab. Aplecându-se pe spate și ridicându-și piciorul, l-a forțat pe bărbat să se întoarcă pe burtă. Apoi, în timp ce comandourile israeliene priveau șocate, Marcus s-a aplecat în jos, a pus țeava pistolului în spatele genunchiului drept al lui al-Qassab și a apăsat pe trăgaci.
108
Un elicopter Black Hawk în coborâre a înecat împușcătura.
Și țipătul.
Nu exista un loc clar de aterizare, iar Marcus se îndoia că acoperișul apartamentului alăturat ar putea rezista greutății elicopterului. În schimb, el a plutit la aproximativ zece metri deasupra acoperișului. Două frânghii au coborât din ușa laterală deschisă. Doi medici au coborât rapid pe acoperiș, iar soldații aflați încă în avion au coborât o targă până la ei.
Marcus a privit cum medicii verificau semnele vitale ale Kailei. I-a văzut făcându-i o injecție cu ceva și conectând-o la o perfuzie. Au ridicat-o cu grijă pe targă și au legat-o. În curând, soldații din elicopter au ridicat-o și au adus-o la bord. Cei doi medici au fost ridicați și ei și au plecat.
Al-Qassab încă țipa. Marcus era pe punctul de a-l reangaja, dar i-a sunat telefonul.
"Ryker - du-te".
"Agent Ryker?" spuse vocea înăbușită de la celălalt capăt al firului, abia deasupra unei șoapte.
"Cine este?" a întrebat Marcus, nerecunoscând numărul de pe identificatorul apelantului.
"Agent Ryker, sunt Amin al-Azzam."
"Excelența Voastră?"
"Da, da, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră."
"Ei bine, îmi cer scuze, dar nu este un moment potrivit. Puteți suna înapoi în câteva -?"
Dar bătrânul l-a întrerupt la mijlocul frazei. "Nu, nu înțelegi, agent Ryker. Aceasta este o chestiune de maximă urgență."
"La fel este și asta, Excelența Voastră. Serios, vă voi suna înapoi -"
Dar din nou al-Azzam îl întrerupse. "Ginerele meu a dispărut."
"Dr. Mashrawi?"
"Da."
"Cum adică, dispărut?"
"A trecut de securitate dimineață devreme. Dar nimeni nu l-a văzut în ultimele câteva ore și nu am reușit să-l găsim. Mi-am trimis oamenii în toată zona, dar nu e niciun semn de el. Acum, unul dintre agenții voștri spune că a plecat."
Nimic din toate acestea nu avea sens, iar al-Qassab nu voia să tacă. Marcus și-a verificat ceasul, i-a făcut semn comandantului să-l supravegheze pe prizonier, apoi și-a lipit telefonul de ureche, și-a astupat cealaltă ureche cu degetul și s-a îndepărtat vreo cincizeci de metri pentru a încerca să audă mai bine. "La stânga?", a întrebat el. "Unde a plecat?"

"A părăsit terenul, în Orașul Vechi. Ajutorul meu tocmai mi-a înmânat lanțul de securitate al lui Hussam. Spune că Hussam i-a spus unuia dintre agenții voștri că trebuie să se ocupe de o urgență cu soția lui."
"Fiica ta?"
"Exact."
"Ce este în neregulă cu ea?"
"Tocmai asta e problema, agent Ryker. Am sunat-o pe Yasmine. Ea e bine. E la un vecin, se uită la reportajul despre evenimentele de azi. Spune că nu l-a văzut sau auzit de Hussam de când a plecat la muncă, dimineață devreme."
Marcus s-a uitat din nou la ceas. În cască, auzea cum traficul se intensifică. POTUS și colegii săi își încheiau vizita la biserică. Se pregăteau să se deplaseze la Muntele Templului. Marcus mai avea încă un combatant inamic de interogat, iar timpul se scurgea."Uite, Excelență, cu tot respectul, nu am timp pentru un joc de-a v-ați ascunselea. Anturajul părăsește chiar acum Biserica Sfântului Mormânt. Ar trebui să ajungă la locația dumneavoastră în zece minute. Acum . . ."
"Agent Ryker, ascultă-mă", aproape că a strigat Marele Muftiu prin telefon. "Hussam nu este doar dispărut. Cred că el ar putea fi teroristul pe care îl căutați."
109
Părul de pe ceafă lui Marcus s-a ridicat în picioare.
"De unde știi că suntem în căutarea unui atentator?", a întrebat el, atât de complet nepregătit și înfrigurat de ceea ce tocmai spusese bărbatul.
"Haide, agent Ryker, agenții tăi sunt aici de zile întregi. Aud despre ce vorbesc, indiferent de tonurile stinse. Știu ce s-a întâmplat în Londra și în propria voastră capitală. Știu ce a amenințat Kairos și văd ce eforturi extraordinare faceți cu toții pentru a securiza acest summit."
"Atunci de ce ne ajutați?"
"V-am promis că o voi face."
"Dar întreaga ta viață ți-ai petrecut-o rezistând așa-numitei "ocupații" israeliene a pământului tău și "opresiunii" poporului tău."
"Niciodată violent - niciodată și nici acum. Sunt un musulman devotat și un palestinian extrem de loial, dle Ryker. Vreau dreptate pentru poporul meu. Nu am ascuns niciodată acest obiectiv de dumneavoastră sau de oricine altcineva. Dar cu tot sufletul meu mă opun folosirii violenței pentru a-mi atinge obiectivele."
"Deci, ca să fie clar, îți acuzi propriul ginere că lucrează pentru Kairos?"
"Nu este o acuzație; este o teamă teribilă."
"Pentru că a pășit într-un dulap de rugăciune și nu l-ați mai văzut de ceva vreme?"
"Nu, nu, bineînțeles că nu - ascultă-mă, agent Ryker. Trebuie să mă asculți."
"Ascult, Excelența Voastră, dar trebuie să o faceți repede."
"Vă amintiți miercurea trecută? Hussam s-a dus la dentist pentru o obturație de canal."
"Și ce dacă?"
"Poate că a avut un canal de rădăcină. Poate că nu. Nu știu. Dar știu că a avut o intervenție chirurgicală în acea zi care a fost mult mai extinsă decât a lăsat să se înțeleagă."
"Continuă."
"El nu a venit la muncă în acea zi sau joi sau vineri. Am fost să-l vizitez de două ori. Yasmine era înnebunită după el. Hussam lua analgezice foarte puternice. Încerca să doarmă, dar se trezea țipând, lua mai multe medicamente, apoi leșina. A continuat așa zile întregi. Când s-a întors în sfârșit la muncă, sâmbătă, abia putea să meargă, abia putea să stea în picioare. În cele din urmă l-am trimis acasă. Dar toate astea

pentru un canal radicular și extracția unei măsele de minte? Am avut parte de tratamente de canal și de alte lucrări dentare, dar nu am experimentat niciodată așa ceva. Daoud este foarte competent. Iar Hussam este într-o condiție fizică excelentă. De obicei nu este afectat de durere. Abia ia aspirină, chiar și pentru o durere de cap. Îți spun, agent Ryker, asta nu a fost o operație dentară. Hussam a suferit miercuri o intervenție chirurgicală majoră de alt tip și mă tem că plănuiește ceva teribil."
"Stai, stai", a spus Marcus. "Cine ai spus?"
"Am spus că mă tem că Hussam plănuiește ceva teribil."
"Nu - înainte de asta. Ai menționat un nume."
"Daoud?"
"Corect, și numele de familie?"
"Husseini."
"Dentistul?"
"Da, este dentistul familiei noastre, și vă spun, nu are cum să..."
Marele Muftiu continua să vorbească, dar Marcus nu-l mai auzea. Nici măcar nu se gândise la o legătură între Hussam Mashrawi și Daoud Husseini. Dar în clinica acestuia tocmai fusese. În apartamentul de pe Muntele Măslinilor stăteau Haqqani și al-Qassab. Acesta era bărbatul pe care îl găsise împușcat mortal în camera de recreere cu doar câteva minute înainte.
"Ascultă-mă foarte atent", a spus Marcus, întrerupându-l pe Marele Muftiu. "Vreau să ordoni ca fiecare membru al personalului tău să părăsească Haram al-Sharif imediat. Nimeni nu rămâne în urmă în afară de tine. Fără excepții. Ați înțeles?"
"Da, dar -"
"Nu -nu este timp să ne certăm sau să discutăm despre asta", i-a spus Marcus. "Personalul tău este reunit cu tine acum?"
"Da, ei bine, în biroul meu. Eu sunt în biroul lui Hussam, la capătul holului."
"Bine, îl voi suna pe agentul special responsabil, iar el va facilita evacuarea tuturor celor de sus. Dar vreau să rămâi în biroul tău și lângă telefonul tău fix. Voi pune câțiva agenți să stea cu tine. Atât înăuntru, cât și afară, pe hol, în fața ușii tale. Ați înțeles?"
"Da."
"Nu spune nimănui din personalul tău ce se întâmplă sau de ce. Nici unui suflet. Nu știm cine ar mai putea fi implicat, dar trebuie să ne mișcăm repede."
"Da, da, sunt de acord cu tine - mă rog doar la Allah să mă înșel."
Marcus se ruga și el, dar era destul de sigur că Marele Muftiu avea dreptate.
110
Marcus a apelat rapid camera de război.
A răspuns directorul echipei de avansare de la Casa Albă.
"Joe, am nevoie de Carl."
"A ieșit."
"Unde?"
"Nu știu. A spus că se întoarce imediat. Vrei să dau de el pe mobil?"
"Nu, nu, o fac eu", a răspuns Marcus. "Dar ascultă - avem o situație în curs de dezvoltare."
"Da, tocmai am auzit că l-ai prins pe al-Qassab. Asta e fantastic."
"Poate că nu - unde este POTUS în acest moment exact?"
"Se îndreaptă spre Muntele Templului. Sunt aproape acolo acum. De ce?"
"Avem motive să credem că ar putea fi un kamikaze acolo. Încă încerc să obțin mai multe detalii, dar nu ne putem asuma niciun risc. Trebuie să vă scoateți oamenii de acolo cât mai repede și în liniște posibil."
"Asta e decizia lui Carl, nu a mea."

"Și sunt sigur că Carl o va face, dar nu avem timp să așteptăm. Și dacă tot ești la asta, taie transmisia video live - fă să pară o problemă tehnică și spune presei că băieții tăi lucrează la asta și ar trebui să o rezolve în cel mai scurt timp. Ai înțeles?"
"Da, dar nu prea ai autoritatea să..."
Marcus a închis și a apelat rapid telefonul mobil al lui Roseboro. Din nou nu a primit niciun răspuns, așa că l-a sunat pe Geoff Stone, care a răspuns imediat.
"Geoff, ești cu secretara?"
"Da."
"Și cu POTUS?"
"Și premierul și regele - de ce?"
"Unde sunteți?"
"Tocmai intrăm în Muntele Templului acum."
"Bine, uite, Geoff, trebuie să duci directorii în camera de detenție securizată cât mai repede posibil, și trebuie să-i ții acolo și să întărești detaliile. Nimeni nu intră sau iese până nu auzi de la mine sau Carl. Și mă refer la nimeni. Ai înțeles?"
"De ce? Ce se întâmplă?"
"Dr. Hussam Mashrawi ar putea fi teroristul."
"Directorul executiv al Waqf-ului? Asta e imposibil."
"Asta aș fi spus și eu, dar propriul său socru îl acuză."
"Marele Muftiu?"
"O nebunie, știu."
"De unde știi că nu este un șiretlic?" a întrebat Geoff.
"Nu știu - nu încă - și de aceea nu vreau ca POTUS sau ceilalți directori să se apropie de Marele Muftiu sau de Mashrawi până nu rezolvăm problema. Între timp, informați liderii de detaliu, dar nu și directorii. Duceți-i în zona de detenție, închideți-i și puneți-vă cei mai buni oameni în fața ușii. Îți voi trimite chiar acum o fotografie a lui Mashrawi. Transmite-o tuturor agenților. Dacă este reperat, trebuie să i se ordone să se oprească, să se dezbrace până la brâu și să se întindă pe spate, cu fața în sus. Dacă nu se conformează în vreun fel, trageți pentru a-l ucide. Dar sub nicio formă să nu te apropii de el".
"Am înțeles", a spus Geoff.
"În regulă, treci la treabă." Marcus a încheiat convorbirea și l-a sunat din nou pe Roseboro. Dar tot nu a răspuns nimeni.
Yasmine urmărea în direct sosirea în Haram al-Sharif.
Brusc, ecranul a devenit negru.
O clipă mai târziu, tot ce puteau vedea ea și gazdele ei era un model de test. Cizmarul a înjurat și a luat telecomanda. A început să răsfoiască un canal de știri după altul - mai întâi cele arabe, apoi cele în ebraică și, în cele din urmă, rețelele de știri europene și americane. Când și-a dat seama că toate prezentau același model de test, a trecut din nou la canalul Al-Sawt. Prezentatorii din Doha își cereau scuze pentru o defecțiune în transmisiune și promiteau să o remedieze cât mai repede posibil. Între timp, au apelat pentru comentarii la doi analiști politici qatarioți aflați în platou cu ei, care au început să îl critice pe monarhul saudit pentru "trădarea cauzei palestiniene" și "profanarea islamului" prin încercarea de a "normaliza relațiile cu coloniștii criminali care ocupă Palestina".
Peter Hwang a ridicat receptorul și a apăsat pe linia patru.
"Centrul operațional, Hwang."
"Pete, eu sunt", a spus Marcus de la o jumătate de lume distanță.
"Marcus, ești bine?"
"Da, sunt bine. Sunt îngrijorat pentru Kailea."
"Elicopterul tocmai a aterizat la Hadassah", a spus Pete, referindu-se la principalul spital din Israel, situat în partea de vest a capitalei. "În

timp ce vorbim, o duc în sala de operație. A fost împușcată în picior, iar glonțul i-a sfâșiat artera femurală. A pierdut mult sânge. Ei cred că au ajuns acolo la timp, dar vom ști mai multe în câteva ore."
"Bine - acum, uite, Pete, am nevoie să-mi faci o favoare."
"Desigur, orice ai nevoie."
"O să închid telefonul acum. Dar în două minute, vreau să mă suni înapoi. Bine?"
"Sigur, dar de ce?"
"Vei înțelege atunci, dar acum trebuie să plec."
111
Marcus a băgat telefonul în buzunar și a fugit înapoi la al-Qassab. L-a găsit pe Tomer Ben Ami stând deasupra sirianului. Din genunchiul lui al-Qassab curgea sânge și nimeni nu-i acordase îngrijiri medicale pentru că Tomer le ordonase să nu o facă. Știa ce încerca Marcus să facă și a aprobat.
Al-Qassab nu mai țipa. Strângând din dinți și zvârcolindu-se în agonie, încerca totuși din răsputeri să nu scoată niciun sunet. Dar a oftat când l-a văzut pe Marcus apropiindu-se și scoțându-și pistolul.
"În regulă, Mohammed, ești gata să încerci din nou?"
Sirianul nu a spus nimic și și-a întors capul, refuzând să îl privească pe Marcus în ochi.
"Câți dintre agenții tăi au o bombă în cavitatea corporală inserată chirurgical în ei aici, în Israel?" De data aceasta, Marcus a ales să nu facă pauză între întrebări. "Care sunt numele și locațiile exacte ale fiecăruia dintre atentatori chiar în acest moment? Cum putem împiedica explozia bombelor?"
Marcus încarcă un cartuș. Sunetul făcut de el i-a întors capul lui al-Qassab. Marcus și-a ridicat sprâncenele.
"Aștept", a spus el.
Dar sirianul nu a răspuns.
"Bine, Mohammed - doar să nu spui că nu ai fost avertizat."
Marcus și-a apăsat din nou cizma pe umărul sângerând al bărbatului și a apăsat până când acesta s-a convulsionat de durere. Apoi Marcus l-a lovit pe bărbat în coaste și a încercat să-l întoarcă, dar de data aceasta al-Qassab a refuzat să se miște. Marcus s-a uitat la Tomer, iar Tomer le-a ordonat comandourilor să îl rostogolească pe bărbatul gol pe burtă. În momentul în care au făcut-o, Marcus a apăsat butoiașul pe genunchiul stâng al lui al-Qassab.
"Ultima șansă, Mohammed", a spus Marcus.
"Bine, bine, o să vorbesc", a mârâit brusc bărbatul. "Există un singur terorist."
"Bărbat sau femeie?"
"Un bărbat."
"Unde este el?" a cerut Marcus.
Sirianul nu a spus nimic, așa că Marcus a împins țeava mai adânc în partea din spate a genunchiului bărbatului.
"Nu știu", a spus al-Qassab. "I-am dat trei opțiuni unde ar putea lovi. Nu știu unde este acum".
"Care este numele lui?"
"Nu știu nici asta."
"Chiar vrei glonțul ăsta?"
"Este adevărat, jur; este adevărat - a fost recrutat în Jenin și antrenat de unul dintre agenții noștri de pe Cisiordania. L-am cunoscut doar când pakistanezul l-a operat. Dar nu mi s-a spus numele lui și nu l-am întrebat".
Marcus era sceptic, dar cu timpul care trecea, a mers mai departe.
"Cum putem trece peste sistem?" a întrebat Marcus.
"Nu puteți", a răspuns sirianul.

"Nu există nicio modalitate de a dezamorsa bomba?"
"Odată ce a fost implantată, nu poate fi dezactivată. Nici măcar nu poate fi scoasă din shahid - dacă cineva încearcă, va exploda."
"Atunci cum îl putem opri?"
Sirianul nu a spus nimic, așa că Marcus s-a ridicat în picioare și și-a trântit din nou cizma pe umărul bărbatului. De data aceasta, al-Qassab nu s-a mai putut abține. A strigat tare, iar Marcus a apăsat și mai tare.
"Nu poți", a strigat bărbatul. "Nu-l poți opri."
"Dar tu poți, nu?"
Nimic.
"Nu-i așa?" a întrebat din nou Marcus, aplicând și mai multă presiune pe rana de la umăr.
"Da, da, pot - numai eu pot", oftă bărbatul.
"Cum?"
"Cum ce?"
"Cum poți ajunge la el?"
A existat o pauză lungă.
"Las-o baltă, Mohammed. Nu am timp să mă joc cu tine", a țipat Marcus. Apoi s-a aplecat și a înfipt din nou Sig Sauer-ul în partea din spate a genunchiului stâng al bărbatului. Înainte să poată trage, însă, bărbatul a dat răspunsul.
"Telefonul", a țipat el. "Cel pe care mi l-ai luat - omul și-a introdus propriul număr de mobil în sistemul meu de apelare rapidă. Sună-l și îi voi spune să se retragă".
"Care este numărul?" a spus Marcus, întorcându-se spre al-Qassab.
"Ți-am spus că este pe apelare rapidă - nu știu numărul real."
"Bine, care este numărul de apelare rapidă?"
"Cinci", a spus sirianul. "Sună-l și îi voi spune să se retragă -ți promit. Doar dă-mi morfină și fă durerea să înceteze."
112
Marcus s-a uitat la telefonul lui al-Qassab.
S-a holbat la tasta cu numărul cinci. Dar chiar atunci a sunat propriul său telefon. Marcus a scos arma din spatele genunchiului sirianului, s-a ridicat, și-a scos propriul telefon din buzunar și a preluat apelul.
"Bună", a spus Marcus, întorcându-se să se uite la Domul Stâncii.
"Eu sunt", a spus Pete. "Ce dorești?"
Dar Marcus nu i-a răspuns direct lui Pete. "Serios, chiar acum?" a spus el în schimb, suficient de tare încât sirianul și Tomer și toate comandourile să-l audă. "Unde?" A făcut o pauză, apoi a adăugat: "Ce a spus?"
Marcus a făcut din nou o pauză, prefăcându-se că ascultă, în timp ce de fapt nu acorda nicio atenție întrebărilor confuze ale lui Pete.
"Bine", a spus el în cele din urmă. "Ține-l izolat. Dacă încearcă să se îndrepte spre tine, trage să ucizi. Ai înțeles? În regulă. Voi fi acolo în cinci minute."
Marcus a închis și și-a băgat telefonul înapoi în buzunar. Apoi a îngenuncheat din nou și s-a uitat în ochii frenetici și dezorientați ai lui al-Qassab.
"Jocul a început, Mohammed - forțele israeliene tocmai l-au oprit pe amicul tău Hussam Mashrawi", a spus Marcus. "Acesta traversa piața de pe Muntele Templului, spre sala de așteptare unde urma să îi întâmpine pe președinte, prim-ministru și rege. Din fericire, soldații au observat că șchiopăta și transpira, chiar și în frigul ăsta. Așa că l-au oprit și l-au forțat să se dezbrace, și ghici ce au găsit, Mohammed? Au găsit un bandaj însângerat lipit de pieptul lui. Și sub asta, o cicatrice de 15 centimetri. După ce i-au spus că te avem pe tine și telefonul tău în custodie, Mashrawi a început să plângă - să bocească ca o fetiță. A mărturisit totul, Mohammed, și a dat toată vina pe tine. A spus că a

trebuit să își lase telefonul acasă din cauza protocoalelor de securitate de ultim moment. Dar a spus că tu aveai celălalt telefon și că tot ce trebuia să faci era să apeși numărul de apelare rapidă cinci."
Al-Qassab nu s-a mai zbătut, nu a mai încercat să scape, iar toată culoarea i s-a scurs de pe față. "Nu te cred", a spus el după o lungă tăcere.
"Nu-mi pasă câtuși de puțin ce crezi tu, Mohammed", a răspuns Marcus, ridicându-se din nou în picioare. "S-a terminat. Băiatul tău este în custodie și vorbește -vorbește ca o furtună- despre toți și despre tot ce știe despre Kairos. Și, apropo, îi roagă pe israelieni să scoată bomba de la el."
Dintr-o dată, al-Qassab s-a dezlănțuit cu un torent de înjurături care l-au făcut pe Marcus să facă un pas înapoi față de bărbat. Fața lui era roșu închis, aproape purpurie, și țipa din toți plămânii ca un om posedat. Marcus nu înțelegea niciun cuvânt din ce spunea. Totul era în arabă.
Tomer a tradus o parte din el. "Spune că știa că Mashrawi era un laș. Spune că a fost întotdeauna împotriva alegerii lui, că i-a spus lui Abu Nakba că Mashrawi nu era cu adevărat unul dintre ei, că niciodată nu ar fi trebuit să i se încredințeze o misiune atât de importantă ca aceasta, că omul nu a crezut niciodată cu adevărat în jihad, că Mashrawi este un mincinos și un trădător și un kafir."
"Un kafir?" a întrebat Marcus.
"Un infidel", a spus Tomer.
Marcus s-a întors, l-a privit pe al-Qassab în ochi și a zâmbit.
"De ce?", a răcnit sirianul în engleză. "De ce zâmbești?"
Marcus a scuturat din cap. "Pentru că până în acest moment, Mohammed, nu am știut sigur dacă Hussam Mashrawi a fost cu adevărat atentatorul vostru. Și nu-l avem încă. Dar îți garantez că îl vom avea."
113
Telefonul personal al lui Marcus a sunat din nou.
Era Roseboro.
Carl i-a explicat că se afla într-un SCIF - un compartiment de informații sensibile - și că îl informa pe directorul Serviciului Secret din Washington cu privire la ultimele evoluții. Marcus l-a pus rapid la curent pe colegul său și i-a spus despre ordinul pe care i-l dăduse lui Geoff Stone de a evacua Muntele Templului.
"Am auzit despre asta", a spus Roseboro. "Dar sunt două probleme."
"Ce probleme?"
"POTUS și premierul. Au fost furioși la ideea unei evacuări și au contramandat ordinul."
"Nu vorbești serios."
"Unul dintre agenți i-a spus lui POTUS că Hussam Mashrawi ar putea fi atentatorul, dar că Mashrawi nu mai fusese văzut de câteva ore și că, de fapt, ar fi putut părăsi Muntele Templului", a spus Roseboro. "Când POTUS a auzit acest lucru și l-a transmis premierului și regelui, toți trei au spus că vor să continue. Secretarul de stat Whitney i-a avertizat, spunând că ar trebui cel puțin să aștepte în camera de așteptare până când situația devine mai clară."
"Au ascultat-o?"
"Până acum."
"Slavă Domnului", a spus Marcus. "S-ar putea să fie singurul motiv pentru care toți sunt încă în viață."
"Unde sunteți acum?" a întrebat Roseboro.
"Pe un acoperiș din cartierul musulman."
"Ce se face cu al-Qassab?"
"Tomer și cu mine îl vom lua în custodie. Voi continua să-l interoghez și voi vedea ce mai pot obține."

"Nu, asta poate aștepta - Tomer să te aducă aici. Vreau să-l informezi pe președinte despre ce ai aflat și cât de periculoasă este situația."
Marcus a fost de acord și, în curând, el și Tomer au predat custodia lui al-Qassab comandourilor Mishmar Hagvul și s-au grăbit pe acoperișuri către cele două scări de aluminiu pe care le folosiseră comandourile. Cei doi bărbați au coborât rapid și au alergat prin shuk, apoi printr-un alt labirint de străduțe până au ajuns la un punct de control, acum și mai puternic fortificat, pe Muntele Templului.
Și-au arătat actele de identitate și au explicat ce se întâmplă, dar acest lucru nu a fost suficient pentru a le permite să intre. Comandantul acestui punct de control a explicat că a primit ordine stricte să nu permită nimănui să intre sau să iasă din Muntele Templului.
Marcus era furios la gândul că era blocat de propriul său ordin. Scoțându-și telefonul, l-a apelat rapid pe Roseboro, i-a explicat întârzierea și i-a înmânat telefonul comandantului. Totuși, comandantul a refuzat să cedeze.
Tomer l-a atacat în ebraică, dar comandantul nu a făcut decât să se încrânceneze. Așa că Tomer și-a scos propriul telefon și a format numărul personal al lui Asher Gilad, directorul Mossad. Tomer a vorbit într-o ebraică rapidă, apoi, după o clipă, a închis și a sunat la un alt număr. De data aceasta, a vorbit mai încet, deși tot în ebraică. Conversația a durat aproape un minut. Apoi Tomer i-a înmânat telefonul comandantului, iar cincisprezece secunde mai târziu, comandantul le-a ordonat oamenilor săi să se retragă și să-i lase pe Marcus și Tomer să treacă.
"Cine a fost asta?" a întrebat Marcus în timp ce treceau prin bolta de piatră și prin ușile enorme din lemn verde și pășeau împreună pe Muntele Templului. "Cu cine a vorbit soldatul acela?"
"Cu prim-ministrul său."
Ahmet Mustafa le-a ordonat tuturor consilierilor săi seniori să iasă din biroul său.
În momentul în care aceștia au plecat, președintele turc s-a dus la seiful său de perete, l-a descuiat, a scos telefonul prin satelit pe care Hamdi Yaşar i-l dăduse cu luni în urmă și a sunat la producătorul Al-Sawt din Doha.
Yaşar a răspuns la al patrulea apel.
"Ce se întâmplă?" a cerut Mustafa. "De ce nu pot vedea ce se întâmplă pe Haram al-Sharif?"
"Nu știu", a răspuns Yaşar. "Oamenii mei spun că nu au fost ei."
"A fost tăiată alimentarea? Au tăiat-o israelienii? De ce?"
"Am spus că nu știu", a repetat Yaşar, tensiune densă în vocea sa. "Uite, trebuie să plec. O să te sun când o să știu mai multe."
"Unde te duci?" a întrebat Tomer. "Camera de detenție este pe aici."
"Nu mă duc în camera de detenție", a răspuns Marcus, îndreptându-se în direcția opusă pe colonadă. "Nu încă."
"Atunci unde?"
"Să-l văd pe Marele Muftiu."
Tomer l-a ajuns din urmă chiar în momentul în care Marcus a pătruns pe lângă doi agenți Secret Service pe ușa din față a birourilor administrative ale Waqf-ului și s-a îndreptat pe hol spre o duzină de agenți de securitate americani, israelieni și saudiți mai puternic înarmați. Când a ajuns la ușa biroului, nu s-a oprit să bată, ci a intrat fără avertisment.
114
Speriat de intruziunea bruscă, Amin al-Azzam s-a ridicat brusc în picioare.
"Puneți-i cătușele, acum", a ordonat Marcus.
Derutați de cererea fără precedent, niciunul dintre cei șase soldați IDF care stăteau de pază nu s-a mișcat. Tomer a repetat ordinul în ebraică.

Abia atunci comandantul echipei le-a ordonat oamenilor săi să se conformeze.
"Ce înseamnă asta?", s-a plâns Marele Muftiu.
"Dezbrăcați-l", a ordonat Marcus. "M-ați auzit. Fă-o. Repede."
Soldații și cei doi agenți DSS aflați în post în cameră au rămas cu ochii mari. Dar, din nou, Tomer a repetat ordinul în ebraică.
"Acest lucru este scandalos", a strigat Marele Muftiu. "Ia-ți mâinile de pe mine. Cer să -"
Dar Marcus l-a întrerupt. "Excelența Voastră, v-ați acuzat propriul ginere că este un kamikaze. Totuși, după toate indiciile, Dr. Mashrawi a părăsit Muntele Templului cu câteva ore în urmă. De unde știm că spuneți adevărul? Trebuie să fiu sigur că nu sunteți o amenințare".
În acest moment, al-Azzam a încetat să mai opună rezistență, deși și-a întors capul de la Marcus și ceilalți în timp ce soldații își urmau ordinele. Marcus a urât să fie nevoit să facă asta, dar a fost ușurat când nu a existat nicio dovadă că Marele Muftiu ar fi suferit recent vreo intervenție chirurgicală.
"Bine", a spus el încet. "Îmbracă-l din nou. Să mergem. Mișcați-vă."
Un minut mai târziu, clericul era din nou în robă.
Marcus l-a privit în ochi. "Îmi pare rău", a spus el. "Trebuia să știm sigur."
Al-Azzam nu a spus nimic.
"Nu a sunat?" a întrebat Marcus.
Al-Azzam a scuturat din cap.
"Și încă nu ai nicio idee unde este?"
"Nu ți-aș spune dacă aș ști?"
"Ăsta nu e un răspuns, domnule."
Al-Azzam l-a privit cu ură pe Marcus, dar Marcus a rămas pe poziție. Îi părea sincer rău că trebuiau luate astfel de măsuri. Dar situația era extraordinară. Nu existase nicio altă opțiune, și ambii bărbați știau asta.
"Nu", a răspuns în cele din urmă al-Azzam. "Nu vreau."
"Bine", a spus Marcus, întorcându-se spre cei doi agenți DSS. "Fă-l să se simtă confortabil, dar ține-l departe de telefon - voi răspundeți la orice apel care intră - și să nu părăsească această cameră și să nu vadă pe nimeni altcineva decât dacă auziți de la Tomer sau de la mine."
Agenții au încuviințat din cap. Tomer le-a făcut semn israelienilor să lase armele jos, ceea ce au și făcut. Apoi Tomer l-a urmat pe Marcus afară din birou, pe hol și prin piață, în timp ce Marcus își explica planul.
Chiar înainte de a ajunge în camera de detenție, au fost întâmpinați de două duzini de comandouri israeliene care păzeau perimetrul. Comandantul le-a verificat actele de identitate, apoi a transmis prin radio prezența lor în lanțul de comandă. A durat două minute întregi - timp pe care nu îl aveau - dar, în cele din urmă, ambii bărbați au fost lăsați să continue.
115
Președintele Clarke s-a ridicat în picioare când cei doi bărbați au intrat în cameră.
El părea furios.
"Agent Ryker, ce naiba se întâmplă aici? Lumea urmărește această întârziere și subminează întregul scop al acestui summit de pace."
"Înțeleg, domnule președinte, și îmi pare rău că a trebuit să se întâmple asta", a spus Marcus. "Dar este timpul să continuăm."
"Ce vreți să spuneți?"
"Suntem pregătiți pentru ca dumneavoastră trei și secretarul Whitney să faceți turul complexului, să faceți fotografia și să vă faceți

remarcile", a spus Marcus. "Și după aceea, bineînțeles, îl vom duce pe Majestatea Sa la moschee, ca să aibă timp să se roage singur."
Camera de așteptare era tăcută. În afară de Marcus și Tomer, mai erau prezente doar unsprezece persoane - președintele SUA și șeful detașamentului său de servicii secrete; premierul israelian și garda sa de corp; regele Faisal, șeful gărzilor regale, și șeful serviciilor sale de informații, prințul Abdullah; secretarul Whitney și agentul Geoff Stone; senatorul Dayton și Annie Stewart.
Dintr-o dată, senatorul a luat cuvântul.
"Marcus, știi că am cel mai mare respect pentru tine, dar sunt confuz", a început Dayton. "Împărtășesc frustrarea președintelui și vreau ca acest summit să continue și să aibă succes la fel de mult ca toți cei din această cameră. Dar dacă ne spuneți că nu este sigur acolo, atunci vă voi crede. Nu ne spuneți ce vrem să auzim. Spune-ne adevărul."
"Da, agent Ryker, spuneți-ne adevărul", a adăugat prințul Abdullah. "Ce se întâmplă cu adevărat acolo?"
Marcus s-a uitat la Clarke, care a dat din cap că este de acord.
"Foarte bine", a început Marcus. "Ali Haqqani este mort. Mohammed al-Qassab este rănit, dar în custodie. Tocmai am confirmat că Marele Muftiu nu este atentatorul și nu reprezintă nicio amenințare. Și acum suntem convinși că Hussam Mashrawi este autorul atentatului. De asemenea, suntem siguri că voi toți sunteți ținta și că Mashrawi intenționează să vă atace și să se detoneze în momentul în care veți apărea împreună la ședința foto cu Marele Muftiu în fața Domului Stâncii. Problema este că, în acest moment, nu știm unde este Mashrawi. Personal, cred că este încă aici, undeva pe Munte."
"Este imposibil", a spus prim-ministrul Eitan. "Oamenii noștri - și ai voștri - au fost peste fiecare metru pătrat al acestui loc și nu a fost niciun semn de el."
Marcus era pe punctul de a răspunde, dar Tomer a vorbit primul.
"Cu tot respectul, domnule, nimeni nu cunoaște acest loc mai bine decât Hussam Mashrawi. Cred că agentul Ryker are dreptate. Mashrawi este aici, undeva, la pândă."
"Atunci de ce naiba ne-ai trimis acolo?", a întrebat președintele.
"Pentru a-l scoate de acolo, domnule", a răspuns Marcus.
"Poftim?" a spus Clarke neîncrezător.
"Domnule, insistați să faceți o ședință foto", a explicat Marcus. "Aceasta este prerogativa dumneavoastră. Așa că haideți să o facem. Dacă mă înșel și Hussam nu este aici, atunci nu aveți de ce să vă temeți. Summitul va continua în ritm alert."
"Dar dacă aveți dreptate?", a întrebat secretarul de stat Whitney.
"Atunci îl vom opri înainte de a se putea apropia de vreunul dintre voi și vă asigur că îl vom elimina."
Timp de câteva momente, în camera de așteptare a fost din nou liniște. Apoi Clarke a spus: "Agent Ryker, vrei să ne lași un minut?"
"Desigur, domnule."
Marcus și Tomer s-au întors și au ieșit din cameră. În timp ce o făceau, Marcus a sunat în camera de război și l-a informat pe Roseboro.
"Da, am auzit totul", a răspuns directorul adjunct.
"Cum?"
"Agentul Stone și-a pornit radioul în momentul în care ați intrat în camera de detenție. Am auzit fiecare cuvânt. Toată lumea din camera de război a auzit. Ești nebun. Știi asta, nu?"
"Ai o opțiune mai bună, Carl?"
"Nu", a spus Roseboro. "De fapt, nu am."

Annie Stewart privea fascinată cum directorii discutau planul lui Marcus. Spre uimirea ei, cel mai favorabil era monarhul saudit.

"Domnule președinte, așa cum v-am spus, nu trebuie neapărat să ne lăsăm intimidați de jihadiști", i-a spus regele Faisal lui Clarke. "Sunt prea multe în joc, iar noi toți trebuie să ne ridicăm la înălțimea provocării. Agentul Ryker are dreptate. Este timpul ca noi toți să ieșim afară cu curaj și determinare. Îl vom întâlni pe Marele Muftiu. Îi vom strânge mâna. Vom face fotografia în fața Domului Stâncii. Ne vom face remarcile. Și astfel vom arăta lumii întregi că, cu ajutorul capabil al poporului și guvernului american, Regatul Arabiei Saudite și Statul Israel pot și vor face pace. Putem face ceea ce toți detractorii cred că este imposibil. Putem da un exemplu puternic pentru restul lumii arabe, inclusiv pentru palestinieni, și nu există forță pe fața pământului care să ne poată opri."
Premierul israelian a dat liniștit din cap și i-a întins mâna regelui. Saudiții au părut surprinși la început, dar doar pentru o clipă; apoi au luat mâna lui Eitan și au strâns-o ferm.
"Majestatea Sa are perfectă dreptate", a afirmat Eitan. "Am deplină încredere în forțele noastre de securitate combinate și nu mă pot gândi la un mod mai bun de a trimite lumii un mesaj de pace și cooperare regională decât dacă am ieși împreună chiar acum, sau la un mesaj mai rău de trimis decât dacă am rămâne în această cameră de așteptare încă un minut."
Clarke a izbucnit într-un zâmbet larg și i-a pălmuit pe spate pe ambii bărbați. "Nu aș putea fi mai de acord", a spus el. "Hai să facem chestia asta."
Secretarul Whitney nu părea fericit, a observat Annie. Chiar și senatorul Dayton părea sceptic. Dar decizia fusese deja luată. Ryker și Tomer Ben Ami, care se aflau afară, în colonadă, înconjurați de zeci de agenți și agenți ai forțelor speciale, au fost anunțați prin radio că directorii sunt gata să treacă la acțiune. Ryker a răspuns prin radio că avea nevoie doar de un moment pentru a informa toate forțele din piață cu privire la planul exact și la regulile precise de angajare.
"Pregătește-te să pornești din nou transmisia video", i-a spus Marcus lui Roseboro prin radio.
În timp ce ieșea afară, căutându-l pe Mashrawi, Marcus îl auzea pe Roseboro transmițând mesajul către camera de control - un camion de televiziune prin satelit parcat chiar în interiorul Porții Sfântului Ștefan spre orașul vechi, cunoscută și sub numele de Poarta Leilor.
Când au ajuns la Domul Stâncii, Marcus i-a cerut unui angajat din echipa de avansare a Casei Albe o rolă de bandă adezivă. Apoi a numărat treizeci de metri de la ușa din față a domului, a rupt două bucăți lungi de bandă și a creat un X pe piața de piatră. Mutându-se spre dreapta, a făcut-o din nou și din nou până când au existat opt X-uri marcate la intervale echidistante în jurul clădirii octogonale.
În timp ce Marcus făcea acest lucru, Tomer a repoziționat agenții Secret Service și Shin Bet și gărzile regale saudite, îndepărtându-i pe cei mai mulți dintre ei de Dom. La insistențele lui Marcus, Tomer nu a plasat niciun agent pe coridorul dintre intrarea în Domul Stâncii și treptele pe care se aflau, pe trepiede, trei camere de televiziune controlate de la distanță. Marcus dorea ca nimic să nu obstrucționeze vizibilitatea camerelor de televiziune. De asemenea, dorea să îl atragă pe Mashrawi în câmp deschis.
Apoi, Marcus a ordonat fiecărei perechi de lunetiști și observatori să fixeze una dintre cele opt porți care asigurau accesul la piața din fața Domului Stâncii. El a ordonat unei echipe suplimentare de trăgători de elită să supravegheze îndeaproape ușile de acces la Moscheea Al-Aqsa. Ultimele două echipe urmau să joace un rol de siguranță, ca să spunem așa, urmărind orice le-ar putea scăpa celorlalți.

Din punctele lor de observație de pe acoperișurile moscheii, ale birourilor administrative și ale altor clădiri, trăgătorii și observatorii puteau vedea clar X-urile lipite cu bandă adezivă. Prin stația radio montată la încheietura mâinii, Marcus le-a spus că, dacă apare Mashrawi, nu trebuie să-l împuște decât la ordinul direct al său sau al lui Tomer sau dacă Mashrawi începe să se năpustească asupra directorilor și traversează perimetrul marcat de X-uri. Marcus a cerut fiecărui om să recunoască verbal că a auzit și că va respecta aceste noi reguli de angajament. Toți au făcut-o.
Marcus a cerut apoi mai multor agenți saudiți - toți musulmani - să intre în Sanctuarul Nobil și să păzească intrarea din interior, în cazul în care Mashrawi s-ar fi ascuns în interior. În cele din urmă, Tomer a cerut prin radio gărzilor de la fiecare dintre cele opt intrări - din interior și din exterior - să își părăsească posturile și să se reunească sub colonada de lângă birourile administrative. Astfel, toate porțile rămâneau deschise pentru Mashrawi. Era un risc enorm, dar Tomer și Roseboro acceptaseră cu reticență.
După ce a făcut asta, Marcus a aruncat o ultimă privire în jurul pieței.
"Suntem bine?", a întrebat el.
"Nu mă pot gândi la nimic altceva", a spus Tomer.
"Atunci să mergem - e timpul spectacolului".
117
Marcus a mers până la ușa domului și s-a așezat la dreapta acestuia. Tomer și-a ocupat postul în stânga ușii.
Acest lucru le oferea o vedere de 180 de grade asupra a tot ce se afla în fața intrării, inclusiv scările și camerele. Tot ce se afla în spatele cupolei era acoperit de lunetiști și alți agenți.
"Carl, repornește transmisia video în direct", a spus Marcus în radioul său montat la încheietura mâinii.
Zece secunde mai târziu, Roseboro a răspuns prin radio și a spus că a fost făcut. "Zâmbește, Marcus", a spus el. "Ești transmis întregii lumi."
Marcus nu a zâmbit. Prin ochelarii de soare Ray-Ban, era încordat, așteptând ca Mashrawi să apară, chiar în timp ce secretarul de presă al Casei Albe urca pe podiumul blindat poziționat în fața magnificului dom auriu și vorbea în banca de microfoane.
"Doamnelor și domnilor, președintele Statelor Unite, Andrew Clarke, și stimații săi parteneri pentru pace, prim-ministrul statului Israel, Reuven Eitan, și Majestatea Sa, regele Faisal Mohammed Al Saud al Regatului Arabiei Saudite".
Cele câteva zeci de angajați care, în cele din urmă, nu primiseră ordin de evacuare au aplaudat zgomotos de undeva din stânga lui Marcus, de lângă Moscheea Al-Aqsa.
"Li se alătură Excelența Sa, Marele Muftiu al Ierusalimului, Amin al-Azzam; secretarul de stat al SUA, Margaret Whitney; și senatorul senior al Statelor Unite din statul Iowa, Robert Dayton."
"Începeți muzica", a spus la radio directorul echipei de înaintare a Casei Albe.
O clipă mai târziu, o fanfară și o gardă de onoare compusă din muzicieni militari americani, israelieni și saudiți au intrat în piață și au început să cânte imnul național saudit.
Din dreapta sa, Marcus îi putea vedea acum pe cei șase directori ieșind din camera lor de așteptare, plimbându-se pe colonadă, zâmbind și făcând cu mâna personalului și camerelor de luat vederi în timp ce se apropiau de pozițiile lor. Marcus, însă, îi ignora pe toți. Era sigur că Mashrawi urma să vină. Dar când? Și din ce direcție?
"Hatikvah", imnul național israelian, a fost următorul care a început să cânte, urmat de "The Star-Spangled Banner". În timp ce se auzeau imnurile, fiecare lider și-a ocupat locul care i-a fost atribuit în

spatele podiumului. Gărzile lor de corp s-au dat la o parte, trei la dreapta și trei la stânga, în afara vederii camerelor de luat vederi și cu grijă să nu întunece vederea lui Marcus sau a lui Tomer.
Președintele Clarke s-a îndreptat spre podium, și-a curățat gâtul și a vorbit primul. Observațiile sale au fost scurte. Două minute, cel mult. A anunțat natura istorică a zilei, le-a mulțumit israelienilor pentru găzduirea summitului pentru pace și regelui saudit pentru "decizia curajoasă" de a veni să "spargă tabuuri străvechi" și să urmărească o "nouă naștere a păcii și libertății" pentru arabi și evrei și "pentru toți oamenii din Orientul Mijlociu".
A urmat prim-ministrul Eitan. Având în vedere natura extrem de sensibilă a unui prim-ministru evreu israelian care vorbește pe Muntele Templului, cu atât mai puțin în fața unuia dintre cele mai venerate situri din tot islamul, acesta și-a ținut comentariile cu înțelepciune și mai scurte. El a mulțumit pur și simplu președintelui și regelui pentru "căutarea îndrăzneață a păcii" și le-a urat bun venit amândurora în "Orașul Sfânt", menționând că "nicăieri pe pământ libertatea religioasă și toleranța nu sunt mai venerate sau mai apreciate decât aici, în Ierusalim, iubit de adepții celor trei mari credințe monoteiste ale noastre".
Regele Faisal Mohammed a vorbit ultimul. El s-a aplecat în fața podiumului și, cu lacrimi în ochi, a vorbit cel mai mult. El a mulțumit "lui Allah, binefăcătorul, pentru că mi-a acordat acest vis al întregii mele vieți, de a veni la al-Quds și de a sta acolo unde Muhammad - pacea fie asupra sa - și Iisus și atât de mulți dintre marii profeți au stat odată". El a descris cât de mult aștepta să se roage în Moscheea sacră Al-Aqsa. El a mulțumit președintelui și prim-ministrului pentru ospitalitatea lor amabilă.
Și apoi Hussam Mashrawi a pășit pe piață.
118
Marcus nu l-a văzut primul.
Unul dintre observatori l-a văzut, informând echipa prin radio. Mashrawi ieșea din spatele lor, pe o intrare cunoscută sub numele potrivit de Poarta Întunericului, situată în partea de nord a pieței. Observatorul a explicat că era îmbrăcat în veșmintele sale clericale, nu avea la gât cordonul de securitate și mergea șchiopătând ușor.
Regele, neștiind ce se întâmplă, a continuat să vorbească.
Observatorul îi informa continuu pe Marcus, Tomer și restul echipelor de securitate în timp ce Mashrawi se apropia din partea din spate a domului. Mergea încet și menținea același ritm constant, fără să facă mișcări bruște.
Când a ajuns pe partea stângă a altarului, Marcus l-a văzut în sfârșit. Cei doi bărbați s-au holbat unul la celălalt în timp ce Mashrawi trecea pe lângă o livadă de măslini. Era încă la o distanță de aproximativ un teren de fotbal, iar Marcus a ordonat tuturor să întrerupă traficul radio.
Regele, privind direct în camera principală de televiziune, încă nu știa că Mashrawi se apropie. Dar se auzea un zumzet din partea angajaților, dintre care unii începeau să se întoarcă spre presupusa siguranță a moscheii.
"Trăgători, marcați-vă ținta, dar nu trageți", a spus Marcus în microfonul său de la încheietura mâinii. "Și fiți atenți la o diversiune."
Telefonul prin satelit a sunat.
Președintele Mustafa a răspuns imediat.
"Vă uitați?", a întrebat Yaşar.
"Bineînțeles", a răspuns președintele turc, stând fixat de imaginea de pe ecranul de pe peretele lateral al biroului său.

"Îl vedeți pe omul care apare chiar acum în partea dreaptă a ecranului?" a întrebat Yaşar.
"Clericul, în robă?"
"Acela este."
"Ce e cu el?"
"E omul nostru."
"Aşteptaţi - se întâmplă ceva", a spus unul dintre prezentatorii Al-Sawt. "Dacă sunteţi alături de noi, regele Faisal al Arabiei Saudite a vorbit în faţa Domului Stâncii în ultimele câteva minute", a spus colegul său. "Dar chiar acum regele s-a oprit din vorbit. Nu este foarte clar de ce -"
"Aşteaptă", a observat primul prezentator. "Se apropie cineva."
"Cine este? Un om de la securitate?"
"Nu, nu, e un fel de cleric."
"Să vedem dacă putem obţine un prim-plan al bărbatului care tocmai a oprit discursul regelui în mijlocul frazei."
Yasmine Mashrawi a oftat.
"Hei, ăsta e soţul tău", a spus cizmarul.
Şeful gărzilor regale a făcut un pas spre rege.
Marcus a văzut mişcarea cu coada ochiului, dar nu şi-a luat niciodată privirea de la Mashrawi, care, estima el, nu era acum la mai mult de câţiva metri de unul dintre X-urile de pe trotuar.
"Majestate, bine aţi venit la al-Quds", a strigat un Mashrawi radiant, deşi cu ochii oarecum sticloşi. "Ce bucurie şi ce onoare să vă avem aici, să vă avem pe toţi aici, într-un loc frumos şi sacru".
În acest moment, Marcus a păşit direct în calea lui Mashrawi, între clericul care se apropia şi regele saudit. I-a strigat bărbatului să se oprească acolo unde era.
"E în regulă", a strigat Mashrawi înapoi. "Sunt eu, agent Ryker. Sunt Hussam."
Marcus nu-şi scosese încă arma. Dar Tomer venise acum lângă el, gata să o scoată pe a lui. Mashrawi continua să meargă. Nu repede. Încă nu făcea nicio mişcare bruscă. Pur şi simplu a continuat să meargă spre ei exact cu aceeaşi viteză.
"Dr. Mashrawi, aceasta este ultima ta şansă", a strigat Marcus din toţi plămânii. "Opreşte-te chiar acolo unde eşti. Nu vă mai apropiaţi nici un metru".
"Nu înţeleg", a spus cizmarul. "De ce îi spun să se oprească?"
"Nu ştiu cine este?", a întrebat soţia bărbatului.
Yasmine, de asemenea, era confuză. Chiar atunci, însă, şi-a amintit de telefonul din mână, s-a uitat la el şi l-a deschis. În timp ce o făcea, a încercat să îşi amintească exact ce îi spusese soţul ei. Trebuia să-l sune în momentul în care îl vedea la televizor sau doar atunci când Hussam se afla în acelaşi cadru cu preşedintele, regele şi prim-ministrul? Îşi lăsă degetul pe butonul 5 şi se uită din nou la ecran.
A sosit momentul? s-a întrebat ea. Era acesta momentul?

Mashrawi nu se opri.
Bărbatul se apropia în mod constant de X. Dacă se apropia mai mult, un lunetist avea să-l doboare. Marcus se întrebă brusc dacă calculase o distanţă suficientă. Dacă bomba pe care pakistanezii o implantaseră în acest om era mai puternică decât cea din Londra? Îi putea ucide pe toţi, chiar şi de acolo?
"Lunetişti, nu trageţi", a ordonat Marcus prin radio. "Mă ocup eu de asta."
"Nu înţeleg", a strigat Mashrawi. "Care este problema, agent Ryker? Tu mă cunoşti. M-ai verificat. M-ai invitat să fiu aici astăzi."

În timp ce Marcus încerca să își dea seama cum să răspundă cel mai bine, știind că fiecare mișcare a sa era transmisă lumii întregi, Mashrawi a continuat să vorbească.
"Îmi cer scuze - față de voi toți - pentru întârziere. Dar după cum știți, agent Ryker, nu am mai fost eu însumi de la operația mea dentară de miercuri. Am luat analgezice puternice, iar acestea mi-au afectat stomacul și inima."
Mashrawi trecu X-ul și continuă să vină. Cu un metru mai aproape. Zece picioare. La 15 picioare, Marcus și-a scos arma și a țintit-o spre fruntea bărbatului. Tomer a făcut la fel. Și Mashrawi s-a oprit brusc.
"Nu ai făcut operație dentară, doctore Mashrawi", a strigat Marcus înapoi.
"Despre ce vorbiți? Bineînțeles că am făcut-o. Întrebați-l pe dentistul meu. Mi-a scos una dintre măselele de minte și mi-a făcut un tratament de canal de urgență."
Era o conversație bizară pe care trebuia să o poarte în direct la televizor, mai ales având în vedere oamenii de mare putere din spatele său și toți cei care îl urmăreau din capitalele din întreaga lume. Dar Marcus a continuat.
"Daoud Husseini este dentistul tău?"
"Da, el este. Sunați-l. Întrebați-l. El va verifica totul."
"Nu am nevoie să-l sun."
"De ce nu?"
"Tocmai am venit de la biroul lui - e mort."
Mashrawi părea șocat. Marcus nu și-a putut da seama dacă reacția era autentică sau simulată, dar i s-a părut că era autentică.
"Prietenul tău Mohammed al-Qassab l-a împușcat în cap", a continuat Marcus.
"Cine?"
"Îndrumătorul tău de la Kairos."
"Ce? Despre ce naiba vorbești, agent Ryker? Ce prostie este asta?"
Marcus a ignorat întrebarea. "Dr. Haqqani este și el mort."
"Nu știu cine este."
"Ba da, știi. El este omul care ți-a făcut operația. Omul care ți-a implantat o bombă în cavitatea toracică. Bomba pe care ai venit azi aici să o detonezi."
"Ți-ai pierdut mințile, agent Ryker. Nu am venit să fac așa ceva. Acum, te rog, pune arma deoparte și lasă-ne să continuăm acest eveniment istoric. Te faci de râs pe tine și țara ta."
"S-a terminat, Hussam", a răspuns Marcus. "Al-Qassab mi-a spus totul. L-am arestat acum treizeci de minute. E timpul să se predea înainte ca cineva să fie rănit."
Expresia lui Mashrawi s-a schimbat brusc. Arăta ca un animal în cușcă. A scanat mulțimea. I-a zărit pe trăgătorii de elită cu puștile îndreptate spre el. I-a văzut pe ceilalți agenți cu armele scoase acum. Și s-a întors spre camere.
"Sunt numai minciuni", a strigat el. "Tot ce spune acest om, sunt numai minciuni".
Apoi a făcut apel la regele saudit.
"Majestate, aceasta este persecuția pe care am suferit-o ca musulmani devotați, ca arabi buni, ca palestinieni credincioși. Nu-i credeți pe acești oameni. Ei sunt niște mincinoși. Ei nu vor ca voi să faceți pace. Vor să fomenteze un război între noi, un război religios care va face ravagii timp de o mie de ani."
Mashrawi a început să se miște din nou. A început să meargă înainte. Din nou Marcus i-a strigat să se oprească imediat sau va fi împușcat mortal.

"Vedeți asta, Maiestatea Voastră? Îi auziți, necredincioșii care calcă în picioare pământul nostru sfânt? Nu sunt un kamikaze. Nu sunt un terorist."
Marcus a făcut trei pași înainte și apoi s-a oprit. "Atunci dovedește-o, doctore Mashrawi - mie, regelui și întregii lumi, chiar acum."
"Spune-mi doar cum, agent Ryker. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să-ți dovedesc că te înșeli, să te umilesc în fața întregii lumi. Crezi că port o vestă sinucigașă sub aceste veșminte? Asta crezi?"
"Dă-ți jos halatul", a strigat Marcus.
Mashrawi a făcut-o. "Vezi, agent Ryker - fără vestă."
"Dă-ți jos cămașa", a răspuns Marcus.
Mashrawi a rămas acolo pentru o clipă, sfidător. Dar apoi, spre surprinderea lui Marcus, și-a descheiat cămașa oxford albastru deschis și a aruncat-o la pământ. Acum stătea în picioare doar într-un tricou alb și o pereche de pantaloni kaki cafenii.
"Ce ar trebui să fac acum, agent Ryker?", a rânjit clericul. "Să mă dezbrac pentru tine, pentru întreaga lume? Așa trebuie să fie tratați musulmanii aici, în spațiul nostru sacru? Asta înseamnă planul de pace american pentru palestinieni? Mai multă umilință, mai multă degradare?"

Furia lui Yasmine fierbea.
Vederea soțului ei fiind umilit de acest agent american era mai mult decât putea suporta. Tot ce a putut să facă a fost să se stăpânească și să nu arunce telefonul pe care îl ținea în mâini prin cameră, spulberându-l în mii de bucăți. Și de ce nu? Nu avea rost să sune acum, știa ea. Soțul ei nu se ducea la recepția VIP, și nici ea.
Pentru prima dată, Marcus se îndoia cu adevărat de el însuși.
Dacă Marele Muftiu mințea? Dacă al-Qassab îi înscenase ceva? Dacă planul nu fusese niciodată acela de a-i ucide pe președintele Clarke și pe ceilalți, ci de a-i face de râs și de a-i discredita?
Vântul rece de decembrie se întețea. Cu toate acestea, pe cât de singur și rece era, mâinile îi transpirau. Inima îi bătea cu putere. Pentru una dintre puținele dăți din viața lui, Marcus era speriat - speriat să nu greșească, speriat de tot ce ar fi însemnat asta pentru țara lui. Ținând încă Sig Sauer-ul în mâna dreaptă, și-a scos mâna stângă și și-a șters-o pe pantaloni. În timp ce făcea asta, a simțit brusc telefonul din buzunar - telefonul pe care i-l luaseră lui al-Qassab.
"Scoate-ți tricoul și ridică mâinile în aer", i-a ordonat Marcus.
"De ce aș face-o?" a strigat Mashrawi furios.
"Uite, Hussam, toate astea se pot termina pașnic", a spus Marcus. "Acum, în semn de bunăvoință, am să-mi pun arma deoparte, ca să-ți arăt că nu-ți vreau răul."
Mashrawi s-a uitat la el cu ură și sfidare în ochi. Marcus putea vedea că bărbatul își plănuia următoarea mișcare. Încet, și-a pus arma înapoi în toc. Tomer, care stătea chiar lângă Marcus, s-a uitat la el ca și cum ar fi fost nebun. Lui Marcus nu-i păsa. Era convins că bărbatul avea de gând să-i atace, și în curând. Cu toate acestea, lui Marcus i-a trecut prin cap și că al-Qassab nu putea avea singurul telefon care să declanșeze detonarea. Altcineva avea și el unul. Nu pe acest site. Trebuia să fie cineva care se uita la televizor. De ce altceva era Mashrawi atât de încrezător? Marcus tocmai îi spusese că îl are pe al-Qassab în custodie. Tocmai îi spusese lui Mashrawi că ei știau că el era atentatorul. De ce altceva, atunci, s-ar fi pregătit să îl acuze?
Dacă Marcus se înșela, desigur, atunci nu voia să-și imagineze soarta care îl aștepta. Nu numai că ar fi fost concediat. Ar fi fost umilit în fața tuturor colegilor săi. Nu ar mai fi lucrat niciodată în domeniul aplicării legii. Mai rău, președintele Statelor Unite ar fi discreditat în fața întregii lumi.

Dacă Hussam Mashrawi ar fi fost atentatorul, ar fi vrut ca bomba să explodeze cât mai aproape de POTUS, de premier și de rege. Ceea ce însemna că, în acel moment, Mashrawi s-ar fi rugat ca cel care urma să formeze acel telefon să se pregătească să-l formeze acum.
Marcus și-a strecurat încet mâna stângă în buzunarul stâng al pantalonilor și a pus mâna pe telefonul lui al-Qassab. Cu ochii în continuare ațintiți asupra lui Mashrawi, l-a scos la fel de încet, apoi și-a lăsat mâinile să cadă în lateral, astfel încât să ascundă telefonul de ochii lui Mashrawi. În același timp, i-a ordonat încă o dată lui Mashrawi să își scoată tricoul și apoi să ridice mâinile deasupra capului.
Mashrawi nu s-a mișcat.
"Uite, Hussam, mi-am pus arma deoparte. Nu vreau să te rănesc. Cu siguranță nu vreau să te omor. Niciunul dintre noi nu vrea. Acum, dă-ți jos cămașa - încet - și dovedește tuturor că nici tu nu ne vrei răul."
Mashrawi se holbă la Marcus. Pentru o clipă a rămas nemișcat, dar cât timp avea să dureze asta?
Marcus a apucat telefonul mobil, știind că avea viața acelui om în mâinile sale. Dacă Mashrawi nu se preda, Marcus nu putea ezita. Luase viața înainte pentru a-i proteja pe cei nevinovați. Era gata să o facă din nou. Dar nu dorea cu disperare să o facă. De fiecare dată când o făcea, îl costa ceva prețios, ceva ce nu putea înlocui niciodată, și în tăcere se ruga să nu fie nevoit să o facă astăzi.
Un lucru era sigur. Dacă trebuia să-l ucidă pe Mashrawi, Marcus știa că îl va trimite pe om direct în iad. Pentru totdeauna. Fără cale de ieșire. Fără a doua șansă. Nu acum. Niciodată. În majoritatea situațiilor de viață și de moarte, nu avea timp să se gândească la astfel de lucruri. Evenimentele se petreceau atât de repede și tot ce putea face era să reacționeze conform antrenamentului său. Să ucidă sau să fie ucis.
Dar acum se uita în ochii bărbatului, se uita în sufletul lui, întrebându-se dacă era blestemat sau ar putea fi cumva încă răscumpărabil. Acum, Marcus își permitea luxul rar de a contempla implicațiile teribile a ceea ce ar putea urma.
Cu toate acestea, s-a hotărât să nu ezite. Dacă trebuie să acționeze, o va face. Ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost între Mashrawi și Dumnezeu. Omul trebuia să facă propriile alegeri.
Dacă se ajungea la o decizie între a pune capăt vieții unui om dispus să comită o crimă sau a-i permite acelui om să-i ucidă pe cei pe care Marcus jurase să-i protejeze, Marcus știa că va lua aceeași decizie de fiecare dată, fără pauză.
Nu mai era nimic de spus. Marcus a rămas pe poziție, implorându-l în tăcere pe Mashrawi să se supună ordinului său și să-i salveze viața și poate sufletul. Dar deodată Marcus a văzut ceva schimbându-se în ochii bărbatului. Aceștia s-au îngustat, foarte ușor. Două degete de la mâna stângă a lui Mashrawi s-au mișcat.
Asta era, Marcus știa. Își petrecuse o viață întreagă studiind ucigașii. Mashrawi era pe cale să facă mișcarea. Așa că Marcus a făcut-o pe a lui. Cu ochii încă ațintiți asupra ginerelui Marelui Muftiu, Marcus a apăsat pe numărul cinci. Dacă greșea, nu se întâmpla nimic. Doar lunetiștii i-ar fi putut salva. Dar el nu s-a înșelat.
Ca într-o mișcare cu încetinitorul, Marcus a văzut capul lui Mashrawi înclinat în față. A văzut piciorul drept al bărbatului ridicându-se. Marcus a strigat în microfonul montat pe încheietura mâinii: "Acoperiți!" Apoi s-a întors și l-a tras pe Tomer la pământ exact când Mashrawi a început să se îndrepte spre ei. Cu o privire înnebunită, acesta striga "Allahu akbar!" din toți plămânii.

Lunetiștii nu au tras niciun foc. Nimeni nu a tras. Nu au avut ocazia. Pentru că, într-o lumină orbitoare și un bubuit asurzitor, Hussam Mashrawi a detonat sub ochii lor.
121
Timp de câteva secunde, Marcus nu a putut vedea nimic.
Aerul era plin de fum. Nu auzea decât un țiuit ascuțit în urechi. Mirosul rău de carne arsă pătrundea în munte. Dar în cele din urmă Marcus și-a ridicat capul și a scanat scena îngrozitoare.
Bucăți de calcar și bucăți de corp plouauau din cer. Unde stătuse Mashrawi, nu mai era decât un crater fumegând. În dreapta sa, Marcus putea vedea că camerele de televiziune fuseseră complet aruncate de pe înălțimi. În spatele lui, Marcus a văzut gărzi de corp culcate pe protejații lor. Nimeni nu se mișca și, pentru o clipă, Marcus s-a temut că erau cu toții morți.
Târându-se de pe Tomer, l-a întrebat pe israelian dacă se simte bine, dar nu era sigur că bărbatul îl poate auzi, din moment ce el abia se auzea pe sine. L-a întrebat din nou. Tomer nu a răspuns imediat, cel puțin nu verbal. Dar, încet-încet, a început să-și miște brațele și mâinile și, în curând, a început să se spele de resturile care căzuseră pe el și să îndepărteze fumul și cenușa care încă mai plutea în aer.
Marcus s-a urcat în picioare și l-a tras pe Tomer la rândul lui. Israelianul a început să tușească violent. Marcus a verificat rapid dacă Tomer suferise vreo rană gravă. Cu siguranță avea numeroase tăieturi pe față și pe mâini. Amândoi aveau, dar în afară de asta nu sângerau și, cel mai bine, erau în viață.
Când Tomer a încetat să mai tușească și a spus că este bine, Marcus l-a bătut pe spate și s-a îndreptat prin ceață spre intrarea în Domul Stâncii. În timp ce o făcea, i-a văzut pe ceilalți începând în sfârșit să se miște. Șeful Gărzilor Regale îl ajuta pe rege să se ridice. Mai mulți agenți ai Serviciilor Secrete făceau același lucru pentru președintele Clarke, la fel ca Shin Bet cu prim-ministrul Eitan. O clipă mai târziu, Marcus îl zări pe Geoff Stone ajutând-o pe secretara Whitney să se ridice. Și ei erau în viață, la fel ca Marele Muftiu și senatorul Dayton, ambii fiind deja pe picioarele lor.
Dar Annie nu era. Marcus s-a repezit lângă ea. Respira, dar mâinile, brațele și fața îi erau acoperite de contuzii. Era întinsă pe spate, cu fața în sus, cu ochii închiși, iar Marcus se întreba dacă nu cumva fusese doborâtă de explozie.
"Annie, mă poți auzi? Sunt eu. Sunt Marcus. Știi unde te afli?"
Ea nu a răspuns, nici măcar nu s-a mișcat, iar el a simțit o panică crescândă. Nu putea fi moartă. Nu Annie. Nu după toate prin câte trecuse deja. Marcus pierduse deja prea mulți oameni pe care trebuia să-i protejeze. Nu putea suporta să mai piardă încă unul.
Luându-i una dintre mâini cu a lui, i-a șters ușor cenușa și bucățile de piatră de pe ochi și gură cu cealaltă.
"Hei, ești în regulă? Mă poți auzi? Haide, Annie, trezește-te."
Auzul lui Marcus începea să-și revină și, în curând, putea auzi discuțiile urgente de la radio prin cască. L-a auzit pe Roseboro trimițând mai mulți agenți pentru a crea un cordon de protecție în jurul lui POTUS și pentru a sigila imediat porțile către Muntele Templului. O clipă mai târziu, acesta informa echipa să elibereze curtea din partea de nord a pieței, deoarece Marine One se apropia.
Dayton i-a zărit și a alergat lângă ei. A luat-o pe Annie de cealaltă mână, i-a scos câteva șuvițe de păr blond din ochi și a implorat-o să se trezească, promițându-i că totul va fi bine, că toată lumea era în siguranță, că toată lumea trăise și că și ea va trăi.
În curând, elicopterul Sikorsky verde și alb a apărut la vedere, iar auzul pe care Marcus și-l mai recăpătase a fost asurzit de vuietul

rotoarelor sale. În cele din urmă, chiar când Marine One a aterizat în spatele lor, Annie a deschis ochii. Senatorul continua să vorbească cu ea, deși era imposibil să-l audă.
Marcus a încercat să solicite prin radio asistență medicală, dar nu a putut fi auzit. Cu toate acestea, în timp ce directorii și gărzile lor de corp erau ajutați să urce în elicopterul președintelui - și alte două Sikorsky identice se apropiau dinspre sud - o echipă de medici IDF a venit în fugă lângă Marcus. Și ei au făcut o verificare rapidă pentru a vedea dacă Annie sângera în altă parte decât pe față, brațe și mâini și au confirmat că nu. I-au verificat pulsul, i-au făcut câteva injecții și i-au conectat o perfuzie. Ca măsură de precauție, i-au pus, de asemenea, o proteză pentru gât, au pus o scândură de lemn sub ea și au legat-o, în cazul în care avea o rană la gât sau la spate.
În momentul în care POTUS și ceilalți directori s-au urcat la bord, Marine One a decolat, zburând într-o formație rotativă cu celelalte două avioane Sikorsky, creând un joc aerian cu obuze menit să inducă în eroare orice potențial asasin cu privire la elicopterul în care se aflau de fapt președintele și ceilalți. După ce au dispărut, un elicopter Black Hawk al forțelor de apărare israeliene a apărut. Când a aterizat, medicii au dus-o pe Annie direct la el și au urcat-o cu grijă la bord. Senatorul a urcat apoi în el, fără să o părăsească.
Marcus nu a urcat. Ar fi vrut, dar nu era locul lui. Prietenii lui erau pe mâini bune acum, dar el mai avea o treabă de făcut. A fost mișcat când a văzut că ochii lui Annie s-au umplut de lacrimi. Ea nu numai că era conștientă acum, dar asimila încet enormitatea a ceea ce tocmai se întâmplase."Mulțumesc", i-a spus ea în tăcere peste cacofonie, în timp ce ușa laterală a elicopterului se închidea.
Marcus s-a îndepărtat câțiva metri. A privit cum Black Hawk s-a ridicat de pe piață, a plutit la aproximativ patruzeci de metri de sol, s-a rotit ușor spre sud-vest și apoi a zburat pe linia de orizont a Orașului Vechi, spre spitalul Hadassah.
"Cu plăcere", a spus el în timp ce elicopterul dispărea în norii de decembrie.
Chiar atunci, Tomer a venit în spatele lui și i-a pus mâna pe spate lui Marcus. "Hei", a spus israelianul.
Marcus s-a întors. "Bună și ție", a răspuns el.
"Ești în regulă?"
Marcus s-a gândit la întrebare, dar n-avea idee cum să răspundă. S-a gândit la pierderea Elenei și a lui Lars. S-a gândit că i-a pierdut pe Nick și Carter Emerson și aproape că i-a pierdut pe Pete și Jenny Morris. Și-a imaginat-o pe Kailea Curtis primind un glonț și pe Annie Stewart fiind dusă cu avionul de pe Muntele Templului. S-a gândit, de asemenea, la privirea Mayei Emerson ultima dată când a văzut-o.
"Nu", a mărturisit el. "Dar voi fi."
EPILOG
KNESSET, JERUSALEM - 18 DECEMBRIE
Tunetul bubuia deasupra Orașului Sfânt.
Fulgerele străluceau pe un cer întunecat și urât. Steagurile israeliene, saudite și americane au fluturat cu putere în vântul de iarnă din fața clădirii parlamentului, iar o ploaie torențială a început și nu a încetat.
În camera centrală, monarhul saudit în vârstă a urcat la tribună cu ajutorul unui consilier.
Când a fost prezentat de președintele Knessetului, toți membrii aleși nu numai că s-au ridicat în picioare, dar au stârnit ovații și aplauze furtunoase - toți, mai puțin cei doisprezece parlamentari arabi. Imediat, aceștia au început să strige înjurături și epitete la adresa regelui din toți plămânii, desfășurând bannere scrise în arabă, ebraică și engleză

care îl acuzau pe rege că "trădează cauza Palestinei" și aduce "rușine Casei de Saud și întregului popor arab și lumii musulmane".
Văzând atâta furie în ochii lor, Marcus, Geoff Stone și alți doi colegi de la DSS - toți stând în spatele locului unde era așezat secretarul Whitney - și-au întărit imediat apărarea în jurul secretarului, chiar dacă colegii lor de la Secret Service s-au întărit în jurul lui Clarke, care stătea chiar lângă prim-ministrul Eitan. În cele din urmă, a fost un protest zgomotos, dar de scurtă durată. Securitatea israeliană i-a scos pe cei doisprezece din sală, iar lucrurile au început să se liniștească. Când agentul Stone a făcut în sfârșit doi pași înapoi de la Whitney, Marcus și colegii săi i-au urmat exemplul. A fost nevoie de câteva momente pentru ca adrenalina să se liniștească, dar chiar și în timp ce președintele Camerei își cerea scuze Majestății Sale pentru "lipsa de respect nerușinată", Marcus avea probleme în a înțelege ceea ce tocmai văzuse.
Protestatarii nu făceau parte din guvernul lui Ismail Ziad. Ei nu erau membri ai legislativului Autorității Palestiniene. Toți cei care tocmai fuseseră scoși din sală erau atât arabi, cât și cetățeni israelieni cu drepturi depline, cu toate drepturile oricărui cetățean evreu al statului. Fiecare era un musulman sunnit, membru al unuia dintre partidele politice cu majoritate musulmană din Israel. Fiecare a fost ales în mod corespunzător în parlament de către concetățenii săi arabi israelieni în singura democrație adevărată din Orientul Mijlociu. Cu siguranță, niciunul dintre ei nu a fost fan al guvernului de dreapta al lui Reuven Eitan; asta Marcus a înțeles. Dar de ce, ca musulmani arabi sunniți, s-au opus atât de vehement venirii regelui Arabiei Saudite la Ierusalim pentru a face pace? Nu era acest pas spre pace un lucru bun, se întreba el, ceva la care ar trebui să se aspire, nu să se reproșeze?
În timp ce scana camera în căutarea altor posibile amenințări, Marcus s-a uitat în galerie, plină cu membri ai delegațiilor americană și saudită, ambasadori străini în Israel și o mulțime de alte personalități. Scrută chipurile zecilor de reporteri prezenți, ale cameramanilor și ale producătorilor, în timp ce întreaga sesiune era transmisă în direct pe întreaga planetă. Chiar și fără drama din ziua precedentă, lumea ar fi fost fascinată de acest oraș în acest moment unic. Dar în urma atentatului sinucigaș fără precedent de pe Muntele Templului, Marcus nu avea nicio îndoială că audiența din SUA urma să doboare toate recordurile de audiență imaginabile, nu doar pe rețelele de cablu, ci și pe cele patru mari rețele de difuzare. Ceea ce i s-a părut cu adevărat extraordinar a fost faptul că telespectatorii din Regatul Arabiei Saudite și din majoritatea statelor din Golf - cu excepția Qatarului - au putut urmări în acea zi imagini în direct de la parlamentul israelian pentru prima dată în viața lor.
Președintele israelian își ținuse deja discursul. La fel și prim-ministrul Eitan și, cu doar câteva momente înainte, președintele Clarke. Acum, cu toții urmau să fie martorii unui lucru pe care puțini, sau chiar nimeni, nu-l visase vreodată posibil: regele Arabiei Saudite, Custodele celor Două Moschei Sfinte, adresându-se legislativului singurului stat evreu din lume.Limpezindu-și gâtul, apoi luând o înghițitură de apă, regele Faisal Mohammed Al Saud a ținut strâns pupitrul, stabilizându-se în timp ce se uita la un teleprompter, apoi la celălalt, și își aduna forțele.
"În numele lui Dumnezeu, Cel Milostiv și Milostiv", a început el.
Versul era în arabă, dar Marcus petrecuse suficient timp în lumea arabă de-a lungul anilor pentru a ști ce înseamnă prima frază din fiecare discurs al fiecărui lider arabo-musulman.
Următorul rând, însă, era în ebraică și toată lumea a rămas uimită.
"Anee ba b'shalom".

Marcus habar nu avea ce înseamnă, dar trebuie să fi fost bine, pentru că israelienii au izbucnit, ridicându-se din nou în picioare și ovaționându-l pe monarh timp de cel puțin două minute, poate chiar mai mult. În mijlocul cacofoniei, un membru al Knesset i-a șoptit la ureche: "Regele tocmai a spus: "Vin în pace"".
Acum monarhul a trecut la limba engleză.
"Domnule președinte, domnule prim-ministru, domnule președinte, stimați demnitari, prieteni: Ieri am fost martorii unui act macabru al răului, opera celor care nu numai că se opun păcii, ci și caută să-i ucidă pe toți cei care îndrăznesc să o facă, și fac acest lucru în numele religiei mele. Dar asta a fost ieri. Astăzi, aici și acum, vă spun că îi resping pe acești nelegiuiți ai islamului. Ei nu reprezintă credința mea. Ei nu mă reprezintă pe mine, familia mea sau credința mea. Și nu-mi reprezintă poporul".
Aplauzele au fost din nou furtunoase.
"Am venit astăzi la voi - așa cum a făcut odată marele Anwar Sadat al Egiptului; așa cum a făcut odată marele rege Hussein al Iordaniei - pentru a forja o pace între națiunile noastre, o prietenie între popoarele noastre și o speranță pentru regiunea noastră și pentru lume. Am venit să îi onorez pe cei care au venit înaintea mea - să construiesc pe ceea ce au realizat ei, nu să amenință sau să anulez. Și am venit cu rugăciunea - sinceră și sinceră - că, dacă cele două țări ale noastre pot găsi curajul de a face pace, atunci poate că semenii mei arabi vor fi inspirați să ni se alăture, de la Rabat la Ramallah, de la Alger la Abu Dhabi, de la Muscat la Manama. . . ."
Rând după rând a electrizat sala. Cu toate acestea, Marcus nu-și va aminti tot ce a spus regele. La urma urmei, nu era acolo pentru a asculta discursul liderului saudit, ci pentru a-l proteja pe secretarul de stat american. Se îndoia că mulți alții, în afară de diplomați și istorici, își vor aminti cuvintele. Ceea ce își vor aminti - atâta timp cât procesul de pace va rămâne pe drumul cel bun și va ajunge curând la o rezolvare - a fost gestul și spiritul din care a venit.
Înapoi în camera de așteptare securizată, după ce regele a terminat, Marcus a stat lângă secretarul Whitney în timp ce directorii își mulțumeau unul altuia pentru observațiile lor, discutau despre următoarea lor întâlnire la Camp David la începutul lunii ianuarie și făceau fotografii împreună. El a fost impresionat de camaraderia autentică la care asista. A dispărut stânjeneala inițială pe care liderii au experimentat-o în primele ore petrecute împreună. Pe Muntele Templului, ei trecuseră printr-o încercare terifiantă, iar faptul că au înfruntat atacul lui Hussam Mashrawi și au supraviețuit atacului i-a unit într-un mod pe care liderii Kairos cu greu și l-ar fi putut imagina. Asta nu înseamnă că drumul de urmat era clar sau drept. Aceștia erau oameni profund diferiți, din medii profund diferite, care se confruntau cu obstacole imense înainte de a se putea încheia un tratat de pace real. Cu toate acestea, mai mult decât orice altceva, ceea ce îi unea și ceea ce ar putea foarte bine să le permită să treacă linia de sosire împotriva tuturor probabilităților ar putea fi rezumat într-un singur cuvânt.
Iranul.
Pentru israelieni, negocierea unui tratat cu saudiții prezenta foarte puține dezavantaje. Cele două țări nu au fost niciodată în război direct una cu cealaltă. Nu aveau dispute teritoriale nesoluționate. În plus, ambele părți puteau declara cât de mult își doreau să ajungă la un acord de pace echitabil și cuprinzător cu palestinienii, cu șanse foarte mici de a fi nevoite să își îndeplinească promisiunea în curând.
Acestea fiind spuse, Riadul avea o miză mult mai mare în a se apropia de israelieni, iar toată lumea din sală știa acest lucru. Toată lumea, de la Al-Qaida și ISIS la Frăția Musulmană, de la Qatar la turci, ar fi lucrat

pentru a submina noua poziție saudită. Totuși, amenințarea existențială reprezentată de regimul de la Teheran a remodelat dramatic geopolitica Orientului Mijlociu. Cursa ayatollahului pentru arme nucleare și rachete care să le transporte - și finanțarea de către acesta a tuturor grupurilor teroriste din regiune, de la Hezbollah la Hamas și Houthis - forța fiecare lider arab din fiecare capitală arabă din regiune să regândească fundamental cine era prieten și cine dușman. În mod clar, Majestatea Sa ajunsese la concluzia că nu își mai permitea luxul de a-i trata pe israelieni ca pe un inamic. Cele două națiuni trebuiau să devină nu doar prietene, ci și aliați strategici, dacă se dorea neutralizarea amenințării iraniene. Dar ar veni acum cineva de partea saudiților? Bahreinii? Emiratii? Dar marocanii și omanezii? Sau Riadul va fi forțat să meargă singur? Și dacă da, cu ce costuri?
Marcus auzea în cască că cortegiul prezidențial era gata de plecare. Se dădeau instrucțiuni finale atât agenților Serviciului Secret, cât și agenților DSS din cameră, pentru a se pregăti să îi scoată pe directorii americani din camera de așteptare în următoarele câteva minute. Cu toate acestea, în acel moment, spre surprinderea lui Marcus, un lider după altul a venit la el pentru a-i mulțumi personal că le-a salvat viața. Ca de obicei, probabil, prim-ministrul israelian a fost cel mai formal și, prin urmare, oarecum neîndemânatic în a-și exprima aprecierea. Monarhul saudit, pe de altă parte, a fost cel mai efuziv, îmbrățișându-l pe Marcus și sărutându-l pe ambii obraji și invitându-l să se întoarcă la Riad pentru a-l vedea pe rege atunci când totul se va liniști.
"Sunt lucruri de spus", a spus Majestatea Sa liniștit. "Lucruri pe care aș prefera să ți le spun doar ție."
Înduioșat, Marcus a dat din cap. Deși nu-și putea imagina niciun scenariu în care superiorii săi de la Serviciul de Securitate Diplomatică - cu atât mai puțin de la Agenția Centrală de Informații - l-ar fi lăsat să călătorească singur în regat pentru o discuție privată cu un șef de stat străin, își ținu aceste gânduri pentru el și mulțumi regelui pentru amabilitatea sa.
Ultimul care s-a apropiat a fost Clarke. "Te-ai descurcat bine, Ryker", a spus el cu un zâmbet. "Te-ai dovedit a nu fi un trădător până la urmă."
"Mulțumesc, domnule președinte", a răspuns Marcus, râzând în ciuda durerii provocate de toate tăieturile și contuziile de pe față și gât.
Clarke a întrebat ce mai face agentul Curtis.
"Destul de bine, domnule. Am petrecut câteva ore cu ea la spital noaptea trecută și am revăzut-o pentru scurt timp în această dimineață. O să fie bine."
"Mă bucur să aud asta", a spus Clarke. "Și domnișoara Stewart?"
"Annie se simte și ea foarte bine. Ea și agentul Curtis erau de fapt pe același etaj, așa că, din fericire, am reușit să petrec timp cu amândouă."
"Mă bucur să aud asta. Când vor fi eliberate?"
"Annie a fost eliberată acum o oră, iar agentul Curtis este eliberat chiar acum. Cu voia Domnului, amândoi vor zbura spre casă în cursul serii. Le-am promis că voi fi cu ei să mă asigur că sunt bine."
"Și sunt amândoi pregătiți să zboare atât de repede?"
"Acestea sunt două prăjituri dure, domnule președinte."
"Trebuie să fie."
Pentru o clipă, președintele a părut că se va întoarce la discuțiile cu ceilalți directori înainte de a se îndrepta spre coloana sa de mașini pentru o călătorie rapidă spre aeroport. În schimb, însă, s-a oprit.
"Vreți să vă duc acasă?", l-a întrebat el pe Marcus.
"Poftim?" a răspuns Marcus, nefiind sigur că ar fi putut auzi bine întrebarea.

"Vă întreb dacă dumneavoastră, domnișoara Stewart și agentul Curtis doriți să vă duc acasă", a repetat președintele. "La urma urmei, presupun că destinația voastră este Washington și, din întâmplare, și eu mă îndrept într-acolo. Aș fi onorat să vă am pe toți ca oaspeți, dacă asta vă interesează."
"Wow, domnule președinte, nu sunt sigur ce să spun."
"Spune da."
"Ei bine, atunci, da, mi-ar plăcea să mă duci acasă", a spus Marcus.
"Sunt sigur că și ceilalți ar vrea. Va trebui să obțin permisiunea șefului detașamentului meu, dar . . ."
Clarke a râs. "Eu sunt șeful detașamentului tău, Ryker. Permisiune acordată."
Așa se face că, aproximativ nouăzeci de minute mai târziu, Marcus Ryker se afla la bordul Air Force One împreună cu Annie Stewart, Kailea Curtis și senatorul Dayton, survolând Mediterana și îndreptându-se spre casă, povestind cu râsete și câteva lacrimi drama prin care tocmai trecuseră și întrebându-se ce le rezervă viitorul lor, țării lor, regiunii și lumii.
O NOTĂ DIN PARTEA AUTORULUI
Asasinul din Ierusalim este în întregime o lucrare de ficțiune.
Este adevărat că am lucrat cândva pentru un prim-ministru israelian, deși a fost pentru o perioadă foarte scurtă și s-a întâmplat în urmă cu aproximativ două decenii.
Da, poate că sunt unul dintre puținii - poate singurul - romancier care a călătorit în Regatul Arabiei Saudite pentru a se întâlni cu înalți oficiali saudiți și membri ai familiei regale și pentru a petrece ore întregi discutând cu aceștia.
De asemenea, este adevărat că, chiar înainte de lansarea romanului meu anterior - The Persian Gamble - am avut ocazia să mă întâlnesc în Biroul Oval cu președintele Statelor Unite, vicepreședintele, secretarul de stat și consilierul pentru securitate națională și să discut atunci, precum și în cadrul altor întâlniri, o serie de teme din această carte.
Acestea fiind spuse, vreau să fiu clar: personajele din această carte sunt inventate de la zero, rodul imaginației mele fertile. Ele nu sunt menite în niciun fel să reprezinte oameni reali, vii sau morți. De asemenea, dialogul de aici este complet fictiv. Nu există niciun citat real de la vreo persoană reală pe care aș fi întâlnit-o sau despre care aș fi citit.
La un anumit nivel, acest roman conține o serie de scenarii din cel mai rău caz. Adică, diplomați americani de rang înalt sunt asasinați. Diferiți lideri mondiali - inclusiv șeful unui aliat NATO - sunt implicați în finanțarea lansării unei noi și letale organizații teroriste. Liderii palestinieni continuă să respingă toate eforturile de a încheia un tratat de pace real și durabil între poporul lor și poporul Israel. Lista continuă. Deși toate aceste elemente ale complotului sunt plauzibile, ele nu reprezintă predicții a ceea ce cred eu că se va întâmpla în mod necesar în viitorul apropiat sau îndepărtat - ci doar temeri.
Și permiteți-mi să mă grăbesc să adaug că mă rog ca bărbaților și femeilor curajoși implicați în eforturile de pacificare din Orientul Mijlociu să nu li se întâmple niciodată ceva rău, așa cum li se întâmplă unora dintre personajele fictive din aceste pagini.
La un alt nivel, desigur, acest roman conține cu siguranță elemente de wishful thinking. Adică, atât în calitate de cetățean cu dublă cetățenie, americană și israeliană, cât și de evanghelist de origine evreiască, mă rog în fiecare zi pentru pacea Ierusalimului, așa cum poruncesc Scripturile. Mai mult, în calitate de rezident al Ierusalimului, îmi doresc ziua în care un alt lider arab sunnit va da dovadă de îndrăzneala și curajul președintelui egiptean Anwar Sadat și al regelui Hussein al

Iordaniei, alegând să facă pace cu statul Israel, iar liderii Israelului vor da dovadă de înțelepciune și discernământ pentru a face mai ușoară - nu mai grea - o astfel de zi, care să vină cât mai curând.
Vor continua liderii palestinieni să se împotrivească tuturor eforturilor de a realiza pacea? Poate, dar eu sper cu adevărat că nu, pentru că vreau să văd pacea de dragul lor și al nostru. Vor vedea saudiții că este în interesul lor național să facă pace cu Israelul, chiar dacă palestinienii mențin o poziție de respingere? Poate că într-o zi, și sper cu adevărat că da, deși știm cu toții că există multe forțe în regat și în întreaga regiune care vor încerca să împiedice astfel de mișcări în cazul în care acestea vor fi vreodată luate în considerare în mod activ, cu atât mai puțin puse în aplicare.
Acesta este unul dintre motivele pentru care îmi place să spun povești. Pentru că a scrie un roman nu înseamnă a spune viitorul sau a face profeții. Este actul de a-mi explora coșmarurile și visele. Este arta de a încerca să captez imaginația cititorilor din întreaga lume și de a-i purta într-o lume care sper să fie într-o zi și o lume care sper să nu se întâmple niciodată.
RECUNOȘTINȚE
Încă de când aveam opt ani, mi-am dorit să scriu romane sau scenarii. Încă nu am scris un scenariu de film sau de televiziune, dar acesta este cel de-al cincisprezecelea roman al meu și vreau să-mi exprim cea mai profundă apreciere față de cei care m-au ajutat să fac din acesta o realitate.
Scott Miller mi-a fost agent și bun prieten de când a acceptat să reprezinte primul meu roman, The Last Jihad - el și Trident Media Group sunt, fără îndoială, standardul de aur în lumea agenților literari.
Echipa editurii Tyndale House este cea mai bună din domeniu - Mark Taylor, Jeff Johnson, Ron Beers, Karen Watson, Jeremy Taylor, Jan Stob, Elizabeth Jackson, Andrea Garcia, Maria Eriksen, Caleb Sjogren, Danika King, întreaga forță de vânzări și toți profesioniștii remarcabili care fac din Tyndale un lider al industriei. Și o felicitare specială pentru Erin Smith, pentru minunata ei asistență la copiere, și în special pentru Dean Renninger, care continuă să creeze coperți uimitoare pentru romanele mele.
Echipa noastră premiată de PR - Larry Ross, Kristin Cole, Kerri Ridenour și colegii lor - este de primă clasă și este o plăcere să lucrez cu ei.
Nancy Pierce și June "Bubbe" Meyers sunt coechipierele mele rock-star de la November Communications, Inc. și continuă să se ocupe de tot, de la programul meu la zboruri, finanțe și multe altele, iar cu ele sunt pe mâini foarte bune și capabile.
Cu fiecare an care trece, le sunt și mai recunoscătoare părinților mei, Len și Mary Jo Rosenberg, precum și întregii mele familii extinse și celei a lui Lynn, pentru dragostea și harul lor, sfaturile înțelepte și rugăciunile lor și pentru toată distracția și râsetele pe care le avem împreună.
Același lucru este valabil și pentru cei patru fii ai noștri: Caleb - și frumoasa lui soție, Rachel - Jacob, Jonah și Noah. Sunt mândru să fiu tatăl vostru și îmi plac toate aventurile și provocările cu care ne confruntăm împreună.
Mai presus de toate, vreau să îi mulțumesc soției mele dragi, Lynn. Avea doar optsprezece ani când ne-am cunoscut la Siberacuse - adică, "No Excuse" - sau, mai degrabă, la Universitatea Syracuse. Eu aveam doar nouăsprezece ani. Prin acele ierni lungi și aspre din centrul New York-ului, am devenit cei mai buni prieteni și apoi ne-am îndrăgostit profund. Ne-am căsătorit în adorabila ei bisericuță din Point Pleasant, New Jersey, pe 30 iunie 1990 - la doar câteva săptămâni după absolvirea ei - și anul acesta vom sărbători cea de-a treizeci-a aniversare a căsătoriei

noastre. Am mai spus-o, dar mă repet cu plăcere: Lynn este cea mai bună prietenă a mea din lume și nu există nimeni a cărui iubire, sfat, afecțiune și companie aș putea-o prețui mai mult decât pe a ei. Fie ca Domnul să ne dea încă treizeci de ani - și mulți, mulți alții.

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
URMĂRIȚI CORESPONDENTUL STRĂIN J. B. COLLINS ÎN TIMP CE RISCĂ TOTUL ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI ȘI A UNEI POVEȘTI BUNE.
DAR CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ E PREA TÂRZIU?
TYNDALE HOUSE PUBLISHERS ESTE CRAZY4FICTION!
Ficțiune care distrează și inspiră
Faceți cunoștință cu noi! Deveniți membru al comunității Crazy4Fiction. Fie că ne citiți blogul, ne dați like pe Facebook, ne urmăriți pe Twitter sau primiți buletinul nostru electronic, cu siguranță veți primi cele mai noi știri despre cele mai bune ficțiuni creștine. S-ar putea chiar să câștigați ceva pe parcurs!ALĂTURAȚI-VĂ DISTRACȚIEI ASTĂZI.
www.crazy4fiction.com
Crazy4Fiction
@Crazy4Fiction
PENTRU MAI MULTE PROMOȚII DIGITALE TYNDALE EXCELENTE, ACCESAȚI TYNDALE.COM/EBOOKS